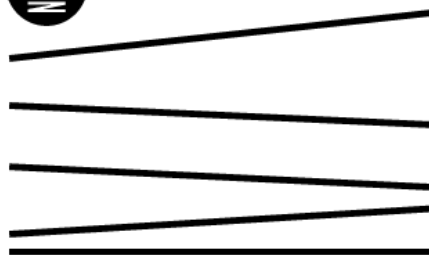

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Arnould, Arthur.

Titel | Title:

Det røde Kors : Roman.

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : O. C. Olsen & Ko., 1883

Fysiske størrelse | Physical extent:

720 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

58, - 218.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°

1 1 58 0 8 10404 6

+ REX

Det røde Kors.

Roman

af

Arthur Arnould.

„Dags-Avisen“s Foljeton.

København.

Trykt hos D. C. Olsen & Co.

1883.

Ky

Første Kapitel.

Et Blodbad.

Der var Blod over alt — højt oppe paa Væggene sad det som fine Regnstænk, længere nede paa Panelet og paa de væltede, ituflaaede Møbler som tunge Draaber eller røde, rindende Taarer, og paa Gulvet endelig laa det i store, mørke Flager og smalle Strømme, der dannede et helt Ræt.

Døren til Lejligheden var bleven sprængt, den hang løs paa sit ene Hængsel og knagede uhyggeligt ved den mindste Bevægelse af Vognene paa Gaden eller det ubetydeligste Windpust, der trængte ind nede fra Trappen.

Fra denne Dør saa man langs med den smalle Affats og ned ad Trætrinene tydelige Spor af blodige Trin, der blev blegere og mindre tydelige ned efter og tilsidst fuldstændig forsvandt ved næste Etage, den nævnte Lejlighed laa næmlig paa tredje Sal.

Gennem den aabne Dør, der gabede som et Saar,

Første Kapitel.

Et Blodbad.

Der var Blod over alt — højt oppe paa Bægene sad det som fine Regnstænk, længere nede paa Panelet og paa de væltede, ituflaaede Møbler som tunge Draaber eller røde, rindende Taarer, og paa Gulvet endelig laa det i store, mørke Flager og smalle Strømme, der dannede et helt Ræt.

Døren til Lejligheden var bleven sprængt, den hang løs paa sit ene Hængsel og knagede uhyggeligt ved den mindste Bevægelse af Vognene paa Gaden eller det ubetydeligste Vindpust, der trængte ind nede fra Trappen.

Fra denne Dør saa man langs med den smalle Affats og ned ad Trætrinene tydelige Spor af blodige Trin, der blev blegere og mindre tydelige ned efter og tilsidst fuldstændig forsvandt ved næste Etage, den nævnte Lejlighed laa næmlig paa tredje Sal.

Gennem den aabne Dør, der gavede som et Saar,

til man straks Dje paa to Bærelser en suite; det første var temmelig lille og blev vist brugt som Entré eller Ventebærelse, thi det var kun forsynet med nogle faa Møbler — nogle Straastole og et lille rundt Bord med et lille grønt Tæppe, der imidlertid nu laa paa Gulvet helt i Løser, plettet og gennemblødt som en Klud, der var bleven dyppet i en tyk, klæbrig Væske og bagefter bleven trampet paa med tunge, smudsige Støvler.

Selve Bordet maatte være bleven stødt kraftig til Side, thi det laa væltet over mod Vinduet, og af Benene, der stak frem i Stuen, hang det ene og dingelde ynkeligt og viste det hvide Træ paa det Sted, hvor det var knækket.

Gennem den Dør, der førte ind til det næste Bærelse, og som var reben helt af og laa paa Gulvet, var der løbet en bred Blodstrøm ind til et Sted i Gulvet, hvor dette sænkede sig lidt, og havde der dannet sig som en rund Sump, der spredte talrige Striber ud til alle Sider, saa at det kom til at ligne en stor, flad Edderkop, der trueede et usynligt Bytte med sine lange haarede Ben.

Alligevel var det det inderste Bærelse, der frembød det frygteligste Skue, et Skue, der overalt alt, hvad man i Fantasiens kunde forestille sig af Rædsler. Der maatte have fundet en uhyggelig, ubarmhjærtig Kamp Sted derinde.

Det var et Sovebærelse, hvis Bohave røbede Velstand, næsten Rigdom, og tydede paa, at man befandt sig i en Ungkarlejlighed. Sengen var af gammelt Egetræ lige som Skabet med Spejlskæben, Toi-

Ietmøblet og det lukkede Bogskab; gennem dettes ituslaaede Rude saas der store, mørkt indbundne Bøger, der lod til at have tilhørt en Mediciner, at bømme efter de forgyldte Titler, som: Pathologi, Almindelig Anatomi osv., der lygte i Decembereftermiddagens tiltagende Mørke.

Paa Raminen, over hvilken der var et højt Spejl, som var knust i Midten af en forvildet Kugle, laa der et væltet Taffelur af Bronze, forestillende Udsulap; det var gaaet i Staa paa Slaget to. Randelabrene derimod var borte, men man fandt hist og her forvredne Stumper af dem, der viste, at de vare blevne benyttede som Baaben i en sidste fortviolet Kamp.

Desuden laa der en halvaaben Tobakspung, hvorfra de brune Tobakstraade stak ud som forviltret Haar, og paa et Brædt paa Væggen hang der en hel Række Piber, medens de hvide Skaar af enkelte Pibe-hoveder spredte sig over Gulvet der i Nærheden.

Pladsen midt i Værelset havde været optaget af et Skrivebord, ligeledes af Egetræ, hvorpaa der havde ligget Bøger, Papirer, Blhanter, Penne og et Blækhus. Nu var det væltet lige som Bordet i det tilstødende Værelse og ødelagt af et spidst Instrument, og spredt til alle Sider laa Bøgerne, Papirerne og Blækflet, hvilket sidste blandede sine Klatter mellem de brunlige Pletter, der havde suget sig ind over alt i Gulvet.

Den tunge solide Seng havde nogenlunde beholdt sin Plads, men Lagner, Puder og Madraiser, der vist nok var fulde af Blod, maatte være revne ud af rasede eller fortviolede Hænder og laa stablede op paa

Gulbet ved Siden af Bordet, dannende en forvirret Barrikade i denne Del af Værelset.

Ikke en Stol var der, som ikke var brækket, ikke et af de Robberstik, der hang paa Bæggen, som ikke var bleven ramt af et Slag eller søndret af de Rugler, der havde boret sig i mæssebæis gennem Bæggen lige over for Døren.

Spejlskabet og Toiletstøbet derimod lod til at have været udsat for blanke Vaaben, at dømmes efter de mange Ridser og Revner og de jævnt afhuggede Smaastumper, som man fandt hist og her.

Alt dette var rædselsfuldt i sig selv og nok til at bringe én til at gysse, og dog var det langt fra det værste.

De livløse Genstande havde ikke været ene om at lide og var heller ikke de eneste Vidner om det skrækkelige Optrin, der havde fundet Sted paa denne tredje Etage i et gammelt Hus i Korsgaden i „Det røde Kors“ Kl. 2 om Eftermiddagen den 4de December 1851.

Det var lige efter at Republiken, der var bleven overrumplet af Statskupet, havde leveret sin sidste Kamp og laa i de sidste Træfninger, medens nogle enkelte daarligt konstruerede Barrikader forsvaredes af en Haandsfuld Mænd, som havde opgivet Haabet og som døde i den Løvs Navn, der saa skammelig var bleven krænket.

Rundt om i dette Kaos laa der seks Lig i forskellige Stillinger, der røbede de enkelte Tildragelser under Massakren — der var to Mænd, tre Kvinder og et spædt Barn.

Mændene maatte have været unge, efter hvad man kunde se gennem det Blod og de Saar, hvormed de var bedækket. De sønne fine Hænder, de sorte Klædes Dragter, deres elegante Støvler, der saa ud til at være syet af en af Paris' første Skomagere, ja selve de plettebde, flaaede Skjorter, der stak frem af den halvaabne Vest, alt dette talte for, at de to Dfere hørte til de bedre Samfundsklasser.

Den ene, der laa dybest inde i Bær et nærmest ved Kaminen, var bleven truffen af en elKugle, der uavde knust Pandeskallen, saa at Hjærnen var sprøjtet hd. Det var derfor umuligt at skælne Trækkene, men hele Skikkelsen tydede paa Ungdom.

Den anden, der laa midt for Døren med korslagte Arme og med Ansigtet fortrukken af et bredt, truende Udtryk, var sikkert falden i det Øjeblik, han var styrtet frem for at komme en ældre Kvinde til Undsætning; da han faldt, havde han halvt dækket hende med sit Legeme, og hendes graa Haar, der laa uordentlig hen over det strænge, distingverede Ansigt, blandede sig med den unge Mands brune Lokker.

Han var bleven saaret i Brystet af adskillige Rugler og desuden af et Par Bajonnetstød, det maatte man i det mindste slutte sig til af de gabende Saars Form og Bestaaffenhed, som man saa gennem Vesten og Skjorten.

Hans Øjne, der stod vidt aabne — det var, som om Harmen og Uforsærdetheden endnu lyfte ud af dem — var mørkebrune lige som Haaret, med lange, sorte Vipper.

En noget lysere, fin Rnebelssbart tegnede sig over den smukke Mund, som, naar den smilede, maatte have et godt, om end lidt stolt Udtryk.

Den unge Mand gjorde Indtryk af at være højest otteogtyve Aar, hvorimod Kvinden vel kunde være oppe i Halvtredserne, men de to Ansigter, der i Faldet var kommen til at ligge saa tæt op ad hinanden, lignede hinanden aldeles paafaldende. Det var den samme ovale Ansigtsform, de selv samme Øjne, kort sagt en slaaende Familjelighed og man kunde umulig tage fejl, det maatte være Moder og Søn.

Mellem denne første Gruppe, der spærrede den sprængte Dør og som syntes at være ilet Voldsmandene i Møde, og det unge Menneſte, der var falden i Baggrunden af Bærelset henne ved Kaminen, fandtes der Liget af to Kvinder, af hvilke den ene, en ung Pige paa 18 Aar, laa paa Siden temmelig nær ved den første Klynge med Hovedet bøjet tilbage og Ansigtet vendt imod Døren,

Hendes lange, brune Haar var ligeledes opløst, men det var klisset fast paa Skuldre og Tindinger af det Blod, der var strømmet ud af en stor Abning lige i Tæsen; denne maatte være bibragt af et „knusende“ Instrument, som det kaldes i Anklageakterne.

Skønt Øjnene var lukkede, gættede man, at de maatte være sorte, af de fint tegnede Øjenbryns og lange Øjenbidders Farve og af en vis Varme i den matte Teint, der er ejendommelig for Brunetter, og som man tydelig blev vaer trods Bleggheden i dette unge, milde Ansigt.

Af andre Træk og paa den hele Type saa man, at hun ogsaa maatte være en nær paargørende af den unge Mand og den ældre Kone, vi har beskrevet oven for — efter al Sandsynlighed en Datter af den sidste.

Hvad det andet Kvindelig angaar, der laa dybere inde i Stuen med Hænderne udstrakte og Fingrene spillede ud fra hverandre som et Billede paa den højeste Næbsel, saa fordrer det en nøjere Beskrivelse.

Andet Kapitel.

Isabella.

Dette Lig laa som sagt paa Ryggen i Nærheden af Raminen helt til højre og dannede saa at sige en Pendant til den unge Mand, hvis Hoved var knust af en Kugle.

Fødderne berørte Jldstedet og Kroppen laa udefter i en lige Linje; den ulykkelige Kvinde var bleven truffen bagfra i det Øjeblik hun skyndte sig hen til Raminen i en Hensigt, som vi snart skal erfare.

Midt i sin skyndsomme Flugt var hun bleven

ramt af en Kugle mellem Skulderbladene og var i det samme gleden ud i en Blodpøl og falden baglænds med Armene ud til Siderne.

Det var ikke som den anden en ung Pige, men en ung Kone, som høist kunde være toogthve Aar. Hun var blond med store blaa Øjne og lignede ingen af de andre Lig, der laa omkring hende.

Hun var nylig bleven Moder og ammede selv, ti frem af det aabne Kjolediv trængte der sig et hvidt, blottet Bryst, der endnu svulmede af Mælk. Som en blank Elfenbensfugle hævede dette Bryst sig frem af den sorte Kjole med et forbabsende intensivt Skar i Stuens graalige Halvmørke mellem de røde Pletter, som omgav hende og som var livligere og mørkere i Farven, efter som de var mer eller mindre stivnede.

Denne blændende Hvidhed tiltrak uimodstaaelig Blikket, det var som om Lyset, der var spredt i Atmosfæren, altsammen koncentrerede sig paa dette Punkt og dvælede der med Forkærlighed.

Deite Billede paa Hustruens og Moderens Glæder hævede sig stolt og fast som en sidste Protest mod de Rædsler, der fyldte Bærelset og viste, hvor vidt Mennesket kan gaa i sit Raseri, naar det en Gang falder tilbage til den utæmmede Tilstand, hvori det befandt sig ved Verdens Skabelse.

Bed at se det, syntes man at høre Barnets fornøjede Lælen og Moderens sømme Kærtegn midt i dette Slogterhus' Gravstilhed; det vakte en Lyd som af Rys, det gav Løfter om en lang Fremtid, det hvi-skede om lykkelige, livsglade Væsner.

Og alt dette var nu tilintetgjort af Menneske-

hænder, af Følk, der havde ladet sig beruse af vild, dyrist Lidenſkab og Blodtørſt, og ſom ſaa havde trukket ſig tilbage, ſtolte og ſejrrige, mættede af Blod.

Men dette Kvindebryſt, dette Moderbryſt dømte dem i Døden og raabte efter dem:

„Kain!“

Som ſagt, her laa Moderen, men hvor var Barnet? For at finde det, behøvede man blot at ſpørge den unge Kvindes ſtore blaa Øjne, der var bleven ſtaaende aabne og hvis Blik ſom ſaa hurtig var ſivnet i Døden, hæftedes paa Kamingsſimsens ene Hjørne.

Paa dette ſkarpe Hjørne hang den ſpæde Pattedlut; det haarde, iſkolde Marmor havde boret ſig ind gennem dens lille bløde Hjørneſkal. Den hang med Munden aaben — man kunde ſe dens røde Svælg og de ſidſte Draaber, den havde taget til ſig af den varme nærende Mælk — og med aabne Øjenlaag og ſyntes næſten at le til den døde Kvinde, der rettede ſit blege tomme Blik imod den.

I Kampens Hede havde en brutal Haand revet Barnet ud af hendes Arme og ſlynget det fra ſig, ſaa dets Hoved var kommen ſarende mod Stenens ſkarpe Kant, hvorom den bløde, endnu næſten gelægtige Hjørneſkal atter havde luftet ſig. Vandtigg af Fortviſe var ſaa Moderen ſhyrtet derhen, men i det ſamme var der ſaa kommen en barmhjerdig Kugle kagfra, den var trængt ud gennem Bryſtet paa hende og havde ſkaffet hende Fred.

Vi har allerede tidligere fortalt, at denne Rædſelſcene maatte have fundet Sted Klokken to, man kunde ſlutte ſig dertil af det væltede Ur, der rimelig-

his var gaaet i Staa i det skæbnesvangre Øjeblik. Nu kunde Klokken vel være et Kvarter til fire eller højst halv fire.

Taagen var stadig taget til lige fra tidlig om Morgen, nu svandt ogsaa det matte Dagslys og indhyllede de blodige Døse i et graat ensformigt Skær.

Enkelthederne forsvandt efterhaanden i det tiltagende Mørke og snart skælnede man kun de dødes blege Ansigter og fremfor alt det hvide Bryst, som Lyset ikke kunde bevæbne sig til at forlade.

Der herskede den dybeste Stilhed; det var allerede nogen Tid siden, at de dumpe Rødder fra det fjerne var døet hen og havde fortalt om de sidste Udslag af en Kamp, der var bleven ført i Hjertet af Paris mellem de knuste Republikanere og den af Brændevin og Blod berusede Armé.

Det var afgjort. Louis Napoleon Bonaparte havde sejret. Intet Øsko af Kampen skulde for Fremtiden lyde fra den underkuede By og dø hen i den dybe Tavshed, Døden havde skabt omkring den.

Overdørens Knirken, der var bleven fremkaldt af den mindste Bevægelse i Atmosfæren, var ophørt af sig selv, men pludselig afbrød en ganske svag Støj den uhyggelige Stilhed. Den kom fra den Ende, hvor Sengen stod og syntes at udgaa fra den Barrikade, som dannedes der af Ruder, Tæpper og Mastratser.

Det var kun en svag, næsten umærkelig Lyd og dog maatte man blive opmærksom paa den og forbaues over den i disse Omgivelser, hvor alt, hvad der kunde minde om Liv, syntes banlyst for bestandig.

Men efter i Begyndelsen at være kommen tø-
vende og afbrudt og med lange Mellemrum, blev den
snart tydeligere og mere markeret, saa at fige dri-
ftigere.

Ganske svagt og forsigtigt begyndte den store Bunte
Sengklæder at bevæge sig, saa blev en Bude læmpe-
lig skudt til Side og i det samme kom der et Par
Djne til Syne, et Par spillende, lyslevende Djne.

Albningen i Bunken voksede langsomt og snart
blev man et Hoved vaer, først utydeligt, men saa mere
klart, efterhaanden som det kom længer frem af Alb-
ningen og syntes at lytte og spejde. Det varede hel-
ler ikke længe, førend Overkroppen begyndte at vise
sig, og et Øjeblik efter saa man et menneskeligt Bæ-
sen ligge paa Kræ med Hænderne støttede imod det
vaade Gulv, døddbleg og forfærdet med Tænderne klap-
rende i Munden.

Det var et Barn, en lille Pige, der vel kunde
være en tolv Aar gammel.

Hendes ovale Ansigt var omgivet af et blødt,
fint cendréfarvet Haar, men i Stedet for at krølle,
som man af dets Finkhed kunde formode, det vilde
gøre, faldt det aldeles glat ned over Skuldrene og over
de af Nædsel stivnede Kinder.

Hun havde sorte Djne lige som den ældste af de
to unge Mænd og som den unge Pige, der laa ham
nærmest, og selv om der ikke havde været en slaaende
Familielighed til Stede mellem hende og de tre døde,
der laa nærmest sammen, saa havde disse Djne været
nok til at røbe det Slægtskab, der knyttede hende til

dem. Formodenlig var hun en yngre Søster til de to andre.

Hele hendes Ansigt udtrykte den højeste Grad af Forsærdelse, en til Vanbid grænsende Rædsel. Hun græd ikke, hun sagde ikke et Ord, men en frampagtig Skælven rystede hendes spinkle Lemmer og Tænderne klappede ganske højt i Munden paa hende.

Et Øjeblik forblev hun i denne Stilling, lyttende i den dybe Tavshed, fastende forskræmte Blikke hen til den sprængte Dør, som om hun stadig frygtede for at se nogen komme tilbage gennem dens mørke aabende Aabning; men saa saa hun sig om i selve Bærelset og syntes nu først rigtig at saa Øje paa de Rædsler, der omgav hende.

Hun rejste sig i Bejret, genkendte den ældre Kones hvide Haar og fastede sig eller rettere talt, satte i et Spring over til Liget, fastede sig ned over det og brød ud i et hjerteskærende Skrig.

„Aa Moder, Moder!“

Hun tog det ubevægelige Hoved mellem sine Hænder i det vanvittige Haab at vække hende og trykkede fine brændende Læber mod Ligets.

Men Dødens isnende Kulde frarøb hende et Rædselskrig, hun slap Hovedet, sprang op med en halvtvælt Kallen, og idet hun holdt Hænderne for Dørene for ikke at se det afskyelige Syn, satte hun i et mægtigt Spring over de to Lig, der spærrede hende Vejen og kom ud paa Gangen og ned ad Trapperne i et hastigt, aldeles mekanisk Løb.

Da hun var kommen ned til første Sal, stansede hun, vaklende og aandeløs.

Hun lyttede igen og høje sig over Rækværket for at se, om de, hun frygtede ikke skulde komme igen. Først da hun havde beroliget sig i den Retning, tog hun fat i en Dørklokke og kimeede paa som en rasende.

Man hørte Skridt indenfor Døren, listende, usikre Skridt som af Folk, der er bange for at blive hørte, og en soag Hvijsen trængte sig igennem de tykke Brædder.

„Jo, luk op!“ blev der sagt.

„Nej, spørg hvem det er.“

„Luk heller Døren op, ellers sprænger de den vel.“

„Ja det er bedre.“

Endelig blev da Døren aabnet og en Mands ængstelige forsigtige Ansigt kom til Synne i Mørket; bag ved ham stelnede man uthdeligt to kvindelige Stikfelfer, der var trykket tæt op til hinanden.

„Hvad vil Du?“ spurgte Manden, der anstrængte sig for at tale med fast Stemme, da han først fik at se, hvem det var han havde at gøre med.

„Na, De maa endelig følge med,“ stammede Pigebarnet med foldede Hænder.

„Hvem er Du?“

„Isabella.“

„Hvad mer? Jeg kender ingen af det Navn.“

„Isabella Marion — men De maa for Guds Skyld komme op med, hører De — hører De! — De har slaaet Moder ihjel — og min Broder Just og hans Kone og min Søster Belia og endnu flere — jeg ved ikke, hvem det er. Na, De maa komme op med! Maaske kan De — jeg er bange — men maaske er

de ikke døde endnu, og naar der blev gjort noget ved dem — jeg tør ikke — for sæt at de kom igen — de andre —"

Ordene kom frem stødvís, uthdelige, næsten kvalte, og hun klamrede sig fast til Manden, der nu havde lukket Døren helt op.

"Jeg kan tænke mig det," hviskede han bevæget, "jeg hørte det nok. Har De dræbt dem allesammen?"

"Ja ja, skynd Dem bare."

Manden gjorde en Bevægelse som for at følge Barnet, der trak stærkere og stærkere i ham; men saa traadte den ene Kvindeskikkelse frem af Halvmørket og sagde forfærdet:

"Charles, jeg tror Du vil! Hvis det nu gik Dig ligesaadan — de kan komme tilbage og finde Dig og saa skyder de Dig ned paa Stedet. Nej, Du gør det ikke — enhver er sig selv nærmest, vi kender jo ikke de Folk."

Manden tøvede et Øjeblik, medens Frygt og Medlidenhed, Pligtfølelse og Egenkærlighed strede om Sejren i hans Indre, men saa stødte hans Kone den lille Pige haardt tilbage, trak Manden ind og slog Døren i.

Isabella stirrede raadvild paa den tavse, ubevægelige Dør — hun var atter ene.

Først gjorde hun et Par Skridt som for at gaa op igen, men en uovervindelig Rædsel betog hende, hun gjorde hurtig omkring og løb ned ad de sidste Trapper.

Hun blev atter staaende og betænkte sig lidt, saa

annærmede hun sig tøvende den mørke Portnerbolig og
beslattede sig endelig til at raabe:

„Hjælp, Hjælp!“

Men da hun ikke fik noget Svar, begyndte hun angst
tilbage for Mørket derinde og skyndte sig næsten vild
paa Fortvivlelse ud paa Gaden, hvor hun forsvandt i
Taagen.

Tredje Kapitel.

Belia.

Efter den lille Isabellas pludselige Tilshynkomst og
Forsvinden var hele Huset atter bleven indhyldet i dets
tidligere dybe Tavshed, der nu ikke mere blev afbrudt.

Det hele laa som et mægtigt Mansoleum. Og
dog var det et stort festsættets Hus, der vel var smalt,
men hvor der boede mange Familjer og hvor der
oplejede at være meget Liv og Røre.

Beboerne hørte dels til den studerende Klasse, dels
til den lavere Embedsstand, og i de to øverste Etager,
der var inddelt i enkelte Værelser som Celler i en Vi-
kage, bestod Lejerne for Størstedelen af disse flittige,

Det røde Kors.

opfindsomme Arbejdere, der fabrikerer de tusinde Smaa-
genstande, som kaldes Pariserartikler.

Men formodentlig havde Rædslen forstenet alle
Hjærter i det tæt beboede Hus, enhver gjorde sig saa
lille som mulig, de vilde ikke høres og ikke ses, helst til
fuldstændig glemmes.

Portneren, som Isabella havde kaldt paa, viste sig
ikke. Porten stod paa vid Gab og Gassen paa Trap-
perne var ikke tændt, over alt herskede der den dybeste
Mørke.

Det saa næsten ud som om Huset bar Sorg for
de mange døde, der hvilede under dette Tag.

Klokken slog seks.

I det samme Øjeblik knagede Trappen under tøm-
vende usikre Skridt, og to Personer bevægede sig op
efter, famlende sig frem i Mørket.

„Men hvorfor Pokker er her ikke tændt paa Trap-
perne,“ hviskede en Stemme, „og hvad skal det be-
tyde, at man kan løbe lige ind fra Gaden som paa et
offenlig Sted, uden at Portneren giver noget Livstegn
fra sig.“

„Det skal vi slet ikke beklage os over“, svarede
en anden, yngre Stemme endnu sagtere, „vi kan ikke
ønske os det bedre indrettet.“

„Nej ganske vist, med mindre det er Forbud paa
en eller anden Ulykke,“ mumlede den første Stemme, som
der syntes at tilhøre en ældre, men dog endnu kraftig
Mand.

De gik videre i Tavshed og stansede først paa
tredeje Sal.

„Her er det,“ sagde den unge Stemme.

„Saa rig sagte.“

Udter en lille Pabse, under hvilken man snarere
manede end hørte, at nogen sølte hen ad Væggen for
at finde Døren.

„Døren er jo aaben,“ blev der nu pludselig be-
mærket.

„Det er umuligt, saa maa vi være gaaet fejl.“

„Nej, der er kun én Lejlighed paa hver Sal.“

„Ja, saa er det en fejl Etage,“ indvendte den
ældste af de to Stemmer.

„Nej, det er jeg aldeles overbevist om, det ikke
er; jeg talte Affatserne, da vi gik op — og for Re-
ssten kender jeg Huset udenad.“

„Abric, dette her er ganske unaturligt — jeg er
angst —“

Stemmen holdt pludselig inde.

„Hvad er der?“

„Kan De ikke mærke en underlig kvalm Lugt?“

„Jo.“

„Det er næsten som — ja det er Blødlugt —
Guds bød, her er hædet en Ulykke.“

„Lad os kalde paa dem — De gør mig ganske
angst — men der var jo dog ingen, der vidste, at
de var her.“

„Nej for Guds Skyld kald ikke — lad os hellere
løbe.“

„Tamen der er mørkt.“

„Vent lidt, jeg har altid en Blændlygte hos
mig.“

Man hørte Lyden af en Svovlstik, der blev strø-
et af med en nervøs Bevægelse, og i det samme

fremkom der en smal hvidlig Lysstrib, der satte én i Stand til at skælne de to nysankomne.

Den ene var en høj Fyr mellem fem- og otteogtyve Aar, en sand Herkulesstikkelse, hvis Hoved var bedækket med en Skov af kruset Haar, der trængte sig frem under en lille sort Klædes Kasket og lagde sig om denne som en tyk, rund Bude.

Trækkene var kraftige og sammentrængte, Næsen kort og fladtrykt, Munden bred med fylbige Læber, Kindbenene fremstaaende og de smaa lysegraa Øjne dybt liggende med tætte Bryn. Kinderne var raget, men paa den firkantede Hage — et Tegn paa Energi, siger man — sad der som et Bundt, et mørkt, kruset Skæg.

Det var et uregelmæssigt, men energisk Fysiognomi, der røbede Aabenhjærtighed, Hæstighed og naturlig Begabelse, der imidlertid ikke var blevet forfinet af Dannelse og et velhavende Livs Baner. Det solide og ugratiøse skønt velskabte Legeme, de kraftige, rødlige Hænder, den grove uldne Kittel og de mørkegraa Benklæder røbede Arbejderen, og det sandsynligvis Metalarbejderen, der beskæftiger sig med Bronze og Jærn.

Den anden Mand kunde vel være hen imod et halvt hundrede, han var høj og mager, men hans Mustler var som af Jærn. Det graasprængte Haar var tæt afklippet, hvorimod han havde fuldt Skæg, der næsten allerede var ganske hvidt. Hans Hænder var fine og smidige og han bar en sort Klædes Dragt under den brune, rigelige Overfrakke med Fløjskraven,

der i Forbindelse med hans høje Hat straks viste, at han hørte til den bedre Klasse.

Trækkene var lange og kantede, Øjnene lysebrune og meget livlige, Panden bred og Munden overordenlig udtryksfuld.

Han holdt sig rank og bevægede sig i det hele taget med den afmaalte Stivhed, der er egen for Folk, der en Gang har baaet Uniform. Et lille rødt Ordensbaand liggede frem af Overfrakkens venstre Knaphul.

Uden at sige et Ord bevægede han den smalle Lysstribе i en Rundfreds omkring sig.

"Kan De se, Dr. Thøvenin, vi er paa tredje Sal," sagde Arbejderen.

"Det er vi ogsaa."

Med disse Ord faldt Lyset hen imod Døren. De to Mænd foer sammen og blegnede.

"Den er sprængt," hviskede de samtidig.

Doktoren greb Arbejderen haardt fat i Armen, og holdt ham tilbage med forbavsende Kraftanstrangelse og sagde:

"Bent lidt."

Han holdt Lygten ned mod Gulvet og bøjede sig for over og saa hviskede han i voldsom Sindsbevægelse:

"Det er Blod."

"Du gode Gud," lød det henne fra den unge.

"Lad mig gaa først ind," sagde Lægen kort. —

Farven var fuldstændig vejen fra hans Kinder, "og De følger mig lige i Hælene."

Den unge Mand adløb, skønt han skælvede af Sindsbevægelse, og nu stod de i det første Bærelse.

„De maa have kæmpet,“ løb det gennem Dokto-
rens sammenbidte Tænder.

Hans Haand, der langsomt førte Lygten rundt i
alle Retninger, skælvede ikke, men havde det været Rød
og Blod, som de magre, frampagtig bøjede Fingre
havde knuget saaledes, vilde de sikkert have efterladt
dybe Mærker.

Efter at være gledet rundt i hele det første Bæ-
relse, trængte Lysstraalen gennem den tomme Dørfarm
ind i det næste og faldt lodret ned paa den første
Gruppe — Moder og Søn —, saa at den gamle Ko-
nens hvide Haar skinnede med stærk Sølvglans.

De to Mænd udstødte et Rædselskrig, og Lys-
straalen skælvede et Øjeblik, men Doktoren tog sig
hurtig sammen og Haanden blev atter fast.

„De har dræbt ham, og hans Moder ogsaa —
aa de Umennesker!“ udbrød Abrie med en undertrykt
Gulken.

„Stille,“ hvistede den ældre Mand.

Lysen hævedes i Bejret og viste dem det tredje
Fig.

„Frøken Selia — hun ogsaa! Det er jo som
vilde Dyr,“ skreg Arbejderen og vilde styrte frem,
men atter naglede den magre Jærnhaand ham fast til
Bletten.

„De maa være rolig og tage Dem sammen,“
sagde Doktoren haardt. „Her er ikke Tid til at græde
som smaa Børn eller gaa fra Sans og Samling som
en Kvinde. Vi maa undersøge, om de virkelig er
døde, saa kan vi bagefter tænke paa vore Nærver.

Resolut skred han over den Hindring, der laa i

De en for ham, men beg forstrækket tilbage, da han fik Øje paa de tre næste Lig — den unge Mand med det knuste Hoved og den rædselsfulde Gruppe, som Moderen og det spæde Barn dannede.

Efter et Øjeblik's stum Forfærdelse udstødte Abrie et Brøl som et vildt Dyr; han kunde ikke tale, hans Strube snærede sig sammen og hans Øjne var underløbne med Blod — det var frygtelig at se ham.

Lægens Sindsbevægelse derimod ytrede sig i store kolde Sveddraaber, der perlede frem paa hans brede Pande.

Pludselig gjorde Abrie en rasende Bevægelse, han rakte de mægtige knyttede Næver ud i Rummet og satte i et Spring tilbage til det første Bærelse. Han var kommen helt ud paa Trappen, inden det lkkedes Doktoren at faa fat paa ham.

Der opstod en kort Kamp.

„Hvor vil De hen, Menneſte?“

„Dræbe — myrde — jeg maa ſlaa nogen ihjel,“ løb det i en dump uhyggelig Rallen.

„De bliver ſelv ſlaaet ihjel, det er alt, hvad De udretter.“

„Nej, nej, lad mig komme bort, Hr. Thøvenin, lad mig gaa. Na de Slyngler de Mordere, de Uſlinge! Forsvarsløſe Mænd, det kan man endda forſtaa, men Kvinder — en gammel Moder og et lille Pattede. Men jeg ſkal hæbne jer!“ vedblev han og ſtrafte den højre Haand ud imod det Bærelſe, han lige havde forladt. Hans Øjne ſtod fulde af ſtore Taarer.

„Ja min Ven, De ſkal hæbne dem, men ikke paa

den Maade — hvad kan det nytte, at De gaar hen og lader Dem slaa ihjel. Vi maa bære os fornuftig ad, ikke som gale Menneſter. De véd jo godt, at der søges efter Dem, hvorfor vil De ſaa gøre Folk den Fornøjſe at løbe lige i Armene paa dem. Naar alle de modige, behjærtede Mænd vilde bære ſig ſaa-dan ad, hvordan vil det ſaa gaa os?

„Vi er komne for ſent her, lad os ikke ſpilde mere Tid — og jeg har ikke en Gang underſøgt, om de virkelig er døde.“

Ulric havde ſtaaet og hørt paa ham med højet Hoved og rynkede Bryn og borede de korte, ſirkantede Regle ind i de haarde, barſkede Hænder, men véd de ſidſte Ord for han ſammen og ſaa i Vejret.

„Tror De ikke, de er døde?“ ſpurgte han derpaa hurtigt.

„Man maa i al Fald ſe ad.“

Denne Idé lod til at bringe ham til at forandre Beſlutning.

„Ja — førſt ſe — og ſaa bagefter —“

Han ſluttede Sætningen med en Gebærde, ſom Doktoren aldeles ikke tog Notits af, og ſkyndte ſig tilbage til Værelſerne.

Det førſte, Lægen gjorde, da han atter havde det gruopbækkende Syn for ſig, var at lade Lyſet fra Lanternen hvile et Øjeblik paa hver enkelt Sig.

„Med de to er der ingen Ting at gøre,“ ſagde han og viſte med en Hovedbebægelse over paa den unge Mand med den knuſte Hjørneſkal og paa Barneket, der hang paa Rammeſimsens ſkarpe Hjørne, „de er døde, det indestaar jeg for.“

„Staffels Raymond,“ hviskede Abrie.

„Men hende maa vi endelig undersøge,“ vedblev han og pegede paa den unge Moder.

Han rakte Arbejdsmanden Lygten og knælede ned men rejste sig hurtig op igen.

„Nej det er forbi. — Ruglen er gaaet igennem Hjertet paa hende.

Saa gik de tilbage til den første Klynge henne ved Døren.

„Just Marion, er der heller ikke noget at gøre ved ham?“ spurgte Abrie næsten aandeløs,

Dr. Thévenin løstede ham op og besøgte ham.

„Seks Saar lige i Brystet, og af dem er mindst de fire dødelige,“ mumlede han efter en lille Pause og lod sig falde tilbage.

Abrie skar Tænder, men sagde ikke et Ord.

Nu kom Turen til Fru Marion, og denne Undersøgelse havde samme Resultat som de andre.

„Hun ogsaa?“ spurgte Abrie. „De Banditer, de Røddyr!“

„Det er ikke værd at beklage hende,“ sagde Doktoren paa sin langsomme Maade, det er bedre for hende at sove den sidste Søvn med sine fære, end om hun skulde have overlevet dem alle.“

Medens han sagde dette, bøjede han sig ned over den sidste, den unge Pige, og undersøgte hende omhyggeligt.

„Kom med Lyset;“ udbrød han pludselig.

Abrie holt Lampen nærmere til.

Fjerde Kapitel.

Abrie er stadig urolig.

„Frelse hende?“ gentog Abrie med kvalt Stemme, „aa min Gud? — Ja, ja frels hende! Hvad skal vi gøre?“

„Først og fremmest ikke ryste,“ svarede den gamle Læge — „for jeg kan ikke see en Smule saadan saadan som Lyset flimrer — og saa bære hende ud af alt dette her.“

„Hvorhen?“

„Ind i det andet Bærelse — for hvis hun skulde aabne Dørene — hun maa ikke se dette“

„De har Ret.“

Abrie tog det ubevægelige Legeme i sine kraftige Arme, og bar det ind i det andet Bærelse med den overdrevene Forsigtighed og de flodse Bevægelser, der er megen stærke Folk egen. Doktoren gik isorvejen og lyfte for ham.

„Hold lidt paa hende endnu,“ vedblev han, „jeg gaar ind efter en Madrats, saa kan vi lægge hende paa den.“

Han vendte tilbage, tog en Madrats af Bunken, og bragte den ind med en Hurtighed, der viste at Alderen ikke havde berøvet ham hans Kræfter eller Bevægelighed.

De to Mænd lagde blidt den unge Pige ned paa Madratsen.

"Naa," sagde Doktoren, "nu maa jeg fremfor alt have Band til at vaske Saaret med, for at jeg kan undersøge det. Jeg maa jo se, om der er noget Haab for det stakkels Barn, hun er ikke død endnu, men det er ingen Bevis for at hun vil overleve det. Ubric, der inde," han pegede paa det bagerste Værelse, "saa jeg en Servante. Bring mig Bandfadet og Randen, hvis De kan finde dem."

Alt imedens Thénen talte, trak han langsomt sin Overfrakke af, smøggede de sorte Frakkeomslag op, tog et Bestik op af Lommen, aabnede det og fremtog et Staalinstrument.

Da det var gjort, vendte han sig atter til sin Ledsager og sagde:

"Gaa nu med Lyset. Na, det er sandt, glem ikke at tage noget Lærred med. Der ligger et hvidt Lagen der hvor jeg tog Madratsen, det river vi i Stykker til Bind."

Trods sin Sindsbevægelse, kunde den unge Arbejder ikke lade være dybt at beundre denne Mand, der i sin uforlignelige Koldblodighed som havde set alt, hvem ingen Detail var undgaaet og som vidste, hvor hver Genstand laa, trods den forfærdelige Uorden der herskede derinde.

Ubillaarlig beroliget og behersket af denne kraftige Vilje adløb han uden at give et Ord og kom efter et Minuts Forløb tilbage med Lagenet, Bandfadet og Randen, hvilke sidste ved et rent Mirakel ikke var bleven flaaet i Stykker.

Doktoren greb Lagenet og gjorde et Snit deri med sin Saks og rev hurtig et halvt Dufin lange re-

gelmæssige Strimler af, hvorpaa han skyndte sig at afse det smukke blege Ansigt samt Haaret rundt om Saaret, der atter begyndte at bløde; saa undersøgte han Saaret med uhyre Omhu og Forsigtighed paa alle Sider.

I de næste to Minutter herskede der en dyb Tavshed, men da kunde Albric heller ikke holde det ud længere.

„Naa?“ spurgte han.

„Hun har faaet et Slag med en Bøsseskolbe. Saaret er meget stort, men ikke videre dybt og jeg tror ikke, Hjærnen er bleven beskadiget. Det er godt, at Blodtabet var saa betydeligt.“

„Saa er der ingen Fare?“

„Naa, det vil jeg just ikke sige.“

„Hvad frygter De da?“

„Det værste. Hush paa den frygtelige Sindsbevægelse. Jeg tror, at hun vil overleve det — men hvordan, det ved jeg ikke.“

„Jeg forstaar ikke —“

„Hun kan være bleven idiotisk, vanvittig eller epileptisk, naar hun kommer til sig selv —“

„Hvad er det dog, De siger?“

„Ja, det er altsammen noget, man maa være forberedt paa.“

„Saa vilde Døden være tusind Gange bedre.“

„Maaske er det hele ingenting, saa at hun kan være paa Benene igen om fjorten Dage. I Almindelighed er Slag i Hovedet enten dødelige eller meget lidt alvorlige, med mindre Forstanden tager Skade. —

„Nej se, hun bevæger sig, — nu aabner hun Øjnene og sukker, det er godt, meget godt.“

Livet lod virkelig til at vende tilbage hos den unge Pige; de hvide Øjenlaag hævedes langsomt og et Øjeblik saa man de store brune Øjne, men saa lukkedes de atter.

Medens Doktoren talte, arbejdede han ivrig, det vil sige forbandt Saaret og ombandt hele hendes Hoved efter alle Kunstens Regler.

Da det var gjort, lænede han sig tilbage og betragtede sit Arbejde med en Slags Velbehag.

„Saa nu er det godt,“ sagde han.

Han var fornøjet med sit Værk og ingen Doktor paa hele Jorden kunde heller have noget at udsætte derpaa.

„Hun kan godt taale at blive flyttet nu,“ vedblev han, „og vi maa skynde os at saa hende herfra og hjem til mig, inden hun kommer til sig selv igen.“

„Gaa De i Forvejen, saa skal jeg bære hende.“

„Nej det gaar ikke an.“

„Hvorfor ikke? De hoer jo ganske tæt herved i Rue du Dragon.“ „Det véd jeg nok, men naar de bliver set paa Gaden med saadan en Byrde, saa bliver De arresteret og kendt — og De véd, hvad der venter Dem, har de først fat paa Dem, saa slipper de ikke. Man kan jo se af det, der er foregaaet her, at de Folk ikke er bange for nogetsomhelst Middel til at skaffe dem af Vejen, der genere dem eller kan bekæmpe dem.“

Doktoren tav, men i det samme faldt hans Blit tilfældigvis paa Arbejderens Hænder, og han udbrød:

„Min Gud, jeg tror De er fra Forstandens, De har jo ikke en Gang vasket Deres Hænder!”

„Mine Hænder,” gjentog den anden forbauset

„Ja, de er jo fulde af Krudt. De kunde ligesaa godt gaa ned og raabe ud paa Garderne, at De har hængt bag Barrikaderne i Dag. Vil De værsgod allerførst at vaske Dem.”

„Famen Frøken Zelia.”

„Det bliver min Sag, hende skal jeg nok sørge for.”

Arbejderen akløb atter, og da Renselsen var besørget, vedblev Thøvenin:

„Nu skulle vi have en Vogn, for vi kan ikke gaa gennem Gaderne med et Menneske paa Skuldrene, især ikke i Dag, men hvor skal vi faa den fra?”

„De spører ikke rundt efter tre.”

„Jeg kender en Vognmand henne i Rue de Sévres, der kan jeg skaffe en fra.”

„Nej, det vil jeg besørge, jeg véd, hvor De mener.”

„Famen De maa da virkelig blive hos hende.”

„Ingen Indvendinger! Jeg tillader ikke, De gaar ud og bliver kendt, det var allerede galt nok, at jeg tog Dem med herhen, lad os blot ikke begaa flere Uforsigtigheder. Nu gaar jeg selv hen efter Vognen og saa kommer De ned med den saarede, men naar De først er kommen hjem hos mig, saa bander jeg paa, at De ikke faar Lob til saameget som at stifte Næsen udenfor.”

Doktoren var atter kommen paa Benene og med

Blændlygten i Haanden nærmede han sig Trappegangen for at gaa."

"Vil De lade mig blive her i Mørke?" spurgte den lydlige Arbejder, hvem det ikke lykkedes fuldstændig at skjule sin Skræk.

"Ja naturligvis, det kan gjerne vække Opmærksomhed, naar her er Lys saa længe."

Han kastede et Blik paa den unge Mand og trak let paa Skulderen.

"Herregud, hvad er vi Mennesker," mumlede han mellem Tænderne, "nu har den Knøs kæmpet hele Dagen som en Løve, en mod tusind, og for et Øjeblik siden vilde han styrte sig over hele Bonapartes Hær og slugte den med Hud og Haar — men nu er han bange for at være alene i Mørke med nogle døde Mennesker."

Han trak igen paa Skuldrene, pustede Lyset ud og forsvandt i Mørket.

Man kunde høre ham gaa hurtig, men forsigtig ned ad den bælgmørke Trappe.

Abrie havde slet ikke bobet at svare, han skammede sig over den forbigaaende Svaghed, som han havde vist.

Da Doktoren var borte, gik han hen til Zelia og tog den unge Piges lille hvide Haand i sine Hænder, som om deres Varme kunde beskytte hende mod dette Dødningegemaks kolde, flamme Luft, og samtidig dermed bøjede han Øret ned til hende for at lytte til Aandedrættet, der endnu næsten var umærkeligt, men som man dog kunde ane i den frygtelige Stilhed.

Dette svage Livstegn beroligede ham og bragte ham til at glemme de mange døde, der omgav ham. Paa den Maade hengik der et Kvarter.

Femte Kapitel.

Der mangler en.

Pludselig for Abrie sammen og løftede Hovedet — han syntes, han hørte en dump Støj af en Vogn nede paa Gaden, og et Øjeblik efter sagde Thøvenins Stemme ham, at han ikke havde taget fejl.

„Abrie, er De her?“ lød det.

„Er det Dem, Hr. Doktor?“

„Ja, Vognen er der nede — men lad os blot skynde os, jeg syntes, jeg saa Galgenhængsler omkring i Nærheden og Rus Taranne er besat af et helt Regiment — det er paa høje Tid vi kommer bort, baade De og jeg. Hvordan gaar det med den saarede?“

„Det er stadig det samme.“

„Naa, nu skal jeg hjælpe Dem — rør Dem ikke af Pletten.“

Og den gamle Læge famlede sig frem i Mørket indtil havde naaet Sygepasseren.

Med den hyderste Forsigtighed, som det tætte Mørke gjorde endnu mere nødvendigt, løstede de to Mænd den besvimede unge Pige op fra Gulvet. Thévenin tog fat ved Skuldrene og skød sit Bryst frem for at hun kunde støtte sit Hoved derimod, og Abrie holdt i Benene.

„Saa, nu baglænds, Abrie. De først. Skynd Dem ikke for stærkt, det er den bedste Maade at komme hurtigt frem paa.“

De kom ned ad Trappen uden Forhindringer og uden at veksle et Ord, og da de kom ud paa Gaden pladserede de den livløse Belia forsigtigt i Bognen, satte sig selv op og gav Rusken Tegn til at føre.

I det samme de drejede om Hjørnet paa Torvet for at føre ned ad Rue du Dragon, fik Abrie Øje paa Bajonnetterne fra en Afdeling Soldater, der kom marscherende langt nede i Rue du Four-Saint-Germain.

„Der er Soldater,“ sagde han og knyttede Hænderne i Brede.

„Ja, det er godt, vi er hjemme,“ svarede Thévenin, „det anede mig nok, at det hastede.“

Bognen holdt udenfor en mørk Port i et mørkt Hus i den mørke Rue du Dragon, der nu for en stor Del er forsvunden. Den unge Pige blev løftet ud af sine to Rødningsmænd og disse forsvandt med hende gennem Porten, efter at Doktoren først havde sagt til Rusken, som han syntes at kende:

„Kør ned ad Rue de Grévill, helst saa hurtigt
Det røde Kors,

De kan, for ellers møder De Soldaterne og bliver udspurgt; det maa undgaa."

"De kan være ganske rolig, Hr. Thøvenin, de Slyngler kan bide sig i Næsen, om de faar fat paa mig; og om de gjorde det, fik de s'gu heller ikke et Mul ud af mig. — Gyp!"

Og i et Nu var Bognen ude af Syne,

De to Mænd, der bar den saarede Pige, blev modtagne af en lille vims, mørk Kone med saa smaa Træk og saa store, sorte, straalende Øjne, at man slet ikke bemærkede andet end disse i hele Ansigtet.

Med et eneste Blik forstod hun Situationen.

"Er hun saaret? udbrød hun forskrækket."

"Ja og det alvorligt" svarede hendes Mand, thi denne lille Person, der vel kunde være en femogtredive Aar, og hvis originale Ødre endnu var ret tilkalende, var ingen anden end Dr. Thøvenins Hustru.

"En Seng i en Fart, Herminie, og se at faa Tjenestefolkene bort!"

I Løbet af fem Minuter fik Herminie, uden et Ord, uden et eneste Udbrud eller Spørgsmaal, gjort de nødvendige Forberedelser, klædt Belia af med sin Mand's Hjælp og lagt hende i en ren, magelig Seng.

Abrie havde beskedent holdt sig i det tilstødende Værelse

Da Belia var bleven saaledes anbragt med Hovedet hvilende paa en høj Stabel Puder, og da Doktoren havde skrevet en Recept og sendt Pigen med den til Apotheket, lagde Herminie Hænderne over Kors paa sit Bælte — en Bevægelse, der var hende egen — og saa sin Mand lige i Ansigtet med de Ord:

„Hvad er der dog passeret, og hvor er de andre henne?“

„Døde,“ sulkede Lægen og nu først lod han sig falde ned paa en Stol med et fortvivlet Udtryk.

Herminie kom til at ryste over hele Legemet og maatte støtte sig til Sengen for ikke at falde.

„Døde,“ gentog hun, „ja Just maaske, han er vel falden bag Barrikaderne — men hans Moder — og hans Kone og Barn — og hans Søstre? De har da ikke kæmpet?“

„Nej men de er myrdede.“

„Det er umuligt!“

„Det er desværre sandt — de ligger beroppe hos Justs Ven Raymond — du véd, Studenten — han har maattet bøde med Livet, fordi han har givet dem Tag over Hovedet de Par Timer. — Men hvorfor kom de heller ikke til os, saa var det aldrig sket — saa havde jeg ikke fundet dem lemlæstede af Rugler og Bajonetter som kolbe Dig, som jeg gjorde nu, da jeg kom for at tilbyde dem et sikrere Tilflugtssted — jeg vidste jo nok, det var ude med Republikens Venner, naar Statskupet sejrede.“

Uden at han selv mærkede det, trillede der er en brændende Taare nedad den gode Doktors Kinder; hans Kone, som stod foran ham, græd ligeledes stille.

„Men hvordan er det dog gaaet til? Det maa jo være rene Barbarer.“

„Ja hvad véd jeg? Nogle fulde Soldater, der kommanderes af en Slyngel er i Stand til alt, og gør alt, hvad der forlanges.“

Han vendte sig om mod Sengen og betragtede Belias endnu blodløse Ansigt og tilføje saaa:

„Det er alt, hvad der er tilbage af Familien Marion.“

„Staffels Pige,“ hvistede hans Kone; „lille Isabella er død, hun er da mindre at beklage.“

Da for Doktoren op og raabte

„Isabella!“

„Hvad er der Hevenin?“

Men Doktoren svarede ikke, han styrtede hen til Døren og kaldte paa Abrie, der strax kom ind.

„Er det værre med Frøken Belia?“ spurgte han.

„Na Frøken Belia! — det er Isabella, vi har glemt Isabella — Saa De vel hendes Lig mellem alle de andre?“

„Nej, gjorde De?“

„Jeg har ikke set Spor af hende — Dumme Fæ som jeg er! Jeg tror, jeg er koldhødig, fordi jeg har været Marinelæge i tyve Aar og fordi jeg er vant til at se Lig og forbinde saarede midt i Rugleregnet — jo vist, jeg gaar aldeles fra Koncepterne, naar der er noget paa Færde, jeg gamle Fæ! — Gud ved, hvor Isabella er henne nu? Maaske hun er dræbt men maaske er hun kun ogsaa saaret og ligger besvimet bagved et eller andet Møbel.“

„Det maa vi strax undersøge!“ udbrød Herminie.

„Nu løber jeg derhen,“ sagde Abrie.

„Nei for Satan, De bliver her; Jeg synes, det kan være galt nok, som det er; De rører Dem ikke af

Pletten! Man maa være glad bare man kan redde
en i disse fordømte Tider — jeg gaar selv."

"Jamen Hr. Thèvenin —"

"For Satan kan De lade mig være!" raabte den
tidligere Marinelæge, der nu, da han ikke længere be-
fandt sig paa Kamppladsen og desuden var træt af
at trænge sine Følelser tilbage, saaledes som han hele
Tiden havde maattet gøre under det gruopvækkende
Syn, lettede sit Hjerte ved haardt Ord for bag dem
at kunne skjule sin Sorg og Fortvivlelse.

"Du har ganske Ret, Thèvenin," sagde Konen,
"skynd du dig derhen og kom hurtig tilbage."

"Jamen hvem skal saa passe Frøken Zelia," ind-
vendte Alric.

"Det skal jeg, jeg har læst Recepten over Dokto-
rens Skulder."

I Omtale kaldte Germinie altid sin Mand for
Doktoren.

"Og jeg véd, hvad der skal gøres, en Thestefuld
Kaffe hver femte Minut, ikke sandt, Thèvenin?"

"Jo."

"Og hvis hun kommer til sig selv saa kun hvert
Kvarter?"

"Ja."

Doktoren ilede hen til Døren, men saa kaldte
Germinie paa ham.

"Du glemmer din Hat, her er den," sagde hun,
og idet hun selv satte den paa Hovedet af ham, gav
hun ham et hastigt Kys.

Hun var bleven ganske bleg ved Tanken om den

Fare, han kunde udsætte sig for, naar man paa en saadan Dag gik alene hen til dette uhyggelige Sted.

En halv Time senere kom han tilbage.

„Naa,“ spurgte Herninie og Abrie med stor Nysgærrighed.

„For sent, naturligvis. Jeg kommer jo hele Tiden for sent i Dag. „Det røde Kors“ er omringet af Soldater — jeg gik rundt over ti Gange, det var umuligt at komme igjennem, men var jeg bleven der længer, havde de nok arresteret mig, og jeg havde ingen Ret til at lade mig arrestere — jeg maa frelse det stakkels forældreløse Pigebarn her og Dem da ogsaa, Abrie, for Soldaternes Samtale spaar ikke noget godt, for hvem der skulde falde i deres Klør; de er fulde allesammen. De er forsætlig blevne ophidsede og gjorde aldeles rasende. — Kort og godt jeg kommen tilbage lige saa klog som jeg gik herfra. Vi maa vente til i Morgen.“

Tidlig den næste Dag vendte Doktoren tilbage til Torvet „det røde Kors.“

Men det var til ingen Nytte. Den foregaaende Aften havde man allerede omringet Pladsen, og trængt ind i Huset for at faa Eigene bort. Thi hvor sejerstolt den nye Regering end følte sig, vilde den ikke gerne at altfor mange indiskrete Dine skulde se hele denne myrbede Familie. men ønskede kun snarest muligt at bortfjerne ethvert Spor af denne frygtelige Triumf.

Da Doktoren naaede derhen, var Eigene blevne ført bort, Døren tilnaglet og forsynet med Rettens Segl.

Hvor mon Ligene var henne, hvor mange havde der i det hele taget været, og var Isabella imellem dem? Alt dette kunde man ikke vide.

Bortnerkonen, som sammen med sin Mand var efter den foregaaende Dags Massakre, var kommen tilbage paa sin gamle Plads; men hendes Mand sad endnu i Fængsel som skyldig i at have modtaget Insurgenter i Huset. Hun selv var som lammet af Skræk og kun lidet venlig mod alle, der talte om Studenten og hans Venner.

Hun havde ikke set Isabella.

Husbeboerne, som Doktoren udspurgte en for en, gav det samme Svar, endogsaa Folkene paa første Sal, der skammede sig over deres Ovsørsel den foregaaende Dag, bogtede sig vel for at tilstaa, at de havde sendt en lille Pige bort, som næsten vanvittig af Forsærdelse anraabte dem om Medlidenhed.

Doktoren tog rundt til alle Kirkegaardene og Hospitalerne, til Lighuset, kørte sagt, overalt hvor der kunde findes døde, saarede eller nylig begravede, men han opdagede intet og fik intet at vide, ikke en Gang hvad der var bleven af Studenten Raymonds og Familien Marions Lig.

Efter fjorten Dages unyttige Anstrængelser, i hvilke han ikke havde hørt Tale om det ulykkelige Barn, kom han til det Resultat, at hun maatte være død.

Belia derimod var godt paa Veje til at blive helbredet; naturligvis var hun svag endnu, men hendes Forstand havde ikke taget Skade og Thæoenin

mente, at man nu nok turde bobe at spørge hende ud, for at faa Klarhed paa det, han ikke vidste rigtig Besked om.

Sjette Kapitel.

Et Tilbageblik.

Førend vi hører Belia Marions Beretning, er vi nødsaget til at gøre Læseren nogle Meddelelser, uden hvilke denne Beretning vil blive aldeles uforstaaelig, lige som vi maa gøre ham nøjere bekendt med de Personer, der er omkomne i vor Fortælling.

Vi ved allerede, at Théverin i mange Aar havde været Marineløge.

Han var født i Paris af temmelig fattige Forældre som han havde mistet i en tidlig Alder og fuld af Illusioner var han slaaet ind paa denne Karriere, der passede saa godt til hans æventhyrlige, energiske Temperament og rasfløse Aktivitet.

Illusionerne havde han hurtig mistet, men nu havde han bygget sin Rede, som han sagde, og i tyve Aar blev han i denne Stilling, skønt han i sin Egen-

skab af utrættelig Arbejder og dygtig Videnskabsmand kunde have udfyldt en langt højere.

I disse thyve Aar havde de lange Sørrejser, en vis b-synderlig Maade at være paa og en medfødt Undseelse, der skjultes bag et bryst, afvisende Bæsen, holdt ham fuldstændig fjærn fra Verden. Han var bleven fyrrethyve Aar og havde endnu aldrig elsket.

Netop paa den Tid kom han til Paris efter at have skaffet sig en Orlov paa tre Maaneder — det var først den anden han havde ansøgt om i de mange Aar han havde været Marinelæge.

Der traf han Germinie, som den Gang var femogthyve Aar gammel og i hvem han forelskede sig fra det første Øjeblik.

Hun var ældste Datter af en Lærer i en af Latinstskolerne paa den venstre Seinebred, som var Enkemand og havde en stor Familje. — Germinie havde en fem, seks Søskende, som var meget yngre end hun.

I Lacourtabes Hus herskede der den frygteligste fattigdom, af den Slags, der er saa tung at bære for en Mand, hvis Stilling fordrer, at den maa skjules.

Da den lille Germinie var femten Aar gammel, maatte hun erstatte den afdøde Hustru, opdrage en hel Sværm smaa Søstre og Brødre og paatage sig alle en Husmoders tunge Pligter i et Hus, hvor der stadig herskede den mest trykkende Pengesorlegenhed.

Med en sjælden Aandsmodenhed opfattede hun sin Pligt og helligede sig til den med beundringsværdig Forstand og Forsagelse; hun blev dette triste Hjemms gode Fe, sørgede for, at der altid herskede Orden og Renlighed og dannebe sig selv en fast, resolut og

myndig Karakter, ved hvis Hjælp hun naaede uformo-
dede Resultater.

De smaa Søffende blev hendes Børn og hun forstod samtidig at gøre sig frygtet og elsket af den hele Husstand, som hun vænnede til næsten militær Disciplin; hun vilde adlydes og blev det ogsaa, ti hun tilgav aldrig en Fejl, saa aldrig gennem Fingre med en eneste Forsyndelse mod de Love, hun selv havde udfæstet og dekretet.

Faderen var en skikkelig, temmelig ubegavet Mand, der havde mistet sit Mod og aldrig havde haft nogen synderlig Energi, men hun forstod at omgive ham med en Ro og Hygge, der næsten tog sig ud som Velstand.

Disse Omstændigheder gjorde, at den unge Pige fik noget bestemt energist over sig, noget koldblodigt som en Kaptejn om Bord, hvilket i Forening med hendes medfødt Ynde og et varmt, hengivent Hjærte, der kun sjælden lagde sine Følelser for Dagen, fuldstændig bedaaede Marinelægen som var vant til at se en uforstyrrelig Regelmæssighed og uroffelig Disciplin omkring sig.

Overbevist om at have truffet den eneste Kvinde, der kunde fikre ham hans Lykke og forstaa hans barste Væsen og hans Særheder, og reben med af den modne Mands første Kærlighed, tilbød han Germinie sin Haand, og da hun tog glad og taknemlig imod den, indgav han sin Afsked som Marinelæge for at søge at skaffe sig en Praksis i Paris.

Det var lidt haardt i Begyndelsen, ti Germinie havde ingenting og Thésvenin lige saa lidt, men de

tog tapper fat og fandt sig taalmodig i de første Savn. Herminie kendte Fattigdommen for godt til at undres eller beklage sig; det var en gammel Fiende, som hun var vant til at bekæmpe med Held.

Lige som hjemme hos sin Fader tog hun Hus-holdningens Tøjler i sin Haand og indrettede alt efter sit Hoved, og det var kun en Fordel.

Hun stod op før Daggrøn og udrettede alting selv for at spare Hjælp — gjorde rent, lavede Mad, vaskede, naar det kneb, baade sit og sin Mandes Tøj og syede selv sine Kjoler, og trods alt det saa hun bestandig ud som et pillet Æg.

Hendes Humør var altid jævnt, hun kendte ikke til støjende Munterhed, men heller ikke til pludselig Melankoli, Gnavenhed eller Hidsigthed.

Da hun aldrig gik bort for Pligt eller Nødvendighed, var det hende, Etævenin kunde talke for, at han uden Lede eller Mødløshed efter ti Aars Forløb havde faaet tilkæmpet sig en fortræffelig Stilling ikke som Mededoktor, men som en agtet, afholdt Læge med en solid Praksis.

Ægteparret fik efterhaanden indrettet sig anderledes. De skaffede sig en Lejlighed som det hører sig til for en Læge, en Pige til Fruen og en Tjener til Herren, og endnu efter ti Aars Forløb gøs det i Etævenin, naar han tænkte paa, at hele hans Liv kunde have været forfejlet, dersom han ikke havde truffet Herminie.

Herminie selv vænnede sig hurtig til det ny Liv, hun tog imod Velstanden som hun før havde taget imod Fattigdommen med sit rolige Smil og sin betæ-

minerede Mine; men hun havde vænnet sig saaledes til Virksomhed, at hun umulig kunde opgive den, og fra de knappe Tider var der bleven en Trang tilbage hos hende til at gøre alting selv, som hun bestandig gav efter for.

§ Grunden var dette jo ogsaa en meget ustyldig Mani.

Om Morgenens løb hun geschæftig omkring i Huset med Ermerne smøgede helt op til Skuldrerne som i sin haardeste Trængsels Dage, og gjorde alting om igen, hvad Thendet havde gjort.

Der var Møbler saa blanke som Spejle, der skulde tørres af, Tæpper, der til flet ingen Nytte skulde bastes, rene Gulve, der absolut maatte vaskes over; men der var noget saa elskværdigt, saa flinkt og nydeligt i den Maade, hvorpaa hun satte Huset paa den anden Ende, at Doktoren paastod, hun kun gjorde det af Roketteri for at vise sig i sit Negligé, der klædte hende udmærket, og for at hendes dejlige Arme skulde komme til Syne.

Fra Klokken tolv om Formiddagen indtraadte der saa en Forandring. Frøken Lacourtabe forsvandt og gjorde Plads for Fru Thénen, den velhavende Doktors værdige Ægtefælle.

Fra om Morgenens Klokken seks til om Formiddagen Klokken tolv løb hun saa at sige Hornene af sig, medens hun fra den Tid og til Midnat, uden at være mindre virksom blev mere rolig og sat.

Det var midt i deres lykkeligste Tid at Revolutionen af 1848 udbrød.

Thévenin, der altid, havde været Republikaner, fastede sig med Begeistring ind i Bevægelsen; da saa Reaktionen kom, da Rygterne om Statskupet begyndte at udbrede sig, forbandt han sig mere og mere med alt, hvad det republikanske og demokratiske Parti havde af tapre Kæmpere, af hengibne og usorfærdede Mænd.

Paa denne Maade gjorde han Bekendtskab med Zeli's Broder og gennem ham med hele Familien Marion, der bestod af seks Personer, Just, den ældste Søn, hans unge Hustru Ernestine, der nylig havde født ham en lille Dreng, Enkefru Marion, hans Moder, og de to Søstre Isabella og Zelia.

Paa denne Maade gjorde han ogsaa Bekendtskab med Student Alfred Raymond, Just's intime Ven, og endelig Mekanikeren Abrie, som de alle havde truffet i hemmelige Selskaber og Forsamlinger, hvor man forsøgte at organisere sig, for, naar Tiden kom, at kunne sætte sig kraftig til Modværge mod den bonapartistiske Sammensværgelse.

Lige fra Just og Thévenin havde lært hinanden at kende, havde de fattet et varmt Ven-skab for hinanden, trods Forskellen i Alder, Smag og Beskæftigelse.

Da de første Gang saa hinanden, var Just lige bleven gift og var ikke mere end seks og tyve Aar gammel.

Han var Journalist og ved sin Pen underholdt han — tilbørlig i alt Fald — den talrige Familie, som vi kender. Han havde ingen Privatejendom og

hans Moder var alt for gammel og hans Søstre alt for unge til at kunne hjælpe ham ved noget som helst Arbejde.

Faderen, der var død tidlig, netop som han var begyndt at vinde nogen Anseelse — han var Advokat og havde et vist Talent som Taler — havde neppe efterladt sin Hustru fire, fem tusind Franks i aarlig Rente, og man kan let forstaa, hvor meget af Arven der allerede var gaaet med til Justs og de to Døtres Opdragelse.

Men Just Marion var en meget bethdelig Mand, hvis Talent i Forbindelse med hans varme Overbevisning allerede tidlig havde forskaffet ham en fremgende Plads i Oppositionspressen.

Jngen bekæmpede den opvoksende, allerede trængende Bonopartisme med en skarpere Pen end hans. Jngen bibragte den saa haarde Slag med en saadan Dygtighed.

Hans Sprog var fortsattet, skarp og bidende, og han var stadig paa Vagt, lige rede til Angreb og til Svar.

Hans Artikler og hans epigrammatiske Udfald blev tilsidst saa farlige, at Louis Napolen, fortvivlet og dreven til det yderste, forsøgte at købe ham, at knytte ham til sig, om det gjordes nødvendigt, da man ikke paa anden Maade kunde bringe ham til Tavshed, — ti trods sin Hæstighed og Ubarmhjørthighed vidste den dygtige Polemiker med en sjælden Behændighed at undgaa alle de Fælder, som Loven længer for en uafhængig Journalist.

Jeg behøver næppe at fige, at Just havde afflaaet
 disse Tilbud med den Foragt, de fortjente og brugt
 dem som et nyt Vaaben mod sine Modstandere.

Dersfra stammede de sammensvornes forfærdelige
 Had til ham samt deres Beslutning at stille sig af
 med ham for enhver Pris og paa enhver Maade,
 naar der en Gang skulde tilbyde sig en gunstig Lej-
 lighed, hvor man kunde gøre det sikkert og uden nogen
 Fare.

Forbindelsen mellem de to Mænd havde som na-
 turligt var hidført en fortrolig Omgang mellem de to
 Familjer. Herminie havde fattet en sand, næsten moderlig
 Kærlighed for de to unge Piger; hun havde overhove-
 det Moderinstinktet i en meget høj Grad, som saa
 mange Kvinder, der selv ikke har og aldrig vil saa
 Børn, og som synes skabt til med deres Hjærte at sup-
 plere dem, som ikke har andet af Moderen end den
 ynfiske Frugtbarhed.

Vi kan nu ganske rolig give Zelia Ordet.

Sjette Kapitel.

De dødes Historie.

Zelia laa i den Seng, hvor hun var bleven lagt den Aften, Doktoren havde bragt hende hjem; hendes Rekonvalescenttid var endnu ikke udløben, men hun var udenfor al Fare, da Saaret ikke havde været meget dybt.

Hun var kun svækket, udmattet af det svære Blodtab, som for Næsten havde frelst hende, og saa af den frygtelige Sindsbevægelse, hvis Virkning endnu ikke havde tabt sig.

Hun levede og hun vilde ogsaa snart være fuldstændig helbredet, hendes Hjerne var forbleven uskadt, hendes Forstand udmærket, men en dyb Sorg fyldte hendes unge Hjærte og formørkede endmere hendes Sind.

Da hun kom til sig selv, havde hun husket alt. Fra nn af stod hun ene i Verden; hendes Moder, hendes Broder, hendes Søster, alle dem, hun havde elsket, til hvem hun havde været knyttet ved Blodets Baand, var bleven myrdede for hendes Dine og var for steds forsvunden.

Hun var først seksten Aar og dog havde hun paa en Gang mistet lige saa mange kære Slægtninge som gamle Folk har mistet i hele deres Liv.

„Det er Saaret, der har frelst hende,“ sagde

Doktor Thévenin, der til Fuldkommenhed forstod at forklare sig hendes tilskyndende No og den Kraft, hvormed hun bar saa mange forskellige Slag. „Den regelmæssige Lidelse har beskyttet hende mod den sjælelige Smærte; den Svækkelse, som det betydelige Blodtab har medført, har ikke tilladt Fortvivlelsens Feber at gaa se med hele sin Kraft. Hun er vaagnet op i en resigneret Stemning, som hun ellers kun vilde have opnaaet i Tidens Løb.“

En Morgen kom Doktoren, hans Kone og Albric paa Zelia's udtrykkelige Forlangende hen til hendes Seng, alvorlig bevægede og rede til at høre Beretningen om den forfærdelige Scene, hvorefter de kun kendte den blodige Slutning.

Bleg og mager, men endnu smuk med sine store brune melankolske Øjne og sit lange sorte Haar, sad Zelia paa sin hvide Seng med Ryggen støttet imod en Bunke Hovedpuder.

„Mit Barn,“ sagde Thévenin, „lad os høre hvad De har at fortælle. Det vil være meget smætteligt for Dem at genkalde Dem disse Begivenheder, der ligger saa nær, men jeg tror, at det vil være til stor Nytte. Ti hvad her er passeret er ikke en almindelig Forbrydelse, det er et Stykke Verdenshistorie. Vi er bleven overbundne og De kan give os Oplysninger om en ny Skænselsgærning, som skal skrives paa Sejrherrernes Regnebrædt indtil den Dag kommer, da Retfærdigheden og den uforfærlige Sandhed vil sejre. De er en modig Pige, det véd jeg. Deres Broders værdige Søster, og De vil have Kraft nok til at opfylde denne grusomme og pinlige Pligt helt ud.“

Det røde Kors.

Han havde en anden Grund til at bede hende tale, en frygtelig Mistanke havde bemægtiget sig ham, en Mistanke, som vi inden kort Tid vil lære at kende, og som de kommende Begivenheder kun altfor godt vil bekræfte.

Men denne Anelse beholdt Doktoren for sig selv og i Særdeleshed vogtede han sig vel for at den unge Pige fik noget at vide derom, hvilket man ogsaa vil se af det følgende.

„Jeg er rede,“ sagde den unge Pige med en svag Stemme.

„Godt. Vi ved allerede hvad der foregik den anden og tredje December, for Alric har ikke været et Øjeblik borte fra Just Marion i de Dage. De behøver altsaa kun at meddele os, hvad der er foregaaet fra det Øjeblik I alle samledes hos Alfred Raymond. Og medens vi er ved det, sig mig, naar Deres Broder troede sit Hus i Rue Montmartre usikkert — han tog for Resten ikke fejl, ti jeg véd, at Deres Lejlighed er bleven ødelagt og plyndret, hvorfor sendte han Dem saa ikke hjem til mig. Han vidste jo, at han i det mindste foreløbig kunde finde et sikkert Tilflugtssted hos mig. For skønt man godt kender mine Meninger, er jeg ikke saa stærk udsat for Fare som han var. Min Alder, min Stilling som Læge, den Agtelse, jeg har erhvervet mig i hele Kvarteret, alt synes at stærke mig mod Refresailer, hidtil har det i det mindste gjort det.

Desuden havde jeg ikke i Sinde og burde heller ikke tage direkte Del i den forestaaende Kamp, da jeg kunde gøre mere Gavn ved i al Hemmelighed at pleje

de faarede. I dette Djeblif er der virkelig ogsaa mere end én, der skylder mig Livet og glæder sig over, at man ikke véd, for hvad Slags Sygdom, jeg har behandlet ham i de sidste fjorten Dage."

"Nu skal jeg fortælle Dem alt, hvad jeg véd," svarede den unge Pige.

"Omtrent Klokken ti om Aftenen den tredje November kom min Broder hjem i den Lejlighed, hvor vi alle boede sammen. Vi havde ikke set ham siden den foregaaende Dags Morgen, da Abrie var kommen efter ham for at meddele ham Statskupet. Vi, min Moder, min lille Søster Isabella og min Svigerinde, den stakkels kære Ernestine, var samlet i den store Sal, fortærede af Angst, uden at vide, hvad der var bleven af ham, for hvis Liv vi alle skælvede.

"Ernestine havde ikke villet lægge den lille Magimilien i Seng, men lod ham sove i sine Arme. Der var ingen af os andre, der kunde eller vilde sove. Selv den stakkels Moder, der dog var saa svag, havde den foregaaende Nat kun indvilliget i at lægge sig fuldt paaklædt paa Divanen.

"De véd, hvordan Moder elskede sine Børn, især min Broder, den voksne Søn, som hun var saa stolt af," tilføjede Zelia med graadtvalt Stemme.

„Ja,“ sagde Doktoren, „og han fortjente ogsaa denne Kærlighed, „vi elskede ham alle af vort ganske Hjærte.“

„Som en Broder,“ sagde Abrie med en dump Stemme.

„Som en Søn,“ hvisttede den lille Germinie, hvis hæftige Bevægelse kun viste sig ved en forpøget Blegghed og flammende Øjne.

„Jeg ser ham endnu som han kom styrkende ind,“ vedblev Zelia. „Han kyskede os alle, først Moder, saa Ernestine og Barnet, saa Isabella, der var løbet hen til ham, og saa mig, som holdt mig lidt tilbage, da jeg saa godt forstod, at Moder, hans Kone og Barn burde komme før de uborne Søstre, der altid havde drillet ham.

„Na, hvor vi var lykkelige og hvor Livet var smukt den Gang.“

Zelia stansede for at undertrykke en Sulten, der truede med at kvæle hende.

Germinie greb hendes Haand og trykkede den med hæftig Varme.

Zelia vedblev hurtig som for at undfly sin Sindsbevægelse:

„Han fortalte os i korte Træk, hvad han havde foretaget sig i de to sidste Dage. Vi hørte om hans Konference med de deputerede, der blev jaget og forfulgt af Bonapartes Tropper, om deres Anstrængelser, deres Forhaabninger, deres Skuffelser og deres Beslutning om at kæmpe til Trods for alt, kæmpe til det sidste.

„Hans blege Ansigt, de dybe Rande under hans

Dine og den Feber, der luede i hans Blif, fortalte tydelig nok, hvad han havde gennemgaaet. Det var kun med Nød og næppe, at han holdt sig oprejst. Han satte sig ned og forsøgte at spise lidt, men det var ham umuligt; derimod lykkedes det ham at drikke et Glas Vin og det syntes at gengive ham de svundne Kræfter.

„Endnu er intet tabt,“ sagde han, „alle Forstæderne er begyndt at røre sig. I Morgen skal Slaget staa; der er allerede begyndt at rejse sig Barrikader alle Steder. Hvis blot Folket vil kæmpe med, vinder vi nok Sejr, i alle Tilfælde vil det blive afgjort inden fireogthve Timer.

„Men man maa forberede sig paa det værste og hvis de andre gaar af med Sejren, vil de tage en frygtelig Hævn, i Særdeleshed mig, som de hader og frygter mere end nogen anden.

„Jeg vil ikke have, at I skal blive her uden Forsvar, udsat for alle personlige Voldsgerninger. Der vil blive kæmpet her i Kvarteret eller i Nærheden og jeg har set Soldaterne, man beruser dem, søger at ophidse dem paa enhver optænkelig Maade, saa at de sikkert vil forøve Skændelsgerninger, hvor de kan komme til. I maa tage bort, jeg maa vide Jer i Sikkerhed, ti jeg er vis paa, at hvis det gaar os galt, vil Tjenderne først komme til mig.“

„Hvor vil Du da at vi skal tage hen?“ spurgte Moder.

„Hos Doktor Thèvenin,“ sagde Ernestine.

„Na ja, hun havde Ret,“ udbrød Doktoren.

„Nej,“ svarede min Broder, „han har gjort og kan gøre saa megen Gavn under disse Omstændigheder, at jeg ikke vil kompromittere ham til ingen Nytte. Desuden véd man, hvor meget vi omgaas med hinanden. Men jeg har tænkt paa Raymond, som bor i Nærheden af Thèvenin.“

Han er Student, kun lidet kendt her i Paris eftersom han kommer fra Provinserne. Man vil ikke tænke paa ham — og for Resten drejer det hele sig jo kun om et Døgn i det allerhøjeste. Alt vil blive afgjort i Morgen.

Paa denne Tid i Morgen vil Louis Napoleon være skudt eller ogsaa lade os skide. Jeg har sendt Abrie hen til Raymond for at underrette ham herom og bede ham modtage Jer. Han har to Værelser og hvis han selv skulde behøve det og har Tid dertil kan han sove hos en Ven. Det er alt, hvad der behøves og for Resten er der vel næppe nogen af os, som sover i Nat.“

„Ja, det er sandt,“ sagde Abrie, „jeg fandt virkelig den stakkels Raymond i Færd med at gøre fine Værelser i Stand til Damerne. Han sagde, at han ventede dem, og jeg skyndte mig bort for at bringe Just Svar.“

„Men det var jo ikke Dem der kom til os,“ afbrød Selia ham.

„Nej, for jeg mødte Durandean, ham De véd nok, Journalisten, Justs Kollega. Han fortalte jeg, hvad der var passeret og han lovede at bringe Dem Besked. Jeg modtog med Glæde hans Tilbud, da jeg

var dødt træ og endnu havde Stævnemøder oppe i Faubourg Antoine med nogle Benner for at aftale flere Ting angaaende Rampen, "som skulde finde Sted den næste Dag."

"Ja," svarede Frøken Marion, "det var jo Durandeanu — som min Broder for Resten ikke holder af — der var saa venlig at bringe os Bæsked og som fulgte os hen til Raymond. Denne ventede os og havde gjort sit bedste for at arrangere den lille Lejlighed lidt hyggelig for os fire Kvinder og det lille Barn."

"Altsaa," afbrød Doktoren hende hurtig og i en eshynderlig Tone, "var der to, der vidste, hvor I opvoldt Jer, baade Abrie og Durandeanu."

"Der var mange flere," svarede Abrie, "for da Rampen begyndte, sagde Marion til flere af sine Benner:

"Hvis jeg falder eller bliver saaret altfor haardt til at kunne blive transporteret hjem, anbefaler jeg min Moder, min Kone og mine Søstre til Jeres Omfjerg, foreløbig er de skjult hos Raymond."

"Raymond, som var med os bag den samme Barrikade, gentog hans Ord og vi aftalte, at hvis der skete en Ulykke, skulde vi opspøge de stakkels Kvinder, meddele dem det passerende og tage os af dem."

"For Pokker, jeg tænkte nok, han havde begaaet en eller anden Dumhed," udbrød Doktoren med rynket Pande, "det var meget uforsigtigt af ham, mere end uforsigtigt."

Zelia var stanset og lyttede nu til ham med et

mærkeligt Udtryk. Alric rejste sig med en hæftig Bevægelse.

„Gvad mener De, Doktor Thévenin!“ udbroød han, „tror De, at han er bleven angivet, forraadt — aa, hvis jeg blot vidste, hvem denne elendige Forræder var.“

Og den unge Arbejder svang sin knyttede Haand, der var saa tung og haard, at den kunde have sælbet en Oxe til Jorden, medens hans Dine flammede og hans Læber trak sig sammen af Brede og Hævntrøst, den samme vilde Følelse, der havde grebet ham, den første Aften vi saa ham, men som han ikke ret turde give Luft for Doktoren, i hvis Nærværelse han følte en vis Genertthed.

Doktoren vilde lige til at svare, men i det samme følte han den unge Piges Blik hvile prøvende paa sig, hun havde bøjet sig let frem mod de to Mænd og hendes blege Ansigt farvedes et Øjeblik af en fin Rødme, som imidlertid atter forsvandt saa hurtig som et Lyn.

„Nej, nej,“ sagde han forvirret, „jeg siger kun, at det var uforsigtig saaledes at betro den Slags vigtige Hemmeligheder til den første den bedste.“

„Den første den bedste, nej De tager fejl, Hr. Thévenin,“ svarede Alric, der var bleven mistænksom, „jeg var jo selv til Stede og véd, at Raymond og Just kun sagde det til Bennerne af vore egne, til sikre paalidelige Mænd. Vi maatte jo vide det i Tilfælde af, at der indtraf en Ulykke.“

„Det er ogsaa sandt,“ brummede Lægen med et

undvigende Blik. „Gaa saa videre, Zelia," vedblev han med en daarlig skjult Waalmodighed.

Den unge Pige lænede sig atter tilbage efter endnu en Gang at have betragtet de to Mænd opmærksomt, og vedblev uden en eneste Bemærkning:

„Min kære Broder sagde derpaa, at hvis Opstanden mislykkedes, vilde han den næste Dag komme hen til os og bølge et andet Tilflugtssted, men at vi under ingen Omstændigheder maatte forlade vort Tilflugtssted, med mindre der virkelig var Fare ved at blive der.

„Hvis saa var skulde vi gaa hen til Dem. Saa kysede han os til Afsked og bad os ikke tabe Modet. Vi græd, men søgte at skjule vore Taarer for ikke at svække og bedrøve ham. Endelig tog Just bort med sine to Venner."

„Det vil sige Raymond og Durandean?"

„Ja."

„Hvad Tid var det?"

„Senad Midnat."

„Lagde De ikke Mærke til, om nogen fulgte efter Dem, da De begav Dem fra Rue Montmartre op til Torvet?"

„Nej, Gaderne var tomme og min Broder og Hr. Durandean holdt Udfig."

„Lad os saa høre Slutningen," sagde Doktoren hurtig.

Ottende Kapitel.

Læseren gør Bekendtskab med en vordende General.

Den unge Pige tabt et Djeblif som for at samle sine Kræfter inden hun skildrede de sidste rædselsfulde Scener.

Hendes Blegghed tiltog og hendes Øjne syntes at blive større, medens Tilhørerne iagttog en højtidelig Tavshed og næppe vovede at se paa hverandre af Frygt for at læse deres egen Sindsbevægelse i de andres Ansigter.

Med en svag rystende Stemme vedblev Zelia:

„Kloffen tre Kvarter til to aabnedes Døren pludselig; det var Just og Raymond, der vendte hjem med tydelige Mærker af Kampen, trætte Ansigter og en fortvivlet Mine.

„Alt er ude,“ sagde de, „den sidste Barrikade, den vi forsvarede, blev indtaget for en Time siden. De overlevende, Abrie og et Par andre har spredt sig i Haabet om at kunne slutte sig til dem, som endnu kæmper i de forskellige Kvarterer og at falde med Baaben i Haanden, for der er ikke mere noget Haab. Den store Masse af Folket har ikke rejst sig.

„Na, jeg vilde have fulgt med og med det samme gaaet i Døden, hvis det ikke havde været for Eders Skyld,“ sagde min Broder, „men I ventede paa mig, I har jo ingen anden end mig.“

„Lad os ikke spille Tiden, Just, vi har alle-

ede brugt en hel Time for at naa herhen uden at blive set og arresterede. Hele Paris' Midte er bevogtet af Soldater, men denne Del af Byen er endnu nogenlunde sikker, lad os benytte os deraf."

"Ja, ja," sagde Just, "I maa se at komme bort" — her vendte han sig til os — "saa mange Mennesker hos en Student, det vilde vække Opsigt. Heldigvis bor Doktor Thévenin ikke langt herfra, om fem Minuter kan I være derinde."

"Derpaa gav han og Raymond sig i al Hast til at vaske deres Ansigt og Hænder for at fjerne Krudtstøvet, der vilde have forraadt dem, hørstede deres Klæder og ordnede lidt ved deres Dragt.

"Ernestine, der havde lagt sit Barn til Ro, tog det atter paa Armen, og da det vækket af Støjen og Roen, gav sig til at skrig, hængte hun sin Kjole op og lagde Drengen til Brystet.

"Lad os ikke gaa allesammen paa én Gang," sagde Just, "det kunde gøre vækkel Dømmelse. Siden Ernestine nu gjerne vil have Drengen til at sove, kan du, Moder gaa først med Pigebørnene og Raymond. Om en ti Minutter kommer saa min Kone og jeg ind til Jer hos Doktorens. Der kan vi saa altid tale om, hvad vi videre skal gøre, for jeg tror ikke en Gang at vi er sikre der.

"Moder ilede hen til ham bevæget og skælvende, men tillige modig, og omfavnede ham lidenskabelig, som om en Aelse sagde hende —! Det blev deres sidste Kys. Pludselig blev der en umaadelig Støj i Huset, vi hørte tunge Trin nærme sig.

"Vi lyttede skælvende, vi var gaaet ind i det in-

derste Bærelse, nu stansede Skridtene ude paa Trappeaffatsen udenfor vor Dør og vi hørte Vaabenklirren derude.

„Det er Soldaterne,“ mumlede min Broder dødbleg „vi er fortabte.

„Med en Haandbevægelse bød han Moder gaa tilbage og stillede sig derpaa foran hende.

„I dette Øjeblik raabte en brutal Stemme uden for Døren:

„I Pokkers Skind og Ben, saa spræng Døren.“

Efterhaanden som Zelia nærmede sig Slutningen af denne rædselsfulde Fortælling blev hendes Stemme svagere, store Taarer bedækkede hendes Pande og hendes stive, vidt aabne Øjne syntes atter at se dette forfærdelige Optrin.

„Hvil Dig dog lidt, stakkels Barn,“ udbrød Fru Thévenin, idet hun slyngede Armen om hendes Liv.

„Nej, nej,“ sagde hun, medens hele hendes febrilske Kraft atter vendte tilbage, „jeg maa fortælle Dem alt, jeg bør gøre det og jeg vil.“

„Alisaa,“ sagde Doktoren, der lod til at forfølge en Tanke, der havde bemægtiget sig ham, „De er aldeles sikker paa, at Soldaterne gik lige op til det Bærelse, hvor De havde skjult Dem, at de ikke stansede ved nogen af de andre Etager, ikke betænkte sig —“

„Ja, det er jeg aldeles sikker paa,“ svarede Frøken Marion.

Abrie sagde ikke et Ord men knyttede truende og rasende Hænderne; ti han forstod kun altfor godt, hvor Doktoren vilde hen med dette Spørgsmaal.

„Næppe var denne Ordre givet,“ fortsatte Zelia,

før voldsomme Slag rystede den tynde Dør, der var
ort eneste Bærn.

„Just vilde ile hen og aabne den, men Moder
g Ernestine klamrede sig til ham og raabte:

„Nej, nej, de dræber Dig.“

„Han vilde svare, da Døren gav efter og en Del
Mænd med røde Benklæder styrtede ind i Bærelset.
En Officer med dragen Sabel gik i Spidsen for dem.
De lagde Geværerne til Rinden.

„Den første, der rører sig, er dødsens“, sagde
en, der kommanderede dem. „Hvem af Jer er Just
Marion,“ vedblev han.

„Det er mig,“ sagde min Broder og rettede sig
tolt i Bejret.

„Naa saa afsted og det lidt hurtig; han vil s'gu
ikke længere skade os,“ sagde Officeren haanlig.

„Hvad vil De mig?“ spurgte min Broder med
olig Stemme, ti hele hans Koldblodighed var vendt
ilbage i Farens Stund, „hvorfor kommer De her og
arresterer mig?“

„Ingen Snak,“ afbrød Officeren ham, „hvis han
ør Modstand, bruger J Magt,“ her vendte han sig
mod Soldaterne, der nærmede sig min Broder.

„Naa din forbandede Dyrprer, nu faar Du vist
in Løn,“ udbroød en Sergent med et stort rødt Ansigt
g skinnende Øjne.

„Ja, og Du kommer ikke til at vente længe,“
pottede de andre.

Men Moder kastede sig ned for dem, hun havde
ørstaaet deres Mening.

„Nej nej, I maa ikke skyde min Søn," stammede hun, „I maa ikke dræbe ham for sin Moders og Husstrus Dine."

Soldaterne tøvede et Øjeblik. Hendes hvide Haar havde løstnet sig, Taarerne stod hende i Øjnene og en Gulten kvalte hendes Stemme. Dette Syn vilde have rørt en Sten.

Hun benyttede sig af dette Øjeblik, slæbte sig hen til Officeren og sagde, idet hun bønfsaldende strakte Hænderne op imod ham:

„Naade, Naade, det er mit Barn, min eneste Søn!"

„Ikke et Ord mere," svarede han brutalt og vilde slynge hende fra sig, men hun klynge sig til ham, næsten vanvittig af Rædsel og med en overmenneskelig Styrke.

„Skaf mig af med den gamle Kælling," brølede han rasende og slog hende i Hovedet med Sabelhaandtaget.

Hun udstødte et dumpt Skrig, søgte ikke at forsvare sig, men raabte, blændet af Blodet, der løb ned ad hendes Ansigt:

„Ja, ja, dræb kun mig, men ikke ham, ikke min Søn."

Just kæmpede mod sin Kone, Isabella og mig, ti vi havde omslynget ham og klamrede os fast til ham.

„Din Ussling," raabte han, „aa, din elendige Skurk!"

Han vilde forsvare Moder. Endelig lykkedes det

ham at rive sig løs, han styrtede hen til Officieren og slog ham i Ansigtet.

Da kastede Soldaterne sig over ham som vilde Dyr, hæslige, hylende og bandende. Raymond kom ham til Hjælp og raabte:

„Leve Republiken! Ned med Morderne!“

Der blev et frygteligt Haandgemæng.

Jeg var halv vanvittig af Rædsel og dog saa jeg alt med en forfærdelig Klarhed uden at kunne røre mig fra det Sted, hvor jeg stod.

„Fyr, fyr,“ skreg Officieren.

Og Soldaterne, der nu var saa rasende som vilde Dyr, affyrede deres Geværer og uddelte Bajonnestik og Kolbeslag til alle Sider. Jeg saa Raymond falde med knust Hoved, jeg saa en af Soldaterne rive Baret ud af Armene paa Ernestine, der rakte det frem for at røre ham, men han kastede det langt fra sig mod Kaminen, hvor Hjærnen —

„Vi véd det nok,“ hvistede Doktoren.

„Ernestine faldt ogsaa. Moder og Just dannede en blodig Gruppe henne ved Døren. Moder laa paa Gulbet, hvor der var store Pøler, hele Strømme af Blod. Just knælede ned foran hende, beskærmende hende med sit Legeme, medens han rolig frembød sit Bryst for Morderne og vedblev at fremstamme det ene Ord:

„Kujoner!“

Endelig strakte et Revolverstød fra Officieren ham til Jorden.”

Kun jeg var endnu usaaaret, beskyttet som jeg blev af Madratserne og Sengflæderne, der var bleven

reven af Sengen under denne forfærdelige Kamp. Nu styrtede jeg hen mod dem.

„I Mordere, dræb saa ogsaa mig!“ raabte jeg.

„Naa vil Du ogsaa have noget med, ja vær saa artig,“ sagde en Soldat, der var noget yngre end de andre. Og med disse Ord løftede han Bøssen i Vejret og slog mig til Jorden med et eneste Kollbeslag.“

Niende Kapitel.

Doktor Thévenin uddrager en Slutning.

Medens Zelia talte og med brudt Stemme skildrede denne Scene, rejste hun sig atter og bøjede sig frem over med udstrakte Arme. Det saa ud som om hun atter saa denne Scene for sine Øjne. Der blev et Djebligs Tavshed.

De to Mænd, der var blege af Smærte og Brede, betragtede hende som forstenet over det forfærdelige Billede, som hendes Ord havde oprullet for deres Tanker, og som de saa godt erindrede at have set for fjorten Dage siden i hele dets affyelige Virkelighed.

Pludselig rejste Abrie sig.

„Na, de skal komme til at betale det,“ stammede han.

Doktoren, der ligeledes havde rejst sig, nærmede sig ham hurtig og hvisttede, idet han pegede paa Zelia:
 „Ti stille, om et Øjeblik, naar vi bliver ene, har jeg noget at tale med Dem om.“

Abrie lod sig falde tungt ned i Stolen og førte sine knyttede Hænder op til sine røde Øjne med et Udtryk af tilbageholdt Raseri. Men straks gav han efter for en Impuls, der var stærkere end hans Vilje, rejste sig og uden at bryde sig om Doktorens sammentrukne Øjenbryn, nærmede han sig Sengen, stødte med en rolig, men uimodstaaelig Bevægelse Fru Thévenin til Side og greb med sine store haarede Hænder om den unge Piges Haandled, idet han sagde:

„Førken Marion, tror De, at De kan genkende ham?“

Hun skælvede og saa paa ham med sine store brune Øjne, som var hun vaagnet af en dyb Drøm.

„Hvem?“ spurgte hun.

„Den Mand, den Officer.“

„Ja ganske sikkert.“

„Hvordan ser han ud, ung eller gammel?“

„Snarere gammel, det vil sige omtrent en fyrrethve Aar.“

„Og stor eller lille?“

„Temmelig stor og mager. Jeg saa ikke hans Haar, da det var kort afklippet og skjult af Repien, han havde Overskæg og Kindskæg af en lidt rødlig Farve, fremstaaende Kindben — aa jeg ser dem endnu

— med røde Striber i Huden, Næsen lignede et Røvfuglenæb, Munden var stor og Djnene —

„Hvad Farve var Djnene?“

„Jeg véd ikke rigtig — blege i alle Tilfælde — enten graa eller røde, en skræmende, snæver Pande, som —“

„Ja, naturligvis, saadant et rigtigt brutalt, uintelligent Hoved, det er Typen paa den Slags Folk: ingen Tanker, kun voldsomme, grusomme Instinkter. De er i Stand til alt og gør man Modstand bliver de værre end de vildeste Røbdyr.“

„Ja saadan er de,“ svarede Zelia. „Na, jeg vilde genkende ham, om jeg først saa ham om hundrede Aar mellem tusinde andre.“

„Ja jeg ogsaa,“ tilføjede Abrie „men saa De ikke Nummeret paa Regimentet — paa Kompagniet?“

„Nej, det lagde jeg ikke Mærke til, jeg saa kun dette Ansigt, hvoraf vort Liv ahang og som sendte os i Døden.“

„Saa De ikke, hvad Grad han havde?“

„Nej det forstaar jeg mig ikke paa,“ svarede Frøken Marion, „han havde Guldepauletter, saa vidt jeg husker —“

„Hvormange, en eller to?“

„To, — det synes jeg i det mindste.“

„Det maa have været en Kaptejn.“

„Det er klart,“ mumlede Thévenin, „fyrrethve Aar og saadant et Arbejde! Man har valgt en gammel Officer, der var misfornøjet, opsat paa at avancere og ivrig efter at udmærke sig, efter for hvilken som helst Pris at vinde en højere Grad i denne Bor-

gerkrig, forbitret over tidligere Forbigaaelser, forhærdet af Absinten, ret et Barn af Kaserne og Beværtningerne."

Abrie havde givet Slip paa Zalias Hænder og blev tabs staaende, medens han febrilsk sled i det stride Stæg, som bedækkede hans Hage og det nederste af hans Kinder.

"Nu vil jeg blot gøre Dem et Spørgsmaal til," sagde Doktoren, "saa skal vi lade Dem i Fred, stakfels Barn. De er en tapper og modig Pige. Sig mig alisaa, saa De ikke Deres lille Søster Isabella under hele Striden?"

"Jo, Hr. Thévenin, i Begyndelsen; jeg sagde Dem jo før, at hun flamrede sig til Juxt sammen med Ernestine og mig."

"Samen bagefter?"

"Da min Broder løsnede sig fra vor Omfavnelse, skjulte hun sig bag ved mig henne ved Sengen. Siden saa jeg hende ikke, for jeg vendte Ryggen til hende, men de har naturligvis myrdet hende, efter at jeg var faldet for Kolbeslaget."

"Saa det tænker jeg ogsaa," sagde Doktoren hurtigt

Han turde ikke meddele den unge Pige sin Tvivl. Det var bedre, at hun med det samme troede dem alle døde, end at nære Haab om at genfinde sin yngre Søster, et Haab, der dog sikkert vilde blive skuffet.

Doktor Thévenin var nemlig omtrent fuldstændig overbevist om, at Isabella var død. Hvis hun levede, havde de sikkert hørt Tale om hende, hun var jo tolv

Nar gammel, altsaa stor nok til at sige sit Navn, forklare sig, omtale Doktoren om det gjordes nødvendigt. Men nej, de havde ikke hørt det ringeste, hun maatte være død.

Hvor, hvornaar og hvorledes, disse tre Spørgsmaal vilde han have opklaret, men han vilde foretage fine Efterforskninger paa egen Haand uden Zalias Vidende. Ti den unge Pige var allerede saa rystet af den sidste Tids Begivenheder, at det vilde have været uoveligst at sætte hende i Spænding angaaende Resultatet af disse Undersøgelser.

"Stakkels Isabella," udbrød Zelia. "Na, nu er jeg ganske ene."

Og idet hun i et pludseligt Anfald af Fortvivelse faldt tilbage paa Hovedpuden, brød hun ud i en frampagtig Hullen, som hun søgte at kvæle ved at bide i Dyngen.

"Ene? Nej, nej," udbrød Fru Thøvenin, idet hun kærligt omfavnede hende og kyssede hendes lange silkebløde Haar, der faldt ned over hendes Skuldre. "Nej, nej, min kæreste Pige, du er ikke alene, eftersom vi er her. Jeg vil være din Moder, jeg forlanger jo ikke, at du skal elske mig som du elskede din egen Moder, jeg beder dig kun om at jeg maa holde af dig, som om du var min Datter."

Men Zelia svarede ikke, syntes slet ikke at høre hende og vedblev kun at vride sine spinkle Lemmer, der rystedes af nervøse Trækninger.

"Der kan du se, Thøvenin," udbrød Germinie, idet hun forkræffet vendte sig mod sin Mand, "du vilde ikke tro mig, jeg sagde jo nok, at hun ikke kunde

taale det. Men skynd dig nu lidt, du maa se at berolige hende.

„Nej, Germinie,“ sagde Doktoren medlidende, hun trængte til denne Krise. Hun har ikke grædt siden denne Begivenhed og enhver Smærte bør ledsages af Taarer. De pinte hende, medens de blev holdt tilbage, nu bryder de frem, lad dem kun det, det vil lindre hende. Bliv hos hende. Germinie, men forsøg hverken paa at trøste eller berolige hende, græd heller med hende, det er meget bedre.“

Det var et unødvendigt Raad, ti i det sidste Kvarter havde den lille Kone grædt hele Tiden paa sin egen Maade, langsomt, uden Støj og uden selv at bemærke det.

„Kom med mig,“ vedblev Doktoren henvendt til Abrie, der hørte paa Zalias Hullen og iagttog de nervøse Trækninger med Forbavselse og Rædsel. Han var ikke vant til den Slags nervøse Kriser, der næsten er ukendt mellem Kvinderne af hans Klasse.

Han bøjede Hovedet, som han ofte gjorde, naar han vilde til at udføre en afgørende Handling, eller naar han adløb en Indskydelse, som han ikke ret forstod; og de to Mænd gik ud af Bærelset og ind i Doktorens private Kabinet.

Da de var kommen derind, luffede Thévenin omhyggelig Døren, stillede sig med korslagte Arme og et funklende Blik foran den unge Arbejder og sagde med dirrende Stemme:

„Naa, Abrie, er det saa ikke soleklart?“

„Hvad er soleklart?“ spurgte Abrie, der endnu

var stærkt rystet af den unge Piges sønderribende Skrig.

„Førrædderiet.“

„Førrædderiet, ja det har De Ret i,“ sagde han, idet han rystede den uhyggelige Følelse af sig, „men hvorfor sagde De saa før —“

„Er De da vanvittig Albric, skulde vi omtale vor Mistanke, udslynge vore Beskyldninger i hendes Nærværelse? Jeg vilde hellere bide min Tunge af mig. Bør vi i en saa skæbnesvanger, uforglemmelig Time saa' hadefulde og hævnærrige Tanker i dette unge Sind?“

„Hvorfor ikke,“ sagde den unge Mand med en mørk Mine, „der er Tider, hvor Hævnen er hellig. Og hvad mig angaar, saa har jeg svoret —“

„Ja jeg ogsaa, men det er kun noget, der angaar os to. Der har været en Førræder mellem Jer, der har angivet Just og aabenbaret Tjenden, hvor han opholdt sig.“

„Det tror jeg ogsaa.“

„Her er ingen Ting at tro, det er aldeles vist, det er soleklart. Soldaterne kom jo allerede et Kvarter efter Marion, en Time efter at de havde forladt Barrikaden: de kom lige op uden at betænke sig, de vidste, hvor de skulde hen, havde faaet Underretning i Forvejen derom —“

„Ja, ja“

„De brød Døren ind, sikre som de var paa at finde det jagede Bildt der.“

„De har Ret.“

"Det første Officeren sagde var: "Hvem af Jer er Just Marion?"

"Ja det er ogsaa sandt."

"Han havde i Forvejen faaet fine Ordre."

"Naturligvis."

"Der var slet ikke bleven kæmpet i den Del af Paris, Kvarteret var ikke okkuperet, altsaa var de ekspres bleven sendt derhen efter en eller andens Angivelse."

"Saa er der to," sagde Abrie med en vild Mine.

"To," gentog Doktoren uden at kunne forstaa ham.

"Ja, han, der kommanderede Soldaterne, Kapte-nen, der slog den gamle Moder, der beordrede Soldaterne til at fyre, han, hvis Kugle dræbte Just, der allerede var saaret, — og saa den anden — aa den Forrædder — aa de to — aa de to Skurke."

Doktoren hørte næppe paa ham.

"Ved De bestemt, hvem Marion betroede, hvor han vilde søge Tilflugt," spurgte han fort.

"Ja jeg var paa Barrikaden sammen med ham. Vi to kom sammen med Raymond, jeg blev der til Slutningen og da vi saa spredtes, sluttede jeg mig til dem, der kæmpede lidt længere. Jeg kom først til Dem, da alt var ude for at bede Dem om Husly, da jeg troede at Marion og hans Familie allerede var kommen herhen."

"Ja det var jo af Dem, jeg fik at vide, at oe var hos Alfred Raymond — og det var heldigt, for havde De ikke været, kunde Zelia være bleven liggende

der længe og saa vilde hun ufejlbarlig være omkommen. Men det var ikke det, vi skulde tale om."

"Der var seks Mennesker foruden Just, Raymond og jeg, der vidste, at Marion havde bragt sin Familie hen hos Raymond."

"Hvem var de seks?"

"Durandean, Collinet, der var Mechaniker ligesom jeg, — men det er sandt, han faldt under Kampen —, saa var der Aubry, Morand, Reguier og Joseph Tardy."

"Er de alle fem i Live?"

"Jeg véd ikke. Durandean forlod Barrikaden temmelig tidlig, den Gang det begyndte at gaa rigtig heft til, for at bringe en Ordre fra Just til Kammeraterne, der kæmpede bag ved os i en nærmere Gade. Jeg saa ikke noget til ham senere. Aubry og Morand fulgte mig og kæmpede sammen med mig til henimod Klokken fire, saa tog de bort hver til sin Side. Hvad Reguier og Tardy angaar — aa det er sandt — Reguier blev snappet af Soldaterne, de førte ham bort, medens jeg flygtede. Tardy — ham véd jeg ikke noget om."

"Det kan kun være en af de fem."

"Hvem har De mistænkt?"

"Min Ven, i saadanne Tilfælde mistænker man ikke, man beviser."

"Hvis det nu var Reguier — ham der blev fangen — som for at redde sit eget Liv —"

"Hys Aubry, vi véd jo endnu intet, saa lad os ikke fornærme nogen ved en saadan Mistanke. Maaſke

den De taler om, allerede er bleven skudt ned for længe siden."

"Samen vi maa dog vide —"

"Naturligvis, men for at faa noget at vide, maa vi anstille Undersøgelser, og før vi véd noget maa vi tie stille."

De to Mænd vekslede endnu nogle Ord, saa tog Doktoren sin Hat og gik bort for at se til sine Patienter.

Næppe var han drejet om Hjørnet af Rue du Dragon, før Døren til hans Arbejdsværelse gik op og Germinie traadte ind til Abrie, der gik takfuld op og ned ad Gulvet.

"Abrie", sagde hun, "Zelia vil tale med Dem."

"Med mig?" sagde han forbavset.

"Ja med Dem, kun med Dem, — hun venter paa Dem."

Tiende Kapitel.

Den dobbelte Ed.

Abrie fulgte med Fru Thévenin uden at sige noget, meget bevæget og meget bange. Han gik hele Vejen paa Tærne af Frygt for at gøre for megen Støj, ti han tænkte sig at Zelia var bleven endnu slettere efter den frygtelige Krise og nu trængte til hans Hjælp eller maaske endogsaa ønskede at meddele ham et sidste Ønske.

Hans Urolighed steg, da Herminie stansede ved den unge Piges Dør og derpaa gjorde Mine til at trække sig tilbage til et af de andre Værelser.

"Gaar De bort fra mig, kommer De virkelig ikke ind med?" spurgte Abrie med en saa rædselsfuld Stemme, at den lille Kone ikke kunde lade være at smile trods den tragiske Stilling, hvori de befandt sig.

"Ja, det er Dem Zelia vil tale med," svarede hun, og idet hun gav den unge Mand et lille Skub, lukkede hun Døren efter ham.

Abrie befandt sig kun ti Skridt fra Frøken Marions Seng.

Han kastede et forvirret Blik paa hende og kunde næppe lægge Skjul paa den Forbavselse, han følte ved Synet af hende.

Den unge Pige sad rank oprejst og fuldstændig rolig i Sengen og der var et saa fast, energisk Ud-

tryk i hendes Ansigt, som gjorde hende til en hel anden Kvinde end den Zelia, han hidtil havde kendt.

Der var ikke blevet andet Spor tilbage af Sindssvælgelsen end en stærk Blegghed i hele Ansigtet og en let Opsvulmen af Øjenlaagene, hendes Øjne strålede med en usædvanlig Glans og i hele hendes unge og fine Ansigt var der noget dybt, næsten haardt, der uafsluttet forvirrede Abrie ved at give ham en Følelse af, at han stod lige over for en fremmed.

„Abrie,” sagde hun langsomt med sin sædvanlige smukke stemme, hvori der dog i Dag var en sælsom Klang, „De holdt jo af min stakkels Broder, ikke sandt?”

„Om jeg holdt af ham, Frøken Zelia,” udbrød han beæret. „Na det var min bedste Ven trods den Forskel, der var mellem os i saa mange Henseender. Truds min Uvidenhed og mit udannede Bæstesen kom han dog til mig som en Broder. Han rakte mig Haanden uden Mistanke og det lidet jeg véd, afskylder jeg ham.

„Han raadede, vejlede og underviste mig. Den Gang, jeg traf ham, handlede jeg kun efter Instinkt, det er ham, der har lært mig at tænke ordnet og fornuftig. Og saa var han alligevel saa god og venlig, ikke Tanke af overlegen eller beskyttende, man følte sig slet ikke forlegen overfor ham.

„Na, hvor jeg holdt af ham! Jeg elskede ham af hele mit Hjærte og vilde med Glæde have givet mit Liv hen for ham.”

„Det vidste jeg nok, Abrie, og Moder, stakkels

Moder, hun holdt ogsaa saa meget af Dem, hun forresten tjente ogsaa at blive elsket af Dem —"

"Ja, det er sandt. Jeg har aldrig kendt en saadan opofrende og modig Kone — der har aldrig været nogen bedre Menneſker end Deres Familie — ogsaa saa Alfred Raymond, ham kendte jeg ikke saa nøjesagteligt, men han var en højsindet, tapper Fyr, skønt han var en Student — og han kæmpede næsten lige saa tappert som Just Marion.

"Og saa Fru Ernestine og Deres lille Søster, and ja, hvor jeg dog holdt af dem allesammen lige til deres lille Maximilien. Det var lige som han var mit egenlige Barn og jeg tænkte saa tidt: han vil nok komme tiit og ligne sin Fader og alle de andre og vil en Gang komme med til at holde af Folket, af alle dem, der lidde til Nød."

"Ja, De har Ret, Abrie, derfor maa vi ogsaa gøre hæbne dem, ikke sandt?"

Abrie ſkælvede, hans Hænder gjorde uvilkaarligvis en bred Bevægelse og hans Øjne ſkød Lyn.

Men han betænkte sig pludselig, ſlog Øjnene ned og bøjede Hovedet og ſvarede forlegen:

"Jo — vi maa naturligvis — ſe at finde et Middel —"

"For," vedblev Zelia med en dump Stemme og ganske ſagte ſom frygtede hun for, at man ſkulde høre hendes, "min Broder er bleven forraadt, han er bleven angivet —"

Abrie blev rød i Hovedet. Han vovede ikke at betragte hende, ti han huſtede paa ſin Samtale med

Therese og vidste, at denne ønskede at holde Sandheden skjult for den forældreløse Pige.

„Kom lidt nærmere,“ hviskede Selia, „det jeg har at sige Dem, maa blive mellem os.“

Abrie nærmede sig tøvende med smaa Skridt, forvirret over den uventede Vending Samtalen havde maaget og tillige over at være alene med den unge senseliggende Pige.

Hun indgød ham en Slags religiøs Ufrygt, som han beundrede hende uden sanselig Begær, fordi hun forvarede ham at være af et andet Stof end han, og som han følte en ubestemt Frygt for at tilintetgøre hende, idet han gjorde en altfor kraftig Bevægelse.]

Selia ventede til han var kommen helt hen til hende, og det tog Tid, ti han stansede ved hvert Skridt og hver Gang maatte hun ved et Blik af sine røde Øjne bede eller snarere befale ham at komme nærmere.

Da han endelig var kommen derhen, trak Selia sin varme, hvide, lille Haand frem, som hun hidtil havde holdt skjult under Tæppet og idet hun greb hans store grove Haand, som han næsten trak fra hende igen, tilføjede hun halvsagte:

„Er det ikke og Deres Mening, Abrie?“

„For Pokker — det véd jeg ikke — nej, jeg tror ikke —“

Han stammede, medens han vedblev haardnakket at holde sit Blik fæstet paa Gulvet.

„Hvorfor forsøger De at narre mig. Er De ikke min Ven?“

„Na jo.“

„Hvorfor har De saa ingen Tillid til mig?“

„Men Frøken Selia, hvorfor tror De —“

„Kære Abrie, De kan ikke godt lyve, saa De kan
lige saa godt straks sige mig Sandheden.“

„Jamen, jeg sværger Dem til —“

„Jamen, De har lovet Doktoren ikke at sige mig
noget, det er det, De mener.“

Abrie saa forbavset paa hende.

„Hvem har sagt Dem —“

„Ingen, jeg saa det selv. Da De begyndte at
udspørge ham her, tav han pludselig, aa jeg forstod da
det godt. Og saa bagefter tog han Dem ind med i
sit Værelse for at tale med Dem, ikke sandt?“

„Jo,“ sagde den unge Mand med halvkvalt
Stemme, han kunde ikke modstaa den magnetiske Vir-
kning, som disse sorte Øjne og denne varme lille Haand
udøvede paa ham.

„Desuden er det jo aldeles klart,“ vedblev hun,
„hvorfor skulde Soldaterne ellers komme hen til Al-
fred Raymond og spørge efter Just Marion? De
vidste, at han var der — at vi alle var der, og da
Just kun har sagt det til sine Venner, maa det være
en af dem, der har forraadt ham; det er baade Dok-
torens og Deres Mening.“

„Ja det er det ogsaa,“ raabte Abrie overbæltet
og reven med.

„Hvorfor vilde Doktoren skjule det for mig?“

„Fordi han frygter —“

„Fordi han frygter, at jeg ikke vil kunne taale
det Arbejde, der paahviler mig, at jeg vil bukke under
derfor. Han tror, at jeg er en fin, svagelig, ung

Pige og at Sandheden er en altfor stærk Drif for mig. Han har Ret, naar han taler om den Zelia, han kender fra tidligere Tider — den lille Pige, der voksede op under sin Moders Rys, beskyttet af sin Broder, omgivet af sine Slægtninge

„Men hun er død. Abrie, hun er bleven dernede mellem alle de andre Lig, nu ruller alt dette heltemodige Blod, der blev udgydt dernede, i mine Arter.

„Det er næsten som havde jeg indsuget det Draabe for Draabe, som om det var trængt ind i mig, medens jeg laa badet deri. Nu er jeg stærk. Min Broders Sjæl er genopstaaet i mig og fylder mig med hans ubetvingelige Vilje og stolte Energi. Vi maa hæbne dem, Abrie, vi maa straffe Morderne. Vil De som jeg?

„Jeg har svoret det ved mig selv, medens jeg har ligget her tilsyneladende saa ubevægelig tavs, kold og resigneret. Det er denne Ed, denne Pligt, dette forfærdelige Arbejde, som har frelst mig og holdt mig i Live.“

Abrie havde rettet sig i Vejret og betragtede hende nu med Beundring, ja med Begejstring, medens han følte sig som lettet for en tung Byrde.

„Na hvor De gør mig lykkelig,“ udbrød han tilsidst med vild Glæde, „jeg havde ogsaa svoret.“

„Saa skal vi to arbejde sammen, De vil nok hjælpe mig, ikke sandt?“

Den unge Arbejders Ansigt straaede.

„Jo, det sværger jeg Dem til.“

„Jeg tager imod Deres Løfte, men lad alt det blive mellem os. Hverken Hr. Thøvenin eller hans Kone eller noget som helst andet Menneske maa vide det. Det vilde kun gøre Dem urolig og jeg er dem saa megen Tak skyldig, jeg holder saa meget af dem, at jeg ikke vilde forbolde dem den mindste unødvendige Betyrning.“

„Jeg sværger Dem til at jeg intet skal fortælle.“

„Fortæl mig alt, hvad De véd.“

„Jeg véd ikke andet end De.“

„Hvem har De mistænkt?“

„Alle eller ingen.“

„Saa maa vi søge efter Forrædderen.“

„Na ja, og vi skal nok finde ham, Naar De blot vidste hvor jeg er glad over Deres Beslutning, over Deres Mod. Jeg var jo kun en fremmed. Sandt nok, jeg vilde have taget Hævn over Forrædderen — men det var Deres Broder, Deres Moder, Deres Svigerinde og Deres Næb, der er bleven myrdede og det var mig en smærtelig Tanke, at den sidste af Marion'ernes Vætt ikke skulde føle sig kaldet til at hævne den, der bør hævnnes.“

„Ja De har Ret. Men Alric, for Fremtiden maa De sige mig alt, hvad De faar at vide og kun handler i Fællesskab med mig, efter min Befaling — for De følger Dem vel ikke ydmyget ved at adlyde en saadan lille Piges Befalinger?“

„Na nej nej — jeg synes, det er Deres Broder, der taler til mig gennem Dem.“

„Saa er det altsaa os to?“

„Ja.“

„Gaa saa inden Doktoren kommer, vi maa ikke misbruge Fru Thevenins Godhed. Tænk Dem, hun gik ind efter Dem uden at spørge mig, hvad jeg vilde med Dem.“

„Nu skal jeg gaa ind, Frøken Zelia.“

„Farvel, Abrie. Guff vi har svoret at hævne os dem.“

„Ja vi skal hævne dem!“

Og de trykkede højtidelig hinandens Haand.

Ellevte Kapitel.

Arrestationen.

Da Abrie forlod Zelia var han som beruset.

Den unge Piges Beslutning om at hævne sin Familie, at opspøge Forræderen, der havde givet hendes Broder i Fjendens Vold, og at straffe ham, havde voldet ham en usigelig Glæde.

Han elskede denne Familie med en utrolig Hengivenhed og Begejstring. I deres Hjem havde han fået en Modtagelse, som han aldrig kunde glemme. Uden Familie, opdraget paa Gaden og fra sin tidligste

Ungdom berøvet al kærlig Deltagelse, var han bleven nærmest optagen ved denne fremmede Arne, havde været Vidne med til Glæder, som han før kun havde drømt utheldig om og kun kendt af Navn, medens han nu havde sin nærmeste Del deraf, ti skønt han altid holdt sig i en ærbødig paa Afstand, følte han sig ikke mere ene.

Just Marion havde ikke alene været ham en Ven og Broder, men tillige en Lærer. Ved hans Hjælpsøgen var han trængt ind i den Verden, som Ubidenheden nærmest og det bestandige, legemlige Arbejde lukker for saa mange ulukkelige.

Og deres Død stansede ham paa Tærskelen af jo det forjættede Land i det Øjeblik hans Aand, vækket af det klare Lys fra de store Tænkeres Værker, var i Færd med at bryde Puppehylsteret.

Det forekom ham, at han paa en Maade ogsaa var bleven berøvet sine Slægtninge. Rigtignok havde end han endnu Doktor Thévenin, der sikkert vilde fortsætte det Arbejde, Just Marion havde begyndt. Men Doktor Thévenin var meget ældre end han. Han havde mange Særheder og fremfor alt talte han altid, trods sin sit varme Hjærte, i en kold, barsk, behersket Tone, som som forvirrede og generede den unge Arbejder.

Den forhenværende Militærlæge kunde vel blive hans Lærer, men aldrig hans Kammerat.

Den Alliance, som Zelia tilbød ham, knyttede ham nærmest til Familien med fastere Bånd end før; ti nu blev selv han, den beskyttede, selv Beskytter, han, Disciplen og Gennem Bennen, blev nu Familiens Hævner.

Det gjorde ham større i hans egne Øjne, gav den

og hans Liv et bestemt Maal, medens det samtidigt tilfredsstillede det Had, der saa længe havde været uumættet.

Desuden var han stolt over at se, at den unge Pige ikke svigtede det, han betragtede som sin Pligt. Han var bleven befriet for den Frygt, han nærede før det sidste Medlem af den Familie, han elskede og beundrede saa højt, skulde finde sig i sin Skæbne med en seig Resignation, vise sig som en svag, ubetydelig ung Pige, der græd, trøstede sig, tilgav og glemte.

Doktor Thévenin kom først sent hjem den Aften, og han var meget mere bekymret end sædvanlig.

„Sagerne staar meget daarlig,” svarede han hæftigt paa Urbichs Spørgsmaal. „For Fremtiden kan vi ikke haabe paa nogen Modstand. Landet finder sig i det og vil fremtidig finde sig i dette Statskup. Man tilgiver Sejrherrerne alt, og jo mere Blod de har udgydt, jo mere beundrer man dem, jo mere applauderer man denne stakkels Menneſkehed. Magten vil for sig selv stedsse beherske Retten.

Midtagsmaaltidet blev nydt hurtigt og i Tavshed.

Da Dagen var tagen af Bordet, skyndte Hermine sig ind til Zelia, som endnu ikke var staaet op, og skønt hun var uden for al Fare og efter sin Samtale med Broderens Ven syntes fuldstændig helbredet.

De to Mænd blev siddende henne ved Ilden i Doktorens Arbejdsbærelse.

Taffelurets Viser viste omtrent paa ti, da en voldsom Rimen afbrød Stilheden.

„Naa, det maa være en Patient, det hæfter med,” sagde Doktoren resigneret, og han blev rolig siddende

og ventede til Tjeneren bragte ham Bæske om, hvem man
det var og hvor han skulde hen.

Men Døren til Arbejdsbærelset blev ikke lukket op
op og man hørte en hæftig Samtale og Støj i det lille
lille Modtagelsesbærelse ved Siden af Thøvenins
Stue.

„Hvad er det,“ raabte Thøvenin og aabnede
skyndsomt Døren for at erfare Grunden til denne
Støj.

Han kom til at staa lige over for en tyk lilles
Mand med et brutalt Ansigt, der saa ud som en bidst
Bulldog.

Han havde brune, runde fremspringende Øjne med
kuffede Øjenbryn, tykke Læber, mellem hvilke man saa
brede, flæbe, halvfordærvede Tænder. Et langt Skæg
af en hæsleg brun Farve, der var en Mellemting af
smudsig gul og salmet rødt, samt en fremspringendes
Pande fuldendte dette Fysiognomi, hvis Gjer man højst
nødig vilde møde i en Skov om Natten.

Bag ved ham skimtede man i Mørket flere Indi-
vider af fordægtigt Ydre med høje, bulede og smudsige
Hatte og helt tilbage optagede man Uniformer og
blinkende Baaben.

Den tykke Mand stødte Doktoren tilbage, traadte
ind i Bærelset, som han undersøgte med et eneste Blik,
og hans fremspringende Øjne fæstede sig paa Ubric,
der havde rejst sig og stod henne ved Raminen.

„Hvem er De og hvad ønsker De?“ spurgte
Doktoren, som øjeblikkelig anede, hvad der forestod.

„Deres Navn?“ svarede den nysankomne barst.

adødnet han knappede sin Overfrakke op og pegede paa et
sorttrefarvet Skærf.

„Det véd De godt, efter som De er i mit Hjem.
O. Hvad vil De?“

„Doktor Thévenin, ikke sandt?“

„Jo.“

„Det er godt, før ham bort.“

To Mænd med skumle Ansigter og smudsige
O. Hatte, hvis rødlige Kanter ynkelig bugtede sig over de
uggulige Bander, greb hver Doktoren i en Arm og trak
og ham voldsom med sig.

„Na, De arresterer mig. Hvorfor? Vis mig
O. Deres Mandat.“

„Mit Mandat“ sagde han og lo spodsk, „her er
adødnet.“

Og idet han vendte sig, pegede han paa en fem,
O. Hæks Politibetjente og nogle Soldater, bevæbnet med
O. Bajonetter, som i et Nu havde fyldt Doktorens
O. Kabinet.

Kommissæren smilede og syntes meget lykkelig
O. paa sin Manér. Derpaa nærmede han sig den forbav-
O. sseffede Ubric.

„Er De Mekanikeren Ubric?“

„Ja,“ svarede han bredt.

„Arrester ham,“ sagde Kommissæren.

To Betjente nærmede sig, men Ubric belavede sig
O. paa at forsvare sig.

„Rør mig ikke, jeg slaar fra mig,“ sagde han
O. med sammenbidte Tænder, medens han knyttede Hæn-
O. dederne, der saa saa farlige ud, at de, der skulde gribe
O. ham, forfækket stansede.

„Aa han sætter sig til Modværgen," lo Kommissæren, „det skal vi snart gøre en Ende paa.

Han vendte sig til Soldaterne:

„Bed den første Bevægelse han gør, skyder I ham ned."

„Abrie," sagde nu Doktoren med en rolig og fast Stemme, der ikke tilstodede nogen Indvending, „ingen unyttig Modstand, hører De, jeg forbyder Dem det. Man ønsker intet heller end at dræbe Dem, saa giv dem ingen Paaskud dertil. Lad dem kun arrestere — jeg befaler Dem det, hører De."

Abrie tøvede endnu et Øjeblik, men saa bøjede han Hovedet under Doktorens Blik og hans Arme faldt slapt ned mod hans Ben, der endnu var frumme som til et rasende Spring.

Fire Betjente styrkede hen imod ham og lagde Haandjærnene paa ham. Han gjorde ikke mere Modstand, men hans Ansigt var hvidt som et Lagen og man saa Arterne skulme i hans Pande, som om de vilde sprænge den.

„Naa," sagde Kommissæren, der lod til at være ugmærket underrettet, „hvor har vi saa Damerne henne?"

„De har slet intet at gøre med alt dette," sagde Doktoren mere urolig end han før havde været.

„Der tager De fejl, hvor er de?"

„Tjeneren kan vise Dem ind til min Kone, men jeg vil dog i Forvejen underrette Dem om, at hun vaager hos en syg ung Pige, som den mindste Sindsbevægelse kunde dræbe," tilføjede Doktoren med skælvende Stemme.

Kommissæren traf paa Skuldrene.

„Deres Tjener og Tjenestepige er allerede arresterede, jeg arresterer Eder alle, det har jeg Ordre til!“

„Og naar vi er taget afsted, kan vi lukke Porten og forsvarlig i Laas,“ vedblev han med en Haanlatter. „Regeringen er fast bestemt paa at rense Landet for disse daarlige Elementer.“

„Ja, gør kun det,“ sagde Doktoren med en foragtelig Stemme, „jeg skal ikke mere henbende mig til Dem, og Deres Sambittighed vil næppe blive besværet ret for et Mord mer eller mindre.“

„Hør dem bort.“

Doktoren og Abrik fulg'e deres Vogtere, Abrik bed sig i Læberne og af og til udstødte han en dump Lyd trods den Umage han gjorde sig for at efterligne Doktorens rolige resignerede Mine.

Da de var komne ned paa Gaden, lod man dem stige ind i en Vogn sammen med to Betjente. En tredje Betjent satte sig op paa Buxen ved Siden af Ruffen og Vognen rullede afsted.

Imidlertid havde Kommissæren begivet sig ind i det Bærelse, hvor Herminie sad og holdt Zelia med Selfab.

Synet af den unge Pige der laa i Sengen, bleg og med feberstraalende Dine, indgød ham ingen Medlidenhed.

Paa hans Befaling maatte hun staa op, skønt hun skælvede og næppe kunde holde sig oprejst og klæde sig paa i Betjentenes Paasyn.

Den forbitrede Herminie vilde gøre Indvendinger

men Zelia tryffede hendes Haand og hvistede sagte til hende:

„Stille Herminie.“

Hendes Stemme, hendes Blik udtrykte en saadan Fasthed, en saa dyb Foragt, at Herminie blev overbevist derved. Hun indsaa, at de kun burde besvare denne affskyelige Raahed med en stolt, foragtelig Bærdighed og hun hjalp i Tabehed Zelia, hvis Mod forbavsede hende, for ikke at lade Fjenden blive Vidne til hendes Angst.

Man førte de to Kvinder bort, satte dem i en Vogn, og ~~de~~ Kommissæren var bleven ene tilbage med to Betjente satte han Rettens Segl paa alle Møblerne og paa Porten, medens han stak Portnøglen i Lommen.

„I Morgen foretager vi en Husundersøgelse,“ sagde han, „det var en udmærket Fangst vi gjorde.“

Tolvte Kapitel.

Paris, 31. Januar 1852.

Hr. Præsæft!

Under de mærkelige Begivenheder, der i den sidste Tid har fundet Sted i Frankrig, og som har overgivet Magten i den store Mands Haand, som vi fra i Dag af vil kalde Hans Majestæt Napoleon den tredje, de franske Kæjser, har jeg ydet Staten, Samfundet, den ny Regering hemmelige, men vigtige Tjenester.

De vød siffer Bested hermed og naar jeg skriver og erindrer Dem om disse Tjenester er det kun fordi De, oplagen af Deres talrige og alvorlige Bestæftigelser, let kunde glemme denne Sag.

Det er ved min Hjælp at Regeringen har set sig i Stand til at stille sig af med en af sine farligste Modstandere, Just Marion.

Hans ubestridelige Dygtighed og forbavsende Energi gjorde ham til en af den Slags Modstandere, som selv den sikreste, bedst grundede Regering bliver nødt til at tage Notits af, — saa meget mere en Regering, der først nylig er kommen til Magten, og hvis Tiltrædelse altid foranlediger noget Oprør mellem de urolige og ildefindede Mænd.

Selv om man havde sat denne Mand i Fængsel, selv om man havde sendt ham i Landflygtighed, vilde han ikke have holdt op med at kæmpe mod den ny Hersker, og alle de misfornøjede — dem er der endnu

en Del af, vilde have fæstet deres Blik paa ham. Han vilde være bleven deres Overhoved, og ved sin utrættelige Energi vilde han have forledet dem til forbryderiske og vanvittige Handlinger.

„Jeg underrettede dem om, at han i Tilfælde af Nederlag vil søge Ly hos en Ven, og mine lige saa hurtige som nøjagtige Oplysninger, satte Dem i Stand til at overraske ham i det Øjeblik, han vilde begive sig til et nyt Tilflugtssted. Kampen i Gaderne, hvori Just Marion havde taget saa virksom Del, var endnu ikke til Ende; og derfor blev det saa meget lettere at fuldbyrde denne Retfærdighedens Handling, som umuligt kunde have ladet sig udføre, naar Sindene først var blevne roligere.

„Det er naturligvis meget at beklage at Familiens Kvinder og Barn har maattet udsone deres Overhoveds Forbrydelse.

„Men man forstaar altfor godt, at vore tapre, heltemodige Soldater kan blive fornærmede og krænkede af to Insurgenter, der endnu vare bedækkede med Krudtsved fra deres Kamp imod Frankrigs Vel, til ret længe at beklage et Uheld, som desuden vil gaa ubemærket hen mellem alle de talrige Katastrofer, der har fundet Sted i denne bevægede Tid.

„Her var en gunstig Lejlighed til at befri sig for denne Fjende paa en hurtig, sikker Maade og uden at forbitte nogen som man ikke burde gaa glip af, og jeg tør nok sige at uden min Mellemkomst vilde man være gaaet glip af den og ikke saa hurtig have fundet en saa gunstig Lejlighed igjen.

„Det er ogsaa mig man kan takke for, at Arbejderen Albric og Frøken Marion (Zelia) blev arresterede. Den unge Piges Klager kunde have gjort Folk, der allerede nærede nogen Fordom mod Regeringen, endnu ugunstigere stemt imod den.

Politiet søgte efter Albric, en Mekaniker, der udmærkede sig ved en ualmindelig Styrke og hnsynløs Agitator og havde megen Indflydelse paa sine Kammerater i Fouburg Saint Antoine. Ud n min Hjælp vilde de endnu have søgt efter ham.

Hvad Doktor Thévenin angaar, var det ogsaa en Fjende som vi nødvendigvis maatte afbæbne og gøre asmægtig.

Trods sin fremrykkede Alder og skønt han ikke har taget aktiv Del i den bevæbnede Modstand som Statskupet mødte, saa bidrager dog hans Stilling som Læge, den Agtelse, man nærer for ham i hele Kvarteret til at gøre ham til en langt farligere Fjende end De tror.

Som Følge af mine Dplysninger lykkedes det Politiet at gribe ham, hans Kone og som før omtalt Frøken Marion.

Jeg drifter mig til at betragte det som en meget vigtig Tjeneste; og jeg er stolt over at have kunnet være til Nytte for den nye Regering, som hele Frankrig hilser med en saa oprigtig Begejstring.

I Morges fik jeg Underretning om, at Albric var bleven bragt til et af Statens Skibe, der fører ham til Cayenne.

Nu er vi altsaa befriet for ham.

Doktor Thévenin, hans Kone og Frøken Marion ere blevne ført til den siveigiske Grænse, og man har forbudt dem at sætte Fødderne paa fransk Jord.

Altsaa er der ikke mere at frygte fra den Side; det Røre, deres Fortælling vilde have vakt i Paris er blevet forhindret.

„Hr. Præsident, det er ikke ret længe siden, at jeg har sluttet mig til Keiserens Parti; men de kan alene af disse R sultater se, hvilke Tjenester jeg kan gøre Dem i min Egenstaa af Verdensmand paa Grund af mine Forbindelser med alle Ansørerne for det republikanske Parti.

„Jeg vover da at haabe paa en Belønning, der staar i Forhold til mine Tjenester; og jeg vil tilføje, at det er i Regeringens Interessé at jeg beder derom. Thi min Indflydelse afhænger af min Stilling. for at bevare denne Stilling, maa jeg have Penge, mange Penge, — og jeg ejer intet.“

„Deres Retsfærdighedsfølelse og bekjendte Finsfølelse vil sige Dem, hvilken Forskel, der er paa Deres sædvanlige Opdagelsesbetjente og en velsitueret anset Mand som mig, der overalt bliver modtagen uden Mistænke; og De vil forstaa, at hvad der er tilstrækkelig for andre, vilde være fuldstændig utilstrækkelig for mig.“

„Jeg vil være i Stand til at gøre Dem store Tjenester ved at rejse til Udlandet for at slutte mig til dem, der har maattet forlade Frankrig enten paa Regeringens Befaling eller for at undgaa den Skæbne,

der ventede dem her. I Gensf, i London og i Bryssel vil der danne sig hele Selskaber af misfornøjede Oprørere. Og Regeringen bør vide nøje Bested om, hvad der foregaar og hvad der siges udenfor Grænsen paa hvad Time af Dagen, og ingen er bedre end jeg skikket til at udføre dette delikate Hverv."

I alle Tilfælde bliver jeg nødt til i det mindste for nogen Tid at tage til Udlandet og slutte mig til mine „Benner" og „Baabensæller"; thi det vilde vække deres Mistanke, hvis jeg rolig blev herhjemme, de vilde ikke kunne forstaa, hvorfor jeg ikke ogsaa blev forfulgt. Det vilde være det samme som angive mig selv.

Der vil jeg altsaa kunne yde Staten rigtige uskattelige Tjenester. — Men Pengene er Hovedbetingelsen for al Krig.

„Jeg vover altsaa at haabe Hr. Præsident, at Regeringen ikke vil betænke sig paa at belønne de store Tjenester, jeg har gjort den, og dem, jeg kan gøre den, hvis den, som jeg ikke tvivler om, finder, at jeg har været og endnu kan være den til nogen Nytte.

„I dette Haab forbliver jeg, Hr. Præsident, Deres hengivne og ærbødige

Anonymus.

„Leve Kejseren!"

Forste Del.

Indas' Triumph.

Første Kapitel.

Ti Aar efter.

Det varede ikke længe. Med en Hurtighed og Sikkerhed der viste, at det ikke var hans første Forsøg, satte han Fødderne paa de fremspringende Steder af Havemuren og svingede sig derpaa med en kraftig Bevægelse op paa den.

Da han var kommen derop, lagde han sig ned for at skjule sig saa meget som muligt, lyttede et Øjeblik i Tavsshed, og da han saa uden Tvivl følte sig beroliget, lod han sig falde ned paa en Bunke Affald, som Gartneren opdyngede i dette affides Hjørne af Haven mellem Muren og det tætte Buskads.

Støjen af hans Fald dæmpedes af denne bløde Dyng. Desuden var det umuligt at saa Øje paa ham fra Huset, der laa temmelig langt fra dette Sted, fuldstændig skjult af Buske og Sirent træer, og hvortil man kun kunde komme herfra ad en snæver bugtet Sti.

Det var en mørk Nat, en af disse smukke Som-

Detrøde Kors.

mernætter uden Maanessin, hvor Stjærnerne tindre paa den mørke Himmel, som blanke Solbøm paa en dyb blaa Grund.

Det havde været en kvælende Borme hele Dagen, men Natteduggen havde hidført en forfriskende Kølighed. Man hørte Faarekylningernes Piben, og ikke langt derfra udførte en Flok Frøer en livlig Musik, der lød saa meget stærkere i Modsætning til den dybe Stilhed, der herskede i den sovende Rue des Richardes i Fontenay aux Roses, den lille Landsby, der var saa bekjendt for sine Violer og Jordbær.

Den Person, der var klavret over Muren af den store Ejendom i Rue des Richardes, maatte være ung og smidig, og skønt Mørket ikke tillod en at skelne hans Træk eller Enkelthederne i hans Paaklædning, var det dog let at se, at han ikke var en almindelig pjaltet Dagdriver fra en af de parisiske Forstæder.

Han var meget godt klædt og af den Maade, paa hvilken han var klavret over Muren, som ogsaa i hans øvrige Bevægelser, mærkede man at han hørte hjemme i Samsfundets højere Klasser.

Saa snart hans Fødder berørte Jorden, rejste han sig lyttende og spejdende til alle Sider med uhyre Forsigtighed, idet han gjorde voldsomme Anstrængelser for at holde sit stønnende Mandedræt tilbage og besejre den Sindsbewægelse, for hvilken han øjensynlig var et Bytte.

Han trykkede endogsaa et Djeblik Hænderne mod Hjertet som for at undertrykke dets stadig voldsomme Banken.

Undelig — enten det nu var fordi den første Sindsbevægelse var overstaaet eller fordi han havde Hæstvært — gif han ned fra Alfaldsdyngen, hvor han hidtil havde staaet, og hen til den skyggesfulde Sti, der førte til Huset.

Klokken var omtrent elleve. Allerede længe havde alt været roligt i Fontenay aux Roses og hos Hr. Jules Durandean, Journalisten, som boede her ude hver Sommer.

Han havde lejet det smukke lille Landsted i den skyggesfulde Have, vi nylig har betraadt sammen med den hemmelighedsfulde Gæst.

Den Del af Stien, der laa i Nærheden af Muren, var hel beboet med Ukrudt, der dæmpede Lyden af hans Skridt, men efterhaanden som man nærmede sig Huset var Gangene omhyggelig vedligeholdt, og den, der ikke vilde høres, maatte anvende den yderste Forsigtighed for at Gruset ikke skulde forraade ham.

Da den unge Mand temmelig hurtig havde tilbagelagt de første Par Metre, begyndte han at sagtne sine Bevægelser.

Han listede afsted paa Taaspidsjerne, stansede hver Minut og skælvede, saa snart Gruset knirkede lidt under hans Fødder.

Med et blev han staaende, han stod som naglet til Stedet —, han havde hørt en stærk Raslen mellem Grenene, men i det næste Øjeblik følte han sig mere beroliget, da han saa to glinsende Prikker, to Dine, der stirrede paa ham.

„Pst, pst,“ sagde han ganske sagte, „her Medor.“

Paa samme Tid ledte han i sin Lomme og derpaa strakte han sin luffede Haand hen imod det Sted hvor de to Dine lyfte.

Buskene skiltes ad og en prægtig Bagthund, gul, slank og langhaaret, sprang logrende hen til ham.

„Det er godt, det er godt,“ mumlede den unge Mand, „ja ja, Du er et godt Dyr — Du vidste, det var mig og Du kender dine Benner. Se, det er til Dig.“

Idet han rakte Haanden op, viste han Hunden noget, som det var umuligt at skælne i Mørke, men Médors fine Lugtesans sagde den straks at det maatte være en eller anden Lækerbidsten, og logrende endnu stærkere end før, snappede den det uden Betænkning af hans Haand.

„Saa,“ sagde den fremmede, „nu har Du faaet det, gaa saa din Vej.“

Médor lod sig det ikke sige to Gange, den skyndte sig hurtig og sagte bort for at søge et godt Sted, hvor den i No kunde hengive sig til Tilfredsstillelsen af sin Graadighed, der syntes at være en af dens Skødeshynder.

Denne lille Scene, der sikkert ikke blev spillet for første Gang denne Nat, havde næsten ikke gjort nogen Støj og næsten ikke taget nogen Tid.

Den unge Mand, der lod til at være bleven noget beroliget, fortsatte sin Gang med fordoblet Forsigtighed efterhaanden som han nærmede sig sit Maal, Beboelseslejligheden.

Men det var dog tydelig at se, at han ansaa de

største Bæmseligheder ved sit Foretagende som overvundne.

Han vilde sikkert have følt sig mindre beroliget, hvis han i Stedet for at se til højre, hvorfra Mædor var kommen, havde set til venstre, og hvis han i Stedet for at lytte til den lette Støj, Hunden gjorde, medens den bortfjærkede sig, havde bemærket en endnu lettere Støj omtrent lige bag ved sig.

I det Øjeblik de to Benner, Manden og Hunden, skiltes fra hinanden, saas der mellem Grenene, der lempelig blev skudt til Side, et mandligt Ansigt, hvis hvide Tænder et Øjeblik blottedes af et Smil — var det truende eller tilfredst? — og lige som gennemskar Mørket med Lynets Hurtighed.

Derpaa slog Bustens Grene atter sammen og atter herskede den samme lydløse Stilhed som før.

Den natlige Vandrer havde intet bemærket og fortsatte rolig sin Gang, strygende sig op ad Bustene, for at skjule sig under deres Skygge.

Endelig efter en sidste Omdrejning kom han til et aabent Sted, hvorfra man pludselig saa Husets mørke Facade.

Saa vidt man kunde belysne det i Mørket, var det et af disse moderne Landsteder, hvoraf der bliver bygget i saadan Mængde i Paris' Omegn, hyggelige, temmelig elegante, men fuldkommen stilløse Huse.

Der var tre Etager og det maatte være en meget stor Lejlighed, ti til hver Side var der fem Fag Vinduer.

Paa Facaden, som vendte ud mod den før omtalte Sti, saa man en Veranda, hvor Orangetræerne

stod i deres Baller saa store og ubevægelige som Skilbvagter.

Her var alle Vinduer mørke og alt tydede paa at Husets Beboere nød Søvnens Hvile. Men en opmærksom Jagttager vilde snart have bemærket at der fra et Vindu paa første Etage faldt en svag Lysstribe ud gennem de lukkede Skodder.

Den unge Mand stansede og hans Blik fæstede sig uden Betænkning paa dette svage Lyskær, som han sikker havde været forberedt paa.

Derpaa styrede han med hurtige, skælvende Tred hen derimod; han drejede om den store Græsplæne foran Verandaen og gik langs med et lille Krat, hvor Mørket var fuldstændig uigennemtrængelig.

Ved denne Manøvre kom han til at staa lige for det oplyste Vindu, det eneste, hvis svage Lyskær gennemtrængte Nattens Mørke.

Den fremmede lod for Resten til meget godt at kende Stedet og vide Bessed med, hvor han var, thi han naaede, uden at betænke sig uden at føle sig for den lille Bænk, der stod ganske nær ved Huset. Herfra saa man aldeles tydelig det oplyste Vindu, der i de sidste Minuter lod til at være den unge Mands Ledestjerne.

Men i samme Øjeblik som han rørte ved Bænken, gav det et Sæt i ham, og han gjorde en voldsom Bevægelse for at komme bort. En Haand havde lagt sig paa hans Arm og grebet ham om Haandledet, uden at det var muligt i det dybe Mørke at skælne hvem denne Haand tilhørte.

„Hvem er det? slip mig!“ stammede han med

en Stemme, der rystede af Overraskelse og Rædsel, og hvis dumpne Klang røbede en fortviblet Beslutning. Med den anden Haand greb han hurtig i sin Lomme og trak en lille Dolk frem for at støde den ubekendte Fjende ned.

Andet Kapitel.

Hos Fruen ved Midnat.

„For Guds Skyld, hvad har De dog i Sinde,“ hviskede en blid Stemme, hvis Skælven forraadte en hæftig Sigdsbevægelse.

Det gav et Sæt i den unge Mand og hvis det ikke havde været saa mørkt, vilde man have set en dødelig Blegghed lægge sig over hans Ansigt, som Bredden og hans fortvibtede Forsæt for et Øjeblik fiden havde overgydt med en dyb Rødme.

Han lod den bevæbnede Haand synke og stammede:

„Du gode Gud, er det Dem, Frue?“

„Ja.“

„De her paa denne Tid?“

„Ja for at frelse Dem.“

„Frelse mig.“

„Uforsigtige, vanvittige Menneſke ſom De er; De ved ikke, hvilken Fare, der truer Dem — Kom med, hører De, ſkynd Dem.“

Og uden at tage ſin fine lille Haand bort der omfattede hans Haandleed ſom et varmt blødt Arm-
baand, trak hun ham hurtig bort fra Bænken og hen imod Huſet.

Forbavſet og forvirret men fuldſtændig lydig ſfulgte han med.

Som to Skygger ilede de over den bare Stræk-
ning, uden Trær eller andet Ly der laa mellem Bænken og Huſet, og naaede hen til en Dør, der var ſkjult af Mørket; hun aabnede den med en febilſt Bevægelse. Iuffede den efter ſig og gik tavſ, ſtadig holdende ham i Haanden op ad Trapperne til første Sal. Der ſtansede hun ved en Dør ſtaf med ſkælvende Haand Nøglen ind i Laaſen og Iuffede for-
ſigtig og lydløſt Døren op.

Der var lyſt derinde — en Alabaſtlampe gav ſit milde Skær over hele Værelſet.

Førſt da hun havde Iuffet Døren og tag t Nøg-
len ud af Laaſen, gav hun ſlip paa ham og blev ſtaaende foran ham. Under det graa Dverſtylke, hvori hun var indhyllt, ſkelnede man tydelig den bløde ſlanke elegante Figur. Hun var vel en ſem ſeſogthve
Aar gammel, middelhøj og hendes Anſigt var ual-
mindelig ſmukt. Det var fuldſtændig ovalt, og den

voksblege Farve, der fremhævedes endmere af de lange brune halvt opløste Lokker, gav det i Forening med et ualmindelig energisk Udtryk om Munden en egen Ynde.

Trods de smaa Kulbegysninger Sindsbevægelsen fremkaldte, fastede hun dog det lange Overstykke fra sig, det var som om det thngede paa hende, og hendes smukke Figur aftegnede sig nu tydelig under den hvide Morgentjole.

Den unge Mand, der stod foran hende, lige saa bleg, lige saa urolig som hun og maaske endmere forvirret, var en to tre Aar ældre. Han var en velstakt smuk ung Mand, smagfuldt, men fordringsløst paaflædt,

Hans Overlæbe var bedækket af en fin blond Anebelsbart, Haaret brunt, Øjnene store og blaa og Panden høj og intelligent. Som de stod der, danne de et saa smukt Par, at man ved Synet af dem uvilkaarlig maatte tænke:

„De to er som skabte for hinanden.“

Det Bærelse, hvori de befandt sig, saa ud til at være et Sovestue for en Kvinde — for en ung, rig, smuk Kvinde. Et tykt Tæppe bedækkede Gulvet, for Vinduerne og om den friske Seng hang der tykke Silkegardiner. Et stort Toiletspejl, en Chaiselongue, labe, polstrede Lænestole og et Bord med Nipsager, — saaledes var Møblementet i denne Stue, der dog først fik sit rette Præg af den lille bleggrøde Bugge med sine matte Kniplinger og hvide Musselinsgardiner.

„Aa Du gode Gud,“ sagde den unge Kone og

brød den pinlige Tavshed, „hvad i Verden har De dog gjort?"

„Jeg sværger Dem til, at det ikke havde været min Agt at De skulde vide noget om min Nærværelse her."

„Na jeg — hvad kunde det have skadet" sagde hun med en febrilsk Bevægelse af sine runde Skuldre, „men der er nogen, der har opdaget Deres Fodspor."

„Mit Fodspor?"

„Ja, det er jo allerede tredje Gang, De har været her under mit Vindu om Natten."

„De véd altsaa —"

Hun trak atter paa Skuldrene.

„Troede De da, at De kunde komme her lige udenfor mine Vinduer, uden at jeg vidste det, jeg som fender Deres Skridt mellem tusinde andres."

„Na, Zelia," sagde den unge Mand med et Glædesudbrud, hvori al hans Rædsel, al hans Forvirring tilintetgjordes og veg Pladsen for en blid Følelse af Lykke over denne halve Tilstaaelse.

„De er vanvittig," hviskede hun hastig, „hvorfor er De kommen herhen?"

„Fordi —"

Han vovede ikke at fuldføre Sætningen, men hans klare, frygtsumme Blik, der paa en Gang udtrykte en Kærlighedserklæring og en Bøn om Tilgivelse, talte tydeligere end Ord.

„Fordi De elsker mig, ikke sandt?" vedblev hun, mens hun frampagtig trykkede sine smaa bøjelige Hænder mod hinanden.

„De elsker mig," gentog hun med en dump

Stemme, „men vidste jeg da ikke det i Forvejen, vidste jeg det ikke altfor godt. Det er en Synd Alain, en forfærdelig Synd, og fordi jeg gav mig Mine af ikke at se, ikke at forstaa noget — aa, jeg maatte jo gøre det, for at De ikke skulde blive jaget bort —“

„Men Frue, har jeg da nogensinde talt til Dem derom?“

„Nej, men De har gjort noget meget værre — De er kommen her i Haven om Natten med Fare for Deres Liv, for min Ære, for baade Deres og mit Navn. For huff paa, han er min Mand, mit Barns Fader, han er Deres Ven og har aabnet sit Hus for Dem og det vilde være affhyelig lavt, altfor lavt for Dem eller mig —“

„Jeg skal gaa herfra straks — men sig blot — er det min Skyld, at De har opdaget en Svaghed, som jeg fortryder og som jeg nu godt forstaar er meget uforfigtig.“

Hun gjorde en Bevægelse med Hovedet.

„Syndig, om De vil, syndig, jeg tilstaar det, — men hvorfor drog De mig med her ind, hvorfor lod De mig ikke blive staaende udenfor under Deres Vindu og tav, ærbødig, angersfuld og dog lykkelig nyde den Glæde at betragte det blide Lys, der forekom mig som et Bidne ikke om Deres Kærlighed, nej kun om Deres Tilgivelse og Overbærenhed.“

„Men hører De da ikke, at der er nogen, der har opdaget Deres Fodspor.“

„Hvem?“

„Gartneren. I Aften har De ligget paa Lur

efter Dem. De kunde gjerne være bleven dræbt som en Tyv, man griber paa færst Gærning."

En Rædselsgyssen gennemfor hende.

"Men jeg maatte frelse Dem, selv med Fare for mit Rygte."

Hun stansede, hendes Blik var faldet paa Dolken, som den unge Mand endnu havde i Haanden.

"Se," sagde hun med en bebrejdende Stemme, "hvis det ikke havde været mig, der stansede Dem, vilde De have begaaet Mord for at undslippe Følgerne af Deres Forseelse.

"Det vilde have været forfærdeligt. De vilde have været fortabt, og jeg, aa nej, nej, det maa aldrig komme saa vidt."

Den unge Mand skjulte hurtig sit Baaben og hans Ansigt farvedes af en pludselig Rødme.

"Jeg forstaar ikke en Gang, hvorledes det er lykkedes Dem at komme herhen uden at blive stanset og genkendt eller dræbt, for min Mand er i Haven, bevæbnet som De og spejdende efter den, der trænger sig herind om Natten."

"Durandeau?"

"Ja, Alain, han kunde have dræbt Dem eller være bleven dræbt af Dem, derfor har jeg ogsaa været derude, lyttende og spejdende efter Dem, rede til at fange mig imellem Eder, til at udsætte mig for de dødelige Saar, som to Benner ellers vilde have tilføjet hinanden."

"Na tilgiv mig, tilgiv mig," hviskede han ganskesagt.

"Og nu er jeg lige saa kompromiteret som om"

„Jeg virkelig var skyldig og min Søn vil maaske i Morgen blive anset for en Bastard.“

„Jeg maa bort herfra.“

„Nej, det er umuligt.“

„Og hvis han nu overrasker mig her.“

„Det haaber jeg ikke, men jeg véd at De vil møde ham, naar De nu prøver at slippe bort. I Aften, da det allerede var for sent at skrive til Dem, spurgte jeg tilfældigvis Gartneren fortælle min Mand, at han to Gange havde opdaget Jodspør i Jorden fra Muren og hen til Huset.“

„Da jeg vidste, det var Dem, der blev talt om, lyttede jeg hemmelig efter deres Samtale. Gartneren foreslog at holde Vagt i Nat, men Jules forbød ham det. For en Time siden gik han ud af sit Værelse, saa hvor ængstelig jeg spejdede ud i Mørket efter ham, da han er nede i Haven og det er et sandt Vidunder, at han endnu ikke har hørt eller opdaget Dem.“

Alain lyttede aandeløs til hendes Ord, hvad vilde han have følt, hvis han havde vidst, at to Dine opmærksom havde fulgt ham, da han gik hen ad Stien, efter at have købt Vagthundens Tavshed.

„Hvad skal vi gøre?“ spurgte den unge Mand, der ikke mere vovede at se den Kvinde i Ansigtet, der for ham var bleven bragt i denne skæbnesvangre Stilliing og som saa ædelmodig og forfagende vilde have opofret sig for at frelse ham og sin Mand.

„Hvad vi skal gøre, Hr. Raymond? Vente til min Mand er bleven træt af at staa Vagt og atter gaaet ind i sit Værelse. Saa kan De igen komme bort.“

Med en rolig, værdig Mine og uden at se paa ham, satte hun sig hen ved Siden af sin Søns Bugge.

Alain Raymond vovede end ikke at følge hende med Blikket og blev staaende ubevægelig, tilbageholdende sit Aandedræt, mørk og forvirret, skamfuld over sin Opsørsel og følende sig saa lille over for denne Kvinde, som han tilbød med hele sit Hjertes Omhed og hvis Sjælsstørhed overraskede ham, trods den dybe Hatelse og Respekt han altid havde følt for hende.

Paa den Maade henløb fem Minutter saa lange som Aarhundreder. Den eneste Lyd man hørte var det sovende Barns rolige, regelmæssige Aandedræt.

Pludselig, uden at man i Forvejen havde hørt Skridt paa Trappen eller i Gangen, blev der banket paa Døren.

Alain gjorde et Spring til Siden og skyndte sig bort fra Døren som om den havde staaet i lys Rue.

Zelia rejste sig rask og bleg.

„Det er min Mand,“ sagde hun.

Tredje Kapitel.

Vegtemanden.

„Deres Mand, Jules Durandean,“ gentog han
 forvirret og fortvivlet. Kan jeg ikke komme bort her
 fra?”

„Nej.“

„Godt saa dræber jeg mig.“

Han trak atter Dolken op af Lommen.

„Naar han ser mit Lig for Deres Fødder, kan
 De sige, at jeg har taget Livet af mig, fordi De ikke
 vilde gengælde min Kærlighed, derved bliver Deres
 Gøre reddet og min Forbrydelse straffet.“

„Ved Hjælp af en anden Forbrydelse,“ svarede
 Zelia med et bevæget, tilgivende Blik, der stod i Mod-
 sætning til de haarde Ord, og som fyldte hans Hjærte
 med Glæde.

Der blev atter banket paa Døren. En Stemme
 uden for raabte:

„Det er mig, Zelia, kan Du ikke høre — men
 saa luk dog op.“

Zelia greb besluttet den unge Mand ved Haan-
 den og stødte ham hen til det før omtalte store Toi-
 setspejl.

Det stod mellem to Bægge lige oven for Vinduet
 og en Smule i Skygge, saa at der i Hjørnet bag ved
 var tilstrækkelig Plads til at man kunde skjule et
 Menneske.

Belia lagde Fingeren paa Munden for at paa-
byde ham Tavshed.

Da det var gjort, gif hun et Par Skridt tilbage og opdagede derved, at man mellem Spejlet og Gulvet kunde se et Stykke af hans Ben.

Med den Hurtighed og Besluttethed, som aldrig svigter Kvinden i Farens Stund, greb hun den Kjole, hun havde taget af om Aftenen, da hun trak sig tilbage paa sit Bærelse, og fastede den hen foran Spejlet, hvor dens rige Følde fuldstændig dækkede den, hun vilde skjule.

Nu var der intet, der forraadte den unge Mand's Nærværelse.

For tredje Gang blev der banket paa, kort og bydende som en Herre, der vil adlydes.

Belia lukkede op.

Den Mand, der straks efter traadte ind, var vel omtrent to—femogtredive Aar gammel. Han var temmelig lille, temmelig mager med en gulagtig Ansigtssfarve og en Sybboes fine elegante Legemsbygning. Hans Ansigtstræk var ikke ubehagelige — tværtimod, hos Damerne gjaaldt han endog for et smult Menneske og Herrerne undrede sig slet ikke herover.

Han havde store — alt for store — sorte Øjne med et omflakkende uroligt Blik.

En Anebelsbart af samme Farve og med opad-
bøjede Ender beskyggede hans Overlæbe, der stod lidt frem, medens Underlæben traadte tilbage og kun fremviste en lille rød Kant, der blottede en dejlig Rød
hvide Tænder.

Hagen var usædvanlig lille, Panden lav og straaende, Næsen temmelig lang og hele dette Hytognomi var indrammet af det sorte naturlige krøllede Haar.

Da Hr. Jules Durandean — ti ham var det — traadte ind, kastede han et hurtigt Blik omkring sig, gik derpaa hen i Midten af Værelset og stansede ved et lille Bord, bedækket med et Fløjlstæppe, hvor der laa en Mængde smaa Toiletsager. Her lagde han den ladte Revolver, han havde bragt ind med.

„Hvad for noget, er Du ikke i Seng,“ sagde han rolig til sin Kone.

Ved en uhyre Kraftanstrengelse havde Zelia genvundet sit rolige Ydre og der skulde et meget opmærksomt Øje til at bemærke den næsten usynlige Sitren, der gennemførte de lidt blege Læber.

Ved Synet af Revolveren kunde hun imidlertid ikke tilbageholde en let Gysen, men straks efter svarede hun:

„Nej, Just var ikke rigtig rask, saa saa jeg først lidt til ham, satte mig hen ved Buggen og der faldt jeg i Søvn.“

„Virkelig, det var altsaa derfor Du ikke lukkede op; den kære lille Dreng.“

Faderen nærmede sig Buggen, trak Forhængen til Side og betragtede det lille Barn, der sov rolig med halvaabnen Mund og knyttede Hænder.

„Han ser dog ud til at have det meget godt,“ sagde han.

„Ja nu, men tag Dig i Agt, at Du ikke vækker ham,“ og hun trak hurtig Omhængen for.

„Hvorfor kaldte Du ikke paa Ammen?“

Det røde Kors.

„Na, det var ikke Ulejligheden værd. Men Du selv da, hvor kommer det sig, at Du er oppe paa denne Tid og i denne Dragt?“

Durandean var i Overtøj, han havde endog en labpuldet, blød Hat i Haanden.

„Na, det er en hel Roman,“ sagde han smilende og satte sig.

„Tænk Dig, Gartneren troede de foregaaende Morgener, naar han rev Gangene at have opdaget fremmede Fodspor i Jorden. Vi tænkte, at det maaske var en Tyv eller en eller anden ildefindet Person, der trængte her ind om Natten. Jeg vilde selv skaffe mig Sikkerhed i Sagen uden at Du vidste det, da jeg frygtede for at forstrække Dig — og nu har jeg staaet paa Lur i de sidste to Timer, væbnet til Tænderne som en Bandit eller som en skinkig Ugtemand fra et Melodrama.“

„Nej virkelig?“

„Og saa kom der ikke en Moders Sjæl. Josef maa have taget fejl, for naar her har været nogen de foregaaende Nætter, vilde Medor nok have gået, med mindre den sene Gæst havde været en god Ven af os, og i saa Fald — men Snak, ens gode Venner kommer til en om Dagen og ind ad Porten og klavrer ikke over Havemuren om Natten. Naar, jeg var altsaa fuldstændig beroliget og vilde gaa op paa mit Værelse, da jeg saa en Lysstribe trænge ud i Gangen fra Din Dør.“

„Jeg blev bange for, at Du ikke befandt Dig vel eller at Barnet, den søde lille Just, var bleven syg.“

Saa bankede jeg paa, Du luffede op og dermed er Romanen ude."

"Saa opgiver Du altsaa Din Nattevagt," sagde Zelia.

"Ja jeg gør, den store, mørke Høve er saa Polers trist og man opnaar ikke andet end at saa sig en Forkølelse paa Halsen."

"Naa saa god Nat."

"God Nat eller snarere god Morgen, for Klokken er et."

Zelia rakte ham Haanden.

"Dine Hænder er jo iskolde," udbrød han og beholdt dem et Øjeblik mellem sine. "Det er vist af Træthed —"

"Det er saa sent," svarede den unge Kone.

"Naa saa god Nat, Du kysser mig jo ikke en Gang?"

Hun rakte ham rødmende Panden, han kyskede hende rolig tog sin Revolver og gik med de Ord:

"Nu gaar jeg i Seng og jeg er vis paa jeg sover udmærket."

Da Døren var lukket, ventede Zelia endnu nogle Øjeblikke, inden hun stød Slaaen for.

Nu hørte man tydelig Jules Duranbeaus Skridt, medens han bortfjærkede sig gennem Gangen.

Da den unge Kone ikke længere kunde høre ham, lod hun sig falde ned i en Lænestol og her blev hun siddende, udmattet, ubevægelig, næsten bevidstløs med slapt nedhængende Arme og lukkede Øjne.

Pludselig aabnede hun atter Øjnene. Alain betragtede hende knælende i en ærbødig Afstand.

"Na tilgiv mig, tilgiv mig," stammede han, "han er min Ven og De er hans Kone — havde han opdaget mig, vilde De have været fortabt."

"Skulde jeg maaske have forraadt Dem. nej der-til er jeg dog for hæderlig."

"Farvel."

"Nej, vent et Øjeblik."

Hun rejste sig, aabnede sagte Døren og forsvandt i Mørket, men efter et Minuts Forløb vendte hun atter tilbage.

Efter Durandeaus Bortgang var Sporene af den voldsomme Sindsbewægelse atter vendt tilbage i hendes dejlige Ansigt.

"Jeg har været henne ved hans Dør, Lyset er slukket, han sover vel. — aa Allain, hvor kunde De dog være saa grusom. Kom nu med."

"Nej, lad mig gaa ene bort."

"Nej, De kunde gerne komme til at gøre Støj. Jeg vil gøre min Pligt helt ud. De maa komme igen i Morgen lige saa ligefrem og munter som sædvanlig, ellers kunde han let fatte Mistanke."

Hun tog hans Haand og uden at nogen af dem tænkte derpaa, vovede at udveksle et Haandtryk, førte hun ham gennem Mørket ned ad Trappen til den Dør, hvorigennem de før var kommen ind. Her slap hun hans Haand og pegede tabs ud mod Haven.

Han højede Hovedet og snart efter forsvandt han bag Buksene uden en eneste Gang at vende sig om og tilkaste heude et sidste Blik.

Et svagt Lysflær mod Øst bebudede Solens Opgang, det var paa høje Tid han var sluppen bort.

Zelia gik atter op paa sit Bærelse, knælede ved sit Barns Bugge og idet hun skjulte sit Ansigt i de hvide Gardiner, som i et langt Slør — maaske i det Haab at stænge sine syndige Følelser ude — brast hun i en hæftig Sullen.

I samme Øjeblik klatrede Alain Raymond over Muren og ned i Rue des Richardes og flygtede hurtig afsted.

Forburede Følelser fyldte hans Bryst, han var fortvivlet, skamfuld over sig selv, og dog saa uendelig lykkelig.

Han anede ikke, at der var én, der saa ham gaa bort, den samme der før, skjult bag Buskenes tætte Løvværk, med Blikket havde fulgt ham paa hans Vej over den bugtede Sti.

Fjerde Kapitel.

Læseren gør Bekendtskab med Miss Blad.

Det var, som før omtalt, midt i Sommeren 1860 og Årstiden havde været ualmindelig smuk.

Flere Dage er henløbne siden de sidst omtalte

Begivenheder og vi træffer Belia og hendes Mand ved Frokostbordet.

Maalidet var til Ende, Tjeneren var særdig med at tage af Bordet og Durandeanu rullede en Cigaret mellem de lange smalle Fingre.

„Det er mærkværdig,“ sagde han pludselig henvendt til sin Kone, „Raymond har ikke været her i flere Dage.“

Det gav et Sæt i Belia, hendes Mand's Ord udtrykte netop hvad hun i samme Øjeblik havde tænkt, man skulde tro, at han havde gættet hendes hemmelige Tanke.

„Han har vist meget at bestille,“ sagde hun for at svare noget.

„Nej, det tror jeg ikke, for han har ikke engang været henne hos mig paa Redaktionskontoret. Maaske han ikke er rask.“

„Na saa vil'e han nok have skrevet.“

„Den kære Alain, jeg er saa vant til at se ham og saa snart han ikke har været her i to Dage, er jeg altid bange for at han er bleven arresteret.“

„Arresteret?“

„Ja hvorfor ikke. Regeringen generer sig saamæn ikke, naar der er nogen, der mishager eller bekæmper den. Man arresterer og deporterer dem først saa kan man jo altid bagefter dømme dem. Du véd jo, hvor vilkaarlig Regeringen er, og Raymond skjuler ikke tilstrækkelig sine Følelser, han er meget usigelig. Regeringen har længe holdt vaagen Øje med ham, det véd jeg tilfældigvis. Jeg skal gaa hen til

ham endnu i Dag. De har myrdet hans Broder paa den berhyggede 4de December —"

Zelia blegnebe som altid, naar der i hendes Nær-
værelse blev hentydet til de forfærdelige Begivenheder,
som vi have omtalt i Indledningen til denne For-
tælling.

Jules Durandeanu holdt inde og saa et Øjeblik
opmærksom paa sin Kone.

"Du ser daarlig ud, Zelia," sagde han ømt, "det
har jeg lagt Mærke til i den senere Tid, lige fra den
Nat, Du vaagede hos Barnet, som jo for Resten in-
gen Ting fejlede."

"Ja, jeg har det virkelig heller ikke godt — jeg
er ikke syg, men saa underlig træt og mat. Jeg tror
det er af Mangel paa Legemsvælske, det er saa længe
fiden, jeg har redet. Først var jeg ikke rast, saa kom
Barnet — og nu er det vist af lutter Dovenskab at
jeg ikke er begyndt igen. Men den maa jeg virkelig
se at ryste af mig."

"Ja det har Du Ret i, Du skulde ride Dig en
Tur."

"Ja jeg tror jeg vil gøre det endnu i Dag,"
sagde hun med en febrilsk Iver og synlig glad ved
Tanken om den legemlige Bevægelse, som maaske vilde
befri hende for hendes pinlige Tanker.

"Men saa maa jeg tage Miss Black fra Dig
igen."

"Na det gør ingen Ting, jeg finder nok en an-
den Hest."

"Samen husk paa Du er ikke nogen god Rytter,

Du maa have et roligt, lydigt Dyr — og nu havde Du vænnet Dig til min Hest."

"Na, hvad, jeg siger Dig jo, jeg skal nok faa en anden. For Resten vil jeg slet ikke ride i Dag. Jeg lader Bognen spænde for og tager til Paris.

En Time efter stod Zelia i Ridebragt nebe i Haven og klappede en dejlig sort Hoppe, som spidsede Øren og vrinskede fornøjjet over atter at skulle gøre Tjeneste for hende.

"Ja Miss Black, det er mig," sagde hun, "Du huster bedre end jeg havde troet."

Hun sprang let i Sadeln uden at støtte sig paa Tjenerens Haand og red i rask Trab gennem den brede Gang, der førte fra Huset ud til Gitterporten.

Da de var kommen ud paa Gaden, drejede Miss Black af sig selv til venstre og da Zelia ikke havde nogen Grund til at foretrække den ene Vej for den anden, men kun ønskede at faa Motion i den friske Luft, lod hun den gaa, hvorhen den vilde.

Hendes Mand's sidste Ord ved Frokosten havde i hendes Indre vaakt tusinde smærtelige Tanker, aabnet de gamle Saar, der blødte og smærtede som den første Dag, trods de Forandringer og ny Beskæftigelser, som Livet havde ført med sig.

Hun tænkte først paa sin Familjes Mord, der var forbleven ustraffet til Trods for at hun ikke havde glemt den Ed, hun havde aflagt, den Forpligtelse, hun havde indgaaet paa sit Sygeleje med Abrie.

Nar var forløbne siden den Tid, andre Løfter var bleven aflagt, andre Pligter kommen til. Hun var Hustru og Moder. Frankrig — Paris' Befolkning —

denne Befolkning uden Sukommelse, som kun har hestige Bredestrifer og ikke kan have, alle omkring hende havde glemt de blodige forfærdelige Scener fra hin skæbnesvangre Decemberdag.

Kun hun huffede alt, hun tænkte paa Maalet, at straffe Morderne.

Men ved at tænke paa de døde, kom hun pludselig til at tænke paa de levende. Alain Raymond var en yngre Broder til den stakkels Alfred Raymond, i hvis Bolig hele hendes Familie havde fundet Døden.

Dg snart var det kun Alain, hendes Tanker drejede sig om, Alain, som hun plejede at se hver Dag, af hvem hun vidste sig elsket, som hun havde frelst med Fare for sin Vre og sit Liv og som hun ikke havde set siden.

Denne hans Graværelse fremkaldte en fortvivlende Følelse af Tomhed i hendes stakkels Hjærte, der endnu vaandede sig under de gamle Saar.

Hun frygtede en ny Ulykke. Sæt nu hun blev skilt fra ham. Dg paa samme Tid bebrejdede hun sig denne syndige Kærlighed, som dog gjorde hende saa lykkelig —

Var Alain syg eller fortvilet, eller maaske arresteret som Durandeanu havde sagt?

Dg medens Zelia tænkte, travede Miss Black som den selv havde lyst til, medens Zelia, der ikke følte den forventede Lindring og Forfriskelse af denne Lægelsesøvelse, som hun før havde holdt saa meget af, ligegyldig og distræt lod den føre sig, hvorhen den vilde.

Flere Gange havde hun imidlertid strammet Tøj-

lerne for at styre Miss Black hen til et eller andet Sted, men Miss Black brinskede, stred imod, rystede paa Hovedet og gik atter i den Retning, den havde Lyst til, saa snart den unge Kone løsne sig Tag, medens denne glemte sit flygtige Indfald for sine Minder, Sorger og Betyrninger og gav efter for Hestens Nykker eller slet ikke lagde Mærke dertil.

Pludselig stansede Miss Black. Rytterfæn, der blev ført tilbage til Virkeligheden ved denne Stansning, saa sig omkring og opdagede til sin store Forbavselse, at hun befandt sig foran et Hus, hun slet ikke kendte, i en bred, lang Allé, der udmundede i en bred Gade. Hun havde aldrig nogensinde været i denne Allé.

„Hvor mon jeg dog er,“ tænkte hun forbavset.

Nogle fattige Kvinder og nogle Koner, der stod i Døren til deres Butik paa den anden Side af Gaden, stirrede paa hende med et besynderligt Blik, det forekom hende endog, at en af dem sagde:

„Se det er Hoppen.“

Hun vilde videre, men Miss Black stred imod og blev haardnakket staaende.

Der maatte to vel anbragte Piskeflag til for at bestemme den til at sætte sig i Gang, saa drejede den brat om og gallopperede hastig tilbage ad den Vej, den var kommen.

Da hun kom til Omdrejningen af Alléen, holdt hun Hesten an foran en Mur, hvorpaa der stod: Vejen til Versailles. Hun var kun nogle Minutters Vej fra Byen.

„Hvorledes er jeg dog kommen herhen,“ tænkte hun forbavset. „Og hvorfor saa de Røner saadan paa mig — er det fordi jeg er ene? Men det er jo ikke første Gang — og for Resten er det jo meget almindelig at en Dame rider uden at have nogen Herre med sig.“

Miss Blæf syntes endnu stadig meget irriteret og nervøs.

Zelia, der bemærkede at det var bleven sent og pludselig følte sig træt af det lange Ridt, hun nu ikke havde været vant til saa længe, vilde skynde sig hjem og prøve at sætte den i Trav.

Miss Blæf, der var synlig irriteret over den svage Modstand den havde mødt, styrkede pludselig afstød med Lynets Hurtighed, medens den unge Røne, der et Øjeblik blev revet ud af sine Drømmerier, søgte at styre Hesten, alt imedens hun tænkte, at dens Karakter havde forandret — forværret sig, efter at Durandean havde redet paa den.

Pludselig løb der et højt Skrig omkring hende. Miss Blæf havde kastet en Mand omkuld, som Zelia ikke havde givet Agt paa. Hun havde lige Tid til ved en voldsom Anstrængelse at holde Hesten tilbage, som forskrækket stejlede og truede med at kaste hende af Sædlen.

Femte Kapitel.

Hvem det var, Miss Blad havde kastet til Jorden.

Et Par Mænd stillede sig foran Hesten og en Arbejder greb den voldsom i Tøjlerne og holdt den fast indtil Zelia var stegen af.

Miss Blad var i Almindelighed intet ondskabsfuldt eller lunefuldt Dyr og den kom sig nu ogsaa snart af sin Skræk.

Den Sindsbeevægelse, Fru Durandeau følte, hidrørte ikke fra den Fare, der nylig havde truet hende, ti hun var en dygtig og uforsærdet Rytterse, men fra Tanken om, at den Mand, Hesten havde kastet omkuld, maaske var bleven haardt saaret.

„Hvor er han, er han kommen til Skade,“ og hun ilede hen til den Menneſkemasse, der allerede var stimlet sammen om Offeret for dette Ulykkestilsælde, der havde fundet Sted paa Hjørnet af en Allé, hvor der var flere Huse i Nærheden.

Men i saadanne Tilsælde er det ikke let at trænge sig igennem Rækkerne eller faa nogenſomhelst Besked, og Zelia vilde endnu være bleven i den skrækkelige Ubished, hvis ikke to Politibetjente var kommen til.

De borede sig igennem og bed at følge dem naaleden hun hen til den saarede Mand.

Han var beſvimet, men bragte ham ind paa det nærmeste Apotek og hun fulgte med.

Først da han der var bleven lagt paa en Divan

og Apotekerens havde løst hans Halstørklæde og Bæst, og aflyttedes det hende at se hans Ansigt.

Hun udstødte et smærteligt Overraskelseskrig.

Det var ikke at tage fejl af, den Mand her laa, med det store herkuliste Legeme, det markerede, solbrændte, asmagrede Ansigt, der vidnede om haarde Strabadser og Savn, denne Mand genkendte hun til Trods for at hun ikke havde set ham i ti Aar. Det var Abrie, Melanikeren. hendes afdøde Broders Ven, som nu var bleven deporteret til Cayenne og nu endelig ankommet.

Denne Opdagelse forøgede hendes Angst og hun faldt en usigelig Sjælekvæl ved Synet af det blege Ansigt med de lukkede Øjne.

Helbigvis var Lægen allerede kommen og snart efter aabnede Abrie Øjnene.

„Hvad fejler han?“ spurgte Selia med skælvende Stemme.

„Na, det er ikke noget alvorligt, vær De kun rolig, Fruen,“ svarede Lægen efter en hurtig Undersøgelse,

„der er ikke noget Brud eller Saar, kun nogle lette Kontusioner. Han har stødt Hovedet mod Stenbroen i Faldet, det var derfor han besvimede. Men saadan et stort og kraftigt Menneske kan ikke have Skade af saa lidt.

„Det vil ikke have nogen Følger, en Dag eller to kunde han nok holde sig i Ro, det er det hele. Naar han har ligget en ti Minutter kan han godt tage hjem.“

Abrie rejste sig virkelig allerede og da han havde

druffet et Glas Vand med et Par Draaber Arnika i, takkede han de omkringstaaende for deres Bistand.

Zelia holdt sig lidt tilbage, saa at Alric ikke lige straks bemærkede hende.

„Hvor bor De?“ spurgte Doktoren Alric.

„Tillader De?“ sagde den unge Kone og traadte hurtigt hen til dem, „det er min Skild at han er kommen til Skade og han maa tage hjem med mig. — Alric kender De mig ikke?“ vedblev hun og rakte ham Haanden.

Han betragtede hende overrasket, saa pludselig genkendte han hende og udbrød:

„Min Gud, er det Dem Frøken Zelia.“

„Ja det er mig — det er mig, som den første Gang jeg ser Dem efter ti Aars Adskillelse er lige ved at dræbe.“

Han havde rejst sig op, skælvende, bevæget og rødmenende.

Nu stod han foran hende, slugende hende med Blikket, stammende, glemmende, hvor han befandt sig, uden at tænke paa dem, der omgav ham og som forhaavende var Vidne til den Fortrolighed, der syntes at bestaa mellem denne smukke elegante Verdensdame og denne fattig klædte Fyr med det plebejiske Ydre, hvis Ansigt, brændt af den tropiske Sol, fortalte om Lidelser og Savn.

Zelia bemærkede deres nysgærrige Stirren og gjorde hurtigt Gade derpaa. Hun havde allerede sendt Bud efter en Vogn og i dette Øjeblik stansede den uden for Apotekerens Dør.

Hun rakte Lægen og Apotekeren sit Kort, da hun

ikke vilde betale dem i Abrics Nærbærrelse. Mechanikeren steg støttet ved Doktorens Arm ind i Vognen.

Derpaa bad hun Apotekeren sørge for at Miss Blach blev ført hjem, tog saa Blads ved Siden af Abric og sagde til Ruffen:

„Til Fontenay-aux-Roses, Rue des Richardes, m: n
 vas paa at føre saa langsom som mulig, saa Vognen
 ikke støder.“

Saa snart de var bleven ene, tog Zelia Abrics
 i sine store Hænder mellem sine og trykkede dem med
 en hæftig Glæde, der dog dæmpedes noget af hendes
 Betyrning for ham.

„Min stakkels Ven,“ gentog hun flere Gange,
 „endelig har jeg da fundet Dem og saa var jeg lige
 ved at dræbe Dem.“

„Na det gør ikke noget,“ sagde han med bevæget
 Stemme. „Jeg velsigner dette Tilfælde, der førte mig
 Dem i Møde. Nu har jeg saa længe ikke hørt noget
 om Dem og i den sidste Uge har jeg gennemløst hele
 Paris og spurgt alle Mennesker om Frøken Marion og
 Doktor Thévenin.“

„Det er dog Navne, al Verden burde kende,“
 svarede han med en Slags naiv Beundring. „Først
 gif jeg hen i Rue Dragon, der var baade en ny Port-
 mer og ny Beboere — hvilke Forandringer og hvor
 man dog er fremmed i sit eget Fædreland, naar man
 vender tilbage efter en saa lang Fraværelse.“

Han standsede.

„Nej, Abric,“ sagde Zelia, „paa den Maade vilde
 De aldrig have fundet os. Vi kom jo ogsaa først til-
 bage efter at Amnestien var udstedt og man glemmer

let her i dette smukke Land. Doktor Thévenin praktiserer ikke længer; han bor ude paa Landet i Châtillon ikke langt fra Fontenay-aux-Roses, hvor han har trukket sig tilbage sammen med sin Kone, der er lige saaelstværdig som altid. Han selv er noget træt, noget misantropisk og maa bøje meget af sine hæftige Gigtanfald. — Na De vil vist nok finde ham meget gammel.

„Hvad Frøken Marion angaar,“ vedblev hun med en næsten umærkelig Tøven, „saa var det ikke saauderlig, at De ikke kunde finde hen, hun eksisterer ikke mere.“

„Hvad mener De?“

„Hun er gift.“

„Gift?“

Alric var bleven bleg og et Øjeblik lukkede han som bedøvet Øjnene.

Hadde han drømt en utilstaaet Drøm derne uder Cahennes brændende Sol, og saa han nu, da han saa brat vaagne op, at dette Haab havde været fastere, mindre ubestemt, end han egenlig selv havde troet?

„Hvad er der?“ spurgte den unge Kone forstærket.

Han aabne Øjnene uden dog at vilde se paa hende.

„Ingen Ting,“ sagde han, „det var blot et Stød af Bognen.“

„Na, hvor jeg skal pleje Dem godt,“ sagde hun med en venlig Stemme.

Der blev et Øjeblik's Tavshed.

"Ja i tre Aar, jeg har et sødt lille Barn paa femten Maanedes og jeg kaldte ham Just Maximilien. De vil jo nok holde af ham, ikke sandt?"

"Jo Frue."

"Jeg skal nok fortælle Dem om, hvad jeg har oplevet i disse ti Aar, men saa skal De ogsaa fortælle mig om Dem selv."

"Samen det er forresten snart fortalt. Jeg har lidt, arbejdet, haabet og — intet glemt."

Belia betragtede ham opmærksom, hans Maade at tale paa slog hende.

Hendes Broders Ven var ikke alene forandret i det Ydre, det var ogsaa tydelig at mærke, at han havde udviklet sig i intellektuel Henseende og til Trods for hans Klædebragt, til Trods for det grove Ansigt, mærkede hun dog paa hans korrekte, dannede Udtrykssmaade saavel som paa hele hans Væsen og Udtrykket i hans Blik, at han var bleven et helt andet Menneske.

I de ti Aar maatte der være foregaaet en gennemgribende Forandring i hans Indre. Og den Slags Ting undgaar sjælden en Kvindes Blik.

"Med Dem, Frue, er det noget helt andet," tog han atter til Orde med en vis Kulde, "ny Glæder og ny Pligter har nu lagt Beslag paa Dem. De har en Mand og en Søn, De staar ikke mere ene og frændeløs i Verden."

"Hvis det er en Bebrejdelse, er den ufortjent, Abrie," sagde hun blidt. "Jeg har lige saa lidt som De glemt noget og den Ed jeg aflagde."

Det røde Kors.

"Har De holdt den, er de døde hævnede og de s
fkyldige straffet?"

"Desværre nej jeg har ikke kunnet finde dem
eller ogsaa ikke genkendt dem."

"Og der er ingen, De har mistænkt?"

"Nej, slet ingen."

Abrie udstødte et lettet Suk og hans Øjne lignede..s

"Spøger De endnu efter dem?"

"Ja."

"Skal vi søge sammen?"

"Ja."

"Aa tusind Tak."

Han trykkede kraftig hendes Haand.

"Saa er der i al Fald et Baand, der ikke er
bristet imellem os."

Hun saa forbauset paa ham, men i det samme
stansede Bognen.

Sjette Kapitel.

En Morder genfundet.

Hun lænede sig ud af Vinduet for at se, hvad der var i Vejen. I det næste Nu udstødte hun et dumpet Skrig, kastede sig bleg og aandeløs tilbage, hele hendes Legeme rystede som i Feber, Øjnene var vidt opspilede og om den fortrukne Mund var der et truende Udtryk.

Hun pegede ud ad Vinduet.

„Se, se, Abrie.“ stammede hun med dump Stemme, hvis frygtelige Udtryk fik hendes Ledfager til at gysse.

Abrie lænede sig ud ad Vinduet, ibrig stirrende i den Retning, hvor hendes hvide Finger havde peget.

Bognen, der førte ned ad Versaillesvejen var standset ved den Sidevej, der fører til Bois de Verrières.

Der kom en hel Del tunge Karrer op ad Vejen og bag ved dem saa man en hel Række Infanterister, der ventede til Bognene var kommen lidt i Forvejen, før de fortsatte deres Marsch.

I Spidsen for det første Regiment — ti der var mindst to Regimenter — saa man en højt staaende militær til Hest og Abrie opdagede ved første Øjeblik at det var en General.

Han bar Epauletter, Fjerbusk i Hatten og en hel Stab af Officerer fulgte efter ham.

Drosken holdt kun en tyve Skridt derfra og den dvalende Sol belyste klart Generalens Ansigt.

Ikke et Træk undgik Abrik, saa meget mere som Generalens haarde, kantede Ansigt vendte lige imod Drosken.

Det var en temmelig høj, mager Mand paa mindst halvtredssindstyve Aar. Han havde en rødligg Knebelbart og et langt rødt Skæg med enkelte graa Stænk i. Næsen var bøjet, Djnene røde, runde og stirrende som Røvsuglepjine. Læberne tynde, som flisnede fast til Tænderne med nedad bøjede Mundbige.

Der var et uforfæmmet, selvtilidsfuldt Udtryk i hans Ansigt.

Han kastede et stolt Blik paa de saa Menneſker der fra begge Sider af Bejen betragtede ham med Lediggængernes Nyſgærrighed, der altid synes at værv forbavſede over det første det bedste, de møder paa deres Vej.

Han holdt sig for Resten meget godt paa sine hvide Hest, med hvis Farve hans røde Kinder kontrasterede stærkt, disse Kinder, hvis stærke Farve sikkert var frembragt af Absint eller andre stærke Drille, hvad ogsaa et vist stirrende Blik og en nervøs Sammentrækning af Læberne syntes at tyde paa.

„Na Frue,“ hviskede Abrik idet han trak Hovedet tilbage, „det gaar mig som Dem, siden Statskupen kan jeg ikke mere se disse Uniformer uden at Brede og Smerten bemægtiger mig. Det minder mig om de rædselsfulde Scener fra den Gang. Det er dog ikke de samme menige Soldater, men Befalingsmændene og de samme, stadig rede til at begynde forfra paa Bink af deres Herre.“

„Na, det er slet ikke det, det drejer sig om nu,“

og jagde Zelia med den samme vilde truende Stemme.

„Betragt den Mand nøje.“

„Hvad for en Mand?“

„Ham, der rider i Spidsen for de andre.“

„Den ældste af dem?“

„Ja.“

„Det er jo en General —“

„Ja nu er han bleven General. Kender De ham
kikke igen?“

„Hvordan skulde jeg dog kende ham, jeg har al-
drig set ham før.“

„Nej det er sandt, men jeg kender ham, det er
ham.“

„Hvem?“

„Den Officer, der trængte ind hos Raymond.“

„Du gode Gud!“

„Den Mand, der slog min Moder med Sablen,
min Moder, der grædende og fortvivlet knælede for
ham. Den Morder, der affyrede sin Revolver mod
min faarede, vaabenløse Broder, som med sit Legeme
søgte at skærme hende, han skyldte Livet. Den Skurk,
der var Skyld i dette Blodbad der har gjort mig
ufærdeløs og usonlig, der har bibragt mig saa dybe
Saar, at intet kan helbrede dem.“

„Aa den Skurk,“ udbrød Abrie med sammenbidte
Tænder. „Endelig finder vi ham.“

„Ja endelig,“ gentog hun sagte.

Abrie søgte vaklende og svag som han var, at
rejse sig for at styrte ud af Vognen, men Zelia holdt
ham tilbage.

„Hvad har De i Sinde.“

„Og det spørger De om?“

„Nej — han tilhører mig,“ svarede hun dumpt, ti hun forstod hans Mening. „Det er ikke paa den Maade, han skal straffes og paa den Maade vilde De desuden slet intet opnaa, min stakkels Abric. De er ene, svag og vaabenløs, medens han er omgivet af over hundrede Mand, der vilde forsvare ham imod ethvert Angreb.“

„Nej nej, ikke paa den Maade. De er altfor god til at blive et Bytte for dette Parti. Han skal blive straffet, men lad det ikke koste dem noget, som jeg elsker og som er mere værd end han.“

„Men i det mindste maa vi da vide, hvad han hedder og hvor han bor,“ indvendte Abric.

„Det kan vi let faa at vide, intet er lettere end at finde en General i Paris.“

Under denne korte Samtale var Bejen igen bleven fri, Regimenterne var marscherede afsted og Generalen — Kaptejnen fra „det røde Kors“ — var forsvundet ved en Omdrejning af Bejen.

Zelia højede sig paa ny ud af Vinduet og kaldte paa Ruffen, der belavede sig paa at føre videre.

„Hvad er det for Soldater?“ spurgte hun.

„Det er nogle Regimenter fra Lejren ved Satory, der vender tilbage fra en Ekspedition.“

„Hører De?“ sagde hun, idet hun vendte sig til Abric, „han ligger i Garnison i Versailles, saa skal vi nok finde ham.“

Den unge Kvinde syntes næsten fuldstændig rolig nu. Hendes Blegghed var vegen Pladsen for en hæf-

stig Rødme og kun hendes Øjne, der skinnede med en
 feberagtig Glans, vidnede om hendes voldsomme
 Sindsoprør."

"Ja vi — jeg skal finde ham," sagde Abrie,
 "og det skal ikke være længe. Jeg skal føre ham til
 Dem og slaa ham for Panden som en Økse," ved-
 blev han og rystede sine knyttede Hænder i Luften.

"Abrie, husker De vor sidste Samtale."

"Ja den gemmer jeg der," og han pegede paa
 sin Pande og sit Hjerte.

"Saa husker De vel ogsaa, hvad De har lovet
 mig?"

"Ja."

"De har lovet at adlyde mig, De har givet mig
 Deres Ord derpaa og det vil De da ikke bryde,"

"Nej, Frue," sagde han og højede Hovedet med
 den besynderlige Bevægelse, vi tidligere har bemærket
 hos ham.

"Saa maa De altsaa intet foretage Dem, som
 jeg ikke har tilladt — nej befalet Dem," sagde hun i
 den blide Tone, som Kvinden kan lægge selv i de
 stærreste, mest profaiske Ord "Det vil De vel, ikke
 handt?"

Abrie højede paany Hovedet i Tavshed.

"Vi maa være forsigtige og ikke lade ham mærke
 at vi passer paa ham."

"Hvad har De i Sinde at gøre?"

"Jeg ved ikke endnu, men nu har jeg ventet i
 saa mange Aar, saa kan jeg ogsaa vente lidt længere.
 Jeg vil ikke begaa nogen overilet Handling. Han skal
 straffes, men han skal ogsaa vide hvorfor og af hvem.

Men for Resten er han jo ikke den eneste, end ikke den skyldigste. Han var jo kun Redskabet i en anden Haand —"

"Ja det er sandt, den anden — Forræderen."

"Maaske kunde vi gennem ham lære den anden at kende."

"Hvordan det?"

"Jeg véd det ikke endnu."

Hun betænkte sig et Øjeblik, saa vedblev hun:

"Han véd, hvem der har givrt ham de fornødne Oplysninger, han kender maaske „den anden“, som De kalder ham."

"Ja, det har De Ret i, det er meget sandsynlig."

"Lad mig saa overlægge Sagen og gøre, hvad jeg finder rigtig."

Drossen nærmede sig nu Fontenay-aux-Roses. De to havde i de sidste Minuter bevaret en dyb Tavshed endelig brød Zelia denne Pausse.

"Nu er vi snart hjemme," sagde hun, „og saa maa vi vise os fuldstændig rolig. Lad intet Menneske i vore Øjne eller Hjerter læse denne usforudsete Opdagelse, som jeg har gjort i Dag. Vi to kan nok bevare en Hemmelighed."

"Det haaber jeg nok," hviskede Abrie og tilspjede med en Stemme, der rystede lidt: „Det synes som om jeg skal bringe Dem Held og som om Skæbnen trods alle Hindringer vil binde mig til disse Marions, hvis Navn jeg paakalder, hver Gang jeg føler mig svag eller modløs."

"Dette Navn har været min Talisman og min

Ledestjerne, hvor jeg saa var. For lidt siden følte jeg mig saa ene, jeg er meget mindre ene nu og jeg har intet at ønske mere, da jeg ser, at jeg kan være Dem til nogen Nytte. Da vi nu har den samme Pligt at udfylde, Frøken Belia — aa, undskyld, jeg mener Frue —"

"Hys, her bor jeg; vi har fundet den ene, Abrie."

"Ja, og vi skal nok finde den anden, Frue."

Syvende Kapitel.

Der opstaar to ny Problemer.

"Hvad for nog t, er den kære Abrie her?" udbrød Durandean, da han kom hjem en Timestid senere og hørte om det Uheld, der var tilstødt Abrie og om hans Installation der i Huset.

Der var virkelig bleven indrettet et Værelse til Abrie og denne, der sad tilbagelænet i den magelige Bænestol, gav nu endelig efter for den Mathed, som det stærke Stød og de paafølgende hæftige Sindsbevægelser havde fremkaldt.

Gense Belia efter ti Aars Forløb, høre at hun

var gift og derpaa møde Ophavsmanden til det frygtelige Blodbad, som hun havde oplevet, det var en Række Begivenheder, der endog kunde overbælde ham, ti de berørte de tre Tølelser, der saa at sige opfyldte hele hans Liv.

Doktor Thévenin var skyndsom bleven hentet fra Châtillon, der kun ligger et Par Miles Vej fra Fontenay og saa snart han hørte, at det var Ubric, der var vendt tilbage, ilede han til Trods for sin Gigt og gav sig til at besøge og undersøge ham med en Bæns, næsten en Faders Omsorg.

Han var bleven meget gammel, Kejserdømmets Sejr, de frugtesløse Kampe under hans Landsflygtighed, alt havde nedtynget ham og gjort ham ældre end han egentlig var.

Desuden var han i en Alder, hvor man ikke har nogen lang Fremtid at haabe paa og hvor Ulykken derfor forekommer en grusommere og tungere end i Ungdomstiden, hvor der altid lurar et lille Haab bag den tungeste Sorg og den dybeste Fortvivlelse. Doktor Thévenin var mer end tredsindstyve Aar gammel og hans Karriere var bleven afbrudt i en Alder, hvor man hverken har Kraft, Tid eller Vilje til at begynde for fra.

Saa blev han da mere og mere menneskesjendst og indesluttet; Politiken, hans sidste Lidenstabskab, havde han faaet Lede for, sin Praktis opgav han ligeledes og levede kun af den lille Kapital, det i hans bedre Dage var lykkedes ham at spare sammen.

Han havde næsten ikke andre Patienter end de fattige, som hans Kolleger ikke vilde have noget med

at bestille, og saa sine Venner, for hvem han uærede den samme varme Følelse som altid.

Den lille Herminie, der var en hel Del yngre end han — hun er kun treogfyrre Aar nu da vi atter træffer sammen med hende — havde konserveret sig meget bedre, ja hun havde næsten ikke forandret sig, men bevaret de samme livlige Bevægelser, den samme Sindsligebægt, de samme livlige sorte Øjne og en vis Spinkelhed, der lader Kvinden bevare sit ungdommelige Udseende ualmindelig længe.

„Det er ingen Ting,“ erklærede Doktoren, „for saa vidt man endnu kan dømmes derom. Men han maa have Ro de første Dage og i det hele taget være meget forsigtig. Den Slags store svære Menneſker er meget mere skrøbelige og sarte end de ser ud til. Hvem ſkulde tro, at ſaadanne herkulſte Fyre tidt føler ſig rigtig angrebne af Ting, der ikke vilde genere ſaadan en lille Stump ſom Herminie det allerringeſte.“

Herminie — ti hun var kommen ved Eſterretriningen om Abriſs Tilbagekomſt — ryste paa Hovedet og ſagde ſmilende:

„Det er rigtig en Teori for Ugtemænd, lille Thøvenin, ſaa ſlipper man ſaa rart for at beklage ſin Rone.“

„Men Doktor, De er da ikke ængſtelig for ham, vel?“ ſpurgte Belia halbhøjt, idet hun pegede paa Abriſs, hvis Anſigt var bleven bleg under den ſolbrændte Hud.

„Nej, paa ingen Maade,“ ſagde Doktoren.

„Han har vel ingen Feber?“

„Nej ikke det mindſte.“ ſagde den ſyge og ſøgte at beherſke ſig, „det er ſlet ikke det ubehydelige Slag,

der har rystet mig saadan, jeg er kun dybt bevæget over atter at gense de saa længe savnede Mennesker, over at være saa nær ved dem og høre dem tale til mig som i gamle Dage. Undskyld denne latterlige Svaghed, det gaar straks over."

"Ja, det skulde jeg mene," sagde Doktoren, "det Stød i Hovedet har kun gjort Dem lidt forstumlet, lidt svimmel — men hvordan Pokker har De for Resten baaret Dem ad med saadan at løbe mod en Hest? En Hest med en Rytterske paa hører da ellers ikke til de usynligste Ting og Miss Blac er et roligt Dyr, der giver en Tid til at komme forbi."

"Jamen, Doktor, saadan var den ikke i Dag," udbrød Fru Durandean, "det er længe siden at jeg har redet den og den havde helt forandret sig, var lunefuld og opsætsig hele Tiden. Den vilde absolut til Versailles, stanse foran et billedfremmed Hus, lod til at blive vred over at jeg igen satte den i Gang og tilsidst blev den uden nogen som helst Grund aldeles rasende."

"Na Snaa," brummede Doktoren, "lad os ikke tilskrive Dyrene vore egne Fejl. Lunefuldhed og Stivsindehed findes meget hyppig hos smukke, forkælede Damer og aldrig hos saadanne veldresserede Hopper som Deres —"

"Jamen jeg forsikrer Dem —"

"Jeg kender Miss Blac og jeg, som hader at ride, vilde rolig sætte mig op paa dens Ryg. Det er et fornuftigt, roligt og lydigt Dyr."

"Ja undtagen i Dag, da den har været lige ved at dræbe vor kære Ven der."

„Na De skal ikke dable den, jeg er den saa taknemlig, for uden dette Sammenstød vilde jeg maasse ikke have set Dem.“

„Naa, naar Enden er god er jo alting godt,“ sagde Doktoren. „Men hele Sagen er vist, at Miss Black har en bedre Sukommelse end De. Sandsynligvis har De før plejet at ride til Versailles, det har den huffet og derfor vilde den absolut derhen.“

„Nej, der tager De igen fejl,“ svarede Zelia, „jeg forsikrer Dem for, at jeg ikke har været i Versailles, siden vi er kommen tilbage til Frankrig.“

„Na Snak.“

„Ja det bedste Bevis herpaa er, at da Miss Black stansede, vidste jeg slet ikke, hvor jeg var.“

Saa har vel Deres Mand været der, han har jo redet Hesten i den sidste Tid.“

„Han kender jo ingen der, han red kun somme-tider ind til Paris eller til Bois de Ferrières.“

„Ja ja,“ brummede Doktoren, „jeg véd, hvad jeg siger og der skal ingen saa mig til at tro, at Dyrene er dumme.“

Zelia aabnede Munden for at svare, men i det samme lagde der sig som en Sky over hendes Pande, hun tav og blev nogle Øjeblikke staaende fordybet i Tanker, tilhneladende ligegyldig for hvad der foregik omkring hende, medens Doktoren skrev en Recept for den syge.

Straks efter aabnede Durandean Døren, ilede hen til Abrie og greb begge hans Hænder.

„Det er min Mand,“ sagde Zelia, ti Abrie havde endnu ikke spurgt hende, hvem hun var gift

med, og siden hun var kommen hjem havde hun haft altfor travlt med at pleje ham og modtage Doktoren, til at kunne tale fortrolig med ham.

Ubric var bleven rød ved hendes Ord, imidlertid gengældte han Durandeaus Gaandtryk og vilde rejse sig, men Bennen forhindrede ham heri.

„Nej nej, rør Dem ikke, Rusken har fortalt mig, at der er tilstødt Dem et Uheld. Det var en udmærket Idé af Zelia at tage Dem hjem med. Hvor det dog er længe siden vi har set hinanden. Da jeg ikke hørte noget til Dem efter at Amnestien var udstedt, troede jeg, at der var tilstødt Dem en Ulykke, at De som saa mange andre var bleven et Offer for den Skurk af Bonaparte.“

„Har De da ikke modtaget nogen af de Breve, jeg har sendt?“

„Har De skrevet til os?“

„Ja vist, over tyve Breve.“

„Til hvem, til mig?“

„Nej — ikke til Dem, jeg vidste ikke, at De var gift med — men til Doktor Thévenin — og til Frøken — Marion,“ de sidste Ord kom tøvende og noget usikre.

„For Djæblen,“ udbrød Doktoren, „jeg har ikke faaet saa meget som et Ord eller en eneste Linje fra Dem.“

„Heller ikke jeg,“ tilspøjede Zelia.

„Er det muligt?“

„Ja det forsikrer jeg Dem.“

„Saa kan jeg forklare mig Deres Tavshed.“

„Vor Tabshed!“ tog Zelia ivrig til Orde, tvært imod Doktoren og jeg har skrevet til Dem adskillige Gange. Jeg kan endda forklare mig, at vi ikke har faaet Deres Breve, for De har vel adresseret dem til Paris.”

„Nej; nede i Cahenne fik jeg tilfældigvis at vide, at De opholdt Dem i Genf. Men det havde for Resten ogsaa mindre at sige, for som De vel kan tænke Dem, betroede jeg ikke mine Breve til Posten, men sendte dem ad en langt sikrere Vej, ligesom alle de andre.“

„Det er høist besynderlig“, sagde Doktoren og rynkede busede Njenbryn.

„Ja det er aldeles mærkværdigt, jeg forstaar det ikke,“ udbrød Durandean, „og hvad jeg endnu mindre forstaar er, at De ikke har faaet vore Breve — ja for jeg har ogsaa skrevet til Dem.“

„Ja, det var jo endogsaa Dem, der paatog Dem at besørge Breve assendt ad sikker Vej.“

„Ja jeg holdt den for saa sikker,“ tilføjede Durandean opbragt, „det er næsten utroligt.“

„Der maa stikke noget Forræderi under“, brummede Thévenin; „siden Hr. Bonapartes Sejr er Spioneriet blevet en Statsinstitution, og man lever omgiven af Forrædere, under Politiets Opsigt —“

„Nej nu overdriver De igen, kære Ven,“ sagde Durandean, „vi behøver ikke at gøre Billedet mørkere end det er, — for det er saamæn galt nok i Forvejen. — Men vist er det, at disse Breves mærkelige Forspinden gør en mistænkksom.“

„Vi maa se at opdage —“

„Det er min Sag, det var jo mig, der paatog mig at besørge dem. Na jeg er rasende, fuldstændig rasende og paa samme Tid urolig over, hvad De der fortæller mig Albric. Men vær blot rolig Thévenin, jeg skal nok tage mig af Undersøgelsen, jeg skal lede den sikker og hurtig og dog fornuftig og naar vi saa har opdaget alt, aabner jeg — hvormeget jeg saa risikerer — min Avis' Spalter for Alain Raymond. Han vil nok skrive en af disse Artikler, som kun han forstaar at forfatte. Na vi skal nok gøre Oprør mod den Slags Misbrug, og saa bliver det værst for den, der har bedraget mig og ikke holdt Ord. — Det vigtigste er dog, at De er her,” vedblev han, idet han vendte sig til Albric, „og saa længe De ikke er fuldstændig helbredet, skal mit Hjem være Deres. Hvor bor De i Paris?”

„I et meget lille Hotel,” svarede Albric forlegen, „det er først fjorten Dage siden jeg kom til Byen, og jeg har hele Tiden søgt efter Doktoren og Froken Belia. Jeg vidste ikke, hvad jeg skulde gøre i den store By, hvor jeg nu er helt fremmed.”

„Naa ja, ja, giv os blot Deres Adresse, saa at vi kan sende Bud efter Deres Ejendele.”

Albric rødmede og lod til at være i Forlegenhed.

„Det bliver min Sag,” sagde Belia, der indsaa at hendes Mand var indiskret og gjorde Albric forlegen af en eller anden Grund, som han ikke kunde eller turde omtale i alle de andres Nærværelse.

„Desuden er det allerede sent,” sagde Thévenin

„og vor kære Alric trænger til Ro. En god Nattesøvn vil være det bedste Middel for ham.“

De andre trykkede varmt hans Haand og trak sig tilbage.

Zelia, der var den sidste, kom hen til ham og hviskede sagte:

„Hvis De har det bedre i Morgen, skal vi se at faa en lang Samtale. De har vist meget at fortælle mig.“

„Og De da?“ var Alric lige ved at udbrøde, men holdt inde.

Zelia havde imidlertid gættet hans Tanke og tilføjede hurtig:

„Og jeg ogsaa, vi har ikke haft Tid til at tale om en hel Del Ting, der interesserer os begge.“

„Tusind Tak,“ hviskede Alric.

Ottende Kapitel.

En mærkelig Kvinde.

Trods sin Træthed sov Abrie daarligen den Nat, ophidset som han var af de uforudsete Begivenheder, der havde fundet Sted den Dag.

Hvad Zelia angaar, tilbragte hun en stor Del af Natten med at gruble over mangt og meget, der havde været hende paafaldende den Dag.

Doktor Thøvenings Bemærkning om Miss Blach havde som vi ved, lige straks gjort hende estertænksom, men hvad der var hende mere gaadesuld, var den Opdagelse, at hendes Breve ikke havde naaet Abrie og at hun ikke heller havde modtaget nogen af hans Breve.

Hvem kunde dog have Interesse af saaledes at binde enhver Forbindelse imellem dem?

Den næste Dag vilde Zelia begive sig ind til Abrie for at fortælle ham om sit Liv i de sidste ti Aar og for at høre hvorledes Sagerne stod for ham og hvilke Planer, han havde for Fremtiden. Men hun blev forhindret heri af et Besøg eller snarere et Overtagelse af en ny Person, som vi vil tillade os at præsentere for Læseren.

Zelia stod inde i Dagligstuen, da en Tjener aabnede Døren, men førend han fik Tid til at sige et Ord, blev han skubbet til Side og en ung Kvinde styrtede ind i Værelset med en høj Vatter, livlige Be-

vægelfer, der ledsagedes af Silketjolenes Raslen og Aniplingernes Flagren hid og did.

Som sagt, den indtrædende var en ung Dame. Hun var høj og spinkel med en begyndende Fyldighed, lange Arme og Ben, et lille rundt Hoved, fyldige Kinder og en lav Pande, der næsten skjultes af det uordenlige blonde Forhaar.

Djnene var store og liblige, men af en ubestemmelig, stadig vekslende Farve, Næsen lidt op ad bøjet, Læberne kødsfulde, røde, sanselige. en Hage med et Smilehul en lang, gratiøs, bøjjelig Hals — saadan saa Eugodie Pontey ud.

Hun kunde ikke være mere end otteogtyve Aar gammel og skønt hun ikke var regelmæssig smuk — hun var tværtimod den personificerede Uregelmæssighed — tiltrak hun Øjet, fængslede og morede, afvæbnede Kritiken eller snarere, lod den slet ikke komme frem, ti hendes uhyre Bevægelighed gjorde én svimmel, blændede én, aldeles som en Hvirvelvind.

Hendes Dragt svarede til hendes Udseende. vanvittig, skrigende, paafaldende, en Dragt, der vilde have gjort enhver anden Kvinde latterlig, men som flødte hende udmærket, hendes Chic frelst den. Hendes Hat sad paa Snur, Øverstykket som det bedst kunde, Garneringerne fløj for alle Vinde og den ene af dem var endogsaa helt løs.

Alt blandede sig ind i hinanden, dansede paa hende og flødte hende aldeles vidunderlig, saa naturlig, aandrig og fantastisk. var denne Uorden, der passede saa godt til det firklede lille Ansigt.

Bag ved hende bevægede sig tabs og automatisk

et spidst, kantet, koldt og blegt lille Bæsen som man næsten ikke bemærkede paa Grund af hendes lydløse Gang.

Det var Kammerjomfruen Flora, der ved Siden af sit Herstab gjorde det samme Indtryk som en lille Fløjte vilde gøre ved Siden af en Kanon.

Hun var klædt i sort fra Top til Taa og lige ud til Fingerspidserne, som man aldrig haade set ubehandskede.

Hendes Alder var ubestemmelig, skønt hun var meget ung. De store blaa Øjne laa skævt i Hovedet som en Kinesers, den lange Nase gik ned i Munden, som man siger, og Munden faldt atter ned mod Hagen, der tog det fornuftige Parti at trække sig tilbage og forsvinde.

Hun havde en lang Hals, et langt Liv og lange Lemmer og trods alle disse lange Legemsdele vedblev hun dog at være ganske lille.

Hun gik ikke, hun gled lydløs fremad.

Åndede hun?

Ja det var jo meget højt sandsynlig, men det maatte være paa samme Maade som Planterne, ti man havde aldrig hørt hendes Åndedræt eller set hendes Bryst bevæge sig.

Kun naar det var højt nødvendigt, løftede hun Øjnene fra Jorden.

Hun var af en eller anden fremmed Race, men hvilken var vanskelig at afgøre, hendes Frue sagde snart at hun var czekisk, snart at hun var ungarsk, flabonisk, transylvansk, alt efter som det faldt hende

ind og sandsynligvis uden at vide mere end nogen anden.

Naar Flora en sjældnen Gang talte, har det i et Sprog, som end ikke de berømteste Sproggransfere kendte, det hed sig rigtignok, at hun kunde thyst og italiensk men hun havde endnu aldrig svaret nogen paa noget af de to Sprog og lod ikke til at forstaa dem, naar man talte dem til hende.

Hvordan forstod hun da sin Frue? Ja det var ubegribelig. Men sikker var det, at hun adlød hende og gjorde hvad hun skulde gøre med den største Alkuvatesse, næsten uden at man behøvede at sige hende Besset, det var, som om hun gættede Euxodies Tanker og Ønsker efterhaanden som de fødtes i dette urolige Hoved.

Det var altsaa disse to Kvinder, der kom ind i Dagligstuen, den ene som en Stormvind den anden som en Skygge.

Flora satte sig paa en Stol nær ved Døren, ubevægelig og rønk i sit glatte Overskytke, med nedslaaede Øjne, Hænderne hvilende paa de spidse Knæer og Hælene trykkede mod hinanden.

Euxodie derimod ilede hen til Fru Durandean, omfavnede hende, kyskede hende og udbrød:

„Na hvor jeg er glad over at træffe Dem hjemme. De ser her en fortviblet Kvinde for Dem.“

Hun brast i Latter, tog sin Hat, sit Overskytke og sine Handsker af, kastede de forskellige Genstande paa de forskellige Møbler og lod sig saa falde ned i en Lænestol, hvor hun ødelagde et smukt Broderi, som

Zelia havde paabegyndt og som hun ikke fik Tid til at redde.

„Hvad er der da i Vejen?“ spurgte Zelia, som kendte hende godt nok til ikke at blive forundret eller forskrækket over noget.

„Det er ikke andet end min Mand.“

„Deres Mand?“

„Ja han er kommen hjem.“

„Uden at forberede Dem?“

„Nej tværtimod — han har skrevet flere Breve til mig, det siger han i det mindste, saa jeg har vel tabt dem inden jeg fik dem læst. Naa for fire Dage siden dumpede han ganske uventet ned til mig. Han kom fra Afrika.“

„Ja jeg ved det saa er han altsaa i Paris for Tiden.“

„Ja i Versailles, han er paa Rejser, paa militære Udflugter, tager hver Djeblig bort og kommer desværre altid igen.“

Zelia saa hurtig paa hende og en pludselig Bleg-
hed lagde sig over hendes Ansigt.

„Han er endnu ældre, mere solbrændt, stegt, vilde jeg sige — end sædvanlig,“ vedblev Euxodie. „Det er rædselsfuldt. I de tre Aar jeg har været borte fra ham — jeg tog bort fra Algier under Paaskud af at jeg ikke kunde taale Klimaet — har jeg ren mistet Smagen for ham.“

„Den faar De nok igen,“ sa de Zelia smilende, trods de tusinde Spørgsmaal, der brændte hende paa Læberne.

„Saa den igen. Jeg har aldrig haft den.“

„Hvorfor har De saa givet Dem med ham?“

spurgte Zelia.

„Hvorfor. Det er en lang Historie. De kender ikke noget til mit tidligere Liv. det er saa kort Tid siden, vi har gjort hinandens Bekendtskab —“

„Det er næsten et Aar siden —“

„Allerede et helt Aar, nej, hvor Tiden dog gaar. Jeg blev, første Gang jeg saa Dem, indtaget i Dem og Deres Mand — aa, sikken elskværdig Mand, saa elskværdig og velopdragen og god. Ja De er rigtig nok lykkelig.“

„Naturligvis, man elsker aldrig sin Mand, men der er behagelige, taalelige og utaalelige Mænd. Er Hr. Durandean maaske skinsyg?“

„Det rød jeg ikke efter som jeg aldrig har givet ham nogen Grund til at være det.“

„Nej, hvor De sagde det yndig, jeg maa virkelig kysse Dem saa sød som De er.“

Eurodie rejste sig saa brat, at hun rev et Album ned af Bordet og fik Fødderne ind i sit Overskift, der laa paa en Stol, men som hun nu ved en hæftig Bevægelse fik ned paa Gulvet.

Zelia modtog hendes Kærlighed med mere Resignation end egenlig Begejstring og Eurodie satte sig atter hen paa sin Plads medens det Broderi, hun før havde ødelagt, blev hængende i hendes Kniplinger som en hvid Plet paa den spraglede Kjole.

„Hvorfor jeg giftede mig med ham,“ vedblev hun uden at trække Vejret, „jeg vilde have givet mig med selve Djævelen den Gang.“

„De véd, min Fader var Præst og af tyff Herkomst, gerrig og religiøs over al Beskrivelse. Han synger Salmer og aagrer, aagrer og synger Salmer og som Følge heraf er han rig.

„Jeg mistede min Moder, da jeg var ganske lille, hun var Pariserinde, siger man. Hvor jeg beklager hende og hvor jeg godt kan forstaa at hun døde saa tidlig.

„De kan ikke tænke Dem et Hjem, jeg havde, jeg har aldrig set min Fader smile. Jehova og Procenten, andet taler han ikke om.

„Da han var bleven Enkemand, giftede han sig igen med en gammel grim Heks, der var lige saa rig, lige saa gerrig og lige saa religiøs som han. Af disse to Mennesker blev jeg opdragen. Af Økonomi og af Princip tog Fader sig selv af min Undervisning. Hans System bestod i at prygle mig igennem: den, der elsker sine Børn, tugter dem, staar der jo i Biblen, og naar han saa var træt af at slaa mig, fortalte han mig, at han godt kunde have dræbt mig med det samme, ti der var mange af Profeterne, der havde tilintetgjort deres eget Afkom og Gud havde givet Fædrene Retten over deres Børns Liv.

„Han vilde at jeg skulde takke ham for Overbærenhed og Taalmodighed.

„Jeg var fuldstændig affondret fra Omverdenen og havde aldrig nogen jævnaldrende Legekammerat. Min Barndom hengik med Morgenbønner og Morgenprygl, Aftenbønner og Aftenprygl.”

„Stakkels Barn,” hviskede Zelia.

„Jeg blev saa thynd som et Rosteskaf og fuldstændig sløv. Til sidst gik det saa vidt at Naboer og Genboer oprørtes derover og mine Forældre blev nødt til at sende mig til et Pensjonat.

„Det var et rent Paradis for mig, men i Fæmnerne tog min Fader rigtignok ogsaa Oprejning, endnu da jeg var atten Aar gammel gav han mig saadanne Drefigener, at jeg hverken kunde høre eller se længe efter.“

„Og det sandt De Dem i.“ afbrød Zelia hende oprørt.

„Na jeg var vant til det og jeg vilde gerne, hvis jeg havde kunnet, have byttet Salmerne, som var mig ganske anderledes imod, mod et dygtigt Antal Røfing.

„En skøn Dag sagde saa min værdige Hr. Fader, at der var et Menneſte, en militær, der havde anholdt om min Haand.

„For at komme bort fra det fædrene Hus vilde jeg som sagt have taget Lucifer i egen Person og uden at jeg havde set Felix Poncy samtykkede jeg altsaa i at ægte ham, der den Gang var Oberst ved Infanteriet og havde Udsigt til at blive General, hvad han jo ogsaa virkelig blev.“

„Og nu er han kommen hjem fra Afrika for et Par Dage siden?“ spurgte Zelia i en noget besynderlig Tone.

„Desværre ja, men undrer det Dem saadan.“

„Mig, nej paa ingen Maade. De siger, at han har været paa en militær Ekskursion efter sin Tilbagekomst?“

„Ja og det endnu i Gaar, synes De der er noget besynderligt i det?“

„Nej slet ikke. Er han ogsaa ond mod Dem?“

„Gud nej, men han er en gammel, forsængelig, indbildsk, fordringsfuld, fedelig Skørtejæger, galant som en Staldkarl, dum som en Soldat og skinsyg som Othello selv —“

„Men i Sammenligning med —“

„Na, det tag r paa Nærverne at være sammen med ham.“

„Og han — elsker han Dem?“

„Paa sin Vis ja. Han er meget stolt af mig, det smigrer hans Forsængelighed at have saadan en Kone. Jeg er ung, smuk, relopdragen og mere dannet end han, der kun forstaar at plyndre og brandstatte de stakkels Arabere.

„Jeg kan svare Dem for, at han har samlet sig en smuk Formue derovre i Algier. Na jeg havde det saa godt uden ham — Na nu er han en Gang kommen. Han er skrækkelig grim nu. Absinten, som han altid har elsket saa højt, har fuldstændig ø'elagt ham. Jeg skal nok præsentere Dem for ham.“

„Tak, det sætter jeg ingen Pris paa, hvis han ligner det Billede, De har givet af ham,“ svarede Zelia, idet hun tilbagetrængte og fuldstændig skjulte sin Sindsbevægelse, „og desuden vilde det være underlig om min Mand, med sine Meninger, i sit Hus modtog en af Kejserens Generaler. Han vilde genere os og vi vilde genere ham — og desuden vilde vore politiske Venner sikkert fordømme os derfor.“

Fru Durandean syntes i Tankerne at være hundrede Mile borte og ikke ret at vide, hvad hun selv sagde.

„Ja det er jo nok meget kedeligt, men jeg maa alligevel præsentere ham for Dem, for ellers faar jeg Dem slet ikke mere at se. De véd ikke hvor fordringsfuld og misænkelig han er.

„Han vilde tro alt muligt, hvis jeg besøgte nogen uden at tage ham med, han vilde blive aldeles rasende og sige, at vi foragtede ham bedrog ham osv. Dermed vilde vor Omgang være til Ende og jeg kunde ikke leve uden Dem, især nu — aa jeg elsker Dem, min søde Engel.“

Og Euxodie greb sin Venindes Hænder, trykkede og kærtegnede dem med de kælne, fatteagtige Bevægelser, der hos hende kunde følge lige efter den voldsomste Gestikulation.

„Jeg bringer ham sandsynligvis en af Dagene i Athen. Hr. Durandean er sikkert al for fornuftig til ikke at kunne sætte sig ud over saadanne politiske Fordomme og De holder da alt for meget af mig til at De kan nænne at afflaa mig denne lille Bøn. For Resten maa jeg sige Dem, at han i Selskab kan være meget venlig paa sin Vis.

„Han er endda meget præsentabel, — hvis han ikke var min Mand og hvis han ikke var saa skinsyg som et vildt Dyr, vilde han ikke mishage mig nær saa stærkt.“

„Men hvordan har han dog kunnet undvære Dem saa længe, naar han er saa skinsyg?“

„Min Læge, som jeg havde underkøbt, sagde, at

jeg vilde dø derovre, at det gjaldt Livet, hvis jeg ikke snarest mulig kom tilbage til Paris og saa Lovede jeg at tage i Huset hos mine Forældre.

„Da jeg først var rejst, glemte han mig for Absinten og de arabiske Kvinder. Det er nu altid saadan, han er kun jaloux paa mig, saa længe jeg er hos ham, naar jeg er borte glemmer han mig og glæder sig over atter at kunne begynde paa sit Garnisons- og Ungkarleliv.

„Jeg ved ikke en Gang rigtig, hvorfor han har giftet sig med mig. Dels var det vel af et Lune — men dels ogsaa i Haabet om at jeg skulde arve min Fader.“

Eurodie rejste sig for at gaa.

Flora stod straks op, satte sin Trues Hat paa hendes Hoved, tog Raaben op og lagde den over hendes Skuldre, gav hende Hanskerne og Bisten i Haanden, og da hun fik Øje paa Broderiet, der endnu hang fast i Kniplingerne, tog hun det rolig bort og lagde det paa et Bord og gik saa uden en eneste Gang at have løftet Øjnene eller tilsyneladende taget Del i, hvad der foregik omkring hende.

Ottende Kapitel.

Zelia ubelader noget i sin Fortælling.

„Ja det maa være ham,“ hviskede Zelia, da hun
 var bleven ene. „Og jeg er hans Kones Veninde —
 og hun vil præsentere mig —“

Hun gøs.

„Det er godt — aa mine stakkels kære Venner,
 jeg vil blive hævnede.“

Efter et Par Minutters Overvejelse gjorde Zelia
 en hæftig Bevægelse med Hovedet og skyndte sig med
 en febrilsk Hurtighed ind til Abrie, der uaalmodig
 ventede paa hende.

„Lad os først tale om Dem,“ sagde han blidt til
 den unge Kone, „ti min Historie er altfor lidt inter-
 essant og lader sig desuden fortælle i saa Ord. Med
 Dem er det en anden Sag, De er bleven gift, har et
 Barn og lader til at være rig, medens De, da jeg
 forlod Dem, stod fattig og ene i Verden. De har
 rigtignok været landflygtig lige som jeg, men De var
 fri og har ikke ophørt at tage Del i de politiske Be-
 vægelser.“

„Jeg derimod levede hinsides Oceanet langt fra
 alt og alle, indsluttet i mig selv og henbist til den
 snævre Kreds af ulukkede, der ved min Side led de
 samme legemlige og aandelige Kvaler som jeg.“

„Stakkels Abrie,“ sagde Zelia med et varmt med-
 følelsfuldt Blik. „Jeg har tænkt saa meget paa Dem og
 jeg kan forstaa at mine, Doktor Thøvenins og Jules’

— Durandeauss — jeg mener min Mands — Breve ikke har naaet Dem, Var det da saa vanskeligt at faa Breve herfra."

"Vanskeligt, ja, men ikke umuligt. Mine Lidselsfæller fik allesammen Breve fra Frankrig. Jeg mener ikke de Breve, der kom aabenlyst til os — de var for det meste fra den paagældendes Familie — men om dem man fik i al Hemmelighed, og som sagde meget mere.

"Det var ogsaa af et saadant Brev, jeg fik at vide at De opholdt Dem i Genf"

"Ja," sagde Zelia, idet hun anstrængte sig for at bortjage en Tanke, som ikke havde forladt hende siden den foregaaende Dag, „dertil maatte vi tage vor Tilflugt, da Politiet, der ikke ret vidste, hvad det skulde gøre med os, sendte os over Grænsen. Jeg for mit Bedkommende kunde godt være bleven i Paris, ti man turde ikke vove at udstede en Arrestordre mod det forældreløse, sekstenaarige Barn. Men hvad skulde der være bleven af mig i denne By, der var som oversvømmet af mine kære Blod.

"Doktoren betragtede mig som sin Adoptivdatter og sammen med ham og hans Kone, der har været mig som en anden Moder, rejste jeg til Genf.

"Men hvordan var det os muligt at leve der? Ja i Begyndelsen var det vanskeligt nok, jeg beklager mig imidlertid ikke deraf. Denne Kamp for det daglige Bød havde det gode ved sig, at den ved at tvinge os til at beskæftige os med vort legemlige Velskæb, til at anstrænge os med trættende, udmattende Arbejde tilbørlig lod os glemme vore sjælelige Kvaler og

forhindrede ham fra at synke hen i sløv Fortvivlelse, Doktoren fandt snart nogen Beseftigelse og lidt efter lidt lykkedes det ham at skabe sig en Praksis, der rigtignok var betydelig mindre end den i Paris, men som dog sammen med Herminies og mit Arbejde var tilstrækkelig til at ernære os og endog satte os i Stand til flere Gange at hjælpe andre landsflygtige, der var endnu fattigere og ulykkeligere end vi. Der havde jeg ret Lejlighed til at beundre Fru Thévenins Mod og praktiske Sans.

„Jeg var en tung Lyrde for disse gode Mennesker, som Skæbnen havde ramt saa haardt, men ikke desto mindre forsøgte de ibrig at benægte det og jeg havde en svær Kamp at bestaa inden jeg fik Lov at arbejde med.

„Men jeg var lige saa sløvindet som Doktoren og hans Kone. Jeg broderede gjorde saa meget som mulig ud af, hvad jeg havde lært. Det var kun lidt, men det trøstede mig og gjorde mig godt. Desuden spiser jeg ikke meget og mine tarvelige sorte Kjoler kostede ikke meget. Jeg gik nemlig i Sorg i syv hele Aar lige til min Bryllupsdag. Da afslagde jeg den, thi jeg forstod nok at det ikke var rigtig over for min Mand —“

„Nej, naar han ikke delte Deres Sorg,“ sagde Abrie tankesuld.

Der blev et Øjeblik Pause.

„Han var altsaa ogsaa kommen til Genf?“ spurgte Abrie.

„Jamen ikke lige straks,“ svarede Zelia. „Da han blev foruroliget og forfulgt som alle vore Venner,

tog han sin Tilflugt til London, hvor han b'ev nogen Tid.

„Derpaa tog han til Bryssel, hvor han blev udstift, og da han kom til Svejts, var det allerede to Aar siden at vi havde nedsat os der. Vi modtog ham med aabne Arme, han var den første vi gensandt af vor lille Kreds, som vi omgikkes i tidligere og lykkeligere Dage.

„Hans Nærværelse genkaldte særlig i mit Hjærte de skønneste og paa samme Tid de grusomste Minder. Det var mig næsten som gensaa jeg en nær Slægting, et Medlem af min egen Familie. Havde han ikke kendt alle de andre, havde han ikke været en god Ven af min stakkels Broder?“

„Ikke saa god en Ven som jeg “ afbrød Abrie hende,

„Famen De var her jo ikke.“

„Nej, det er sandt — og ude af Dje, ude af Sind,“ tilspøjede han bitter.

„Er det ikke Uret af Dem at være saa uretsærdig, naar De kommer tilbage?“ sagde hun med en venlig Stemme.

„Na tilgiv mig,“ sagde Abrie, „ja jeg var uretsærdig, men jeg har lidt saa meget.“

„Men nu vil De ikke komme til at lide mere, nu da vi atter er forenede, og De har set, at jeg endnu nærer det samme Venskab, den samme Tillid til Dem som før.“

Abrie højede Hovedet og tab.

„Han havde jo taget levende Del i de sidste Be-

givenessheder," vedblev Fru Durandean. „Det var ham, der havde fulgt os hen til Hr. Raymond, han havde kæmpet ved Siden af min Broder og Dem, Albric, og han talte straks om Dem med en levende Beundring og varm Begejstring.

Hun stansede som ventede hun paa et Ord fra ham, men da han tav, vedblev hun:

„De saa jo for Nesten selv, hvorledes han modtog Dem i Dag, hvilken Glæde Deres Hjemkomst holdte ham.“

Trods det, at Zelia gjorde sit yderste for at afstvinge sin Tilhører et venligt, erkendeligt Ord, syntes hun dog selv temmelig kold, medens hun talte. Det var som anstrængte hun sig selv for at blive varm, men det lykkedes hende ikke.

Enten var hendes Tanker andetsteds henne eller de svarede ikke til hendes Ord.

„Ja," sagde Albric mekanisk, „jeg blev meget rørt derover. Saa elskede De ham allerede lige straks?"

„Tilføjede han hurtigt. Først rødmede hun stærkt, men saa forsøgte hun at smile og svarede:

„Å nej, mit Hjerte var altfor sorgfuldt den Gang og jeg var ogsaa alt for ung. Jeg saa i ham kun en Ven, en Kammerat af Just, et Offer for Statskupet, én, der lige som vi var bleven straffet, fordi han havde elsket Retfærdigheden og forsvaret Republiken.

„Lige fra den første Gang, var han næsten daglig Gæst hos os, ti Doktoren kunde ikke afse ham. Han bragte ind i vor lille Kreds et Bust af Ungdom

Det røde Kors.

og Virksomhed, som hidtil havde manglet den. Han var paa den Tid optændt af Brede, fuld af Energi, Forhaabninger og Illussjoner og drømte kun om Revanche, Kamp og Sammensværgelser.

„Han rev alle med sig, snart dannede der sig en „Kampkomité“. Man satte sig i Forbindelse med de landflygtige og misfornøjede i alle Lande, med Mæssini, Rossini og mange andre.

„Man førte en liv ig Korrespondance med dem, lagde forskellige Planer til Sammensværgelser, købte Vaaben for ved det første Tegn paa Oprør i Landet at vende tilbage dertil, offentliggjorde Brochurer og Smaaafskrifter — og han var Sjælen i det hele.

„Det havde aldrig andet Resultat, end at flere af vore Sendebud blev arresteret, som frivillig rejste fra Paris til Genf og til London for at sætte os i Forbindelse med de Mennesker i England, Belgien og Frankrig, der lige som vi, søgte at virke for Sagen og haabede paa bedre Dage.“

„Jeg vilde aldrig have tiltroet ham en saadan Energi og en saadan Begejstring.“ sagde Abrie, „ti vi bebrejdede ham netop altid hans Svaghed, hans overdrevne Forsigtighed og lunkne Sigegyldighed.“

„Ulykken havde maaske forandret ham Forbiurelsen havde gjort ham til en Mand.“

„Nu forstaar jeg, at De kunde elske ham.“

„Saaledes hengik flere Aar,“ vedblev Zelia, der i se lod til at høre de sidste Ord. „Doktor Thévenin begyndte at blive gammel eller snarere at tæres hen i Landflygtigheden og langt fra at tiltage syntes hans Praksis tværtimod at aftage i Tidens Løb Jeg var

over tyve Aar gammel og fortjente endnu kun meget lidt. Jeg hverken kunde eller vilde ligge disse Mennesker til Byrde længer, der elskede mig som deres Datter og hvem jeg elskede over alt i Verden. Du-Grandeau havde siden sin Ankomst vist mig en alt for levende Deltagelse til at jeg kunde være uvidende om hans sande Følelser for mig.

„Han var bleven mig kær i alle Henseender, jeg beundrede hans Mod og Energi, han var ung og erholdsværdig og behagelig, naar han holder af én og man holder af ham. Der var intet, der tydede paa, at vore politiske Forhaabninger vilde gaa i Opfyldelse, Modløsheden havde grebet selv de tapreste med Undtagelse af ham.

„Han tilbød mig sin Haand, det var meget ædelmodig af ham og det rørte mig dybt, ti som De ved, Abrie, har jeg aldrig ejet noget og vil aldrig komme til at eje noget. Saa modtog jeg hans Tilbud og for tre Aar siden blev jeg hans Kone.“

Abrie betragtede hende med nogen Forbavselse, lidt dette blev sagt saa koldt eller i det mindste uden Spor af den Begejstring, som man venter at finde hos en ung, varmt følende Kvinde, der taler om sit lykkelig indgaaede Ægteskab.

Zelia holdt inde for at trække Vejret.

„Og er De nu lykkelig?“ spurgte Abrie frygtfuld. „Har dette Ægteskab nu opfyldt alle Deres Forhaabninger?“

Det gav et Sæt i hende, hun løstede Hovedet og staa stift paa den unge Mand, der slog Øjnene ned,

saa sagde hun i en Tone, som afbærgede ethvert nyt Spørgsmaal i denne Retning:

„Ja.“

Der blev atter en Pausse.

„De lader til at være rig,“ sagde Abrie pludselig. „Hvis jeg ikke tager fejl, var Durandeanu tidligere meget fattig, da han maatte leve af sin Pen og var langt fra at have Just's Popularitet eller Talent. Maaske han har arvet noget?“

„Nej, men han har arbejdet meget strængt,“ svarede Belia med en Stygge af Forlegenhed og Uaalmodighed. „Han skrev Korrespondancer fra Udlandet til forskellige Blade og blev meget godt betalt. Desuden skaffede han sig udmærkede solide Forbindelser og da han kom tilbage til Frankrig, overtog han straks Ledelsen af et moderat Oppositionsblad, som er meget udbredt og giver et godt Overskud, hvoraf Størstedelen tilfalder ham.“

„Han beskæftiger sig ogsaa med Børsforretninger, det tror jeg da — men for Resten kan De vel nok forstaa, at jeg ikke ved rigtig Besked med disse Penge-spørgsmaal.“

„Det eneste jeg ved, er at vi er rige, ja rigere end jeg nogensinde havde drømt om eller ønsket —“

Hun brød brat af som om hun saa hurtig som mulig vilde komme bort fra disse Forklaringer, der af en eller anden Grund lod til at være hende noget ubehagelige.

Denne hendes Uro undgik ikke Abries Opmærksomhed, men han tog sig vel i Agt for at gøre nogen Bemærkning derom.

„Denne Formue kan hjælpe Dem til Udførelsen af Deres Planer,” sagde han kun, „ti Fattigdom er overalt det samme som Magtesløshed. De er altsaa bevæbnet —“

„Og paa rette Spor,” tilføiede Selia med dump Stemme

Tiende Kapitel.

En forvandlet Mand.

„Ja det er sandt — dette Møde i Gaar,” sagde Abrie.

„Ja det og andet.”

„Hvad da?”

„Det skal jeg sige Dem senere, men nu skal De først fortælle.”

„Na ikke endnu. De har ikke fortalt mig om alt, hvad der interesserer mig, ti alt hvad der angaar Dem, interesserer mig.”

„Hvad mere vil De da vide?” spurgte hun med et umærkeligt Anstrøg af Uro og Træthed.

„Hvad er der blevet af vore andre Venner, af alle Kampfællerne fra tidligere Tider. Just kendte og

omgikkes en Mængde Menneſker og jeg kendte mere eller mindre alle dem, ſom han bærede med ſit Venſkab og ſin Tillid."

"Af hele denne Kreds er der ikke andre tilbage end De og jeg, min Mand og Thèvenin," ſagde Zelia ſørgmodig. "De andre er ſpredt til alle Sider og helt forſbundne. Nogle er døde i Landſlygtighed, andre er tagne til Amerika og er ikke ſenere vendt tilbage og atter andre har tabt Modet, beſkæftiger ſig ikke mere med Politik, men gør Forretninger og tjener Penge."

"Men hvem omgaas De da nu — jeg havde haabet —"

"Na De vil for Størſtedelen kun faa ny Menneſker at ſe, her kommer næſten ikke andre end Durandeaus Benner og Medarbejdere."

"Ikke andre" ſagde han med et Suk.

"Jo det er ſandt," tilføjede hun hurtigt, "jeg havde nær glemt Hr. Raymond."

"Raymond, hvem er det?"

"Alain Raymond, en Broder til den heltemodige unge Mand, ſom ſaldt ſammen med Juſt den 4de December."

"Habde han en Broder?"

"Ja en yngre Broder, der den Gang boede i Provinſerne. Jeg — vi lærte ham førſt at kende efter at vi var vendt tilbage til Frankrig, og ikke ſandt, alene hans Navn burde ſikre ham en hjærtelig Modtagelſe hos mig og min Sympati — min varme Sympati."

„Na jo, jeg holder selv allerede saa meget af ham, ti han er vel sin afdøde Broder værdig.“

„Ja,“ sagde hun langsomt „men for Næsten faar De ham nok at se, saa kan De dømme for Dem selv. Han vil ogsaa holde af Dem, det er jeg vis paa. Han kommer her næsten hver Dag, da han meget hyppig skriver Artikler til min Mand's Blad. Det er disse Artikler, der har skaffet Bladet den store Udbredelse. ti han er meget dygtig, — lige saa dygtig som Just var.“

„Han maa endnu være meget ung.“

„Han er vel en seksogthve Aar. Men lad os nu tale om Dem,“ skyndte hun sig at sige. „Hvordan har De levet i alle disse Aar, der har været saa triste for os alle, men vistnok især for Dem.“

„Jeg har haabet,“ han sukkede, „og arbejdet, min intellektuelle og moralske Opdragelse, som Just begyndte paa i Paris, blev fuldendt af en anden der nede i Cahenne.“

„Jeg var meget uvidende, plump, usin, kort sagt, et meget uværdigt Selskab for dem alle, den Gang jeg rejste herfra, den Gang jeg blev bragt om Bord paa det Skib, som førte mig og saa mange andre til det fremmede uciviliserede Land.“

„Men i mit Indre levede der et Haab, der gav mig Kraft til at lide og til at handle, et ærgerrigt Haab om lidt efter lidt at hæve mig i Vejret, op til dem jeg elskede og som havde raabt mig Haanden. Vi holdt af hinanden, men jeg vilde ogsaa, at vi skulde forstaa hverandre, jeg vilde blive deres Lige i alle Henseender.“

„Jeg bemærkede straks, at De var bleven en hel anden, denne Forvandling slog mig i samme Øjeblik, jeg genkendte Dem.“

Ulrics Dine lyfte af Stoltthed og han løstede Hovedet men det varede kun et Øjeblik saa sænkede han det atter og det var med en melankolsk Stemme at han vedblev:

„I Cayenne traf jeg sammen med en af de betydeligste Mænd, jeg har kendt. Han var i Besiddelse af en meget fin Intelligens og Alderen — han var allerede en ældre Mand — havde ikke knækket hans jærnhaarde Viljefraft. For Resten kender De ham af Navn, det var K.“

„Aa ja,“ afbrød Belia, „ham, der bliver kaldt „det sidste Konventsmedlem“.“

„Ja netop. Jeg holdt mig meget til ham, han begyndte efterhaanden at interessere sig for mig og i otte Aar fuldendte han den Opdragelse, som Just havde lagt Grunden til. Han lærte mig en Del af hvad han selv kunde og han kunde lidt af alt. Ved hvert Fremstridt tænkte jeg paa Dem, Frøken Belia — aa undskyld — Frue.“

„Jeg sagde til mig selv: hvis hun saa mig nu. Undertiden var det som sølte jeg Dem staa højet over min Stol, naar jeg ivrig studerede i min Bog. Jeg mærkede hvorledes den plumpe, ubidende Arbejder med hver Dag forvandledes lidt, lige som veg Pladsen for en rigtignok meget tarvelig, men dog mere udviklet Mand, der forstod at tænke og kunde udtrykke sine Tanker.“

„Og jeg syntes, at det nærmede mig til Dem —
trods de tusinde af Mile, der adskilte os — og at
det hævdede mig op til dem, hvis Blicke uudslettelig
var præget i mit Hjærte.“

„De har altid været os en trofast Ven,“ sagde
Zelia og rakte Haanden hen til ham.

Men Abrie saa ikke eller lod som han ikke saa
denne Bevægelse, han greb ikke den unge Kones Haand,
men fortsatte hurtig:

„Det var i denne skønne Drøm, jeg levede. Jeg
havde en udpræget Smag for Massintegning. Jeg
helligede mig med Jær dertil, brugte al den Tid, jeg
havde til min Raadighed til at forberede mig paa den
Mulighed ved min Tilbagekomst at kunde begynde en
Karriere, der havde en kunstnerisk Side, og som sikrede
mig om end ikke en stor Formue, saa i det mindste
en Velstand, som stod langt over hvad en Arbejder
kan tjene ved blot og bart legemlig Arbejde.“

„Fra den simple Mechaniker jeg den Gang var,
er jeg — til en vis Grad i al Fald — bleven en
Kunstner, der selv er i Stand til at skabe Modeller,
til at styre et Værksted eller en Fabrik.“

„Er det muligt,“ udbroød Zelia med en oprigtig
Glæde.

„Ja her skal De se.“

Abrie tog en Bog op af sin Lomme, aabnede og
viste hende den. Det var en Samling Tegninger,
Udkast og Modeller til alle Slags Bronce- og andre
Metalarbejder, hvis Fænhed, Smag og Originalitet
var ubestridelige.

„Ala det er jo vidunderligt,“ udbroød Belia med oprigtig Beundring, medens hun bladede i Tegningerne „Deres Lykke er gjort, Abrie.“

Abrie smilede sørgmodig.

„Ja, ikke sandt. Men nu er det altsammen til ingen Nytte.“

„Hvorfor ikke?“ spurgte hun med et Blik der lige som søgte at læse i hans Hjærte.

Abrie tav forvirret, slog Øjenene ned, medens han blegnede let.

Belia betænkte sig et Øjeblik, saa rejste hun sig rødmeende, tog begge hans Hænder i sine og sagde blidt:

„Der er mødt Dem en eller anden Skuffelse efter Deres Hjemkomst, Abrie, jeg spørger Dem ikke, hvad det er, jeg vil ikke en Gang vide det. Men De er en Mand — i Ordets bedste Betydning, og De vil vide at besejre Deres Sorg.“

„Livet er en Kamp, min Ven, en grusom Kamp for alle — uden Undtagelse. Men vi maa holde ud til Enden — og naar vi har maattet give Afkald paa Lykken, er der endnu Pligten tilbage. Vi har en Pligt at opfylde sammen og jeg stoler paa Dem.“

Fru Durandeaus Stemme var paa en Gang saa fast og saa blid, saa fuld af den Medlidenhed, der ikke ydmyger, fordi den vidner om en dyb Agtelse og sandt Venfskab.

Efter et Øjebliks Tøven løstede Abrie atter Hovedet, han følte at hun havde forstaaet ham og han svarede med bevæget Stemme:

„Jeg skal vise mig Dem værdig, Frue. De har Ret, Pligten er endnu tilbage.“

„Tak, Albric,“ sagde hun og satte sig atter paa sin Plads.

Der blev en lille Pause.

„Det var nu Fortiden,“ sagde hun da hun genoptog den afbrudte Samtale, „lad os nu tale om Nutiden. De har Talent og en Del Betingelser for at komme frem, nu maa De ogsaa se at benytte Dem deraf. Hvor kan det være, at De kom saa sent til Paris?“

„Da vi steg i Land i Havre, blev K, hvis Helbred blev ødelagt af Klimaet derovre, alvorlig syg. Jeg vilde ikke forlade ham men plejede ham saa godt jeg kunde i fire Maaneder — for fjorten Dage siden døde han i mine Arme.“

Albric biskede en Taare af sin Kind.

„Og under hans lange Sygdom medgik vel alt, hvad De ejede?“

„Ja.“

„De har intet tilovers?“

„Nej ikke andet end mine Klæder her, men hvis jeg ikke havde søgt efter Dem, vilde jeg allerede have fundet Arbejde.“

„Først maa De se at blive rigtig rask igen, saa bagefter skal vi nok finde Dem et Arbejde, der er Dem værdig.“

Zeli vilde ikke spørge ham om mere.

Hun forstod at han var stød i den yderste Nød. Albric behøvede ikke at fortælle hende, at han ikke havde noget Logis, at han nu i nogle Nætter havde begivet

fig til øde Steder ude paa Landet for at kunne sove skjult for alles Blik, og at han den foregaaende Dag ikke havde nydt andet end et Stykke Brød, som han havde købt for sin sidste Skilling.

Deraf kom det, at hun den foregaaende Dag havde mødt ham paa Vejen til Versailles.

Hun havde allerede tildels gættet Sagens Sammenhæng, da hendes Mand havde spurgt den genfundne Ven om hvor han logerede og foreslaaet at lade hans Bagage hente ud til Fontenay-aux-Roses.

„Naar det er gjort, skal vi bestæftige os med vore andre Planer,“ vedblev hun. „Jeg faar nok — ja jeg har allerede noget nyt.“

„Hvad da?“

„Jeg tror at vide Navnet paa den, jeg genkendte i Gaar.“

„Hvordan det?“

„Hys, jeg hører Støj. der kommer nogen, det er min Mand.“

Ellevte Kapitel.

Belia fortsætter sine Beretninger.

Hun rejste sig hurtig, løb hen til Døren, lyttede et Øjeblik i Tavshed og satte sig saa atter paa sin Plads med en tankesuld Mine.

„Nej,“ sagde hun, „jeg tog fejl, det var vel kun den Tjener, der gik forbi. Vi kan endnu lidt længere tale aabenhjærtigt sammen.“

Abrie havde fulgt alle hendes Bevægelser med den yderste Interesse. Nu sagde han med tøvende Stemme:

„Deres Mand véd altsaa ikke noget om Deres Planer, om den Ed, vi to har svoret. Eller kender han den maaske og finder det hele urigtigt, ti han ser jo ikke og skal heller ikke være med i vort Forbund, vel?“

„Nuvæl,“ sagde hun, som tog hun en rask Bestlutning. „jeg vil og bør sige Dem hele Sandheden i denne Henseende. Ellers kunde De gerne tro, at der mellem ham og mig var en Mangel paa Fortrolighed og Sympati, hvad der i Sandhed ikke er Tilfældet.“

Hun talte meget hurtig.

„Jul's elsker mig og deler mine Meninger. I alle disse Aar har han lige som jeg kæmpet for den Sag, som min Broder forsvarede og for hvilken han faldt. Republiken har ikke nogen mere hengiven Forsvarer, Kejserdømmet ingen uforsonligere Fjende.

„Det er denne Enhed i Følelser og Forhaabninger, som først nærmede os til hinanden og derpaa forenede os.

„Han ved naturligvis lige saa godt som De, hvordan hele min Familie omkom, han ved, hvilke Hævnplaner jeg nærer, jeg har selv sagt ham det, han forstod mig og syntes kun at vise mig endnu mere Omhed end før. Det er virkelig fra den Dag, at vor Fortrolighed først ret begyndte.“

„Naa og saa?“

„Ja den Gang vi saa blev gift, da jeg kom til at bære hans Navn, da jeg blev Moder, foregik der lige som et Omslag med ham. Jeg iagttog — og jeg forstaar det saa godt,“ skyndte hun sig at tilføje, „at Egtemanden og Faderen følte en Slags — hvad skal jeg kalde det — en Slags Skinsygge over, at jeg stadig var optagen af den samme Grindring, den samme Længsel —

„Efter hans Mening bør man til en vis Grad glemme den gamle Familie for den ny, ti de ny Pligter staar i Modstrid til de gamle. Jeg er ikke mere Froken Marion, jeg er Fru Durandean, jeg er ikke mere en forældreløs ung Pige, jeg er Egtefælle og Moder.

„Der er nogen Sandhed i den Synsmaade, og i alle Tilfælde bør jeg respektere den. Jeg har ingen Ret til at indbille ham og hans Søn i en saa farlig Sag.“

„Det er jo ikke alle, der føler ens,“ sagde Abrie, „og efter min Mening behøvede han ikke at være skinsyg over Deres Sorg, hvis han forenede sig fuldstænd-

lig med Dem, begræd og hævnede de kære Venner, hvis han sluttede sig saa fast til Dem, at alt, hvad der bevægede og rørte Dem i lige saa høj Grad bevægede og rørte ham.

„At forfølge det samme Maal, bære de samme lidelser og kun have en Vilje, er det ikke ogsaa en Raade at elske hinanden paa?“

„Jo maaske,“ sagde Belia sagte, „men enhver har en Natur.“

„Saa er jeg altsaa mere end nogensinde før Dens eneste fortrolige.“

„Ja.“

Hun vedblev som for hurtig at stifte Emne:

„Jeg sagde Dem altsaa, at jeg ved hvad den Mand hedder. Det er General Felix Poncey.“

„Hvordan har De fra i Gaar —?“

„Ved en meget ringe Omstændighed, som ikke desto mindre gør Sagen mere indviklet. Denne Mand er gift og jeg kender hans Kone. Fra vi er kommen tilbage til Frankrig har hun været en af mine Omgangsveninder.“

„Er De vis paa at det er ham?“ spurgte Abrie forbauset.

„Ja aldeles sikker. Hendes Mand er kommen tilbage fra Afrika for et Par Dage siden, han er General — der er ingen Tvivl mulig.“

„Er det sandt?“

„Fru Euzodie Poncey er en ung Kone paa otteogtyve Aar, som jeg har truffet i Selskaber hos Duvaldeaus Venner. Hun syntes straks at fatte en levende Kærlighed til mig og søgte at nærme sig mig

paa alle mulige Maader. Jeg vidste at hun var gift med en højt staaende militær i Afrika. Var det en Anelse, jeg ved det ikke, men jeg gjorde alt muligt for at holde mig tilbage.

„Vi tilhørte jo ikke den samme Kreds, vore Mænd kunde umulig forliges, en af Bonapartes Tjenere og et Medlem af Oppositionspresfen —“

„Ja jeg forstaar det nok.“

„Men det var ikke muligt. Hun er et mærkbærdigt Menneske med meget varme Følelser, som hun giver Luft ved alle mulige Lejligheder. Hun har næsten tiltvungen sig Afgang her, tiltvungen sig min Fortrolighed, hun har formelig gjort Indbrud her i Huset.“

„Og holder De af hende.“

„Jeg ved ikke, det er mig i al Fald ikke muligt at hade hende, hun interesserer mig. Men i alle Tilfælde har vi Omgang med hinanden saadan som Folk omgaas i Selskabslivet.“

„Det er en ny Forvikling,“ sagde Abrie med rynket Pande.

„Ja.“

„Elsker hun sin Mand?“

„Hun, nej hun kan næppe taale at se ham. Hun har givet mig et Billede af ham, som sikkert ikke er overdreven. Han maa være en lav, brutal, forfængelig Mand, der baade drikker og er skinsyg paa sin Hustru. Hun har foreslaaet at præsentere ham for mig en af Dagene.“

„Maa og hvad vil De saa gøre?“

„Jeg vil ikke afværge det.“

„Vil De virkelig modtage ham hos Dem?“

„Ja.“

„Hvorfor?“

„Fordi det er nødvendigt.“

„De haaber maaske gennem ham at kunne faa
at høre —“

„Meget, som jeg ikke véd, og som jeg bør vide,
inden jeg foretager noget.“

„De vil altsaa skaaane ham?“ sagde Abrie med
en mørk Mine.

„Spørg mig ikke, min Ven, jeg maa først have
Mærhed paa alt.“

„Og De kan have Mod til at tale med ham, til
at række ham Haanden og vise Dem rolig og ligegyld-
ig i hans Nærværelse?“

„Ja.“

„Durandeanu véd ikke, hvem den Mand er?“

„Hvor skulde han vide det fra. Han har aldrig
set ham for sine Øjne, ja jeg véd ikke en Gang om
han i sin Stilling og med sine Meninger vil indvil-
ge i at modtage ham. Det er en alvorlig Hindring,
som jeg imidlertid maa søge at overvinde.“

„Uden at sige ham den sande Grund?“

„Ja, naturligvis,“ hun stansede et Øjeblik, „jeg
har ikke Lov til at blande ham i denne Sag eller
udsætte ham for de Følger, den muligvis kunde have.
Jeg vil handle ene —“

„Sammen med mig.“

„Ja sammen med Dem og jeg gør Regning paa
Deres ubrødelige Tavshed lige over for alle Mennes-
ker, men især over for min Mand.“

Det røde Kors.

„De har mit Ord.“

„For De maa huske paa, at vi stadig er omgivet af Forrædere.“

„Hvad mener De med det?“

„Jeg mener, at der er nogen, der har lagt Beslag paa vore Breve, da De var i Cayenne og vi i Genf, og jeg vil gerne vide, om der var noget kompromitterende i Deres Breve, om De har talt om For tiden, om det frygtelige Blodbad, som jeg takket være Dem og Doktor Thèvenin overlevede.“

Det gav et Sæt i Abrie og hans Ansigt bedækkedes med en brændende Rødme.

„Ja,“ stammede han, „jeg frygter for at mine Breve, især det første har været meget uforsigtige. Jeg var ung, jeg forstod ikke at skrive, jeg udtrykte kun daarlig min Mening —“

„Og de Breve er i fremmede Hænder.“

Der blev atter en Pause.

„Tilgiv mig,“ sagde Abrie.

„Jeg er ikke vred paa Dem, men dette viser Dem bedst, hvor forsigtige vi maa være saa vel i Ord som Gærninger. Tro mig, der bliver påsat paa os i alle Kroge.“

Abrie vilde svare.

„Hys,“ sagde hun. „Denne Gang tager jeg ikke fejl, det er min Mand og Hr. Raymond. Jeg kan tydelig høre deres Stemmer.“

„Mon det er dem?“

„Ja der er de.“

„Det er mærkværdig,“ tænkte Abrie, „der er noget i Vejen mellem Zelia og hendes Mand, som hun

ikke vil sige, men som trods al hendes Umage skinner igennem alt hvad hun siger. Hun er ikke lykkelig, det tør jeg sværge paa — men hvorfor?"

Løste Kapitel.

Zelia og Durandean er saa enige, at de selv undre sig derover.

Zelia havde virkelig ikke taget fejl. Efter at Durandean havde banket paa, traadte han smilende ind, fulgt af Alain Raymond.

Denne, der for første Gang efter det natlige Eventyr besandt sig lige over for den unge Kone, havde næppe at kaste et skjult, frygtsomt Blik paa hende, medens han beskeden nærmede sig for at hilse paa hende.

Zelia rakte ham som sædvanlig Haanden, men deres Hænder berørte kun hinanden saa let, at de ikke følte hinandens Skælven.

"Se her bringer jeg Desertøren," raabte Durandean og pegede paa Raymond.

"Ja det er virkelig længe siden, vi har haft den

Jornøjelse at se Dem," sagde Belia med den naturlige Stemme.

"Jeg har havt meget travlt," stammede den unge Mand.

"Naa min kære Abrie, hvordan har De det saa," vedblev Durandean, „bedre, ikke sandt? De ser saa rask ud. Maa jeg præsentere Dem min bedste Ven, Alain Raymond, en meget talentsfuld Herre, som har gjort Bladets Lykke og som generer Hr. Bonaparte temmelig meget."

"Na jeg kender allerede den Herre af Navn," sagde Abrie smilende, „Deres Frue og jeg talte just om ham, da De kom, og af alt hvad jeg hørte, fik jeg en Følelse af, at vi vilde blive gode Venner. Har De noget derimod?" spurgte han og rakte den nyankomne Haanden.

Alain Raymond trykkede den frembudte Haand med Barme blussende rød af Glæde over at erfare, at Belia virkelig havde omtalt ham i rosende, velvilige Ord.

Den unge Kone vendte hurtigt Hovedet om og medens Abrie og Raymond udbetselede Haandtryk og begyndte en Konversation, skyndte hun sig at henlede sin Mands Opmærksomhed paa de Tegninger, Abrie nylig havde vist hende og som endnu var bleven liggende paa Bordet.

"Na det er jo mesterligt, aldeles storartet," udbrød Durandean straks. „Hvad Bøffer Abrie, er det Dem, der har tegnet disse Modeller? Det er jo sande Kunstværker, saa originalt og smagfuldt, saa

nyt og dog saa stræng klassisk. Vil Du blot se en Gang, Alain."

Alain betragtede længe og opmærksom alle Tegningerne, medens Ubric ængstelig iagttog ham. Zelia's Benftab kunde gøre hende altfor overbærende mod ham og desuden kunde hun som Kvinde ikke bedømme den Slags Ting.

Hvad Durandean angaar, saa kom hans Beundring alt for hurtig og var alisfor støjende til at have noget Værd i Ubrics Øjne.

Den forhenbærende Mekaniker var i Grunden meget stolt af sine Udkast, men der var endnu ingen, der havde set dem undtagen nogle deporterede Kammerater.

Det var altsaa første Gang han stod lige over for en sagkyndig Dommer.

"Det er meget smukt," sagde Alain tiljødft med en alvorlig Stemme, der udtrykte en dyb Beundring.

"Det syntes jeg nok," sagde Zelia glad, "det er altsaa unødbvendigt at jeg anbefaler Dem min Ven, Hr. Raymond. Hans Talent kan vel være ham Anbefaling nok."

"Ja og jeg skal staa ham bi efter bedste Evne," udbryd Raymond dobbelt glad ved Tanken om den Glæde hans Ord voldte Zelia. Durandean, vi maa gøre Folk bekendt dermed."

"Min Avis staar til Deres Tjeneste og jeg er vis paa, at De inden fjorten Dage vil have et Utal af Tilbud fra de største og rigeste Fabrikanter for ikke at tale om de gode Forbindelser, som jeg formaar at skaffe Dem."

Abrie var lykkelig, dette Held, der gjorde ham større og hævede ham op i Rang med Vennerne, fik ham i Djebliffet til at glemme alle forbigangne Lidelser og Skuffelser.

Alain havde atter nærmet sig ham, gjorde ham flere Spørgsmaal angaaende Tegningerne, saa atter paa disse og gjorde en anerkendende og kunstforstandig Bemærkning om enhver især af dem.

Snart fordybede de sig saaledes i deres Samtaler at de glemte de to andre og følte sig aldeles som to intime Venner.

Zelia, der saa hvor optagen de var af Samtalen, trak sin Mand hen til Vinduet i den anden Ende af Bærelset.

"Her har vel ingen været i Dag?" sagde han i en ligegyldig Tone.

"Jo, Fru Eugénie Poncey."

"Naa hun. Er hun lige saa forelsket i Dig som før?"

"Ja stadig væk, men hun var hel fortvivlet."

"Hvordan det?"

"Hendes Mand er kommen hjem."

"Saa, naa ja det er sandt, jeg tror jeg læste det i Avisen. Og det er hun saa bedrøbet over. Det er et net Ugteskab. Hun er i Stand til at tage til Afrika for sin Sundheds Skyld, nu hendes Mand er i Paris."

"Ved Du hvad hun kom for?" spurgte Zelia og sænkede Stemmen lidt, urolig for det hun nu skulde sige ham.

"Nej."

„Hun vilde indføre sin Mand hos os.“

„Generalen?“

„Ja.“

„Og hvad sagde Du?“

„Ingen Ting.“

„Hvorfor det?“ spurgte han og iagttog hende i al Hemmelighed.

„Fordi det var meget vanskeligt for mig at afgøre noget.“

„Saa, hvad mener Du med det?“

„Jo, Du og Dine Venner kan vist ikke lide den Slags Folk.“

„Nej, det hverken kan eller bør vi — men,“ — Durandean ledte efter Ord — „hvis vi afflaar det, bliver Du Uvenner med den nydelige lille Kone, der holder saa meget af Dig.“

„Ja, det er vist.“

„Og jeg vilte virkelig saa nødig berøbe Dig den muntre lille Veninde. Desuden selv om hun introducerer ham her, behøver han da ikke at komme saa ofte og naturligvis ikke paa de Dage, jeg modtager mine politiske Venner.“

„Nej, det hele er jo egenlig kun en Formsag,“ sagde Belia.

„Det var netop det jeg tænkte. Naar Du altsaa ikke har noget derimod —“

„Jeg gør som Du vil —“

„Ja saa kan Du godt bede hende lade sin General komme herhen — Herre Gud, det kan da ikke skade nogen.“

„Jeg behøver saamæn ikke at bede hende derom,

hun gør det nok af sig selv, det forberedte hun mig da paa."

"Naa saa modtager vi ham altsaa. Egenlig talt er det jo ikke hans Skyld at han ikke duede til andet end til at blive Soldat, eller at han, naar han er i Armeen, tjener Kejserdømmet, der er den foreløbige Regeringsform her i Landet."

De to Ægtefæller betragtede hinanden fra Siden med en vis Forundring, som de søgte at skjule saa meget som mulig.

"Jeg havde ikke troet, at han saa hurtig var gaaet ind paa det," sagde Zelia ved sig selv, "det staar fuldstændig i Mod sætning til hans sædvanlige Optræden."

"Det var dog besynderlig," tænkte Duranbeau. "Hun lod til at ønske mit Samtykke og ellers plejer hun at vise en udpræget Afsky for alt, hvad der i ringeste Maade staar i Forbindelse med Hæren eller Regeringen."

Trettende Kapitel.

De fire Beje.

Omtrent midtvejs mellem Fontenay-aux-Roses til Paris ved Indgangen til Montrouge er der en stor Korsvej, der kaldes de fire Beje.

Tilhøjre naar man kommer fra Fontenay, var der en lille Gade, som vi ikke vil betegne nærmere, en høj Mur med en bred Port.

Udvendig fra var det umulig at se andet end den høje Mur og Porten, der altid var hermetisk tilsluttet. Gyden selv var ikke meget beboet og endnu mindre befærdet.

De fleste Mennesker der i Kvarteret kendte næppe Gyden af Navn og havde sikkert aldrig sat deres Fødder i den.

Den var ikke brolagt og om Vinteren var der derfor altid et dybt Uføre, medens der om Sommeren laa tommethalst Støv over alt, men paa enhver Tid af Aaret var der dybe Hjulspor i Jorden af de Bøndervogne, der kom her for at hente Grøntsager til Paris' Torve.

Hvis man imidlertid var kommen ind paa den anden Side af Muren, vilde man have set en smuk vedligeholdt Have med grusbelagte Gange, skyggefulde Træer og muske spraglede Blomster, og man vilde blive end mere overrasket ved paa dette øde Sted at ffaa Dje paa en kofet lille Bygning.

Denne lille Bygning dannede en langagtig Fir-
kant og Facaden, der var en af de smalle Sider,
vendte ud til Porten, men var skjult for den intræ-
dende af tætte Trær.

Vi kan ikke beskrive den bedre end ved at kalde
den en Miniaturudgave af Madeleinekirken.

Tre bleggrøde Marmortrin førte op til en Peristyl
med to Søjler. Oven over dem paa første Etage var
der en Balkon med et fint udhugget Stengælender.
Den første Etage fstraanede noget tilbage saa at man
nedefra kun saa det yderste af det flade Tag. Midt
for de to Søjler var der en stor Dør og paa hver
sin Side af denne saas to firkantede Gittervinduer.
Foran disse stod paa hvide Marmorplader to Amo-
riner, hvoraf den ene pegede paa Døren som for at
byde én indenfor, medens den anden lagde Fingeren
paa sin smilende Mund som for at paabyde Tavshed.

I Stueetagen paa hver af Langsiderne var der
anbragt tre Tag tilgittere Vinduer. Paa den øverste
Etage var der ingen anden Abning end Glasdøren
ud til Balkonen og den var endda ikke synlig nede-
fra. Lejligheden deroppe fik sansynligvis sit Lys fra
oven. I Terrassen, der erstattede bort affhyelige
spidse Tag, var der sikkert anbragt et Jærngitter, der
tillod Lysen at trænge ned i Værelserne.

Alt i alt var det det mest hemmelighedsfulde
Tilflugtssted man kunde tænke sig og det blev beskyt-
tet mod nysgærrige Blikke af en hel Række viselig
kombinerede Omstændigheder.

For det første Stedets ensomme Beliggenhed, der-
næst den høje Mur, Træerne, der skjulte selve Huset

og endelig Husets ejendommelige Form, der forhindrede én i at se, hvad der foregik derinde.

At dette lille Hus, der enten stammede fra det attende Aarhundrede eller var bleven opført af en moderne Babernu, der vilde efterligne Fortidens Adelsmænd, fra Begyndelsen havde båret helliget Venus — den letfærdige Kærlighedsgudinde — er der næppe Tvivl om.

Men hvad var da dets Bestemmelse nu, hvem tilhørte det nu og hvad tjente det til?

Det vil vi senere faa at se.

Fjorten Dage efter de Begivenheder, vi har omtalt i de foregaaende Kapitler, træffer vi Zelia foran denne tunge Port, der saa sjælben bliver aabnet. Hun er atter til Hest og i den dejlige sorte Hoppegenkende vi snart Miss Blad.

I de sidste fjorten Dage har tusinde betydelige og ubetydelige Omstændigheder forhindret hende i at genoptage sin tidligere Bane.

For det første havde hun ikke villet forlade Abrie, saa længe han maatte holde sig inde, af Frygt for at Ensomheden skulde thyge paa hans Sind og atter gøre ham modløs.

Bag efter havde hun levende interesseret sig for sin Mand og især Alain Raymonds ibrige Forsøg paa at skaffe Abrie en Plads, der stod i Forhold til hans Evner og opfyldte hans berettigede Fordringer.

Dagen før vi atter se Fru Durandeanu, var disse Forsøg bleven kronet med Held. Abrie, der var bleven sat i Forbindelse med en af de største Fabrikanter i Paris havde undertegnet en Kontrakt, i hvilken han

forpligtede sig til at levere alle de Tegninger og Modeller, den anden maatte have Brug for mod en aarlig Sum af 12,000 Franks foruden visse Procenter af Indtægterne.

Ubric var fuldstændig blændet af det glimrende Tilbud medens Fabrikanten paa den anden Side paastod at det var en udmærket Forretning for ham, saaledes at begge Parter følte sig lige tilfreds, hvilket er en meget sjælden Ting i den Slags Affærer.

Denne hurtige Løsning havde været en stor Vin-
dring og en stor Glæde for Zelia, endnu større maaske fordi hun vidste, at det var Raymond som hun kunde takke for det.

Denne, der havde forstaaet, hvilken Interesse hans elskede nærede for denne Sag, var gaaet frem med en Iver og en Energi, foran hvilke alle Forhindringer havde maattet vige.

Paa den anden Side havde Euxodie holdt Ord og præsenteret sin Mand, General Poncey for Hr. og Fru Durandean.

Skønt den unge Kone havde været underrettet om, forberedt paa denne Sammenkomst, følte hun dog en forfærdelig Sindsbevægelse, en Sindsbevægelse, der havde været saa meget mere smærtelig som hun havde anstrængt sig for at skjule den, hvilket ogsaa var lykkedes.

Lige over for denne Mand, hvis blotte Syn fik hende til at gysse, hvis Ansigt mindede hende om den forfærdelige Scene hun en Gang havde været Vidne til, lige over for denne Mand, der i hendes Dine var

hendes Broders, hendes Moders, alle hendes kæres Morder, var det lykkedes hende at smile og vise sig som Verdensdamen.

Men hendes Hjærte havde snøret sig sammen, alle hendes Indre havde gjort Oprør og efter den overmenneskelige Anstrængelse havde hun været syg i flere Dage.

„Jeg vænner mig nok dertil,“ sagde hun til sig selv, „jeg maa og jeg vil gøre det.“

Og hun gik i Rette med sig selv, bebrejdede sig sin Svaghed som en Slags Fejghed.

Da hun befandt sig bedre var det derfor med en rolig Glæde at hun bestemte sig til denne Ridetur, som hun haabede vilde faa hende til at glemme sine bitre og alvorlige Tanker.

Thi hun maatte for et Øjeblik glemme alt, faa vel sine grusomme Hævnplaner som sin syndige Rædselighed, inddrikke frisk Luft og Solskin, nyde en Times hjælelig Ro, det var det, hun vilde.

Alf Frygt for at Miss Blach igen skulde falde paa at ride hen mod Versailles og derved atter minde hende om det ny Problem, Doktorens Bemærkning om Hoppens Opførsel havde valet i hendes Sind, greb hun Tøjlerne og strammede dem, for at Hoppen kunde mærke, at hun vilde ad Vejen til Paris.

Enten det nu var fordi Miss Blach forstod, at al Modstand vilde være forgæves eller fordi den havde glemt sit Lune fra forleden, nok er det, den begyndte at træde i den angibne Retning.

Belia styrede snart tilhøjre og snart tilvenstre,

men stadig hen imod Paris. Endelig naaede hun de „fire Beje“.

Da hun ikke vilde ind i Byen og heller ikke havde lyst til at ride gennem Montrouges Gader, besluttede hun at vende om og ride tilbage ad Chatillonvejen.

For at gøre denne Vending maatte hun imidlertid forbi den før omtalte Gyde og da hun var kommen dertil drejede Miss Black, trods sin Frues Modstand, pludselig om Hjørnet og naaede i et Par Spring den brede hemmelighedsfulde Port.

Her blev den staaende, trampende i Jorden og bidende i sit Bidsel til dette var fuldstændig bedækket med Skum.

Der blev en kort Kamp mellem Rytterfæn og Hesten. Den sidste vilde ikke rykke sig af Stedet, brinsede og stejlede, medens Zelia forsøgte at faa den hen paa Landevejen, der kun laa en tyve Metre borte derfra.

„Hvad betyder dog dette ny Lune?“ tænkte Zelia med en Blanding af Uro og Uergrelse, medens hun betragtede den lukkede Port.

Til Trods for at hun søgte at overbevise sig selv om at der ikke kunde være nogen gyldig Grund for Hoppen til at stanse uden for Porte, snart i Versailles og snart i Montrouge, følte hun dog en ubestemt Uengstelse, saaledes som man saa tidt føler ved et gaadefuldt Træf.

Lige som ved Versailles overvært hun her Miss Blacks Modstand ved Hjælp af sin Piss og lige som

den Gang syntes Hesten, der ikke var mindre bred end sin Berhytterse at sige:

„Du er virkelig ikke til at finde ud af.“

Den drejede om og satte hurtig afsted, men under denne Bending havde Zelia lagt Mærke til Skyggen af et Menneſke, som kom fra den modsatte Side og som forekom hende bekendt.

Hun havde ikke kunnet skælne Skikkelsen tydelig og bag efter blev hun nødt til at skænke Hesten al sin Opmærksomhed.

„Skulde det være? Nej, hvad skulde hun dog her i dette afides Kvarter, jeg maa have taget fejl,“ tænkte hun.

Men i det næste Øjeblik sagde hun med et bestemt Udtryk i Ansigtet:

„Na, det skal jeg snart faa Rede paa.“

Hun stansede Hesten med et Ryk, tvang den til atter at vende om og styrede hen mod Indgangen til Gyden, medens hun stadig holdt sig til venstre, saa at hun uden selv at blive set, kunde holde Øje med hvad der foregik derinde.

Hun havde ikke taget fejl, der var virkelig nogen der kom fra den modsatte Side og denne stansede nu foran den Port, som Miss Black lod til at kende saa godt.

Hun kunde ikke tydelig skælne Ansigtstrækkene, men hun kunde se, at der var en lille ung Kvinde. Synet af den lille kantede Skikkelse, den strænge sorte Dragt og den abtomatiske Gang fik Zelias Hjærte til at banke uden at hun vidste hvorfor, dette Møde paa dette Sted gjorde et saadant Indtryk paa hende.

„Man skulde tro — det maa være — ja det kan slet ikke være andre end Flora," stammede hun, „men hvad har hun at gøre her? Hendes Frue bor jo paa Les Champs Elysées."

Førend hun havde faaet Tid til at slutte disse Betragtninger var den forklædte Kvinde forsvunden.

„Hvordan kom hun dog ind," tænkte Zelia, „Porten har jo slet ikke været aaben"

Greben af en uovervindelig Nysgærrighed, en hæftig, uoverbejet Lyst til at faa denne Hemmelighed opklaret, styrede hun Miss Black fremad lige hen til det Sted, hun nylig havde forladt.

Her stansede Hesten af sig selv, vrinskede og saa med sine kloge Øjne paa Porten.

Tjortende Kapitel.

Doktor Thevenin bliver spurgt til Raads,
men ikke som Læge.

Zelia undersøgte denne med den yderste Opmærk-

ionhed og opdagede derved, at der i selve Porten var en lille Dør og da hun lyttede, forekom det hende, at hun hørte en Nøgle blive drejet om indvendig fra. Døren var sikker bleven lukket i Laas for at forhindre enhver Indtrængen.

Belia blev et Øjeblik fiddende tankesuld med Haanden løftet som vilde hun banke paa Døren med Bissehaandtaget, men saa pludselig forandrede hun sin Beslutning gav Hesten Sporerne og gallopperede rask ned ad Vejen til Chatillon som for at tage hjem.

I Stedet for at ride til Fontenay-aux-Roses standsede hun foran et lille tarvelig udseende Hus i Chatillon.

Her højede hun sig frem og ringede paa og et Øjeblik efter kom en Slags Gartner til Syne.

„Na er det Dem, Frue," sagde han og løstede paa Hatten.

„Ja, er Doktor Thevenin hjemme?"

„Jo han er."

„Det er godt, gør mig den Tjeneste at holde paa Hesten, medens jeg springer ned — Tak, vil De nu føre den til Ruelle de Richardes, jeg har noget at tale med Doktoren om og kommer hjem til Gods."

Det Hus, Doktor Thevenin beboede i Chatillon og som han havde valgt for at være nærmere ved Belia, som altid boede i Fontenay-aux-Roses om Sommeren var ikke synderlig stor og kunde langt fra kaldes elegant.

Dets eneste Fortjeneste var en smuk Have, hvor Doktoren dyrkede sine Planter og studerede Botanik.

Det røde Kors.

Den Bondekarls, som Zelia nylig havde betroet sin Hest, hjalp Doktoren med hans daglige Arbejde eller udførte det snarere under hans Tilsyn, ti Alderen og Gigtens havde svækket Thévenin betydelig.

Denne Karls Lønning, der var den største Udgift i Husholdningen, foranledigede at Herminie maatte give Afkald paa nogen Hjælp i Huset og besørge sig Madlavning, Vask osv. ganske ene medens hun skjultes sin Dposrelse under det Paaskud at det adspredtes hende og at hun trængte til megen Bevægelse for at bevare sin Sundhed.

Paa denne Maade var det, at det lykkedes hendes trods deres ringe Midler at omgive Doktoren med tilsyneladende Velvære.

Zelia hjalp hende med dette Arbejde, men herom maatte Doktoren intet vide, da det vilde have frænkelt hans Finsølelse og altfor overdrevne Stolthed.

Fru Thévenin, der var meget mere praktisk og mindre ømfindelig, gjorde Fru Durandean den Tjeneste at lade hende fylde Kælderen med udsøgte Vine, som Doktoren troede købte ved Auktion og afflog ikke blot de Kompotter, Syltetøjer, konserverede Sager, friske Frugter og Urter, som Zelia sendte hende under den mest aandrige og forfælske Paaskud.

Doktoren og hans Kone opholdt sig i Almindelighed i et lille Bærelse paa første Sal, fra hvist Vindu der var en vid Udsigt over det aabne Land. Her traadte Zelia ind efter hurtig at have klatret op ad den snævre Trappe.

„Na der har vi vor egen lille Pige,“ sagde Herminie og løb hende i Møde for at kysse hende, „men

"Hvor Du dog er rød og varm, vent lidt saa skal Du faa et Glas Balnøddeliskr — Du véd nok, at det er min Specialitet, ellers kunde Du gerne faa en Forfølelse."

Vi maa tilstaa at der var en hel Del Liskrer, Alder var Herminies Specialitet undertiden ogsaa hendes Opfindelse — og som ikke var videre dyre, men Heldigvis var de meget gode, bedre end man skulde have troet efter Prisen.

Den lille Rone løb hen til et hemmeligt Stab, hvortil hun alene havde Nøglen.

Smidlertid gav Zelia den gamle Doktor Haanden og rakte Banden frem til Kys.

"For Pokker," udbrød Doktoren, "hvor kommer Du fra, Zelia, Du lader virkelig til at bære meget Bevæget."

Han greb om hendes Haandleb, medens han befølte Pulsen.

"Jeg har gallopperet et godt Stykke Vej og saa løb jeg saa hurtig op ad Trapperne," sagde hun og forsøgte at smile.

"Na Snak, hvis det er Hestens Skyld maa Du opgive at ride og hvis Du i Din Alder ikke kan gaa op ad en tyve Trins Trappe uden at Din Puls banker paaadan, saa maa Du opholde Dig i Stueetagen, men noget er naturligvis noget Snak, jeg tror snarere, at Du har Feber."

Zelia trak behændig sin lille Haand til sig, idet hun lo lidt forceret og skyndte sig at drikke det Glas Vand, som Herminie rakte hende.

Derpaa satte hun sig ned og talte med Thøbenin, hvis gennemtrængende Blik generede hende.

„Jeg skal sige Dig, Miss Blad er bleven meget lunefuld og stivsinnet, det er virkelig lige frem anstrængende at ride den nu.“

„Har den nu igen ført Dig til Versailles imod Din Vilje.“

„Nej heldigvis, jeg red over Markerne til Montmarrouge, men hvorfor spørger Du for Resten om det,“ tilføjede hun forvirret, „tror Du endnu at det ikke var et forbigaaende Lune, en ren Tilfældighed denne Gang.“

„Der gives ingen Tilfældigheder,“ svarede Doktoren. „Der gives kun Marsager, der medfører bestemte Virkninger.“

„Hvis derfor Miss Blad gik til Versailles, stansede foran et bestemt Hus og var vred over at Du ikke vilde stanse der, saa er det simpelt hen, fordi at Dyret kendte Bejen og fordi den var vant til at stanse der.“

Belia søgte forgæves at skjule den Interesse, hun følte for Doktorens Ord. Hun havde med Vilje fortrængt Samtalen hen i dette Spor og for at den skulde blive der, skyndte hun sig at anvende et Middel, hun vidste var ufejlbarlig, nemlig at modfige ham.

„Saa,“ sagde hun, „det tror jeg nu aldeles ikke paa. Jeg hader Versailles og har kun været der en eneste Gang i min Barndom. Alt hvad jeg husker af Byen er de kolde, lige, øde og kedelige Gader, hvor Græsset vokser frem over alt mellem Stenene. Min stakkels Broder havde en sand Rædsel for denne „dødede“

By", som han kaldte den og jeg tror i Grunden det er fra ham jeg har min Antipati imod den."

"Det er altsammen meget mulig," sagde Doktoren, "men jeg bliver alligevel ved min Paastand. Hvis det ikke er Dig, er det din Mand, der har været nebe ad den Kant."

"Nej, min Mand har virkelig ikke noget at gøre der. De Folk han har Forretninger med bor alle i Paris og naar han vil ud for sin Fornøjelse rider han altid hen ad Verrières til. Nej Du véd ikke, hvad Du siger."

Zelia talte halvt ligegyldig og halvt spørgesfuldt.

"Jeg skulde ikke vide, hvad jeg selv siger, jo jeg er tværtimod aldeles sikker derpaa og jeg vil give mit Hoved paa at det er sandt. Heste har en udmærket Sukommelse og en i højeste Grad udviklet Stedsans. Véd Du ikke, at naar en Hest et Par Gange er redest en bestemt Vej, behøver dens Herre ikke at styre den til højre eller venstre, den drejer om de rigtige Hjørner ganske af sig selv uden en eneste Gang at tage fejl af den.

"For Pokker hvorfor tror Du, at den skulde være dummere end Duerne, der kan finde den rette Vej i Luften og altid kommer tilbage til Duehuset, hvor man saa end har sat dem op, eller end Hundene, der selv i de største Afstande finder hjem til sin Herres Hus."

Doktoren var bleven rød af Iver og var lige ved at blive vred.

"Ikke saa hidsig, lille Thévenin," afbrød Her-

minie ham med sin muntre Stemme, „der er jo ingen, der modfiger Dig.“

„Jo der er,“ svarede Doktoren, „jeg ser nok hendes Smil, hun tror mig ikke. Vent lidt, jeg husker tydelig en Historie, der foregik for tredive Aar siden, men som sikkert endnu findes omtalt i Gazette des Tribunaux.“

„Jeg tror jeg tager til Paris i Morgen og blander imellem de gamle Numre, for jeg har glemt Navnene og de nærmere Omstændigheder derved.“

„Hvad er det for en Historie?“ spurgte Zelia.

„Det var en Forbrydelse et Mord — eller et Tyveri — jeg kan ikke rigtig huske det mere — hvis en Ophavsmand man ikke kunde finde; og det var en Hest, der ledte Politiet paa Spor.“

„En Hest —! hvordan det?“

„Na, det gik meget naturligt til, Dyret stansede hver Dag foran et bestemt Hus, det Hus, hvor Forbrydelsen var bleven begaaet. Den Mand, der havde købt den, blev nysgerrig ved denne besynderlige Bane og forhørte sig om dens tidligere Ejerskab. Det var Forbryderen; han havde taget alle muelige Forholdsregler, forudset alt, undtagen, at hans Hest kunde angive ham.“

Nu hørte Zelia paa ham i ærbødig Tavshed.

„De har maasse Ret“, sagde hun endelig i en besynderlig Tone.

„Om jeg har Ret. Ja det kan der da ikke være to Meninger om.“

„Men“, vedblev den unge Kone, „da Miss Black har haft flere Ejere, spørrend jeg købte den, og da

„Jeg ikke søler mig særlig kaldet til at opdage ustraffede Forbrydere, — kan det være mig aldeles ligegyldig.“

„Ja, du har Ret, mit kære Barn“, sagde Herminie, „især hvis det var din Mand, det gjaldt. En Kone skal ikke tænke altfor meget paa, hvad hendes Mand vil foretage sig, naar han er hjemmefra. Livet og særlig Ægteskabet bør bero paa en vis gensidig Tillid og paa en vis Diskretion.“

„Ja det er ogsaa min Mening,“ skyndte Zelia sig at svare, „og jeg vil ogsaa bede jer begge to om ikke at tale om det til Durandean. For det første interesserer det mig slet ikke; du ved selv Herminie, at det var Doktoren, der selv —“

„Satte sig op at ride paa den Ræphest, — jo tak!“ sagde den lille Kone leende.

„Det vil sige,“ svarede Doktoren iltert, „at jeg vilde bevise, at jeg ikke var et gammelt Brøvl, der opaaftaar noget uden Beviser. Hvad dette specielle Tilfælde angaar, er det naturligvis ikke noget af Betydning. Miss Black har sikkert før opholdt sig i Versailles, eller har været der flere Gange med en af sine tidligere Herrer. Jeg vilde ikke tvivle et Øjeblik derpaa, og hvis I vilde forhøre jer, skulde I nok faa Visshed —“

„Det har vi allerede; vi tror Dem“, sagde Zelia og rejste sig.

„Vil du allerede gaa?“ spurgte Herminie.

„Ja, det er snart Middagstid, og jeg maa jo stifte Kjole, førend jeg gaar til Bords.“

Hun skyndte sig bort.

„Hør nu, Thøvenin“, sagde Hermine, da de var blevne ene, „dér begif du en Dumhed.“

„Jeg, hvad mener du?“

„Det var meget dumt af dig at blive ved at snakke om den Historie med Mijs Black og Versailles.“

„Hvad ondt er der i det?“

„Hvis du ikke var bleven saa hidsig, vilde du have lagt Mærke til den slet skjulte Interessse, som Belia folte derpaa, og du vilde have forstaaet, at hun fik dig til at snakke derom, uden at det saa saadan ud.“

„Na, Snak.“

„Ja, du kan tro, jeg tager ikke fejl, Thøvenin. Det er muligt, at du har Ret — det skulde slet ikke undre mig. Durandean er jo altid i en eller anden Sammensværgelse, og han siger uden Tvivl ikke altid sin Rone, hvad han foretager sig udenfor sit Hjem eller hvilke Mænd han kender og besøger. Men netop derfor skulde vi ikke opmuntre den Mistanke Belia allerede i Forvejen havde fattet.“

„Saa for Tusind Djæble! Jeg er da ogsaa et rigtigt Fæhoved. Den lille listige Tøs har rigtignok faaet mig til at gaa ordentlig i Tojet; narre saadanne en gammel Graaskæg som mig, det er næsten altsorg galt. Det er vel bedst jeg siger det til Durandean?“

„Nej, gør for Guds Skyld ikke det, det vilde kunne gøre ondt værre. Jo mindre man blander sig i Egtefolks Sager desbedre. Belia er jo en god, fornuftig Pige, og desuden er hun saa ung. Imorgen haaber jeg, hun tænker paa andre Ting; men jeg skulde for

Resten ikke havde noget imod om Miss Blad faldt og brækkede et Ben."

"Doktoren har Ret, det er sikkert nok," tænkte Belia paa samme Tid, medens hun langsomt gik hjem ad. "Hvis det endda kun havde været Versailles, men Montrouge. Jeg véd bestemt at det var Flora — og hun gik ind ad den store Port. Hvad kan Durandean have at bestille med denne lille vilde, der ikke engang kan fransk? Ja hun er Eugodies Kammerjomfru og hvis det var en anden Mand — men han —"

Hun fuldbendte ikke Sætningen, men rynkede sine fine Djenbryn, blev blussende rød og fremskyndede sin Gang for at naa hjem i Tide.

Femtende Kapitel.

Belia hører en ubentet Nyhed.

Da Belia traadte ind i Dagligstuen saa hun sin Mand gaa op og ned ad Gulvet med en bekymret, adspredt Mine.

Hun kunde ikke tilbageholde en overrasket Bevægelse ved Synet af ham og hendes udtryksfulde Ansigt fortrak sig let.

I den Sindsstemning hvori Dagens Begivenheder særlig Samtalen med Doktoren, havde sat hende, var det hende ubehageligt at træffe sammen med Durandeu. Zelia havde af Naturen en stolt, sandhedskærlig Karakter, der modsatte sig enhver Forstillelse, hun var skabt til at udøse sit Hjærte for enhver, til at udtale hver en af sine Tanker og nu blev hun netop stadig tvungen til at fortie alle de Tanker, der mest opfyldte hende, alle de Følelser, der var dybest rodfæstet i hendes Hjærte.

Hun havde besluttet ikke at tale med sin Mand om Miss Blacks Luner eller om den Mistanke, de havde opvakt hos hende.

Men da hun fik Øje paa ham blev hun staaende, forvirret og forfærdet; hun havde ikke Mod til straks at begynde paa denne Komedie, denne kunstlede Ro og Sorgløshed, der saa slet passede til de tusinder af forskellige Følelser, de tusinder af pinlige Tanker, der frydsedes i hendes Indre.

Heldigvis lod Jules Durandeu til at være saa optagen af sine egne Tanker, at han ikke opdagede noget Spor af den Sindsbevægelse, hun forgæves havde gjort sig Umage for at skjule.

„Naa der er Du endelig,“ sagde han næsten uden at se paa hende. „Det var heldigt Du kom — jeg er i meget daarlig Humør. Alain Raymond er lige gaaet herfra.“

Zelia skælvede og i et nu havde hun glemt alt

andet for denne ene Tanke. Hun saa op paa sin Mand med bankende Hjærte greben af den forfærdelige Uro, der altid paakom hende, naar hendes Mand udtalte Mains Navn.

„Du kan ikke tænke Dig, hvad han sagde til mig,“ sagde han, „jeg tror min Sandten han er bleven gal.“

„Hvad er der i Vejen?“ spurgte hun, som lidt efter lidt fik Herredømmet over sig igen.

„Hvad der er i Vejen? Han vil rejse bort herfra.“

„Bort,“ gentog hun uden at forstaa ham. „Vil han en Fornøjelsestur?“

„Ja vist. Han vil ndvandre, forlade os for bestandig. Gaa til Amerika eller Pokker i Bold, jeg ved ikke rigtig.“

Zelia støttede sig paa en Stol og snappede efter Vejret, hun var ikke i Stand til at kunne sige et eneste Ord.

„Det undrer Dig nok,“ sagde Durandeau og saa for første Gang paa hende.

„Ja jeg maa tilstaa —“

„Ikke mere end mig, kan jeg forsikre Dig.“

„Er det for Sagens Skyld han tager saa langt bort?“

„Nej han vil bort fra Frankrig, fra Europa — det er alt. Og han er ikke til at man kan rokke ham fra sit Forsæt.“

Zelia maatte sige noget nu, hun følte det selv og tilbage sig til at spørge:

„Har han ikke sagt Dig nogen Grund?“

„Jo, han siger, at han har Lyst til at se sig om i Udlandet, at han er vis paa at gøre sin Lykke der, medens han aldrig vil blive til noget hjemme. Og han tjener dog saa mange Penge ved Bladet, er meget afholdt og vilde sikkert en Gang være bleven deputeret. Na det er jo Banbid.“

„Naar alt kommer til alt er han jo dog sin egen Herre,“ svarede Zelia i en temmelig naturlig Tone.

„Det gør naturligvis hans Venner ondt men hvis han tror, at det vil forbedre han Fremtidsudsigter, saa —“

„Saa synes Du ikke, at der er noget at indvende derimod?“

„Nej,“ svarede hun koldt.

„Da maa jeg sige Dig, at jeg gør det.“

„Saa.“

„Ja og troede oprigtig talt at Du vilde tage Dig denne Efterretning mere nær, det er jo dog vor Ven og naar jeg ikke tager fejl, holder Du uhyre meget af ham.“

„Ja men det er ingen Grund for os til at stille os i Vejen for hans Planer,“ sagde hun hurtigt. „og naar Du har gjort de Indvendinger, Du anser det for rigtig at gøre, er det jo godt. Jeg for min Del kan ikke se noget saa alvorligt deri. Skæbnen stiller hvert Øjeblik de bedste Venner fra hinanden.“

„Ja hvis det kun var en kær Ven, en behagelig Kammerat det gjaldt, saa fik man endda at finde sig deri.“

„Hvad er der da?“

„Der er for det første Pengespørgsmaalet og saa de højere, alvorligere Interesser.“

„Jeg forstaar Dig ikke.“

„Du er noget tykhovedet i Dag, min Ven,“ sagde Durandeau i en besynderlig Tone, „Du glemmer helt Bladet.“

„Bladet?“

„Ja Bladet, hvor han har saadan en vigtig Stilling. Bladet, hvis store Udbredelse vi særlig har ham at takke for og hvis Betydning og Indtægter — om ikke dets Eksistens overhovedet — vil blive alvorlig truet ved denne Forandring. Tror Du nu, Du forstaar det?“

„Ja men hvis han har glemt det, tilkommer det næppe os at huffe ham derpaa.“

„Na den Slags Finspølelse kan vi ikke bruge nu,“ udbroød Durandeau og trak paa Skuldrene. „Desuden tilhører han sit Parti, han kæmper mod Kejserdømmet med sin skarpe Pen, Opinionen begynder at forandre sig, Folket er allerede i Færd med at rejse sig. Han skylder Sagen at blive, at rejse nu er næsten det samme som at desertere.“

En hæftig Rødme lagde sig over den unge Rones Ansigt, da hun hørte Alains Opsørsel blive bedømt i saa haarde Udtryk og hun svarede i en stærkt ophidset Tone:

„Jeg tror ikke, at det er hans Hensigt — men den Slags Ting burde Du for Resten sige til ham selv og ikke til mig, som ikke har noget med denne Plan at gøre og som ikke kunde forandre den, selv om jeg vilde.“

„Og fremfor alt burde Du ikke saa rask fordømme en saa modig Mand og en saa trofast Ven.“

Durandeau, der atter havde begyndt sin Gang gennem Bærelset, stansede igen foran hende og sagde blidt:

„Jeg tror, Du tager fejl, kære Barn. Du kan maaſte netop ſaa ham til at opgive denne latterlige og uforklarlige Beſlutning. Jeg gør ſikker Regning paa Dig.“

„Paa mig?“

„Ja.“

„Hvorfor det?“

„Jeg ved at han holder ualmindelig meget af Dig — og det er jo meget naturligt,“ tilføiede han galant.

„Og desuden afflaar man ikke altid en Kvinde det ſamme, man afflaar en Mand. Kvinden har et meget Talent til at vinde en daarlig Sag, ſaa meget lettere er det hende vel at vinde en god Sag. Naar han hørte mine Argumenter af Din Mund vilde de gøre et dybere Indtryk.“

Og ſkulde der ſkjule ſig en eller anden Hemmelighed bag denne pludſelige Beſtemmelse, ſaa vilde Du meget lettere end jeg gætte hvad det var eller ſaa ham til at ſkriſte.“

„Hvad ſkulde det være for en Hemmelighed?“ ſpurgte Selia.

„Hvor kan jeg vide det?“

„Nej det gaar ikke an.“

„Hvorfor ikke.“

„Af en Mængde Grunde. Hvis han havde un-

derrettet mig om sin Beslutning, saa kunde jeg have
talt ganske lige frem med ham derom, men selv om
saa var, jeg har jo slet ingen Indflydelse paa ham.
Og hvad det angaar at udforske hans Hemmeligheder,
da er jeg vis paa at hvad han vilde skjule for en
Ven vilde han ogsaa skjule for mig."

"Det er jeg ikke vis paa."

"Samen jeg holder nu ikke af det."

"Hvad er der dog at være bange for. Hvorfor
kan Du ikke gøre mig den Tjeneste."

"Jeg er slet ikke bange men hvis han vil rejse,
hvis han har andre Planer for sin Fremtid, saa kan
jeg ikke indse med hvad for en Ret jeg kunde blande
mig deri."

"Na jeg tror Du vil. Du gør et alt for stort
Nummer af det."

Zelia betænkte sig et Øjeblik. Dette Afslag, som
hendes hemmelige Tølelser for Alain paabød hende,
maatte virkelig forekomme hendes Mand besynderligt.

Hun kunde ikke sige, hvad der foregik i hendes
Indre, men nu havde hun været nær ved at forraade
det paa en indirekte Maade og at opvække hans Mis-
tanke.

Hun stod som paa Naale, aldrig havde en Hem-
melighed tynget hende saa svært.

"Nu forstaar jeg hvad der er i Vejen," sagde
Durandean. "Du er noget ømsindlig af Dig og hans
pludselige Plan om at rejse fra os, saarer Dig. Det
forstaar jeg saa godt og jeg har som sagt vigtige
Grunde til at ønske hans Nærværelse."

Zelia, der havde indset hvor uforsigtig hendes Holdning havde været i denne Sag tog nu en rask Beslutning og svarede:

„Naar Du saa gerne vil have det, skal jeg gøre alt, hvad jeg kan for at saa ham til at blive, hvis han underretter mig om sit Forsæt.“

„Naa det var da godt —“

„Med mindre, naturligvis, han har Grunde, som jeg selv finder fornuftige.“

Da Zelia var bleven ene, kastede hun sig paa en Stol, bleg og træt.

„Han tager hersra, han forlader os, hvor kan han nænne det, naar han elsker mig.“

Men saa rejste hun sig rødmende.

„Hvor jeg er feig,“ udbroød hun, „burde jeg ikke være glad derover. Na men det tan jeg ikke, — hvor det dog er svært at leve.“

Nogle Timer efter da Durandean som sædvanlig var gaaet en Aftentur, traadte Alain ind i Dagligstuen, hvor Zelia sad tankesuld i en Lænestol og med forgrædte Øjne.

I Haab om at lede sine Tanker ind i en anden Retning, havde hun aabnet en Bog, men endnu havde hun ingen Anelse om dens Titel og Indhold, ti hun havde ikke læst et eneste Ord i den.

Alain var kommen ind uden at lade sig melde, han var jo daglig Gæst i Huset.

Bed Synet af den unge Kone stansede han overrasket.

Siden den Nat hun havde ført ham ind i sit

Bærelse, siden det Øjeblik, hvor han havde tilstaaet hende sin Kærlighed, var det første Gang, de var ene sammen.

„Undskyld, Frue," sagde han bevæget, „jeg troede, at Durandean var her, han havde just sat mig Stævne."

„Nej han er gaaet ud," svarede hun, der straks forstod, at hendes Mand havde anvendt denne List for at tvinge hende til at opfylde hendes Løfte saa hurtigt som mulig.

Alain blev forlegen staaende ved Døren.

„Vær saa god at sætte Dem ned Hr. Raymond," sagde hun.

Han tog en Stol og satte sig ned, bleg og uden at bøde at se paa hende.

Belia havde atter genbundet sin Rolighed, nu da hun stod Ansigt til Ansigt med Faren og hendes Ansigt bar ikke det mindste Spor af den Storm, der rasede i hendes Indre.

Det kunde ikke nytte noget at vige tilbage, hun maatte bede ham om en Forklaring og hun gik lige løs paa Sagen uden noget Omsvøb og uden nogen Opsættelse.

„Jeg hører at De vil rejse," sagde hun.

„Hvem har sagt Dem det?"

„Min Mand — er det virkelig sandt?"

„Ja."

„Af hvad Grund?"

„Det skal jeg sige Dem, Frue," sagde han og slog Djnene op med et saa dristigt, lidenskabeligt Blik, som hun aldrig før havde set i hans Djne.

Det røde Kors.

Sekstende Kapitel.

Hvordan Zelia opfylder sin Mands Ønske.

Zelia slog Øjnene ned og tav.

Der blev et Øjeblik's Pause. Deryaa sagde Alain med rystende Stemme:

„Det vilde hverken være Dem eller mig værdig, om jeg kom med falske Udflugter eller banale Forklaringer. De vilde ikke tro mig og jeg kan ikke lyve. Jeg vil derfor være fuldstændig oprigtig, og jeg kan være det, nu da jeg er i Færd med at forlade Dem for stedsse.“

En let Gysen gennemfor Zelia, men hun svarede rolig:

„Sig mig kun alt.“

„Jeg rejser“ vedblev den unge Mand, „ikke af Uergerrighed eller for at vinde en Formue, som jeg nylig sagde til — til Deres Mand. Men fordi jeg elsker Dem.“

„Det anede mig,“ sagde hun, „og hvis det kun var mig, det gjaldt, vilde jeg sige: rejst, rejst saa snart som mulig. Men De har en Gilling herhjemme og Deres Talent lover Dem en glimrende Fremtid. Og desuden har De Pligter at opfylde her. Der er saa mange, der sætter alt deres Haab til Dem og jeg maa tilstaa at det vilde bedrøve mig dybt, om jeg skulde være Skyld i at De forlod, tilintetgjorde alt det, De saa møjssommelig har bygget op herhjemme.“

Zelia talte blidt og stille uden Brede og uden Rofetteri.

„De har Ret, Frue, jeg har i de sidste Uger sagt mig selv alt det, De der siger. Men jeg kan ikke blive her, det er fuldstændig umuligt. Nu har jeg elsket Dem i over et Aar, ti jeg elskede Dem fra den første Dag jeg saa Dem.“

Den unge Kone gjorde en hastig Bevægelse.

„Na, bliv ikke vred, bebrejd mig intet, jeg har kæmpet saa længe, jeg havde ikke aabenbaret nogen, end ikke Dem denne syndige uimodstaaelige Lidenfkap. Og hvis jeg ikke havde begaaet den Uforsigtighed at komme her under Deres Vindu om Natten, vilde De endnu ikke have vidst det.“

„Men kan De da gøre det samme nu som før?“
svarede hun. „Hvad er der forandret.“

„Husk paa, De ved alt.“

Hun gjorde en uforklarlig Bevægelse.

„Brød Dem ikke om mig,“ sagde hun.

„Nej De har Ret, Pligten er alt for Dem og De vil have Kraft til at opfylde dens Krav fuldt ud. Men det kan jeg ikke; den Lidenfkap, der behersker mig, denne syndige forbryderiske Lidenfkap er stærkere end min Vilje.“

„Den bliver med hver Dag mægtigere, den vil til sidst gøre mig vanbittig, saa mig til at glemme Vrens og Vensfabeis Love. Jeg kan ikke se Deres Mand uden at rødme. Jeg spiller en ydmygende, nedværdigende Komædie, jeg maa hykle Vensfkap for Deres Mand, medens jeg undertiden, naar De er ved Siden af ham, hader ham som min bitreste Fjende.“

Na, det er en forfærdelig Følelse. Desuden — naar man elsker, vil man genelskes. Det kunde ikke længe blive saaledes ved.

„Først forfærdedes jeg over min egen Opsørel, over den Fare jeg udsatte Dem for, over det Forræderi, hvormed jeg lønnede Durandeauss Venstreb og Tillid, men nu føler jeg daglig min Anger svinde og min Altraa tiltage.

„Det er en alt for stor Lidelse at se Dem og anstille mig ligegyldig, at tilbede Dem med hele min Sjæl og kalde Dem Frue, at trykke Deres Mands Haand og ønske — hvad jeg ønsker, drømme, hvad jeg drømmer.“

Han rejste sig.

„En Gang vilde Vanbiddet gribe mig og Lidenstaben kaste mig for Deres Fødder. Jeg vilde glemme min Udbødighed og min Pligt, jeg vilde gribe Deres Haand, bedække den med Kys og sige:

„Zelia, jeg elsker Dig, drøb mig med Din Lige-gyldighed eller lad mig leve og skænt min Din Kærlighed.“

Og Raymond, der lod sig rive med efterhaanden som han talte om denne alt fortærende Lidenstreb, lod Handlingen følge paa Ordene. Han faldt paa Knæ, greb hendes Haand og trykkede sine brændende Læber imod den, medens han betragtede hende med et brændende Blik.

Zelia havde ogsaa rejst sig. Hendes Kinder var blussende røde og hendes Øjne straalende, hun gennem-bævedes af en let Gysen, men hun saa i Tavshed paa ham og trak ikke Haanden til sig.

„Na Zelia, De viser mig ikke bort, De foragter mig ikke, De hører paa mig uden Brede, aa min Gud, gengælder De da min Kærlighed, elsker De mig.“

Zelia trak langsomt sin Haand ud af hans. Hendes Barm steg og sank, hun blev dødbleg, medens de sitrende Djenlaag sænkedes ned over Djinene, hvis blændende Blik sluktes i Taarer.

„Alain,“ sagde hun, „De har udtalt vor Dom, De maa rejse.“

Han rejste sig vaklende og stammede med fortvivlet Stemme:

„Na saa tog jeg dog fejl, De hader og foragter mig?“

„Nej nej, men netop derfor er det jeg siger: lad os skilles.“

Han nærmede sig hende, tog hendes Hænder og spurgte sagte:

„De hader mig ikke — elsker De mig da?“

„Ja.“

„Zelia.“

„Og det er derfor, De maa rejse herfra.“

„Men —“

„Hush, det var Deres Hensigt — og nu er det dobbelt nødvendigt, det indser De selv, ikke sandt.“

„Min Gud,“ gentog han, „De elsker mig. De elsker mig, og saa vil De, at jeg skal rejse. Nej, det er umuligt.“

„Jeg er gift, Alain.“

„Jeg vil være Deres lydige Slave.“

„Jeg er Moder.“

„Det har intet at sige, De elsker mig og jeg el-

fter Dem — og af den Grund skulde jeg flygte — nej, nej, hvad frygter De for? Jeg beder Dem jo ikke om noget, jeg er lykkelig, saa lykkelig som jeg endnu aldrig har været og aldrig vil blive igen, kære Zelia.

„De er en Engel og Englene tilbeder man paa Kne uden at vove at forlange, at de skal stige ned til os. Na De vød ikke, hvad det er at være i sin Kærlighed, at tro, at den man tilbeder er kold og ligegyldig.

„Det er den ene, virkelige, sande Lidelse. Men De elsker mig — og jeg skulde flygte. Nej nej, jeg har aldrig eftertragtet, aldrig attraaet andet og jeg vil være i Stand til at glæde mig over denne gensidige Kærlighed uden at besmitte den — Zelia, Zelia, hvis De blot kunde læse i mit Hjærte, hvis De kunde se, hvor tilfredsfillet, hvor opfyldt det er ved denne Tilstaaelse —“

Zelia rystede paa Hovedet.

„Alt dette er en Drøm, Alain, og vi maa regne med Virkeligheden.“

„Bød De mig ikke for et Djeblif fiden at blive i Frankrig? Og dog har De kendt min Kærlighed lige fra —“

„Lige fra det første Djeblif.“

„Nu vel, saa er det min Tur at spørge: „Hvad er der forandret?“ Jeg er bleven lykkelig nu, det er alt.“

„Der er den Forskel, at sørend jeg havde tilstaaet Dem min Kærlighed — før jeg ret havde tilstaaet den for mig selv, kunde jeg kære mit Hoved højt. Den

Gang kunde jeg lide i Tavshed, kæmpe og sejre i Tavshed, saa sikker var jeg paa at kunne udsylde min Pligt fuldt ud. Men nu er jeg allerede skyldig, Alain, og jeg vil ikke være mere skyldig, jeg vil ikke bedrage min Mand."

"Lad os rejse, flygt med mig."

"Jeg har en Søn, hvem jeg skylder at bevare min Ære, jeg vil ikke rødme for ham. Nej, jeg har andre Pligter og det vilde være fejgt, uværdigt af mig at forsømme eller glemme dem. Jeg vilde foragte mig selv og en saadan Foragt vilde jeg ikke kunne bære."

"De har gættet min Hemmelighed — jeg er mig min Svaghed bevidst og derfor beder jeg Dem: Rejs herfra."

Alain saa tabs og tøvende paa hende, medens hans Hjærte svulmede af Glæde og Stoltthed over at blive genelsket.

"Alain," tog Belia atter til Orde, "De er en retsindig Mand og har lige som jeg en dyb Modbydelighed for Lavhed, Løgn og Hytleri. Durandeau er min Mand og Deres Ven, den Forbrydelse, vi har begaaet imod ham, er vi ikke selv Skyld i, ti ingen er Herre over sit eget Hjærte. Men lad os ikke gaa videre, ellers ophører vi at agte hinanden. Alain, jeg er en Marion, mit Navn har altid været uplettet, ens betydende med Mod og Renhed."

"Lad mig beholde det pletfrit, hvis De virkelig elsker mig, saa rejs."

Hun vilde knæle ned for ham.

"Jeg beder, jeg besværges Dig, Alain."

Men han rejste hende op og vilde drage hende til sig, da stødte hun ham læmpelig fra sig.

Han betragtede hende et Øjeblik i Tavshed, saa kom der et sørgmodigt, resigneret Udtryk i hans Ansigt og han sagde:

„De har Ret, jeg var vanbittig. De staar over alle andre Kvinder, og jeg vil adlyde Dem, jeg kan ikke afflaa Dem noget — om jeg saa skulde gaa i Døden, vilde jeg gøre det, blot for at vise mig Dem værdig.

„De ønsker at jeg skal rejse — jeg rejser, — og hvad jeg før gjorde af Egoisme gør jeg nu af Kærlighed til Dem. Naar man er stillet som De og jeg, er der én Lykke, den højeste paa Jorden, der er os nægtet.“

„Hvor De god,“ hviskede hun.

„Der er ingen anden Udvej,“ vedblev han, „ti De har Ret, jeg kan lige saa lidt som De hykle og lyve. Desuden vilde Smerten og Fristelsen maaske netop være endnu større, nu da jeg ved at De elsker mig.“

„Naar rejser De?“ skyndte hun sig at sige.

„Ikke før om en Maaned, jeg har lovet Durandeau at vente saa længe for ikke at sætte ham i Forlegenhed. Under De mig den Frist?“ tilspøjede han med Taarer i Øjnene.

Han rakte hende Haanden, hun berørte den let med Fingerspidserne og derpaa gik eller rettere styrtede ud af Værelset uden en eneste Gang at vende sig om efter hende.

Saa snart han var gaaet, gik Zelia bleg og vaelende op paa sit Værelse, hvor hun lukkede sig inde og fortvivlet kastede sig paa Sengen.

„Naa," spurgte Durandean den næste Morgen, „var Raymond her saa i Gaar."

„Ja."

„Og talte Du med ham?"

„Ja."

„Bliver han saa?"

„Nej han rejser."

„Hvorfor dog?"

„Af de Grunde han har sagt Dig."

Durandean gjorde en hæftig Bevægelse, men han undertrykte sin Brede og gjorde ikke flere Spørgsmaal.

Syttende Kapitel.

I Bas Wendon.

Det var ikke uden en sønderrivende Smærte, at Zelia havde besluttet sig til at sende Raymond bort, til at udtale dette skæbnesvangre „Rejs herfra", me-

dens det skreg i hendes Hjærte: „Bliv her, jeg elsker Dig.“

Denne Kærlighed, der var vokset saa hemmelig i hendes Hjærte fra den første Dag, hun havde modtaget Alain, denne Kærlighed, som hun først havde troet at kunne skjule for sig selv og som hun derpaa havde troet at kunne bekæmpe med Geld — denne Kærlighed havde endelig vist sig i hele sin almægtige Styrke.

Den udfyldte og beherskede hende fuldstændig, saaledes som den kun behersker de stærke Naturen, der kun kan elske én Gang i deres Liv.

Hun havde følt hvor svag hun var over for den. Det var som havde hun staaet ved Randen af en Afgrund og skuet ned i dens dunkle dragende Dybde. Men Svimmelheden havde forfærdet hende og hun havde haft Kraft nok til at vige tilbage. Dog det vilde maaske ikke lykkes hende næste Gang. Denne Tanke afsløkkede hende den strænge Beslutning: vi maa skilles for bestandig.

Som man ved, elskede hun ikke sin Mand. Men havde hun nogensinde elsket ham?

Den Gang havde hun troet det, men nu forstod hun sin Fejltagelse.

Tusinde forskellige Følelser havde bevæget hende til dette Afgjættelse. Hun nærede en oprigtig Agtelse for og et trofast Venstreb til Durandean, hun indsaa, at hun maatte have en anden Stilling, at hun ikke kunde vedblive at ligge Doktoren og hans Kone til Byrde.

Desuden følte hun som saa mangen anden ung Pige en Trang til at have en stærkere at støtte sig

til, en trofast fortrolig, der vilde dele Glæder og Sorger med hende, og endelig havde hendes Hjærte endnu ikke talt, hun kendte ikke til Kærlighed. Alt havde forenet sig for at afskynde hende til dette Ægteskab, alt undtagen Kærligheden.

Nu forstod hun det, men nu var det for sent.

Allerede langt tidligere var Skuffelsen kommen, skærende, isnende, kold, og efterhaanden var hendes Ægtelse, Tillid og Sympati forsvunden. Men hun havde forsvoret ved sig selv ikke at forraade det til noget Menneske.

Og medens hun med en næsten skinsyg Omsorg skjulte sine Lidelser og Saar for Verden, forsøgte hun bestandig at beskytte sin Mand imod enhver Tvivl, lige som at omgive hans Hoved med en Glorie af uplettet Hæderlighed — ti denne Mand var jo hendes Søns Fader.

Denne Pligt vilde hun ikke svigte og desuden var det ikke hendes Natur at føle sig lykkelig eller glad ved et Fejltrin, ved at nedbærdige sig til Løgn og Hylleri, ved at forraade sin Mand med smilende Læber — med et Ord, at tage sig en Elsker.

Og dog elskede hun. Hun elskede Raymond saa stærkt, saa lidenskabelig, at hun frygtede for, at hendes Beslutning en Gang skulde blive rokket, at hun skulde komme til at valle mellem Forsagelse og — Ægteskabsbrud.

Nej, hun maatte bort saa snart som mulig. Det var grusomt, men det maatte ske. Det var en hjerteskerende Sorg for hende, men det var hendes eneste Redning.

Men da Planen saa var fuldbgyrdet, da Raymond havde forladt hende efter at have lovet at adlyde hende, bemærkede der sig hende en fuldstændig Sjælsfløvhed og i flere Dage følte hun sig saa afkræftet, saa tanketom, som var hun alvorlig syg.

Saaledes kunde det ikke vare ved. Hun var en af den Slags modige Naturer, som ikke kan fordybe sig i og kæle for deres Sorger.

Hun var skabt til at handle. Naar Lykken var forbi, var der dog Pligten tilbage. Naar hun kunde tilfredsstille sin Kærlighed, saa baade burde og kunde hun tilfredsstille sit Had.

Det var disse Hævntanker, der gav hende Kraft til at leve og det gjorde hende kun end mere besluttet, end mere usorsonlig, at det nu var det eneste Maal, hun havde at eftertrægte her.

Men det var et vanskeligt, indviklet Arbejde og hver Dag der gik blev det vanskeligere.

Siden General Poncey var bleven præsenteret for hende, havde han været der flere Gange og kom der oftere og oftere, men hidtil havde hun ikke en eneste Gang været ene med ham. Altsaa kunde hendes Plan i denne Henseende ikke gaa saa raske frem som hun havde ønsket det.

Begivenhederne afgang ikke udelukkende af hende. Hun maatte gaa meget forsigtig til Værks og afvente det belejlige Øjeblik.

Imidlertid var der en Slags Vaabenstilstand. Den kunde vare i lang Tid endnu og tvang hende til en afgjort Uvirksomhed, der i hendes nuværende Tilstand var hende aldeles ntaalelig.

Det bragte hende atter i Tanker om de Betragtninger, som Miss Blacks besynderlige Opførsel havde fremkaldt hos hende og hun besluttede at faa Klarhed over denne Sag.

Hun vilde vide alt, hvad der angik denne Mand, hvem hun gjorde det største og smærteligste, denne Mand, der stod mellem hende og Kærligheden, mellem hende og Lykken, ham, hun for sin Sønns Skyld maatte vise Erbhødighed, skønt han fra den Dag, de var bleven forenet, kun havde voldt hende Skuffelse ogaa Skuffelse.

Haabede hun maaske at gøre en eller anden Opoffelse, der ved at stille ham i et bedre Lys vilde give hende mere Kraft til at gøre sin Pligt, en Slags Erstatning for det Offer, hvortil hun saa fast havde besluttet sig.

Eller søgte hun tværtimod at overraske ham i en eller anden slet Handling for deri at finde en Undskyldning for den Svaghed, hun allerede havde gjort sig skyldig i og som tildels var bleven fremkaldt af det, hun havde lært at kende af hans Karakter. Forudsaa hun maaske endog Muligheden af et virkeligt Gæld og var det derfor hun søgte at finde formildende Omstændigheder.

Hvordan kan vi vide det, naar det ikke en Gang var hende selv klart.

Hvis hun havde elsket ham eller blot haft fuld Tillid til ham, vilde hun sikkert i Stedet for skjult at granske efter hans Hemmeligheder, have udspurgt ham selv derom.

Men som Sagerne nu stod, var hun altfor uslykkelig til et roligt Overslag. Der var intet, der understøttede hende.

Hun fulgte, hun hengav sig fuldstændig til dette ubestemte Instinkt, der ledede hende ind paa dennes farefulde Vej.

Imidlertid betænkte hun sig dog et Øjeblik, hendes ærlige Natur oprørtes imod denne Fremgangsmaade.

Hun overgav sin Skæbne til Tilfældet og blev Fatalist.

„Naa Mijs Blacq,“ sagde hun efter at hun havde svunget sig op i Sadelen, „i Dag skal Du ikke faa Grund til at beklage Dig over mig. Gaa hvorhen Du selv vil, til Versailles, til Montrouge eller hvor som helst.

„I Dag skal Du bestemme, hvad jeg skal gøre. Hvis Du igen bestemmer Dig til et af de to Steder, saa er det afgjort at jeg lystre dit Bink og handler derefter. Men hvis Du derimod traver fremad uden noget bestemt Maal, saa vil jeg sige til mig selv, at Du de andre to Gange har givet efter for et uforklarligt Lune og saa vil jeg rette mine Handlinger derefter.“

Man skulde have svoret paa at Mijs Blacq forstod sin Rytterskes Ord, ti den vrinskede fornojet og satte saa afsted uden Betænkning som et Menneske, der ved, hvad det vil, og har meget travlt.

Zelia var en altfor god Rytterske til ikke at forstaa sin Hests stumme Sprog og hendes Hjærte snar-

rede sig sammen med en Voldsomhed, der forbausede hende selv, i Forventning om det Svar, hun saa snart skulde faa.

Hoppen travede hverken i Retning af Montrouge eller Versailles, men slog ind paa den korteste Vej til Seinen.

„Det er mærkværdigt,“ sagde Zelia pludselig, „min Mand, der aldrig før kunde udstaa at ride, begyndte pludselig derpaa, da vi kom herud til Fontenay-aux-Roses. Han holder endnu ikke af det og er ogsaa en daarlig Rytter, saa det vilde være fornustigere om han kørte i Viernervognen, naar han vil længere eller gik til Fods, naar han blot vilde en kort Tur. Det har jeg aldrig før tænkt paa.“

Mijs Black vedblev at trave rolig fremad, som en der har et bestemt Maal for Øje og hvis den kunde have udtrykt sine Tanker i Ord, vilde den uden Tvivl have sagt til Zelia:

„Naar saa Du holder mig tilbage og pisser paa mig, naar jeg gaar til Versailles og Du tvinger mig til at vende om, naar jeg vil til Montrouge, saa er det vel fordi, Du vil et andet Sted hen. Ja saa skal jeg gerne gøre det. Mon Du bliver fornøjet denne Gang.“

Saaledes kom det sig, at Zelia efter nogen Tids Forløb befandt sig i Bas Meudon foran en af disse Kroer, som det vrirler af paa Seinebredden.

Paa Skiltet udenfor var der malet en hel Pyramide af alle Slags Tiff og underneden stod der med store Bogstaver:

Jerusalem's Enkes Restauration.

Særskilte Kabinetter.

Bryllups- og Festsale.

Det var en stor Bygning med en Altan paa første Sal, hvorfra man havde Udsigt over Seinen. Bag ved Huset saa man Borde og Stole halvt skjult af de grønne Trær.

I alle Etagerne — der var fire — var der en Mængde store Sale. I Stuen var det umaadelige Koffen, der altid var fuld af travle Tjenestepiger og Karle i Skjortærmere.

Gennem en Port paa venstre Side kom man ind i Haven. Der inde saa man en stor Udbygning, der tjente de ankomne Gæster baade til Vognsfor og til Hestestald.

Miss Black lod til at vide dette, ti uden at betænke sig og glad over Rytterskens Eftergivenhed skyndte den sig gennem Porten hen til Stalden, hvis Lugt syntes at behage den i høj Grad.

Kloffen var fem om Eftermiddagen og det var en Hverdag, en Fredag, derfor var der kun faa Gæster i Restaurationen.

Rytterskens Ankomst vakte en stor Forbavselse og Nytgærrighed mellem de faa Gæster, der sad uden for og nød deres lille Snaps.

Denne unge Kvinde var saa ulig dem, der plejede at komme her.

Tjenestepigerne, der havde mindre travlt denne Dag, lænede sig ud ad Koffenvinduerne eller stimlede

rammen i Døren med opsmøgede Ermer og Hænderne
Lommerne paa de hvide Smæksforklæder, medens to
Karle nærmede sig Zelia og spurgte, hvad hun maatte
ønske.

„Taf, jeg selv skal ikke have noget,“ sagde hun
og saa sig opmærksom omkring, „men vil De gøre
mig den Tjeneste at give min Hest Vand, den har
druget en lang Vej og er meget varm.“

Med disse Ord rakte hun et Femfrankstykke hen
til den Karl, der stod hende nærmest.

„Jo gerne, Frue,“ sagde denne, „men Dig ken-
ner jeg jo,“ tilføjede han, da han havde kastet et
Blik paa Miss Black.

Han gav sig til at flappe den og den fandt sig
deri paa en Maade, der antydede, at de var gamle
Kendte.

„Kender De den Hest?“ spurgte Zelia.

„Ja, jeg tror da, at den ofte har været her før,
men den Gang havde den en anden Rytter. De har vist
købt den for nylig.“

„Ja.“

„Dens forrige Herre kaldte den Miss Black.“

„Ja det hedder den, jeg har beholdt Navnet.“

„Det var en smuk Mand,“ raabte en temmelig
ung, smuk Tjenestepige. „Saadant dejligt sort Haar
og store Øjne.“

Zelia hørte efter uden at sige et Ord. Der var
ingen Tvivl mulig, det var hendes Mand, der har
sagt Tale om.

„Det lader til at den Herre kom her ofte,“ sagde
hun tøvende.

Det røde Kors.

"Na nej, ikke saa ofte, omtrent hver fjortende Dag," vedblev den lille Tjenestepige, medens Karlen holdt Båndspanden hen til Miss Blach.

"Var han ene?" spurgte Zelia og rødmede, trods sin Anstrængelse for at synes ligegyldig.

"Ja, men han traf en Ven, der ventede ham her og de tog altid Nummer femten sammen."

"Ti dog stille, Jeanette," sagde en gammel Tjenestepige, "der er en af Herrerne."

Og hun pegede paa en Mand, der stod foran en Buss med Hænderne paa Ryggen og saa stibt paa Frøken Durandeaue.

Han stod for Resten noget borte og kunde næppe høre, hvad der blev sagt.

Zelia fulgte med Blikket den Retning hun pegede i og fik Øje paa Manden, der hurtig traf sig tilbage, da han bemærkede, at den unge Kone saa paa ham. Som Følge heraf kunde hun kun se ham meget utydelig, han var lille og temmelig tyk med en bleg Ansigtssfarve, en tarvelig Dragt, glat skægloft Ansigt og blaa Briller for Øjnene.

Hun var vis paa at hun ikke kendte ham.

"Ja det er sandt," svarede den lille Tjenestepige. "Fredag er deres Dag og den anden kommer gärmt Kl. fem."

Attende Kapitel.

Det gav et Sæt i Zelia. Klokken var allerede over fire.

Hesten havde slukket sin Tørst og efter at have slukket Folkene greb hun rassk Tøjlerne og skyndte sig afsted.

I otte Dage red Zelia omkring i Omegnen af Fontenay-aux-Roses, ja endog helt inde ved Paris for at se om Miss Black atter vilde spørre hende til et eller andet ubekendt Sted.

Men det var forgæves Miss Black gik overalt, hvor dens Frue vilde hen, uden at stanse en eneste Gang af sig selv.

Det var tydelig at mærke, at den ikke brød sig om, ikke var vant til at stanse andre Steder end i Versailles, Montrouge og Bas-Mendon.

Det havde ikke været romantiske Griller, der havde ledet dens Opsørsel, den havde overhovedet ikke bet med Romantik at gøre. Det var en rolig, adstaaende Hest, der var bleven vant til enten at ride til de fire Beje eller til Mutter Jeausfelses Restauration, som Bønderne kaldte den, eller til et vist Hus tilhøjre paa Versaillesvejen lige ved Indgangen til Byen.

Dette var Zelia nu aldeles sikker paa og hvis hun vilde forsatte sin Undersøgelse, vidste hun i al Fald aldeles sikker, hvor hun skulde henvende sig.

Skønt de tre Steder laa i helt forskellige Retninger og temmelig langt fra hinanden, laa de dog alle saa nær ved Fontenay-aux-Roses, at man kunde

begibe sig til hvilken som helst af dem uden stor Ulejlighed eller Tidsspilde og uden at behøve at tage igennem Paris.

„Nu forstaar jeg, hvorfor han ikke kan benytte Bognen,“ tænkte Zelia, „han kan ikke selv køre og altsaa maatte han indvie Kusten i sine Hemmeligheder. Siden han har givet mig Miss Blach igen, iejer han hver Dag en Hest her i Nærheden under Paaskud af, at han nødig vil vænne sig af med at ride igen.“

Hun vidste udmærket Bested med de to hemmelighedsfulde Huse i Mendon og Montrouge, men ikke det paa Versaillesvejen.

Da hun den Gang ikke havde nogen Mistanke, havde hun ikke set sig rigtig om paa Stedet og det vilde være hende umuligt at sige, hvordan Huset saa ud, og hvor omtrent det laa.

„Altsaa maa jeg først og fremmest ride derhen,“ sagde hun, „bagefter faar vi saa se.“

Intet var lettere, hun behøvede kun at styre Miss Blach ind paa Vejen til Versailles, saa løb den af sig selv.

En tolv hundrede Metres fra de første Huse i Byen stansede den foran et smukt Landsted, der laa tilhøjre paa Vejen bag ved en Gitterport af moderne, tarveligt Arbejde.

Der var intet mærkeligt hverken ved Huset eller ved Haven.

Huset laa noget isoleret, dels paa Grund af sin egen store Have, dels paa Grund af de tilstødende endnu større Haver og det tomme Terræn bag ved.

Det var et af disse to Stageshuse, som lejes ud til pensionerede Embedsmænd og til Pabernuer, der vil bo paa Landet for en billig Pris. Det lod til at være beboet, at dømme efter de hvide Gardiner.

Men medens Zelia saaledes iagttog Huset, bemærkede hun, at hun selv blev iagttaget og at hendes Nærværelse lige som første Gang opvakte en vis Nysgærrighed mellem de saa Menneſker, der opholdt sig i Nærheden.

Den venstre Side af Bejen var mere befolklet end den højre. Der var en Del Huse, der laa meget nærmere ved hinanden, ja der var endog en to, tre Buiker, en Urteframhandel og en Kafé.

Urtefræmmersken, Ejeren af Kaféen og en Del Tjenestefolk fra de forskellige Villaer stirrede paa den fremmede Dame, der var stanset paa Landevejen.

„Min Ridedragt gør altid saa megen Opsigt,“ tænkte Zelia, „og det maa jeg fremfor alt undgaa. Jeg vil komme igen i en anden Dragt.“

Nu kendte hun Stedet godt nok til ikke at behøve nogen Vejviser. Hun kunde godt undvære Miss Black — den var kun til Ulejlighed.

To Dage efter begav Zelia sig til Paris og tog derfra med Toget til Versailles.

Det var meget let for hende, ti Durandean var allerede om Morgenen tagen til Paris, hvorhen vigtige Forretninger kaldte ham, han havde meget travlt med Bladet, sagde han, nu da han vidste at Raymond vilde rejse.

Fru Durandean havde klædt sig i en af

disse tarvelige, lidt mørke Dragter, under hvilken Kvinden saa let skjuler sig.

Et tykt Slør bedækkede desuden hendes smukke ungdommelige Ansigt, saa at det var umuligt at gætte den smukke Rytterske, der allerede to Gange var stanset foran det hemmelighedsfulde Hus.

Saaledes beskyttet imod enhver Mistanke begav hun sig modig ud paa den korte Rejse og da hun var kommen ud paa Versaillesvejen, begyndte hun at gaa ganske langsom, medens hun med paatagen Opmærksomhed betragtede Husene, ja endog et Par Gange stansede for at kaste et Blik ind i Haven som en, der søger efter noget og dog ikke kan finde det.

Bærtshusejeren og Urtekræmmersten havde for længst faaet Øje paa hende. Det var just hvad hun onskede, hun gik over Vejen, traadte ind i Urteboden og sagde:

„Undskyld at jeg gør Dem Ulejlighed —“

„Na, det betyder aldeles intet, Frue. Med hvad kan jeg tjene Dem?“

„Jeg vilde gerne have en lille Lejlighed for Resten af Sæsonen og jeg synes meget godt om at bo her i Nærheden af Versailles. Ved De ikke, om der er nogen ledig her?“

„Jo, desværre,“ sagde Konen, „Huse skorter det saamæn ikke paa. Der er for Eksempel det, der ligger dernede.“

„Ja jeg har nok set det, men det er for stort, jeg maa have et lille Hus omtrent som der,“ og hun pegede paa det hemmelighedsfulde Hus, „men det lader til at være beboet.“

"Ja der bor en ung Dame," sagde Konen med et besynderligt Smil.

"Saa — alene?"

"Na det er som man tager det — det er en uoverholdt Pige, skal jeg sige Dem."

"Saa."

"Ja, for Resten er der ikke noget at sige imod hende, hun holder sig rolig, gaar sjælben eller aldrig ud og modtager aldrig andre end sin Herre."

"Hvad kalder hun sig?"

"Fru Flamana."

"Na hvor det er fedelig, at det er udlejet, det vilde netop have passet mig saa udmærket."

"Men det er jo sandt," udbroød Konen pludselig, "jeg synes, at Pigen for et Par Dage siden sagde, at hendes Herskab gerne vilde leje Huset bort hvis der tilbød sig en gunstig Lejlighed."

"Det vilde jo passe fortræffelig, men jeg maatte jo først bese Huset. Kunde De ikke skaffe mig Bished straks —"

"Jo det kan jeg sagtens. Hvis De blot vil vente et Øjeblik, skal jeg gaa over og tale med Marianne — det er jo lige over Gaden."

"Tak skal De have — De gør mig en stor Tjeneste dermed."

Konen løb hurtig over Bejen og ringede paa Portklokken, medens Zelia fra den mørke Butik fulgte hende med et nysgærrigt Blik.

Uheldigvis forsvandt hun straks efter i Haven og Zelia saa i et Par Minutter slet intet.

Saa vendte den stikkelige Kone igen tilbage.

„Det træffer sig jo helbig,“ sagde hun lige som hun kom indenfor. „Jeg tog ikke fejl, Fru Flamane har virkelig i Sinde at leje sine Værelser bort, hvis det er hende muligt at blive af med dem. Hun har kun ikke ladet en Plakat staa op udenfor af Frygt for at nysgerrige Menneſker ſkulde komme og ulejlige hende under Paaskud af at ſe Værelſerne.“

„Saa kan jeg alſaa —“

„Nej ikke i Dag, hun er gaaet ud, men Mari-
anne lovede at ſige hende Beſked, naar hun kommer
hjem —“

„Hvornaar mon —“

„Ja hvis De vil komme igen i Morgen ved
denne Tid, kan De viſt godt ſaa Fruen i Tale, med
mindre hun har ombestemt ſig, men det kan næppe
være rimeligt.“

„Ja ſaa kommer jeg igen,“ ſagde Belia hurtig,
„men gør mig den Tjeneste at lade hende det vide.“

„Ja Fruen kan stole paa mig,“ ſagde Konen
henrykt.

Nittende Kapitel.

Generalen forsøger at storme Fæstningen

Da Zelia kom hjem sagde Pigen, at General Poncey havde ventet en Time paa hende.

Ved denne Underretning, ved Tanken om, at hun vilde være alene med denne Mand, skiftede Zelia Farve.

Det blotte Syn af ham, Lyden af hans Navn forarsagede hende altid en Rædsel, som hun kun formaaede at overvinde ved den yderste Viljékraft.

Hidtil havde enten Euxodie eller Durandau — somme Tider begge — været til Stede ved deres Sammenkomster og de andres Nærværelse havde ligesom gjort hendes Byrde mindre tung.

Imidlertid havde hun forudset, at de en Gang vilde komme til at tale sammen uden Vidner, ja hun havde endog ønsket det, hun betragtede i Grunden kun de andre Møder som et Middel til lidt efter lidt at blive hærdet, at vænne sig til den Rolle hun vilde komme til at spille i det Drama, der forberedtes i al Stilhed.

Efter et Djeblisk Tøven og Svaghed vandt hun derfor atter Heiredømmet over sig selv og idet hun paakaldte sin Moders og Broders Navn, traadte hun en Smule bleg, men med en fast Beslutning ind i Dagligstuen, hvor Generalen ventede hende.

Vi kender ham allerede fra den Gang Zelia saa ham paa Vejen til Versailles.

Det er det samme Røvfugleansigt, paa en Gang indbildsk og sløv, brutalt og forsængeligt. Han havde en høj, mager Figur — som han snørede — samt fremstaaende Hoster og han holdt sig stiv og strunk paa fine tynde Ben.

Ikke desto mindre gik han for en køn Mand, trods den ubodelige Skade, som Aarene, tilbragte med Drif og Svir sammen med Kammerater og Soldaterløjer, havde tilspjættet ham, og han bar med Anstand sin guldsrammerede Uniform med de mange Ordener.

I det Øjeblik Zelia traadte ind i Stuen, stod General Felix Poncey foran et stort Spejl med Ryggen til Døren og glattede sit røde Skæg indtog forskellige Stillinger, prøvede Ansigter i Spejlet, rullede sine runde, gule Øjne og øvede sig med et Ord i sin Rolle som gammel Laps med et saa triumferende og saa grotesk Udtryk, at hvis det ikke just havde været ham, ham, som hun i Tankerne stadig saa bedækket med Blod, vilde Zelia være bristet ud i Latter.

Men Latterligheden hos denne uniformerede Slagter, der myrdede og nedskød forsvarsløse Kvinder og Børn og vaabenløse Mænd, søjede kun lidt mere Bæmmelse til hendes i Forvejen glødende Had.

Bed den lette Støj, hun fremkaldte ved sin Indtræden, drejede Helten fra Decemberdagene og fra Togene mod de rustfyldte Arabere sig hurtig om og hilste.

Var det Frygten for at blive overrasket i sine Øbeller foran Spejlet, var det Bevægelsen over at være ene med en smuk Kvinde, eller var det de tre Glas Absjint, han havde skyllet ned før han begav sig

derhen, hvor „Skønhed og Ynde vinkede“, som han vilde have sagt i sit blomstrede Sprog, — der farvede hans udstaaende rynkede Kinder røde og som fik hans Øjne til at skinne under de bukkede, gule, tunge Djenlaag?

Det var sandsynligvis alt dette tilsammen.

„De maa undskyldte, jeg har ladet Dem vente saa længe, Hr. General,“ sagde hun, „men da jeg ikke vidste, at De vilde komme i Dag, var jeg gaaet ud at spadserere.“

„Ja, Frue,“ sagde han med en høflig Bevægelse, „jeg skal ikke nægte, at Tiden saldt mig forfærdelig lang.“

„Og tør jeg spørge, hvad der forskaffer mig Vren af Deres Besøg?“ vedblev hun, idet hun satte sig og med et Tegn bad ham gøre det samme.

Generalen greb fat i en Lænestol og rullede den hurtig hen til den Stol, hvorpaa Zelia sad.

Derpaa stirrede han et Øjeblik stift paa hende og svarede sagte:

„Det var Ønsket om at se Dem, Frue, og det vil næppe undre Dem. En Soldat siger altid sin Mening ærlig og lige frem, derfor vil jeg da ogsaa tilstaa Dem, at jeg finder Dem ganske dejlig, at jeg aldrig har set en saa smuk Dame og lige fra det Øjeblik, jeg blev præsenteret for Dem, har jeg kun tænkt paa og drømt om Dem. Jeg er hel beruset af Deres Ynde.“

Zelia følte sig greben af en forfærdelig Bæmmelse og gjorde en Bevægelse, som Generalen antog hidrørte fra hendes „yndige Blufærdighed“.

Med en Driftighed, som han skulde fine tidligere lette Sejre og de tre Glas Absint han havde druffet, før han gik hjemme fra, vedblev han med et brændende Blik og sitrende Overskæg:

„Og skønt jeg har set mange smukke Kvinder fra alle mulige Lande og af alle mulige Farver, baade franske, arabiske og andre, saa har jeg dog paa min Vre aldrig set nogen, der kunde sammenlignes med Dem eller hvem jeg saadan tragtede efter at kunne erobre.“

Ved disse Ord lagde han kærtegnende Haanden paa hendes Knae.

Zelia sprang op fra Stolen og sagde med stolt, bydende Mine:

„Sr. General.“

Hun var bleven forfærdelig bleg og der kom et saadant Udtryk af Rædsel og Had i hendes Øjne, at Generalen blev staaende aldeles overrasket med Haanden udstrakt, Knebelbarten strittende til alle Sider, aldeles tilintetgjort uden dog fuldt ud at forstaa Betydningen af dette Blik, da han ikke vidste, hvilke Følelser, der opfyldte den unge Kone, hvis Pigenavn han ikke kendte.

For Resten er det meget tvivlsomt, om dette Navn overhovedet havde mindet ham om noget.

Han glemte temmelig let dem, han havde ladet nedfale under Udøvelsen af sine Embedspligter; det var noget, der hørte til hans Etilling og han tænkte ikke mere paa det end paa de Arrestordre, han udstedte mod en eller anden Soldat, der vendte bestænket hjem til Kasernen.

Desuden havde hun foretaget saa mange af den Slags Oversalb paa de stakkels Arabere med deres Koner og Børn, at det ene blandede sig med det andet i hans forvirrede Hjerne, og de blodige Minder drufnede i Absintens grønne og Chartreusens gule Strømm.

Hvis man havde talt til ham derom, vilde han være bleven meget forbavset og den Dag da han havde ladet fem hundrede og halvtredsindstyve Beduiner — baade Kvinder og Mænd — nedfable, stod mindre klart for ham end den eller den Revu-Dag, paa hvilken han var reden forbi den overordnede, af hvem hans Avance mest ahang.

Han var først bleven lidt forvirret, ja endog forstrækket, men han beroligede sig snart med den Tanke, at Fru Durandean blot vilde spille den forfærdede Dyb og den frænkede Ufskyldighed og den Slags Komedier skulde nok ikke skræmme saadan en gammel Soldat som han.

Zelia vendte for Resten hurtig Blikket bort fra ham og gav sig til at gaa op og ned ad Gulvet med vaklende Skridt og sammenbidte Tænder, medens hendes Legeme rystede som af Kulde.

Dette varede dog ikke længe. Hun gik atter hen til Generalen, satte sig paa en Stol lidt fra ham og i Nærheden af Klokkestrænaen og sagde med en Stemme, der i Begyndelsen rystede lidt, men efterhaanden blev sikrere:

„Det, De der siger er vel hvad man kalder en militær Kærlighedserklæring?“

„Naa det var heldigt,“ tænkte Generalen beroli-

get, „hun begynder selv at tale om det. De er dog alle sammen ens. Maaske jeg var lidt for voldsom før, men det har altid lykkedes mig før.“

Han glattede sit Skæg og svarede:

„Ja Herre Gud, Frue, vi Soldater bruger nu ikke mange Omsvøb, vi er ærlige og ligefremme lige som vore Vaaben. Min Erklæring var maaske lidt hæftig, men det maa De skrive paa min — min hæftige Kærligheds Regning.

„De har besejret mig med et Blik og jeg tilhører Dem med Legeme og Sjæl.“

Han forsøgte at nærme sin Stol til hendes, men hun strakte Haanden op mod Klokkestrængen og sagde rolig:

„Bliv hvor De er eller jeg ringer.“

„Naa saadan,“ tænkte han, „hun puster en Belejring efter alle Kunstens Regler. Ja ja, det kan man jo gerne føje hende i. Naar Fæstningen først er belejret, er den nemt taget, plejer vi at sige i Garnisonen.“

Som Følge heraf udbrød han ganske højt med en Stemme han selv fandt rørende:

„Verolig Dem, Frue, jeg adlyder. Enhver stor Kærlighed har Verbodigheden til Følge.“

Denne Frase havde han læst samme Dags Morgen i en Føljeton, medens han tillavede sin Absint.

„De har gjort mig en Kærlighedserklæring, sagt mig, at De elskede mig hvad har De nu i Sinde?“

„Hvad jeg har i Sinde?“

„Ja i hvad Hensigt, med hvad Formaal?“

„Jh, men kære Frue, i den Hensigt og med det Formaal —“

Han stansede forvirret, dette Spørgsmaal havde han ikke ventet og det var ham umuligt at give Svar derpaa.

Aldrig før havde han generet sig saaledes og jo længere han betænkte sig, desvære blev det.

Han havde aldrig udmærket sig ved Vid eller Mandenærbærelse, at tage med Storm var hans Force. Alt andet forstod han sig ikke paa.

Relia saa endnu paa ham uden med et Ord at hjælpe ham paa Gled.

„Jeg venter paa et Svar,“ sagde hun, „jeg haaber da ikke, at De kun gjorde det for at ville fornærme mig?“

„Nej tværtimod.“

„Ja saa véd —“

„Jeg sagde Dem jo kun Komplimenter, jeg sagde, at De var yndig, indtagende og bedaarende — tror De jeg vilde blive vred, naar De talte om mit Mod i Felten.“

Den sidste Jde var pludselig falden ham ind og han fremsførte den nu med en stolt og triumferende Mine.

„Jeg véd ikke, hvori en Soldat sætter sin Værd, men jeg véd, hvori en hæderlig Kone sætter sin — husk paa jeg er gift.“

„Er De da mindre smuk derfor?“

„De har selv en yndig Kone.“

„Det véd jeg ikke noget af, naar jeg ser Dem.“

„Og desuden kender jeg Dem slet ikke, det er ikke en Maaned siden jeg saa Dem første Gang.“

„Na General Poncey er godt kendt.“

„Ja Deres Navn staar maaske i den militære Rangliste, men den kender jeg ikke.“

For anden Gang maatte Generalen tie.

Relia rejste sig.

„Hvis jeg talte til Deres Kone eller min Mand om dette, vilde det blive højest ubehagelig for Dem,“ sagde hun.

Generalen trak febrilsk i sit Overskæg, han var meget daarlig tilpas, da han i Grunden var forfærdelig bange for huslige Scener og desuden lige saa nødig vilde at have at det uheldige Kærlighedsæventyr senere skulde blive bekendt, som han gerne havde fortalt derom hvis det havde havt et heldigt Resultat.

Han havde ogsaa rejst sig.

„Vær kun rolig, Hr. General,“ vedblev hun, „jeg skal ikke forraade Dem.“

„De er altsaa ikke vred paa mig,“ udbrød han med en forhaabningsfuld Stemme.

„Det afhænger ganske af Dem selv.“

„Hvad ønsker De da at jeg skal gøre?“ spurgte Generalen.

„Fremfor alt være fornuftig. Vi er ikke i Afrika og jeg er ingen Orientalerinde.“

„Jeg skal nok være rigtig fornuftig,“ udbrød han, „og lige saa lydig som en Rekrut. De kender mine Følelser og jeg vil haabe —“

„Paa hvad?“

„Paa at De en Garg med Tiden vil vise Dem mindre stræng og modtage min, General Felix Bonceys Hyldest.“

Han havde rejst sig og lod sine glimrende Orde-
ner spille i Solen lige som en Paafugl, der spreder
sin prægtige Vifte, medens hans Dine flammede af
Attraa og af Stoltthed over den saa nær forestaaende
Sejr.

„Jeg har jo sagt, at jeg ikke kender Dem,“ sagde
Zelia.

„Saa skal De lære mig at kende.“

„Ja det er just det jeg vil. De skal fortælle
mig alt om Deres Liv.“

Han saa forbavset paa hende.

„Naar man beder en Kvinde om det, De har
bedet mig om, saa har hun en vis Ret til at vide,
hvem det er hun har at gøre med. De vil maaske
kalde det kvindelig Nysgærrighed — men vil De af-
slaa at tilfredsstille denne Nysgærrighed?“

„Nej tværtimod, og naar De først véd, hvem jeg
er og hvad jeg er værd, saa vil De deraf se, at min
Kærlighed kan gøre Dem Vre og at De rolig kan
betro Dem til mig.“

Det gøs i Zelia, men hun beherskede sig hurtigt
og svarede:

„Deraf kan jeg i al Fald se, hvor vidt General
Boncey har fortjent den Overbærenhed, som jeg har
viist ham.“

„Den fortjener han sikkert Frue og mere endnu.“

„Ja hvad det angaar, kommer det først og frem-
mest an paa at behage.“

Det røde Kors.

„Hvad skal jeg da gøre?“

„Søge at behage.“

Han vilde gribe hendes Haand og føre den til fine Læber, men Zelia traadte rask et Skridt tilbage og greb i Klokketrængen.

En Tjener kom ind.

„Vil De være saa god at følge Generalen ud,“ sagde hun.

„Ja tænkte jeg det ikke nok,“ sagde Generalen ved sig selv, „Kvinderne er alle sammen ens. „Hun“ er allerede helt formildet. I Begyndelsen skræmmede jeg hende og saa begyndte hun at tale om sin Mand og min Kone, saa jeg allerede troede hun vilde lade mig kaste paa Døren. So pyt, man sender ikke saa let saadan en Mand som mig bort, det véd jeg af Erfaring. Det kommer nok, hun overgiver sig nok den lille. En General, en berømt militær, det er altid smigrende.“

Han vilde sikkert have været mindre tilfreds hvis han havde set det Blik af vildt Had, som Zelia sendte efter ham, hvis han havde hørt disse Ord fra hendes dirrende Læber:

„Den Skurk, han overgiver sig, jeg har ham i min Magt og kan saa alt at vide, hvad han véd.“

Tyvende Kapitel.

Den underholdte Kvinde.

Zelia traadte nøjagtig til den angivne Tid ind i Artekræmmerens Butik og Madam Lecanus, det var Konens Navn, modtog hende med aabne Arme. Derpaa gav hun sig straks til at fortælle, at hun var Enke, femogfyrethve Aar gammel, Moder til tre Børn, som hun havde meget ondt ved at ernære osv., alt med den største Veltalenhed og uden nogen Foranledning fra Fru Durandeaus Side.

Og endelig sluttede hun med at anbefale Fruen sin Butik.

„Jeg skal gerne købe hos Dem, hvis jeg kommer til at bo her, men det er jo slet ikke vist, jeg véd jo ikke en Gang om jeg synes om Lejligheden, om den virkelig er til Leje og om jeg kan faa Lov at bese den.“

„Jo det kan De rigtignok,“ sagde Madammen ibrig. „Hvad for noget, sagde jeg Dem ikke det før. Fru Flamana er hjemme i Dag og jeg behøver kun at sige den gamle Pige derovre Bessed. Jeg er vis paa at De vil synes om Huset. Det er hyggelig, Overken for stort eller for lille, der er en meget smuk Udsigt og en udmærket sund Luft. De véd nok her. Versailles har der aldrig været Kolera, her er kun Kopper og Tyfus. Na jeg er vis paa at De vil ople Dem tilfreds her — især hvis De har Børn.“

Det sidste var i Grunden et Spørgsmaal, men Zelia besvarede det ikke og da Ronen nu omtrent havde udtømt sit Ordforraad gik hun over Bejen for at høre, om man kunde modtage den fremmede Dame, der vilde se paa Lejlighed.

Zelia havde taget den samme mørke Dragt paa som den foregaaende Dag og havde bedækket sit Ansigt med et tæt Slør.

Denne Forholdsregel var høist nødvendig, ti der stod en stærk Sindsbevægelse at læse i hendes Ansigt til Trods for det tilsyneladende ligegyldige Skridt, hun vilde foretage.

Ti i Grunden var det jo en Rigtserklæring mod hendes Mand, denne hemmelige Opdagelsesrejse. Der var noget heri, som ydmygede hende og hvorimod hendes Tinspølelse protesterede, men hun adlød en Tølelse, skønt vag og ubestemt, dog var stærkere end alt andet.

Hun handlede uden at ville tænke og hun styrte sig ind i det ubekendte med højet Hoved og lukkede Øjne, dreven frem af tusinde forskellige Impulser og bestemt paa at skaffe sig Klarhed i denne Sag, hvad det saa skulde koste.

„Hvad kan jeg saa at vide der,“ sagde hun ved sig selv, medens hun ventede paa at Madam Becanus skulde komme igen. „Sandsynligvis intet andet end hvad jeg aner, hvad jeg kan tænke mig, nu da jeg kender min Mand saa godt som jeg gør. Jeg vil saa denne underholdte Kvinde i Tale og — hvad saa?“

Men skønt hun sagde sig selv, at det næsten ikke var Umagen værd og at hun dog ikke vilde vide mere,

naar hun gik derfra end da hun var kommen, følte hun sig ude af Stand til at opgive denne Plan, ja hundrede sig endog over at hun et eneste Øjeblik kunde have tænkt derpaa.

Imidlertid kom Uteflæmmersten tilbage.

„Marianne venter paa Dem,“ raabte hun triumferende.

„Tak,“ sagde Zelia.

Hun gik hurtig over Bejen og kom til Gitterporten, hvor en Tjenestepige paa en halvtredsfindstyve Aar ventede paa hende.

Zelia maalte hende med et prøvende Blik, men Udfaldet af denne Undersøgelse svarede ikke til hendes Forventninger.

Marianne saa ud som en god hæderlig Kvinde, der var intet hos hende, der forraadte hendes Frues betydelige Stilling.

„De vilde se paa Lejligheden?“ spurgte Tjenestepigen, „det var vel for at leje den?“

„Ja hvis jeg synes om den.“

„Jeg vil gøre Fruen opmærksom paa, at Kontrakten endnu gælder for to Aar.“

„Det gør ingen Ting, lad mig blot først se den.“

Marianne begyndte med Haven. Den var i en meget god Stand fuld af Blomster og meget smagfuld arrangeret.

Foran Huset var der blot en bred grusbelagt Gang, den virkelige Have laa bagved Huset skjult for nysgerrige Blikke.

Huset selv havde to Etager foruden Stuen. Naar man kom ind ad Entrédøren, laa der til venstre Køl-

fenet og til højre Dagligstuen, hvis store Glasdør vendte ud til Haven og til venstre var der desuden et lille Bærelse, som man efter Forgodtbefindende kunde bruge til Boudoir eller Arbejdsbærelse.

Paa første og anden Etage var Bærelserne fordelt paa samme Maade, de to vendte ud til Vejen og de andre to til Haven.

Helt oven paa var Loftet og under Køkkenet var der en Kælder, som Zelia dog ikke vilde se.

Alt dette var nydelig møbleret, uden Lüksus, men smagfuld og i højeste Grad ordenlig og renlig. Et Klaver med aabne Nodebøger viste, at Husets Beboerske dyrkede Musik.

Nogle Tegninger og Malerier, Landstaber og Scener fra Hverdagslivet hang paa Væggen.

Spisestuen var lille og i Buffeten var der kun meget faa Genstande lige som der paa Køkkenrækkerne kun saas det aller nødvendigste Køkkentøj og Spisestel, — alt dette syntes at tyde paa, at Folkene her levede et stille Liv og ikke modtog mange fremmede hos sig. Hvor meget Zelia saa søgte, fandt hun ikke en eneste strigende Farve, ikke en eneste Ting, der kunde støde hendes Smag eller bekræfte Urtekræmmerens ufordelbelagtige Mening om Husets Beboere.

Tværtimod, alt tydede paa en streng Hæderlighed, ja der var endog udbredt en vis spørgmodig Alvor over det hele trods Husets smukke Beliggenhed, trods de duftende Blomster og det friske Grønsvær, der voksede frem der ude under den dejlige, klare, blaa Himmel.

Pigen havde aabnet et stort indmuret Skab og der ved havde Belia faaet Lejlighed til at se nogle Dameskjoler, hvis tarvelige Snit og donce Farver viste, at Fruen havde den samme fine Smag med Hensyn til sine Toiletter som med Hensyn til Bærelsernes Ud-
styrelse.

Da hun fik Øje paa noget Legetøj, udbroød hun Hurtig:

„Na her er Børn?“

„Ja en lille Pige.“

„Nej, hvor gammel er hun?“

„Fire Aar.“

„Er Deres Frue — hun hedder Fru Glamana, Hører jeg.“

„Ja.“

„Er Fru Glamana Enke?“

„Nej,“ sagde den gamle Pige og saa tøvende paa Belia.

Der var noget sikkert og tørt i hendes Tone og Blik og hun ikke lod til at være meget meddelsom, men Fru Durandeanu var fast bestemt paa ikke at lade sig afkræmme.

„Saa er det altsaa med Hr. Glamana jeg skal tale?“

„Nej det kan De godt afgøre med Fruen, Herren er ikke til Stede.“

Disse Ord sagde intet og Belia indsaa at hun ikke vilde faa mere at vide paa denne Maade, selv om hun ikke havde generet sig for at spørge om noget mere.

„Ja kan jeg saa faa Fruen i Tale. Vejliggheden er god, men Betingelserne?“

„Vær saa artig,“ sagde Marianne.

De stod nu foran et Bærelse, som Zelia endnu ikke havde set.

Marianne aabnede Døren og sagde:

„Frue, her er den Dame, som gerne vilde se Vejliggheden.“

Zelia traadte ind i et Sovestue, der var lige saa tarvelig og proper som den øvrige Vejligghed, og fik straks Øje paa en efter hendes Mening meget ung Dame, der sad med Ryggen mod et aabentstaaende Vindu.

Fru Flamana — ti hende var det — sad foran et Slags Sybord og holdt en Bog i Haanden. Ved hendes Fodder paa det tykke Tæppe legede en lille Pige med sin Duffe.

Zelia stansede overrasket.

Det var rigtignok ikke det, hun havde forestillet sig, da hun hørte at hun skulde besøge en underholdt Dame, der en Gang imellem modtog Besøg af „sin Herre“.

Fru Flamana rejste sig og sagde med en blid Stemme:

„Vær saa god at sætte Dem ned, jeg skal med Fornøjelse give Dem alle de Oplysninger, De maatte ønske.“

Nu saa Zelia hendes Ansigt, der halvt blev be-
lyst af det blændende Skær fra Vinduet.

Men i Stedet for at nærme sig eller sætte sig

ned, blev hun staaende som fastnaglet til Pletten, medens en krampagtig Rysten gennemførte hende.

Fru Flamana nærmede sig hende forbavset og fæstede sine dybe, sorte Øjne paa hende med et paa en Gang melankolisk og sympatetisk Blik.

„Åa Gud,“ stammede Zelia med kvalt Stemme.

Derpaa styrtede hun pludselig frem, greb med den ene Haand fat i Fru Flamana, medens hun med den anden rev Sløret af sit Ansigt for bedre at se, og trak hende hen til Vinduet, hen i det fulde Dagslys.

De to Kvinder stirrede et Sekund paa hinanden, saa blev Fru Flamana dødbleg, famlede hen for sig med den Haand, hun havde fri. Saa hvistede hun Ordet „Zelia“ hen for sig og faldt derpaa bividstløs om paa Gulvet.

„Isabella,“ sagde Zelia, der selv var en Asmagt nær, „Isabella, min Søster.“

Ende paa første Del.

Anden Del.

Forræderens Hustru.

Forste Kapitel.

Da Zelia saa sin Søster — ti hende var det virkelig — falde bevidstløs om paa Gulvet, rejste hun sig med en Kraftanstængelse, glemmende sin egen Svaghed, sin egen Sindsbevægelse, kun med Tanker for den, hun havde troet tabt for bestandig og som hun nu gensandt paa en saa uventet, en saa vidunderlig Maade.

At hendes Søster skulde være bleven i Live var i Sandhed aldrig faldet hende ind. Man maa huske, at Doktor Thévenin ikke havde meddelt hende sin Tvivl angaaende Isabellas Død eller underrettet hende om de Undersøgelser, han den Gang havde sat i Gang.

Desuden, da han kort efter blev arresteret og derpaa landsforvist, havde det været ham umuligt at fortsætte disse Undersøgelser og da Maren gik uden at han hørte det mindste til hende, følte han sig tilsidst forbisset om den unge Piges Død.

Zelia havde aldrig anet andet, end at Isabella var bleven myrdet og begravet sammen med hele den

øvrige Familie og hvad Isabella angaar, da maa man huske, hvordan hun halv vanvittig var flygtet bort fra Huset over sine Slægtninges Lig.

Man vil saaledes forstaa de to Søstres Overbældelse ved dette Møde.

Den gamle Pige, der var bleven staaende paa Tærskelen efter at have ført den fremmede ind til sit Herstab, ilede nu til og ved hendes Hjælp løstede Zelia sin Søster op og bar hende hen paa Sengen, hvor de lagde hende ned.

„Skynd Dem,“ raabte Zelia, „og kom med Edbelse, Vand eller hvad De har ved Haanden.“

„Na Gud,“ stønnede Marianne, „hvad er der dog i Bejen. Skal jeg ikke sende Bud efter den nærmeste Læge?“

„Nej, det behøves ikke endnu,“ svarede Zelia, „hun er kun besvimet. Naar hun først er kommen sig, kan vi altid se.“

Medens hun talte, hængte hun Isabellas Kjole op for at give hende Luft og lette Blodcirkulationen. Hun vilde ikke have fremmede Mennesker omkring sig under disse Omstændigheder.

Den gamle Marianne havde kun hørt de to Navne Zelia og Isabella blive nævnt og hun vidste ikke af at disse to Kvinder var to Søstre, der gensandt hinanden efter ti Aars Forløb.

I hele ti Minutter blev Isabella liggende bevidstløs paa Sengen.

Lidt efter lidt vendte Farven imidlertid tilbage til hendes blege Kinder, hun udstødte nogle dybe Suk,

aabnede Djnene og saa sig om med et ubestemt Blik som om hun ikke vidste hvor hun var.

Til sidst blev hendes Blik dog fastere og hun saa med sine store sorte Djne op paa Zelia, der ængstelig iagttog hendes Bevægelser.

„Na er det virkelig Dig,“ hviskede hun.

„Hys,“ sagde Zelia.

Derpaa vendte hun sig om til Marianne og sagde blidt, men bestemt:

„Lad os være lidt alene, nu er hun jo kommen til sig selv igen og skulde hun igen trænge til Deres Hjælp, skal jeg kalde paa Dem.“

Pigen saa tvivlraadig paa Fru Flamara, denne rejste sig lidt op i Sengen og sagde:

„Tak, Marianne, jeg har det virkelig bedre og behøver ikke Din Hjælp.“

Marianne gik ud med et lidt ærgerligt og nysgærrigt Blik.

Da de to Søstre var bleven ene tog de hinanden i Haanden og betragtede hinanden i Tavshed som turde de ikke ret stole paa deres første Opdagelse.

Skønt den ene — den yngste — havde lyst og den anden mørkt Haar, var der dog en slaaende Lighed mellem dem.

For det første havde de de samme mørke Djne og næsten det samme Blik, kun var det meget mere energisk og dybt hos Zelia end hos Isabella.

Isabellas Ansigt var desuden mere aflang og havde et Udtryk af melankolsk Blidhed, medens Zelias Ansigt med de faste fine Træk røbede en Karakterstyrke.

der syntes mindre udviklet hos den yngre Søster og i det hele taget havde denne noget mere barnligt og blødt ved sig.

De var begge lige smukke, men maaske Isabella ved Modsætningen mellem det guldgule Haar og de sorte Øjne vilde have vakt mest Opsigt.

Som de sad der dannede de en yndig Gruppe og Kontrasten imellem dem tjente kun til at fremhæve deres Skønhed endnu mere.

„Isabella, er det virkelig Dig,“ udbrød Zelia med Barme.

„Ja det er mig,“ stammede Isabella, „og det er Dig — Dig, som jeg har grædt for i alle de mange Aar. Er det virkelig muligt. Jeg kan ikke tro mine egne Øjne, ikke din Stemme, end ikke mit eget Hjærte, for jeg har jo set Dig ligge båret i Blod efter at Gebærkolben havde ramt dit Hoved og hørt det tunge forfærdelige Fald —“

Hun stansede med en Rædselsghysen ved Mindet om disse forfærdelige Begivenheder.

„Jeg var kun saaret,“ svarede Zelia, „og det var Doktor Thévenin, ham husker Du da nok endnu fra den Tid?“

„Ja.“

„Det var ham, der sammen med Abrie —“

„Abrie?“

„Ja kan Du ikke nok huske Justs bedste Ven, Arbejderen.“

„Jo det er sandt, nu husker jeg ham.“

„Naa, de to var det, der frelst mig og tog mig og tog mig til sig.“

„Og de andre?“ spurgte Isabella skælvende, mens hun rejste sig over Ende, „Moder, Just, Ernestine og Maximilien“

Det var klart at et vanbittigt Haab bemægtigede sig hende og at hun tænkte:

„Naar Zelia lever, naar hun kunde frelles, hvorfor saa ikke de andre.“

„De er alle døde,“ sagde Zelia med dump Stemme, „der er ikke andre end os to tilbage,“

Deres Dine fyldtes med Taarer og der blev et Djebligs Tavshed.

„Men Du,“ sagde Zelia pludselig, „hvor kan det være, at Du ikke omkom. Hvem har frelst Dig og givet Dig Husly? Hvordan lykkedes det Dig at undslippe Døden i det rædselsfulde Slagteri?“

„Jeg blev slet ikke saaret,“ svarede Isabella langsom, „Du husker nok, at jeg kun var et rent Barn, næppe tolv Aar gammel. Den Gang Soldaterne begyndte at skyde paa os, skjulte jeg mig bag ved Dig, jeg var bange. Og i Stedet for at løbe hen foran Moder og Just som Du, var jeg seig nok til at kaste mig ned paa Gulvet og krybe ind under Sengen. Der blev jeg liggende i lang Tid aldeles sløvet og lammet af Forsærdelse.“

„Stakkels Barn,“ sagde Zelia, medens hun trykkede hende i sine Arme og bedækkede hende med lidenskabelige Kys. „Hvad saa?“

„Der var gaaet en Tid, jeg tror nok det var ved Aftenstid. Der herskede en lydløs Stilhed, jeg frøs og jeg var bange for Stilheden, som jeg havde været

Det røde Kors.

hange for det, der var gaaet forud derfor. Desuden troede jeg stadig, at Soldaterne vilde vende tilbage og det var som førte jeg allerede de Saar, de vilde tilføje mig.

"Jeg krøb frem af mit Skjul. Midt i en stor Blodpøl fik jeg Dje paa Moder. Jeg kastede mig over hende, hun var iskold og ubevægelig og saa flygtede jeg ned ad Trapperne. Saadan tror jeg da, det var, men jeg véd ingen Ting bestemt, for jeg var vanvittig, forsikrer jeg Dig, fuldstændig vanvittig i det Øjeblik og længe efter —"

"De Skurke," mumlede Zelia.

"Hvad siger Du?"

"Ingen Ting, gaa blot videre. Du maa altsaa være gaaet, før Doktoren og Abrik kom."

"Ja, jeg har ingen set —"

Hun vilde sige mere, da en hæftig Gullen naaede deres Dren. Det var den lille Pige, som var bleven forstrækket over at se sin Moder ligge stiv og ubevægelig ved Siden af den fremmede Dame og var flygtet hen i den anden Ende af Bærelset, hvorfra hun i Begyndelsen i Tavshed havde set paa det hele uden ret at forstaa det.

Men da hun nu var bleven lidt beroliget og da hun var fed af ikke at blive bemærket, gav hun sig til at skriges højt.

Der var virkelig ingen, der havde tænkt paa gende, men ved Lyden af dets Skrig vendte Zelia sig om til hende.

"Din lille Stakkel," udbrød Isabella, "kom her hen, min lille Pige."

Hun vilde rejse sig og gaa hen til hende, men Zelia befalede hende at blive liggende og løb derpaa selv hen til Barnet, tog det i sine Arme og satte det i Sengen hos dets Moder.

„Moder, Moder,“ hulkede den lille Pige og skjulte sit blonde Hoved ved Isabellas Bryst.

Isabella kyskede hende, forsøgte at trøste og berolige hende uden at bemærke det besynderlige Blik, hvormed Søsteren, der var bleven meget bleg, betragtede hende.

„Du er altsaa Moder?“ sagde Zelia sagte efter et Øjeblik at have iagttaget dem.

Isabella skælvede let, hævede Blikket, saa paa sin Søster og sagde rødmende:

„Ja.“

„Det er jo sandt,“ vedblev Zelia, „Du hedder jo Fru Flamana.“

Zelia saa hvor forvirret hendes Søster blev og tusind ubehagelige Tanker begyndte atter at krydses i hendes Indre.

Overraskelsen og Glæden over at gensinde sin Søster havde indtil nu faaet hende til at glemme alt andet og selv nu stod det kun dunkelt og utydeligt for hende, hvorfor og hvorledes hun egentlig var kommen her.

Isabella syntes at være meget bevæget og at kæmpe med sig selv for at tage en afgørende Beslutning.

Pludselig trykkede hun imidlertid Barnet til sit Bryst, højede sig hen til sin Søster og hviskede rødmende og med nedslagne Øjne:

„Zelia, jeg vil tilstaa Dig alt, men bliv ikke vred, fordom mig ikke, inden Du har hørt mig.“

„Hvad er der?“

„Zelia — jeg er ikke gift.“

„Min Gud.“

Der blev stille i Stuen.

„Saa har Du alisaa en Elsker,“ begyndte Zelia med hvissende Stemme.

„Na han gifter sig nok med mig, han har lovet mig Ægteskab og har allerede anerkendt den lille Pige her.“

„Og saaledes taler Du, en Marion,“ kunde Zelia ikke lade være at udbryde mere af Smerte end af Strængthed.

„Hør mig, inden Du dømmes mig. Jeg var saa ene — et rent Barn. Det var Tåknemlighed — aa, naar Du vidste, hvor meget jeg skylber ham —“

„Hvad siger Du?“

„Det var jo ham, der frelst mig, der vaagede over mig —“

„Hvem var det da?“

„Du kender maaske hans Navn, ja Du maa jo kunne huske det. Han var jo en af vore — af Justis Benner.“

Zelia var bleven ligbleg.

„Hvad hedder han?“ spurgte Zelia.

„Na Zelia, hvor Du gør mig bange.“

„Skynd Dig, sig hans Navn.“

„Durandean, Jules Durandean.“

„Min Mand,“ sagde Zelia med en Stemme, der vilde have faaet en opmærksom Tilhører til at gys.

Hun stod oprejst foran Sengen hvidere og kol-
dere end en Marmorstøtte.

Andet Kapitel.

Aabenbarelsen.

„Din Mand, hvad er det Du siger om din Mand, er Du gift,“ spurgte Isabella uden at forstaa hende og med et forbavset Blik, hvorunder der skjulte sig en endnu ubestemt og forvirret Angst.

Zelia havde atter indhyllet sig i denne isnende Kulde, der forfærdede hendes Søster.

„Seg er gift,“ sagde hun, „og hedder Fru Durandean.“

„Hvad siger Du?“

„Fru Jules Durandean.“

„Nej Zelia, det er umulig.“

Isabella havde rejst sig og greb nu sin Søsters Hænder, medens hun saa hende stibt ind i Øjnene.

„Nej nej — han kan ikke være din Mand, Du maa tage fejl, det er vel to Navne, der meget ligner hinanden.“

„Nej, jeg tager ikke fejl, det er Justs Ven, Jules Durandau, jeg taler om,“ sagde Zelia med den samme beshynderlige Ro, der forfærdede Isabella, „og ikke sandt, han kommer her paa bestemte Dage og er altid til Hest.“

„Na det er jo Vanvid,“ sagde Isabella gysende.

„Nej det er ikke Vanvid,“ sagde Zelia, „der er ingen af os, der er vanvittig, mit Barn, men det er en Skænsel —“

Hun stansede pludselig med vidt opspilede Øjne, førte Haanden op til Panden og tilspøjede med en vild fortvivlet Geste og lige som talende til sig selv.

„Na Gud, det vilde være altfor forfærdelig. Og alligevel —“

„Zelia, Zelia,“ stammede Isabella, rystende over hele Legemet. „Tal til mig — forklar Dig — jeg kan ikke, nej jeg kan ikke forstaa det.“

„Det skal Du snart forstaa,“ sagde den ældre Søster i en bestemt Tone, „men vi maa være ene. Barnet maa ikke være her. Vent lidt, nu skal jeg ringe paa Pigen.“

Og hun lod Handlingen følge paa Ordet.

Marianne, der sikkert ikke havde været langt borte, kom ind.

„Gør mig den Tjeneste at tage Barnet ud,“ sagde Zelia straks, „hendes Moder er træt og trænger meget til Ro.“

Med disse Ord løftede hun den lille Pige op og rakte hende til Marianne.

Barnet, der nu beherskedes af en ubestemt Frygt, lod sig rolig bære bort.

Da det var gjort, gik Zelia atter hen til sin Søster, hvis blide ungdommelige Ansigt var forfærdelig fortrukken og forraadte den Kamp, der foregik i hendes Sjæl.

„Elsker Du ham?“ spurgte Zelia.

„Hvem?“

„Den Mand — din Elsker?“

„Er det da sandt, er det virkelig sandt. Er Du sikker derpaa?“

„Se paa mig, føl min Haand.“

„Na din Haand er kold som en døds.“

„Desværre — jeg lever.“

„Vær barmhjertig, Zelia, jeg er saa bange,“ hulkede Isabella.

Zelia saa paa hende, saa gav hun sig til at gaa op og ned ad Gulvet med hurtige Skridt.

Men Isabella løstede Hovedet og idet hun bestræbte sig for at tilbageholde sine Taarer, sagde hun med sagte Stemme:

„Forklar mig alt, hører Du, det er som var jeg falden i en dyb, forfærdelig Afgrund. Hvorfor ser Du saadan paa mig. Hader Du mig nu? Det er jo ikke min Skyld. Jeg vidste jo ikke, jeg ved jo endnu ikke noget.“

„Skulde jeg hade Dig,“ udbrød Zelia og nærmede sig, medens der kom et blidt, ømt Udtryk i hendes Øjne, „Dig, Du lille Stakkell, som jeg har begravet i ti Aar, som jeg har lovet at hævne og som jeg ogsaa nu vil hævne. Na nej, nej, det maa Du ikke tro.“

Hun stansede lidt og det var tydelig at en og samme Tanke stadig vendte tilbage til hende.

„Siden hvor naar ved han, at Du lever,“ spurgte hun med hæst Stemme.

„Siden den fjerde December, jeg sagde Dig jo, det var ham, der frelst mig.“

„Og hvor længe er det siden at Du blev hans Maitresse?“

„Fem Aar.“

„Fem Aar?“

„Men han vidste ikke at Du var i Live, Zelia. Han troede Dig død lige som jeg, det ved jeg bestemt, for det har han sagt saa tidt,“ stammede den unge Moder.

Zelia trak paa Skuldrene med en hæstig, næsten vild Bevægelse.

„Det er tre Aar siden jeg blev gift med ham og jeg har en Søn.“

„Aa Gud,“ sagde Isabella og førte Hænderne op til Brystet. „Men før den Tid maaske —“ vedblev hun, klamrende sig til ethvert lille Haab og fortvivlet kæmpende mod alle disse Beviser.

„Før den Tid boede han i Genf i Nærheden af os og gjorde stadig Kur til mig. Lige fra den Dag, han kom dertil, saa vi ham næsten daglig.“

„Det er til at blive vanvittig over,“ hviskede Isabella og der kom et underlig forvildet Udtryk i hendes Ansigt.

Nu var det Zelia, der blev bange. Hun strectede hen til sin Søster, slyngede sine Arme om hende

og kærtegnede hende som en Moder kærtegner Barn, medens hun kvalte sin Hullen i Søsterens lange blonde Haar.

„Nej nej,“ sagde hun, medens Taarerne løb ned ad hendes Kinder uden at lindre hendes forpinte Sjæl. „Tab ikke Modet. Jeg var grusom, men vær ikke vred paa mig derfor. Hvis Du vidste, hvor jeg har lidt i de senere Aar. Aldrig er et Kvindehjærte bleven saaledes mishandlet.

„Jeg var skabt til at elske, til at gaa op i en eneste stor Kærlighed og Livet har paatvunget mig et usorsonligt Had, i Stedet for stille, hulsige Pligter, har det paalagt mig rædselsfulde Pligter. Jeg gaar fra den ene Sorg til den anden, ved hvert Skridt opdager jeg et nyt Forræderi, en eller anden forfærdelig utrolig Skurkestreg, til hvilken Side jeg saa vender mig, ser jeg intet andet end Skam og Forbrydelser.

„Selv Glæden over at genfinde Dig bliver mig forbitret — aa, hvis det ikke var for min Søns Skyld. — Tilgiv mig, hvis jeg har forstræffet Dig og tab ikke Modet. Husk det er det samme Blod, der ruller i vore Aarer, støt Dig paa mig, hvis Du finder mig for svag, men synk ikke sammen. Jeg fatter din Smærte, det er forfærdelig, men naar Du vidste, hvor jeg lider, naar Du vidste, hvilken Byrde, der hviler paa mit Hjærte, saa vilde Du finde din let. Han er jo dog ikke din Mand og Du er ikke bunden til ham for bestandig, Du bærer ikke hans Navn og han har ingen Magt over Dig, med mindre — elsker Du ham? Svar mig.“

„Jeg synes, jeg maa have elsket ham, eftersom jeg hengav mig til ham,“ svarede Isabella, der var bleven styrket, om ikke trøstet af sin Søsters kærlige Ord. „Men ser Du, Zelia, jeg er saa svag, mit Hoved er aldrig ret kommet sig efter den frygtelige Nyttelse, jeg fik den Dag.“

„Og Du maa ikke være vred paa mig, naar jeg ikke er hvad jeg burde være, naar jeg ikke taler og ikke føler som jeg burde føle og tale. Det kommer af, at jeg ikke rigtig klart ved, hvorledes jeg selv tænker og føler —“

„Stakkels Isabella.“

„Sandheden har gjort mig svimmel.“

„Sandheden,“ udbrød Zelia, idet hun rejste sig og atter antog den faste, kolde Holdning, som forfærbede Isabella. „Na Du ved endnu kun den mindste og sikkert den mindst forfærdelige Del af Sandheden.“

Der gennemfor hende en Skyen.

„Hvad mener Du?“

„Det skal jeg sige Dig en anden Gang, men det er allerede sent og jeg maa hjem. Min Mand venter paa mig,“ tilspøjede hun med bitter Ironi, „og han maa intet ane. Har Du Mod og Kræft nok til at sige mig alt, til at fortælle mig, hvad Du har oplevet lige fra den Gang, vi blev skilt fra hinanden, eller skal jeg hellere vente til i Morgen?“

„Na nej, Du maa ikke gaa fra mig, jeg tør ikke være alene nu. Hvad har Du tilbage at fortælle, hvad skal jeg endnu saa at vide?“

„Jeg siger Dig jo, at jeg ikke endnu kan sige Dig det. Jeg maa først vide tusind forskellige Om-

stændigheder, først saa tusind Spørgsmaal besvarede.
 "Kan Du tale straks?"

"Ja det er bedst. Jeg har hverken dit Mod eller
 din Energi, Zelia, men Du skal dog se, at jeg ikke
 er feig. Hvad vil Du vide?"

"Alt."

"Ja spørg Du, saa skal jeg nok svare."

Zsabella havde hidtil ligget ned, nu gjorde hun
 imidlertid en Bevægelse for at rejse sig og derved be-
 vise sit Mod, men Zelia holdt hende tilbage.

"Nej, bliv hellere liggende," sagde hun.

Hun havde sat sig paa Sengelanten og taget sin
 Søsters Hænder i sine og de saa et Øjeblik paa hin-
 anden, blege og forgrædte, medens Solens Straaler
 suilede ind til dem uden at formaa at bortjage den
 Skygge, der havde lagt sig over dem.

Tredje Kapitel.

Zsabella fortæller.

"Lad os begynde med Begyndelsen," sagde Zelia
 med dump Stemme. "Naar og hvorledes og hvor
 traf I hinanden første Gang?"

„Jeg har jo sagt Dig den samme Dag de andre blev myrdet —“

„Den 4de Decbr. 1851. Naa og saa?“

„Det var mørkt og jeg var flygtet ud af dette forfærdelige Bærelse, der var fuld af Lig, mellem hvilke Du selv laa udstrakt som død.“

„Ja det er sandt, nu husker jeg, Du fortalte mig det før.“

„Paa Trappen stansede jeg ved en Dør, jeg husker ikke paa hvilken Etage, jeg ringede paa og der blev aabnet, jeg saa en Mand og nogle Kvinder, men alt dette husker jeg for Resten kun utheldig, det var alt som en forfærdelig Feberdrøm. Jeg tror, at jeg bad om Hjælp og hønfsaldt Folkene om at gaa op i Lejligheden.“

„Naa?“

„Jeg tror — nej, jeg er vis paa, at de stødte mig tilbage og lukkede Døren for mig uden at give noget Svar.“

„Det var højst sandsynlig. De var vel hange, de Kujoner.“

„Saa var jeg da atter ene i Mørket. Jeg troede stadig at Morderne vilde komme tilbage for at dræbe mig. Jeg hamrede paa Døren til Portnerbygningen, men —“

„Der var ingen, der svarede?“

„Nej.“

„Nej det er sandt, Doktor Dhévenin fortalte mig bagefter, at baade Portneren og hans Kone var bleven arresteret.“

„Tilfældt kom jeg da ud paa Gaden i den tætte
Taage.“

„Hvor vilde Du hen?“

„Ikke noget bestemt Sted, jeg flygtede blot, jeg
var vanvittig, siger jeg Dig. Jeg gik fremad uden
Bevidsthed aldeles som en Spvngængerste uden at ane
i hvilken Retning. Men jeg kom sikkert ikke ret langt.
Mine Ben vaklede under mig, jeg var lige ved at falde
om, da jeg løb mod en Skikkelse —“

„Hvem var det?“

„Jules Durandean.“

„Aa, han var altsaa i Nærheden af Raymonds
Hus den Dag?“ spurgte Belia med en besynderlig
Stemme.

„Ja.“

„Hvorfor? Hvadester?“

„Det kan Du nok tænke jeg ikke spurgte ham om.
Det var ikke en Gang mig, der genkendte ham — jeg
klamrede mig blot til ham, fordi han var det første
Menneske jeg mødte.“

„Da han følte nogen gribe fat i sig, bøjede han
sig og fik Øje paa mig.“

„Isabella,“ sagde han.

„Hans Stemme gjorde mig godt. Det var en
bekendt, venlig Stemme. Jeg saa op i hans Ansigt,
hvis Træk jeg kunde skælne trods den Taage, der
blændede mig.“

„Hr. Durandean,“ sagde jeg, „frels mig, de har
dræbt alle de andre.“

„Jeg kan ikke rigtig huske, hvad han svarede, men
han lod ogsaa til at være meget forskrækket, ti han

saa sig urolig om, som var han bange for at blive set og hvissede til mig:

"Hys, tal sagte."

"Spurgte han Dig da slet ikke om noget?"

"Jo det gjorde han, men som sagt, alt dette staar meget dunkel for mig. For Resten maa jeg have fortalt ham alt, hvad jeg havde set, for det har han tidt senere talt om.

"Medens vi talte, gik vi stadig videre, i Begyndelsen langsom, men senere hurtigere."

"Hvor førte han Dig hen?"

"Ikke hjem hos sig selv, han sagde at han ikke vilde gøre det at Frygt for at man skulde opdage mig og at han selv skulde blive skudt. Vi gik en lang Vej og stansede flere Gange foran Huse, hvor han gik ind og bad mig blive nedenfor. Hver Gang kom han imidlertid tilbage med en bekymret Mine og stadig med det samme Svar:

"Der vil det være farligt, lad os hellere gaa et andet Sted hen."

"Endelig kom vi til et Hus, hvor han lod mig gaa med op, men før han ringede paa Dørkloffen, tog han mine Hænder i sine og med en Stemme, der gik mig til Marv og Ben, fordi den udtrykte hans egen Rædsel, sagde han:

"Isabella, hvis Du ikke vil dræbes som hele din øvrige Familie, foruden at bringe mig i Fare, saa sig ikke dit Navn til de Mennesker, hos hvem jeg skjuler Dig, forstaar Du?"

"Ja," svarede jeg medens Tænderne klaprede i Munden paa mig.

„Du skal sige at dit Navn er Moreau. Kan Du huske det Navn?“

„Moreau, jo jeg skal nok huske det,“ svarede jeg bedrøvet.

„At din Fader er falden bag Barrikaderne og at jeg har fundet Dig paa Gaden, da Du ikke vidste, hvor Du skulde hen. Du maa lad som Du ikke har set mig før.“

„Ja.“

„Men hold nu dit Løfte,“ tilføjede han, „for ellers bliver vi begge to myrdede og Du vilde da være Marsag til min Død til Tak fordi jeg havde frelst Dig fra Morderne.“

„Jeg lovede alt, hvad han forlangte af mig og man kunde have sønderlemmet mig uden at jeg havde brudt det Løfte.“

Zelia lyttede opmærksom til, hun lagde Mærke til hver lille Omstændighed for ret at huske den og lagde bag efter føje den til hvad hun allerede vidste.

Saa ringede han paa,“ vedblev Isabella, „og vi traadte ind i en fattig Stue hos en Arbejdersfamilje, som han syntes at kende og hvem han fortalte det, vi havde aftalt.“

„Denne Familje bestod af en gammel Kone og to unge Mænd, sandsynligvis en Enke med sine to Sønner. Jeg fik ikke Tid til at se mere, for mine Kræfter svigtede mig og jeg mistede Bevidstheden.“

„Hvad var det for en Gade, Du var i,“ spurgte Zelia.

„Det véd jeg ikke.“

„Na det er ikke muligt.“

„Jo — jeg faldt i en svær Sygdom, der holdt mig i Sengen i flere Uger og trods Feberen var jeg stadig under Trykket af en saadan Rædsel, at jeg ikke vovede at tale, at spørge om noget som helst af Frygt for at begaa en eller anden Uforsigtighed. Desuden havde jeg hverken Kraft eller Vilje, jeg havde endog mistet ethvert Ønske om at vide noget.

„Jeg saa stadig dette Bærelse fuldt af Blod; min Broder, der laa over min Moders Lig. Soldaterne, der rasende eller spottende affyrede deres Geværer, spidbode Mennesker paa deres Bajonetter eller slog fra sig med Kolberne.

„Naar jeg hørte nogen komme op ad Trappen, naar en Dør gik, bedækkedes mit hele Legeme med en kold Sved, da jeg hele Tiden troede, at det var nogen, der vilde dræbe mig.

„Den Følelse havde jeg endnu lang Tid efter, ja selv nu kan den undertiden gribe mig.”

„Men bagefter maa denne Mand — Durandeanu da have forklaret Dig — Du maa da have spurgt ham om —”

„Det har jeg ogsaa.”

„Hvad svarede han saa?”

„Han svarede:

„Jeg tør in et sige. Disse Folk har sat deres Liv, deres Belsærd paa Spil for din Skyld, Isabella. Hvis det blev bekendt, at de har optaget Dig i deres Hjem, plejet Dig og frelst Dig, saa vilde de blive forfulgt.

„Det er bedre, at Du hverken ved hvad de het der eller hvor de bor.”

"Hvor længe blev Du hos dem?"

"Omtrent i seks Uger."

"Og saa? Blev ved."

"Da jeg var kommen oven Sengen, kom Durandean, der flittig havde besøgt mig, hen for at tage mig bort med sig. Vi forlod Paris, iagttagende alle Forsigtighedsregler. Han havde antaget et andet Navn og raget sit Skæg, saa at han var var aldeles ukendelig den Gang."

"Hvor tog I hen?"

"Til Udlandet, til Annech i Savoyen."

"Til Annech?"

"Ja der satte han mig i et Pensjonat for unge Piger. Jeg var en forældreløs Niece af ham, Frøken Moreau — hans afdøde Søsters Barn —, den Lektie, han havde lært mig undervejs, og han betalte Skolepenge et Aar forud."

"Isabella," havde han i Forvejen sagt til mig, "jeg kan hverken blive hos Dig eller i Frankrig — ti saa vilde jeg blive arresteret. Men jeg vil tage til Svejts, til Genf, og naar jeg saa er meget forsigtig, kan jeg nok fra Tid til anden komme hen og besøge Dig, for Genf og Annech ligger ikke saa langt fra hinanden."

"Ja, jeg forstaar det nok," hviskede Zelia.

"Vær forsigtig, eller Du vil miste mig, og hvis man faar at vide, hvem Du er — ja Du véd jo, hvilken forfærdelig Skæbne, der har ramt din øvrige Familie."

"Du kan tro, jeg var forsigtig, aldrig er der
Det røde Kors.

undsluppen mig et eneste Ord, der kunde forraade hans Navn eller Isabella Marions Eksistens."

"Altsaa var vi kun nogle Timers Vej fra hinanden," hviste Zelia, "medens jeg begræd Dig som død. Na nu kan jeg forklare mig visse hemmelighedsfulde Udeblivelser. Han skulde vel til Annech for at se til Dig?"

"Han kom mindst to Gange om Aaret til mig."

"Det tænkte jeg nok, hvilken Skændighed. Han havde taget udmærkede Foranstaltninger for at vi aldrig skulde finde hinanden igen, og han har draget den størst mulige Fordel af den Skræk, der stadig beherskede Dig."

Isabella hørte blegnende paa disse Ord.

"Men gaa videre, stakkels Barn," vedblev Zelia, "hvor lang Tid blev Du der?"

"Fire Aar — til mit sekstende Aar."

"Og saa?"

Men Isabella holdt forvirret inde, hun rødmede, slog de taarefyldte Øjne ned og brast i Graad.

"Ja jeg forstaar Dig," sagde Zelia blidt, "Du nærmer Dig til det skæbnesvangre Øjeblik. Men vær uden Frygt, Du kan sige mig alt, jeg kan høre det og jeg maa vide det. Glem, at jeg er hans Hustru og husk blot at jeg er din ældre Søster, at jeg vil holde af Dig og vaage over Dig som vor Moder vilde have gjort og at jeg intet har at bebrejde Dig, stakkels Barn, der var uden Hjælp og uden Beskyttelse og som ikke kunde ane noget ondt.

"Og husk fremfor alt at jeg, hvis det var mu-

ligt, gjerne vilde lide alt, hvad Du har lidt, naar blot jeg kunde gøre Dig lykkelig derved.

„Tal derfor, bekend kun alt. Den, der hører paa Dig og som Du senere skal lære nærmere at kende, kan taale at høre alt.“

Fjerde Kapitel.

Rebningssmanden tager sin Bistand betalt.

„Tat, tat, Zelia,“ hvistede Isabella under Taa-
rer. „Jeg véd det ogsaa godt selv — jeg er egentlig
ikke skyldig, skønt jeg ofte har rødmet over og skammet
mig ved den faiste Stilling, jeg har indtaget i de
sidste fem Aar, lige fra den Gang — og nu er det
endnu værre end før.“

„Ja — for os begge, men det er ikke Ofrene,
der skal rødme. Overvind derfor alle Betænkeligheder
og glem intet.“

„Hvortil kom jeg?“

„Du sagde, Du var lige fyldt seksten Aar. Det
var i 1855, ikke sandt?“

„Jo. Ved Slutningen af Aaret, i Ferien, kom han som sædvanlig for at se til mig. Jeg modtog ham med Jubel. Du kan nok tænke —“

„Ja det var jo saa naturligt.“

„Jeg troede Dig jo bød og havde kun ham at holde mig til. Jeg skyldte ham alt, først og fremmest Livet, og han sørgede over mig, vaagede over mig med en Omhu som en kærlig Fader eller Broder. Han sørgede for at den Opdragelse, som Moder og Just havde givet mig, ikke forblev frugtesløs; jeg lærte alt, hvad man lærer i de største Pensjonater og fik endog en ualmindelig musikalisk Uddannelse.“

„Desuden var der endnu en Ting, der bandt mig til ham, det var den Hemmelighed, som kun vi to kendte og som med en uoverstigelig Mur skilte mig fra den øvrige Menneſkehed. Jeg kunde ikke stænke nogen en fuldstændig Fortrolighed, kun med ham kunde jeg tale om mine afbøde Slægtinge.“

„Ja det forstaar jeg godt.“

„Isabella,“ sagde han til mig, „Du er ikke mere noget Barn, Du er en smuk ung Pige, den yndigste Pige, jeg i mit Liv har set.“

Ved disse Ord saa han paa mig med et besynderligt Blik, der gjorde mig forvirret uden at jeg vidste hvorfor.

„Du kan ikke blive her længe,“ vedblev han, „og jeg er kommen for at hente Dig, vi skal snart rejse.“

„Hvor skal vi hen?“ spurgte jeg.

„Til Lyon. Det er en By, der er stor nok til at man kan opholde sig der uden at tiltrække sig Opmærksomhed. Ti fra nu af maa vi være endnu for-

sigtigere end før. Heldigvis er der dog ingen, der sender os."

"Og bliver De saa hos mig?" raabte jeg meget fornøjet.

"Ikke saa længe som jeg har lyst til," sagde han, "jeg er landsforvist, truet af Fare, og den mindste Uforsigtighed vil styrte mig i Fordærvelse. Men jeg vil være hos Dig saa nær som mulig og vaage over Dig, ti Du er mig kærere end nogensinde før."

Jeg pakkede hurtig mine Sager og vi tog bort. Jeg var helt glad over at forlade Pensjonatet, det forekom mig at jeg endelig skulde træde ind i det Liv, som var mig saa aldeles ubekendt, da jeg i alle disse Aar havde levet affpærret fra Verden, undgaaende alle de Forbindelser, som mine jævnaldrende søgte.

Desuden var det ham, jeg rejste med, han var ved min Side og sammen med ham vilde jeg tillidsfuldt have gaaet til Verdens Ende."

Isabella stansede atter.

"Hvad er der?" spurgte Zelia blidt.

"Det er mærkværdigt, men hvad der den Gang forekom mig saa naturligt, falder mig nu meget vanskeliggere at forklare end jeg havde troet."

"Skynd Dig og glem fremfor alt intet."

"Vi steg af i et stort Hotel i Lyon; da man spurgte om vore Navne svarede han: Hr. og Fru Morandeau. For Resten havde han ogsaa Paa med disse to Navne paa — det saa jeg bagefter. Det Svar forekom mig høist besynderlig, men da jeg stadig beherskedes af den sygelige Frygt for at blive genkendt eller for at compromittere ham, da jeg stadig

troede, at han var udsat for de største Farer, hvis vi blev opdagede, tav jeg stille.

„Desuden var vi ikke ene i det Øjeblik. Det var Aften, vore Sager blev bragt oven paa og vi gik ind i en stor Spisefal.

„Jules lod Aftensmaden servere. Jeg var sulten og det var et ganske andet Maaltid end hvad vi plejede at faa i Pensjonatet og jeg spiste med god Appetit.

„Han skænkede for mig og sig mig, der ikke var vant til andet Vin end blandet med Vand, — til at drikke to hele Glas Vin, der forekom mig meget stærk. Jeg var lidt ør, da jeg rejste mig fra Bordet, men det tilskrev jeg Rejsens Besværligheder. Vi gik op paa anden Sal, en Tjener fulgte os til Døren, tændte et Lys og trak sig tilbage.“

Isabella blev mere og mere forvirret. Selia trykfedede blidt hendes Haand og hun vedblev:

„Han havde kun bestilt et Værelse til os begge.“

„Hvor skændigt,“ udbrød Selia.

„Da jeg saa det, blev jeg bange, jeg vilde ikke blive, jeg var aldeles forstumlet.

„Kære Isabella “ sagde han, idet han kærlig drog mig til sig, trods min Modstand. „Hvis Du ikke bliver, er jeg fortabt. For ikke at opvække Mistanke maatte jeg give Dig ud for min Kone. Vil Du ikke være det?“

Jeg var beklemt om Hjærtet, jeg græd og vidste ikke, hvad jeg skulde sige. Tilslidst svarede jeg dog:

„Men paa den Maade plejer Folk ikke at blive gift.“

„Nej,“ svarede han, „men hust vi er ikke under almindelige Forhold, vi kan ikke sige vore virkelige Navne uden at blive opdaget — og saa véd Du, hvad der vil ske.“

„Hvorfor tager De mig ikke med til Svejts,“ sagde jeg, idet jeg holdt ham fra mig af al Magt uden dog at turde strige, kalde eller gøre nogen Støj af Frygt for at hidkalde Folk og saaledes udsætte ham for Fare.

„I Svejts vilde Du blive genkendt og det maa ikke ske, ti véd man først at Du er Live, kan hverken jeg eller Du nogensinde mere vende tilbage til Frankrig og de Folk, der har hjulpet mig at frelse Dig vilde straks blive overgivne til Regeringens Hævn. Vi kan altsaa som Du ser ikke blive viet.“

Men jeg gjorde stadig Modstand.

Saa spurgte han mig, om jeg da hverken sølt Kærlighed eller Taknemmelighed for ham og gentog, at hvis jeg ikke gav efter, maatte han forlade Værelset for ikke at blive arresteret.

Og han spurgte om jeg tvivlede paa hans Løfte, om han ikke altid havde vist mig sin fulde Hengivenhed, om han ikke var min eneste Ven den eneste, der elskede mig og som jeg burde elske.

Tilslidst græd han endogsaa, kastede sig paa Knæ for mig, besvor mig om ikke at bringe ham til Fortvivlelse og erklærede, at han havde elsket mig længe. Da jeg imidlertid stadig frygtsomt holdt mig tilbage, medens Taarerne strømmede ned ad mine Kinder, sagde han:

„Det er godt, Isabella, jeg ser at Du hader mig og jeg gaar — Du faar mig aldrig mere at se.“

Han gik hen mod Døren.

Jeg følte Modet svigte mig. Desuden var det jo kun af Instinkt at jeg gjorde Modstand, jeg vidste jo intet.

Jeg løb efter ham og holdt ham tilbage.

„Na nej,“ sagde jeg og slyngede mine Arme om hans Hals, „forlad mig ikke, tro ikke, at jeg er ond og utaknemlig, jeg elsker Dem jo og vilde hellere dø end blive saaledes bedømt af Dem.“

Han vendte sig hæftig om, greb mig i fine Arme og trykkede sine Læber imod mine.

En sælsom Gysen gennemfor mig. Jeg saa og hørte alt omkring mig, men jeg havde ingen Kraft til at modstaa ham. jeg tilhørte ikke mere mig selv. Jeg gengældte hans Kys. Han bar mig bort paa fine Arme, jeg var hans — og jeg var paa en Gang lykkelig og forfærdet derover.“

Femte Kapitel.

Medaillens Reverse.

Zelia hørte efter, ubevægelig med nedslagne Øjne uden at se paa sin Søster af Frygt for at afbryde hende, nu da hun lod sig rive med af Grindringen saaledes at hun næsten glemte Virkeligheden.

Men Isabella stansede pludselig, denne Forglemmelse kunde ikke vare ved.

„Zelia,“ raabte hun, „Du tier, Du ser ikke paa mig, Du betragter mig som en foragtet Pige, Du synes jeg gav alt for let efter, at jeg burde gøre Modstand og trodsse alt snarere end —“

„Nej,“ sagde den ældre Søster blidt, „jeg forstaar saa godt, hvad der er foregaaet og hvad Du har følt. Enhver kærlig og uskyldig ung Pige vilde have gjort det samme i dit Sted og under de Omstændigheder.“

„Og desuden,“ tilføjede hun sagte, „ved jeg kun altfor godt at selv den Kvinde, der er fast bestemt paa at opfylde sin Pligt, hvad der end hænder, hvad hun end føler, ikke altid har den fornødne Kraft og ikke kan være vis paa altid at kunne beherske sig.“

Hun tænkte ved disse Ord paa Raymond, paa den Tilstaaelse, hun havde været svag nok til at gøre ham, paa den svigtende Selvtillid, der havde faaet hende til at udbryde „rejs herfra.“

„Nej,“ vedblev hun efter et Øjeblik's Tavshed,

„det var ikke Dig, der var den skyldige, det er ikke Dig, jeg fordømmer. Fuldend derfor kun denne forfærdelige Fortælling og vær ikke bange for, at jeg skal fordømme Dig strængt, det vilde være alfor nretfærdig. Hvilken Kvinde har vel været saa forladt som Du, saa fuldstændig i en Mands Vold? Du kunde jo ikke nære Mistillid til ham — men han, det er ham —“

Hun fuldendte ikke Sætningen.

„Naa men da det nu var sket, da Du var bleven hans Maitresse, hvad foregik der saa?“

„De første Dage — jeg skal jo sige Dig alt, ikke sandt — de første Dage følte jeg kun en blid Glæde. Han havde været altså rig, jeg havde støttet mig til ham og jeg skyldte ham alt. Det var som havde jeg afbetalt en Gæld og jeg tænkte, at jo fastere vi blev forenet des nærmere vilde den fuldstændige Lykke og Sikkerhed være.

„Jeg følte ikke den Elags Beruselse, som jeg senere saa ofte har læst om i Romaner, men jeg havde den fredelige, lindrende Fornemmelse af at have gjort min Pligt.

„Jeg sagde til mig selv:

„Jeg er hans Hustru, det er kun hvad der maa være. Det vilde have været altså utaknemlig af mig at afflaa ham noget. Er han ikke den eneste Ven, jeg ejer her paa Jorden?“

„Han blev hos mig en hel Uge, det var første Gang, vi havde været saa længe sammen. Før havde hans Besøg kun været en eller højst to Dage. Det var saa dejligt ikke mere at være ene, men stadig at

min Besshytter, min fortrolige, min Ven — min Mand hos mig. Det var noget andet end min sædvanlige Ensomhed. Desuden lod han til at være saa lykkelig og hans Glæde var ogsaa min.

„Han viste mig den største Æmhed, overvældede mig med Kærtegn, og jeg, der havde maattet undvære ethvert Kærtegn saa længe, jeg, der havde levet mellem lutter fremmede, ene med min forsærdelige Hemmelighed, jeg følte mig lykkelig derved. Ti Zelia jeg var skabt til at elske, jeg har altid haft en Trang til at udgyde mit Hjærte for andre og til at vinde deres Kærlighed og Fortrolighed og denne Trang var altfor længe bleven holdt tilbage.

„Ti før havde endogsaa han behandlet mig med en faderlig Kulde, der aldeles ikke lignede den Maade, hvorpaa han nu talte med mig. Det var en hel anden Mand, jeg havde aldrig set ham saadan før og denne Opagelse havde fuldstændig forstyrret mig.“

Hun sukkede.

„Det var mine Hvedebrødsdage, men de varede kun kort og der fulgte en lang glædesløs Tid efter. Den Gang forekom det mig som en Drøm, men nu er det som et Mareridt, et forsærdeligt Mareridt. Na Gud, hvor jeg er ulykkelig.“

Zelia kyskede hende paa Panden og sagde:

„Nej Isabella, lad mig ikke fortryde at jeg har fundet Dig lad mig ikke tro, at den Dag, da jeg fandt Dig, skal staa for Dig som en usalig Dag. Ja det Saar, der atter aabnes i vore Hjærter, er dybt og smær'eligt, men maa ikke netop denne Smærte vise os, i hvilken Afgrund vi nær var faldne. Vilbe

Du atter købe din Lykke for din tidligere Ubidenhed. Hvis det endnu stod i din Magt, vilde Du saa lufte dine Drer for hvad Du nu véd.

„Du mister en Elsker, ja men hvilken en Elsker. Og til Gengæld vil Du for Fremtiden have en hengiven Veninde, en Søster, nej en Moder ved din Side. Na saa mig ikke til at tro at jeg ikke kan gøre noget for Dig, og at Du var mig nærmere, da jeg troede Dig død.“

Isabella blev et Øjeblik siddende tavs og ubevægelig.

„Jeg véd ikke rigtig, hvad det er jeg føler,“ sagde hun, „men Du tager sejl, naar Du tror at berøve mig Lykken ved din Meddelelse.“

„Hvad mener Du?“

„Jeg har jo sagt Dig, at Jules Durandeanu blev en hel Uge hos mig at han fortalte mig, at han maatte rejse, tage tilbage til Svejts, men at han havde fundet et Sted, hvor jeg kunde leve i Fred under hans lange Fraværelse, han skulde nok komme der saa ofte det var ham muligt.“

„Han førte mig til et Hus, hvor han havde lejet mig en møbleret Lejlighed, jeg skulde indtage mine Maaltider sammen med Værtinden, en temmelig simpel Kone, der var mig meget imod.“

„For at beskæftige mig lidt, overtalte han mig til at paatage mig noget Arbejde, Modepynt, der desuden vilde hjælpe paa vor pekuniære Stilling. Madam Jeannin, Værtinden, havde lovet at besørge mit Arbejde solgt i Butikkerne, ti jeg selv maatte gøre Ed

paa ikke at vise mig noget Sted, ikke at stifte noget Bekendtskab og gaa saa lidt ud som mulig, med et Ord leve affondret fra den øvrige Verden.

„Det var noget, jeg var vant til og jeg samtykkede villig deri. Saa rejste han og jeg blev ene tilbage.“

„Og det faldt Dig aldrig ind at tage til Svigers og træffe sammen med ham.“

„Nej, jeg havde lovet ham ikke at gøre det og jeg vilde ikke for alt i Verden have brudt nogen af mine Løfter.“

„Gaa videre.“

„De første Maanedee var meget triste. Her havde jeg jo ikke en Gang Kammeraterne fra Pensjonatet, og Madam Jeannin indgød mig den mest levende Antipati. Hun var dum, ubidende og havde et simpelt, frastødende Væsen.“

„Først nu lærte jeg i Samhbed Ensomheden at kende. Snart mærkede jeg at jeg var frugtsommelig. Det voldte mig i Begyndelsen en inderlig Glæde, men snart blev ogsaa denne mig forbitret, ti jeg bemærkede, at hver Gang jeg viste mig i Huset eller paa Gaden, saa Folk paa mig med et besynderligt Blik. Flere Gange hørte jeg dem endog le af mig. Dette Blik og denne Latter begyndte tilsidst at gøre mig skamfuld, uden at jeg ret vidste hvorfor. Men tilsidst hørte jeg en Dag nogen sige bag ved mig:

„Det er det underholdte Fruentimmer henne fra Madam Jeannin.“

Jeg gik grædende hjem og fra den Dag lovede jeg mig selv ikke at vise mig for nogen.“

„Ja," hvistebe Zelia, „saadan talte Folkene ogsaa om Dig, da jeg vilde se paa Stedet."

„Ala er det ikke forfærdeligt at føle sig foragtet paa denne Maade Og dog — det var ikke min Skyld."

„Durandean trøstede mig saa godt, han kunde, naar han kom, men det var kun sjælden, altid for ganske kort Tid og i Skjul. Han skrev temmelig hyppig til mig, dog uden Underskrift af Frygt for at hans Breve skulde blive aabnede paa Posthuset. Endelig nedkom jeg med en lille Pige."

„Du har jo set hende. Jeg har kaldt hende Justine efter vor stakkels Broder."

„Hun er sød og hvor hun ligner Dig."

„Hun blev snart min eneste Trøst, ti jeg skulde lide en endnu større Sorg."

„Hvad mener Du?"

„Der blev udstedt almindelig Amnesti i Frankrig. Jeg hørte at alle Forsølgelser var til Ende, alle kunde vende tilbage, antage deres virkelige Navn og tilstaa hvem de var, alle — undtagen jeg."

„Hvorfor det?"

„Ala jeg forstod meget, som jeg ikke før havde forstaaet, jeg kendte mere til Livet og vidste, at jeg indtog en tvivlsom Stilling. Jeg stammede mig, ikke over det jeg havde gjort, men over det Verden tænkte om mig."

„For alle andre var jeg jo en foragtelig Kvinde, et underholdt Fruentimmer. Kunde jeg vedkende mig mit Navn og sætte en saadan Plet paa deres Navn, som jeg begræd."

Zelia bøjede Hovedet i Tavshed.

Isabella fortsatte:

"Jules kom saa og hentede mig i Lyon. Han vilde bo i Paris og førte mig til Versailles, her til dette Hus, hvor jeg har boet i det sidste Aar."

"Og har Du ikke bedet ham om at gifte sig med Dig?"

"Na jo."

"Hvad saredе han. saa?"

"At han først maatte se at skaffe sig en Stilling her i Frankrig, at senere hen skulde han nok gøre sin Pligt og at jeg ikke maatte tvivle paa ham."

"Naa og saa?"

"Saa begyndte Tvivlen at snige sig ind i mit Hjærte, jeg frygtede for, at han ikke mere elskede mig som før —"

"Du burde have tvunget ham til en nærmere Forklaring."

"Ja hvis jeg havde haft det samme Tillid til ham som før, men jeg var bange for at han skulde blive ked af mig. Hvis han havde forladt mig, huff paa jeg er Moder."

"Jeg haabede stadig ved min Hengivenhed og Lydighed at formaa ham til at give mig en hæderlig Stilling i Samsundet. En Kvinde i min Stilling kan kun gøre sit Fejltrin god igen ved en ubetinget Lydighed mod den, af hvem hendes Skæbne afhænger."

"Stakkels Isabella."

"I det Aar, jeg har levet her, har han regelmæssig været her to Gange om Maaneden. Han er

altid høflig og opmærksom mod mig, men det forekommer mig at hans Tanker er andetsteds henne og han er ofte i daarlig Humør.

„Han er paafaldende kølig mod mig. for nylig sagde han endogsaa at det trættede ham at ride herhen, som han hidtil havde gjort. Han vilde hellere have at jeg skulde flytte nærmere hen til Stationen, det var lettere for ham at komme med Toget. Derfor var det jeg ønskede at leje Huset bort.“

„Er han da ikke bange for, at Du skal tage til Paris?“

„Aa nej. Han véd, at jeg skammer mig alt for dybt til at vove det, Jeg skjuler mig mere end nogenfinde før og lever aldeles isoleret med mit Barn. Isabella Marion er død for Verden.“

Sjette Kapitel.

Belia fortæller.

Belia havde rejst sig. Hendes blege Ansigt med de fine Træk var bleven koldt og stift, medens hendes

fforte Dine skinnede med en sælsom Glans, der blændede og forvirrede Isabella.

„Jeg vil maaske forekomme Dig told og uforsømtlig," sagde hun langsom, „og Du vil undre Dig over at jeg, der er hans Hustru og ved første Øjeblik ikke synes at være bleven forurettet som Du, stakkels Barn, at jeg ikke har den mindste Undskyldning for ham, ikke søger at gøre hans Forbrydelse mindre end den er, eller at befri ham for den grusomme Straf, som venter ham.

„Men hør mig til Ende og søg at forstaa mig. Øjeblikket er kommen til at tage en kraftig Beslutning og førend jeg forlader Dig maa jeg indgyde Dig tilstrækkelig Mod og Energi til, at Du kan følge mine Raad. Jeg er en Læge, der skal foretage en Amputation — og Du vil overstaa Operationen. Det skylder Du Dig selv, din Datter, dit Navn og Mindet om din afdøde Familie.

„Vi skylder disse Døds ikke at svigte vor Pligt men at frelse det, der endnu er at frelse af vor Værelses Verdens Døds."

Hun trak Vejret dybt og vedblev:

„Den Tilstaaelse, Du gjorde mig, forvirrede og smærtede mig i Begyndelsen. Men nu er det overstaaet. Lad os glemme vor Svaghed og vore Smærter, se rolig paa Sagerne og opfyldte vore Pligter — jeg frygtede i det første Øjeblik, at Du elskede ham dybt og inderlig, det vilde have været en forfærdelig Ulykke og jeg tror, at jeg vilde være omkommen af Fortvivlelse."

Det røde Kors.

Isabella gjorde en Bevægelse.

„Nej, vær rolig,“ skyndte Zelia sig at sige med et ironisk Smil, „det var ikke af Jalusi. Men Du elsker ham ikke, Du har aldrig elsket ham. Han har voldtaget din Sjæl, han har misbrugt din Tillid, din Taknemmelighed og datterlige Kærlighed — din Uvidenhed og Forladthed. Du klamrede Dig til ham, fordi Du følte, at Du var fortabt uden ham. I hans Forbrydelse har Du just troet at se noget, der talte til Gunst for ham.

„Saaledes er det før gaaet pletfri unge Piger og medens Du fortalte mig om hans Opsørsel, blev Du selv kold, Du mærkede hvor feig han havde baaret sig ad, saa ham i det rette Lys — og fordømte ham, ikke sandt.“

Isabella bøjede bekræftende Hovedet.

„Og selv om han ikke havde været gift, selv om hans Kone ikke havde været din Søster, vilde Du dog have fordømt denne Handling, Du vilde have følt, at han paa en uværdig Maade havde overrumplet Dig, og at han havde tilløstet sig dit Tabntag som en Tyv, der om Natten sniger sig ind paa et fremmed Sted og raner, hvad han kan finde paa sin Vej. Er det ikke ogsaa sandt?“

„Jo.“

„Allsaa har Du aldrig elsket ham og nu holder Du aldrig mere af ham. Men det er os ikke nok, Du maa lære at foragte og hade ham. Denne Mand har i Forvejen beregnet, forberedt denne Skurkestreg, med koldt Blod stillet denne Fælde, hvori Du blev fangen.

„Han har heller aldrig elsket Dig, men din Ungdom og din Skønhed var en Tillokkelse for hans blaserede Sanser. Na jeg kender ham kun altfor godt. Medens han besøgte Dig, boede han i Nærheden af vort Hjem i Genf.

„Han saa mig daglig i otte Aar og han fortab sig for mig at Du var i Live, lige som han skjulte for Dig, at han kendte mig.

„Hvad Grund kunde han vel have til denne dobbelte Løgn, hvis han ikke allerede den Gang havde nærret sin forbryderiske Plan. Han var din Elsker, da han friede til mig, og Du var Moder, da han tog mig tilægte.

„Og ikke en Dag, ikke en Time, ikke et Minut at støvede han.

„Naar han gistede sig med mig, var det fordi jeg havde Venner og Familie, en Adoptivfader og Moder og fordi han saa, at han ikke fik mig til Elskerinde vid at indjage mig Skræk, saaledes som han havde bundet Dig.

„Og denne Mand, glem ikke det, Isabella, denne Mand har været vor Broders Ven og er ofte bleven modtagen i vort Hjem. Han vidste, hvem vi var, hvilken forfærdelig Ulykke, der havde berøvet os vore Slægtninge, og det var ved Hjælp af dette Bekendtskab, at han trængte sig ind i vor Fortrolighed —

„Finder Du ikke, at det er nederdrægtigt nok til at han har fortjent de to Kvinders Had og Foragt, som han har osret for sine Lyster eller for en kolb Beregning.“

Isabella havde rejst sig, var staaet ud af Sengen og traadt hen foran sin Søster.

Hendes lange guldgule Haar faldt løst ned over hendes Skulder, dannede som en gylden Ramme om det bløde barnlige Ansigt og gav de store sorte Øjne et dybere Udtryk og en forøget Glans. Der kom en svag Afstygning i dem af den Lidenstabs, der straaledes i hendes Søsters Øjne.

„Ja,“ sagde hun tilsidst, „det er forfærdeligt — skændigt.“

„Du indser selv, Isabella, at det ikke har været nogen Overraskelse for ham, det var en hæftig Lidenstabs, der rev ham med. Nej han brugte hele Aar til at lægge Planen til og udføre dette Forræderi mod os alle, baade de levende og døde.“

Hun holdt et Øjeblik inde.

„Jeg giftede mig med ham omtrent paa samme Maade som Du — det vil sige af Venstabs og uden Kærlighed. Jeg vidste ikke, hvad jeg gjorde den Gang. Først bagefter forstod jeg det ret.“

„Mindet om den 4de December forlob heller aldrig mig, men jeg, der var ældre og mere energisk end Du, jeg havde svoret at hævne min Familje. Det vidste han og han opmuntrede mig. Jeg troede, at han vilde blive min Forbundsfaelle. Jeg troede, at han forstod mig at han nærede det samme Had mod Forfølgerne, det samme Ønske om Hævn, jeg stolede paa hans Opoffrelse, paa hans Mod —“

Hun lo.

„Efter Brylluppet bristede snart alle den Slags Illusioner.“

„Da jeg først var hans Kone begyndte han at drille mig med mit Had, at spotte over mine Hævnpplaner. Han forsøgte at udrive min dybe Kærlighed til Familien af mit Hjærte.

„Jeg gjorde Modstand og følte tillige at han ikke mere var den, jeg havde antaget ham for og at to Natureer ikke passede sammen. Snart skulde andre Opdagelser ramme mit Hjærte.

„Han stod i Forbindelse med de foragteligste Fruentimmer og hengav sig hemmelig til de vildeste Udskejelser. Den ædle Helt jeg havde troet at ægte, viste sig at være en ussel, af Udsvævelser udtæret Libertiner.

„De to Søstre var ham ikke nok, vi var kun en ganske ringe Del af Massen af hans Erobringer. I Begyndelsen var jeg paa Nippet til at blive skingsyg, men snart følte jeg kun en bitter Skuffelse.

„Men det var ikke det værste. Naar alt kom til alt, tænkte jeg, var jo saa mange Mænd saaledes. Da gjorde jeg pludselig en forfærdelig Opdagelse, han var ikke en Gang en hæderlig Mand i Ordets snævrere Betydning.

„Bed forskellige Tilfælde, som det vilde tage for lang Tid at beskrive, fik jeg at vide, at han levede paa de landsforvistes Ulykke, at han skabte sig en Formue paa deres Bekostning og gjorde til en indbringende Forretning for sig selv det, som skulde have lindret andres Nød.“

„Jeg forstaar Dig ikke.“

„Man havde sat Subskriptioner i Gang for at

hjælpe de fattigste af de eksilerede. De Benner, der var bleven tilbage i Frankrig, sendte ofte Penge til Udlandet og da Durandean var den virksomste eller snarere den mest fremtrædende og havde de fleste Forbindelser, kom Pengene til ham."

"Og hvad saa?"

"Hvad saa? Han beholdt Størstedelen selv. De Summer, der var bestemt til Offenliggørelsen af Skrifter, til de Sammensværgelser, der dannedes i Italien, Tyssland og Ungarn, til Indkøb af Vaaben og Krudt, til Omkostningerne ved Korrespondancen til Udlandet, ti han fandt stadig paa ny Planer, der blandede dem, — disse Summer pudsede han til sit eget Brug eller udgav kun deraf, hvad der var strengt nødvendigt for ikke at vække Mistanke.

"Da jeg opdagede det, Isabella, da troede jeg, at jeg skulde dø af Skam. I det første Øjeblik besluttede jeg at angive ham paa Stedet, men saa betænkte jeg mig, jeg var Moder, jeg havde jo en Søn, der bar hans Navn. Det var min Pligt at tie og jeg var tabt som Graven.

"Jeg skjulte min Skam, min Fortvivlelse og min Foragt. Der er ingen, der véd noget derom, ingen, der har opdaget noget, end ikke Doktor Thévenin eller hans Kone.

"Jeg skjulte hans Sturkestreger med en Omhu, om havde jeg og ikke han været Forbryderen. Jeg maatte vedblive at vise mig som den kærlige Hustru, der ærer og elsker sin Mand.

"Ala Du kan ikke fatte, hvor meget denne for-

nærdelige, afskyelige Komedie har kostet og endnu koster mig.

„Men som sagt jeg reddede min Søns Vre. For Resten bad Durandeanu mig om at tie, han bad mig om Forladelse, om Naade. Han svor, at han angrede og i de sidste to Aar har han levet af en Formue, hvis Oprindelse jeg tror at kunne gætte. Han spiller paa Børsen, indlader sig paa alle Slags tvivlsomme Forretninger og Spekulationer, men det foregaar dog ikke lige for mine Øjne, og desuden er det hæderlig i Sammenligning med hvad han tidligere gjorde.

„Allsaa maa jeg finde mig i, ja endog tage en Del af den Lüksus, han omgiver sig med for ikke at vække Mistanke.“

Isabella hørte skælvende paa sin Søster og lidt efter lidt fortrængtes det smærtelige Udtryk i hendes Ansigt af et Udtryk af dyb Bæmmelse.

Det var det samme Blod, der rullede i de to Søstres Aarer, de var begge stolte, hæderlige Naturer, den ene strengere og mere mandig end den anden, men de var begge lige ædle og rene og enhver Lavhed oprørte dem — hos hvem den saa fandtes.

„Ja saadan er den Mand, der har g'ædet sig over vore Taarer, frydet sig over vor Skam,“ det var Belia, der talte. „Denne Mand, der har knyttet vor Skæbne sammen med et Baand, der næsten er umulig at bryde, denne Mand, der har gjort os til Mødre og hvis Navn vore Børn bærer, ti han har jo ogsaa anerkendt din lille Pige.

„Isabella, fortjener han nogen Medlidenhed, fortjener han en eneste sorgfuld Tanke, og vilde det ikke

være forfærdelig lavt, hvis nogen af os paa Bunden at sit Hjærte bevarede det ringeste Gran af Sympati for ham."

Syvende Kapitel.

Zelia kommer til Rue Mazarine i Stedet for til Fontenay-aux-Roses.

Det gøs i Isabella som havde dette alvorlige ligesfremme Spørgsmaal vaakt hende af en Drøm.

"Aa Zelia," udbroød hun, "det er affskyeligt, saa modbydeligt at det næsten er umuligt. Gives der virkelig saa flette Mennesker?"

"Hvad er din Mening om ham?"

"Den samme som din."

"Men hvad vil Du da gøre?"

"Fremfor alt flygte fra ham."

„Nej, det gaar ikke an.“

„Hvad mener Du?“

„Du maa blive.“

„Jeg?“

„Ja, jeg har maattet blive ved hans Side i alle de Aar og tager ogsaa tilbage til ham herfra.“

„Ja Du er ogsaa hans Hustru, men jeg — nej det er umuligt. Min Afsty for ham —“

„Den maa Du skjule.“

„Men hvad har Du dog i Sinde, jeg forstaar Dig ikke.“

„Det kan Du heller ikke, for jeg har ikke fortalt Dig alt.“

„Er der mere?“

„Spørg mig ikke — jeg tør næppe spørge mig selv derom. Men din og din Datters Vre maa vi frelse —“

„Men er jeg da ikke redningsløs, haabløst fortabt nu?“

„Jeg véd ikke, lad mig have Ro til at overveje hele Sagen, til at tage en Beslutning. Han maa fremfor alt ikke vide, at vi har opdaget det hele. ti saa vilde vi være fuldstændig i hans Magt Forstaar Du? Jeg kender ham bedre end Du?“

„Det er en fortvivlet Situation.“

„Jeg besværges Dig, Isabella, hvis Du elsker mig, hvis Du elsker din Datter og ærer og agter Mindet om vor Moder, saa hør paa mig og følg mine Raad — lad mig handle og gør, hvad jeg befaler Dig.“

„Na tror Du da, at Du har Kraft nok dertil.“

„Det vilde ikke være ved. Lad Du som Du er syg, om det er nødvendigt, for at han ikke skal bemærke din Forvirring, men for alt i Verden lad ham ikke ane noget.“

„Ja Zelia, jeg vil forsøge at være stærk, det sværger jeg Dig til, men kom mig hurtigst mulig til Undsætning, ti mit Mod er knækket og jeg er bange for ikke at være den Rolle mægtig, som Du forlanger jeg skal spille.“

„Jeg maa herfra nu tilbage til Fontenay, det er allerede næsten for sent, men Du skal høre nærmere fra mig, jeg skal nok finde en Maade, hvorpaa vi kan gense hinanden uden Fare. Stol paa mig, jeg skal befri Dig, nej os begge paa en eller anden Maade. Nu har jeg dit Løfte og Du vil holde det, om ikke for min Skyld saa for deres, der ikke er her for at hjælpe os.“

Ved disse Ord forlod Zelia skyndsom Bærelset.

Det var paa Tide at Zelia blev ene, ti den Kraft, hun havde lagt for Dagen i sin Søsters Nærværelse var kun paatagen.

Isabellas Svaghed havde bevist hendes Nødvendigheden af i hendes Dine at udfolde en bethdelig Energi, men denne Anstrængelse havde udtømt hendes Kræfter, hun vilde ikke have kunnet vedblive dermed, den Storm der rasede i hendes Indre, vilde være brudt løs.

Situationen var i Sandhed saa rædselsfuld, at den vilde have rystet den fasteste Karakter.

Der var ingen Tvivl mulig; det var forsætlig at hendes Mand havde skilt de to Søstre ad og ladet

dem tro paa hinandens Død. Det var først efter en lang Beregning og en kold Udholdenhed, at han havde benyttet sig af et stakkels Barns Forladthed, Ungdom, Uvidenhed og sygelig Frygtsomhed. Han var hverken rørt over hendes Ungdom — hun var kun tolv Aar gammel — eller over hendes ullykkelige Stilling; og da hun halvt vanvittig af Skræk var styrtet hen imod ham for at bede om Hjælp, var han end ikke blevet bevæget.

„Det vilde have rørt et vildt Dyr,“ sagde hun; men i alt Fald vilde det have været mindre skændigt om han havde dræbt hende — eller forladt hende, i det sidste Tilfælde vilde hun være utvivlsomt være bleven optaget og huset af den første den bedste der var stødt paa hende.

Hvorfor har han gjort hende til sin Matresse? spurgte hun ved sig selv. Hvis han ikke fra den første Dag har haft i Sinde at forføre hende, hvorfor har han saa straks uden at betænke sig gjort alt, for at skjule for mig, at hun var i Live, for at indgyde hende en saadan Skræk for at vedkende sig sit Navn og sin Herkomst, at det blev umuligt for os at genfinde hinanden? Hvilken Interesse havde han af at lade hende gælde for død og at hindre os i at træffe hinanden?

„Thi“ vedblev hun, „der er to forskellige Rækker af Omstændigheder at tage i Betragtning. Han havde vanæret hende, gjort hende til sin Elskerinde og opført sig saaledes, at hun er fuldstændig kompromitteret og i Verdens Øjne, er en falden, underholdt Kvinde, alt dette lader sig til Nød forklare. Men før den Tid,

i de fire foregaaende Aar, har han holdt hendes Eksistens skjult for alle. Hvilket Maal forfulgte han dog? Thi hvor slet en Mand saa er, saa gør han dog ikke det onde for det ondes egen Skyld, med mindre han er et uciviliseret eller vandittigt Menneſte — og han er jo baade en intellegient og fornuftig Mand.

Hvis han havde haft nogen Grund til at skade hende eller mig, saa kunde det endda gaa an. Men hvordan kunde han hade denne lille Pige paa tolv Aar, hvordan kunde hun have skadet eller saaret ham? Og desuden har han hvor skammelig han end har handlet mod os begge, dog aldrig opført sig som den gør, der hader.

Har han ikke ligestraks anerkendt det Barn, hun fik med ham?

Hun ſtansede forſærdet over denne Gaade, hvis Udgrundelighed gjorde hende ſvimmel. Der var noget aldeles ufatteligt derved, hun kunde end ikke ſkimte den ringeſte Grund til hele hans Fremgangsmaade.

„Dg hvorfor gistede han ſig ſaa med mig?“ tænkte hun atter. „Jeg havde ingen Formue, ingen indflydelsesrige Slægtninge; jeg var forældreløs og landsforbiſt og medbragte ham ikke nogen Fordel ikke en Gang nogen Næring for hans Forſængelighed, undtagen min Skønhed. Der var tuſind andre Kvinder, der kunde have ſtænket gam det. Jeg kunde ikke tjene hans Værgærrighed — for værgærrig er han; jeg troede, at han elſtede mig eller i det mindſte, at det var en flygtig Forelſtſe — men ikke en Gang

det. — Men hvorfor da? Hvorfor netop vælge to Søstre? Han maa absolut have skjulte Planer, han maa have skumle Hensigter, som jeg ikke kan gennemskue! Na det er rædselsfuldt!

Tilsidst sagde hun saa til sig selv:

„Den Mand, der har kunnet udtænke og udføre en saadan Slethed — Nar i Træk uden Videnskab eller Glød, der kunde undskyldes den — den samvittighedsløse Mand, som jeg har lært at kende i mit Ægteskab, som jeg allerede kendte inden denne frygtelige Aabenbaring, han maa være i Stand til alt. Ja til alt,“ gentog hun med en Gysen. „Men jeg skal nok saa at vide, hvad der har været hans Tanke, jeg skal og maa saa det at vide, det er min Pligt!

„Skal jeg vedblive at leve ved hans Side? Nej, det er stræffeligt, det er forfærdeligt, det er umuligt! — Og dog, hvordan skulde jeg blive af med ham? Ved Separation? Skulde jeg vanære ham foran Domstolene og med det samme vanære det Navn, som min Søn og Isabellas Datter bærer? Skulde jeg drage, min Søsters Skænsel fremfor Offentligheden, tilspøle mig selv og hende, Justs Søstre og vor Moders Døtre — tilspøle et helt Parti, et besejret, bagvasket, forfulgt Parti, som har havt denne Mand til Fører? Nej aldrig! Det kan jeg ikke gøre! Saa er Døden tusind Gange bedre.

„Men alligevel — det maa jo dog en Gang have en Ende, jeg kan da ikke vedblive at være hans Kone og spille Komedie fra Morgen til Aften, jeg maa jo dog en Gang befries, og det maa Isabella ogsaa og fremfor alt Børnene — vi maa alle

ud af dette nedbærdigende Forhold, som vi gjorde os fortjente til, hvis vi vedblev at finde os deri. Dog paa hvad Maade skulde vi redde os ud af dette? Hverken Loven eller Sæderne eller den offentlige Mening vil komme os til Hjælp. — Hvis jeg ikke var Moder, skulde Døden snart befri mig."

Hun holdt inde et Øjeblik.

"Døden — ja, Døden — Nej, nej, ikke førend jeg har hæbnet mig. Nej I kan være rolige Moder, Just, Ernestine og Alfred Raymond, alle I stakkels Osre, hvis Blod, skriger til Himlen, jeg skal ikke glemme jer! Naar Mændene er saa sejge at de hverken vover at forlange Retfærdighed eller selv tage sig til Rette, naar i deres Dine Sejr og Magt retfærdiggjør alt saa skal en Kvinde, en stakkels fortvivlet Kvinde, fuldbyrde det Hverv, de har ladet ligge!"

Hendes Tanker vendte atter tilbage til hende selv, Navnet Alfred Raymond, som hun havde nævnet, mindede hende om Broderen. Alain Raymond, der nu vilde bort, vilde fly hende, som han elskede og som elskede ham.

Al den Lykke hun havde drømt om, og som hun havde stødt fra sig, viste sig pludselig for hende i et loffende, retfærdigt Lys. Ogsaa hun tørstede efter Lykke og Kærlighed.

Hun var ung, og hendes Hjærte rørte sig for første Gang; hun var smuk, og den Mand, som var Herre over al den Skønhed, hadede og foragtede hun af sin inderste Sjæl.

"Og en saadan Mand er det, der skal forbyde mig al Glæde her i Livet," tænkte hun; „jeg er hans

Hustru, er det for Livstid, thi intet kan bryde mine Lænker. Følgelig skal jeg vandre gennem Livet uden nogenfinde at lære Kærligheden at kende, eller retiere talt, kun kende dens Smærte, dens Kampe og Døse! Skylder jeg ham da nogetsomhelst? Er det ikke netop min største Nedværdigelse, at jeg har tilhørt ham, og vilde det ikke være den største Brøde at vedblive at være hans.

„Utsaa Egteskabsbrud?“ Hun brast ud i en nervøs Latter. „Det er i alt Fald ikke saa slemt som Prostitution. og hvad er Prostitution andet end det, at tilhøre nogen, man ikke elsker?“

„Er jeg maaske en livløs Genstand, uden Villie eller Værdighed, som Loven kan gøre med, hvad den finder for godt? Eller er jeg et frit levende Væsen? Hvorfor skulde jeg underkaste mig det, som jeg foragter, respektere Pligter, som jeg misbilliger. — Den Mand der er min Egtfælle, er en Usling, en Skurk, og saa bliver det betragtet som hæderligt, naar jeg spiller en Komedje hvorover jeg væmmes. Jeg, der har en Sjæl og et Hjærte, der har Ret til at være lykkelig som alt, hvad der lever paa Jorden, jeg skulde underkaste mig en saadan Trældom, der nedværdiger og tilsmudser mig! Se Negrene er blevne løste af Slaveriet, men den giste Kvinde ikke. Saasnart hun er bleven viet, tilhører hun ikke langer sig selv, hun op-hører i det hele taget at være et levende Væsen.

„Den anden Mand, som Verden og jeg selv forbyder mig at elske, han er god og ædel og værdig til alles Agtelse, men først naar jeg giver mig hen til ham er det, at jeg bliver betragtet som lav og foragtelig.

„Nej jeg vil ikke bryde mig om det længere — han elsker mig og jeg elsker ham, og fra i Dag af er jeg fri, thi hvor Hjertet og Agtelsen falder, der findes Lykken — og Værdigheden ogsaa!“

En voldsom Reaktion bemægtigede sig hende, og træt af Had og Kamp, af Fortvivlelse og Mørke, gennemtrængtes hendes hele Væsen af en Længsel efter Kærlighed og Hvile, Glæde og Lyk. Al den Lidenskab, hendes energiske Natur havde holdt tilbage, koncentrede sig om den ene Tanke, stræbte henimod det ene Maal: en salig Kærlighedsstund.

Det, hun hidtil havde betragtet som sin Pligt, forekom hende modbydeligt i dette Øjeblik, hun var saa udmattet af stadig med Overvindelse at maatte udsføre den, at hun nu villieløst lod sig føre med af sine Følelsers Strøm, at hun lig en stærk hundreaarig Eg aldeles uventet lod sig ribe om af Stormen uden at gøre Modstand.

Ottende Kapitel.

Besøget.

Fra Versailles var hun taget med Toget til Paris og havde siddet i en Kupa for sig selv.

Hun var steget af ved den vestlige Banegaard næsten uden at vide, hvad hun gjorde og stadig efterfølgende sin eneste Tanke. Hun var gaaet lige frem uden at se sig om, uden at spørge sig for. Nu stansede hun pludselig.

Hun stod i Rue Mazarine foran det Hus, hvor Alain Raymond boede, ti hun kendte hans Adresse, skønt hun aldrig havde besøgt ham.

Med bankende Hjerte, blussende Kinder og tilfløret Blik skyndte hun sig ind ad Porten og op ad Trapperne, idet hun adløb en indre Magt, der forbydte al Modstand og al Undersøgelse.

„Hvor skal De hen?“ spurgte Portnerkonen og kom hen i Døren.

„Til Hr. Alain Raymond,“ sagde hun mekanisk.

„Fjerde Sal til højre,“ svarede Portnerksen.

„Tak.“

„Se, se, han holder fine Damer,“ mumlede Portnerken med et ondskabsfuldt Smil, ti hendes erfarne Øjne havde straks set, at det var en gift Kone og en fin Dame, dels paa Dragten og paa Manererne og hendes forstyrede Maade at være paa, som om det var første Gang hun begik et Fejltrin.

Det røde Kors.

Som i en Slags Ekstase ilede Zelia op ad Trapperne og i Tankerne saa hun allerede Raymond aabne Tabnen og hørte sig selv sige:

„Her er jeg, tag mig knn.“

Det Hus, hvori Alain Raymond boede, var et Hotel garni, hvoraf der findes en Uendelighed paa den venstre Side af Seinen i Paris og som hovedsagelig behøves af Studenter.

Som ung, uformuende Student var Alain bleven greben af den politiske Lidenstabs og da Durandeaus Blad stillede sig til hans Raadighed, var han pludselig traadt ind i denne Virksomhed som Døgnliterat, der har saa megen Tiltrækningskraft, saa længe man er i Illusionernes Alder, naar man tillige tørster efter Uafhængighed og Hjærtet er fuld af ædel Længsel og Tragten.

Har man først én Gang prøvet denne daglige Kamp, saa holder den én fangen, river én med, bringer én til Begejstring og fortrænger enhver anden Beskæftigelse.

Der er noget af Børsspillet's Feber ved den med dens Hausse og Baisse, dens vanvittige Forhaabninger og bitre Skuffelser og dens døgnvarige Triumfer, der gør en til Boulevardernes Helt, Kaffeernes store Mand og sætter ens Artikel under Debat ligesaa frisk som den kommer fra Trykkeriet.

Maaske varer den ikke en Gang Time, denne Popularitet, som Journalisten tilkæmper sig med sin Pen, men saa er der til Gengæld altid Haab om at vinde den igen næste Dag.

Hvem, der derfor en Gang har nydt den, han giver ikke Afkald paa den, lige som en Skuespiller, der en Gang er bleven aplabderet, aldrig nogensinde kan befremme sig til at forlade Scenen, eller faa sin Først efter Bisald slukket.

Desuden sandt Raymond, da han var forelsket i Belia, endnu en anden Slags Tiltrækning i denne daglige Kamp.

Han var lykkelig over sine Triumfer ved Tanken om, at Rygtet om dem stadig naaede den elskede, og at hans Navn stadig lød for hendes Øren, enten han var nær eller fjern.

Han delte hendes Anskuelse, kæmpede for Ideer, som var hende kære. Det var altsaa en ny Maade at nærme sig hende paa, at have noget fælles imellem dem. Til Durandeanu nærmede det ham ogsaa, han kom paa denne Maade i stadig Forbindelse med ham og kun hvis man aldrig har elsket en andens Hustru, kan man være ubekendt med den besynderlige smærtelige Tiltrækning, enhver oprigtig elskende føler, saa længe hans Kærlighed er ul lykkelig, henimod den Mand, der ejer det, han selv længe efter og misunder ham.

Malin havde ikke forladt Quartier Latin, fordi han havde opgivet sine Studier, han behøvede endnu stadig sit lille Studenterbærelse.

Der havde han boet, da han havde lært Belia at kende, mellem disse fire Vægge var hans Kærlighed vokst og vokset op.

Stuen her var fuld af søde og forbitrede Minner, af Fantasier, som var bleven forkastet og tagen

til Naade igen, af Smil og Taarer, som ingen havde set, men som hver enkelt Genstand mindede ham om. I en anden Bolig vilde han have følt sig ganske anderledes fjærn fra den elskede.

Det var som sagt et lille Studerekammer med en Alkove og meget tarveligt Møblement, men med to Fag Vinduer til Gaden.

Mellem disse to Vinduer stod Skrivebordet, der var temmelig slidt og helt bedækket af Bøger, Papirer, paaabegyndte Artifler og krøllede Abiser.

Til venstre var der en Kamin med et Spejl over og lige over for et gammeldags Ur af brunt Træ med indlagte Spjler, der ikke gik og vist aldrig havde gaaet.

Saa var der en Lampe med en Skærm over og for Resten en Sofa, to Lænestole, et Par andre Stole, nogle Hylder med Bøger og et lille firkantet Bord, hvorpaa man saa et aabent Album ved Siden af en Cigarbøsse.

I dette lille Værelse, der vel var simpel, men meget proper trods dets Uorden, talte alt om Ungdom og Arbejde.

Nøglen sad i Laasen og uden først at banke paa, aabnede Zelia Døren og lukkede den hurtig efter sig igen. Et Djeblisk blev hun staaende ubevægelig og forstumlet, det sukede for hendes Øren og hendes Hjærte slog hæftig baade af Siidsbevægelse og af den Fart, hvormed hun var løbet op ad de fire Trapper uden at høre eller se, ja næsten uden at aande; hendes Ben rystede ogsaa under hende.

Den dybe Tavshed, der omgav hende, bragte

hende endelig noget af hendes No tilbage og hun saa sig om.

Ulain var gaaet bort, maaske kun for et Øjeblik eller maaske skyndsomt uden at tænke paa at tage Nøglen ud af Døren og bringe den ned til Portnerkonen.

Zelia udstødte et dybt Suk og gik midt ind i Bærelset og hun følte sig næsten lettet ved ikke at træffe nogen.

Men det var ikke fordi den Følelse, der havde drevet hende her op var forsvunden — tværtimod.

Hun indaandede Luften i dybe Drag og lod sit Blod hvile med uendelig Glæde paa alle Genstandene omkring hende.

Det var hans Hjem, hver en Ting her var en lille Del af ham selv.

„Se det er hans Skrivebord,“ sagde hun halvhøjt. Hun gik hen til det og rørte kærtegnende ved de spredte Papirer.

„Og dette er hans Stol.“

Hun satte sig hed og skælvende i den lille læderbetrukne Stol med den lave Ryg, hvori han tilbragte saa mange Timer.

Hun betragtede det som en Lykke at se disse Enkeltheder, der hørte ind i hans daglige Liv, at saa at vide, hvor han boede, hvordan der saa ud hos ham, at indaande den Luft, han indaandede og staa midt imellem hans Gjendele.

Det forekom hende, at dette Bærelse var gennemtrængt af en Duft af Retsfærdighed, der beroligede hende og gjorde hende godt, det var lige som hun mærkede ham over alt.

Det hele var som en Namme uden Portræt, men Portrætet gemte hun i sit Hjærte, det fæbede for hendes Blik.

Hun huffede ikke længer, at hun var gift, at hun ikke var fri, ikke heller, at hun kunde blive overrasket, at hendes blotte Nærværelse i denne Stue var den farligste, mest alvorlige Handling en Kvinde i hendes Stilling kunde begaa.

Men denne Sjælefred varede ikke længe, hun foer sammen, ti udenfor Døren hørte hun tydelig en Mand's Skridt.

„Min Gud, hvis det var ham,“ tænkte hun.

Hun maatte holde sig ved Ramingesimsen og turde ikke drage Vejret af lutter Sindsbevægelse, men Skridtene fjærnede sig.

Med et faldt det hende ind, at Nøglen sad i Døren. Enhver kunde jo komme ind og træffe hende der, den første den bedste kunde aabne Døren og se, at hun besøgte Raymond.

Saa blev hun bange. Ikke at hun fortrød det Skridt hun havde gjort eller skammede sig over den Følelse der havde dreven hende dertil, men det gif op for hende, at hun ikke kunde blive der, at Faren var altfor stor, at hun udsatte sig for alt for meget — og det til ingen Nytte.

Hvor naar mon han kom tilbage. Men sæt nu, han havde nogen med, naar han kom.

Hun skyndte sig hen imod Døren men stansede paa Halvvejen, løb hen til Skrivebordet, tog Papir og

Ben og skreb med feberhed og rystende Haand følgende
 Par Ord:

Alain!

Rom — jeg venter Dem.

Zelia.

Hun vilde have, han skulde vide, hun havde været der, ti hun følte sig glad ved Tanlen om den umaadelige Glæde dette vilde forvolde ham, saa havde hun desforuden en utheldig Fornemmelse af, at hun i Dag var i en ekceptionel Sindstilstand, som hun maaske ikke saa let vilde komme i igen, og uden egenlig at gøre sig det klart, stræbte hun efter at komme til at brænde sine Skibe, til at begaa en uigenkelselig Handling med det samme.

Da hun havde skrevet disse Par Ord lod hun sine sorte, straalende Øjne glide rundt i Bærelset for at se, hvor hun skulde ligge Billetten, saa at hun var sikker paa at Alain fandt den, men heller ingen andre.

Hendes Blik faldt paa det lille firkantede Bord med det aabne Album og hun saa da, at det var slaaet op ved et Fotografi, som Durandean havde givet Alain Raymond og som forestillende hende selv med hendes Barn paa Skødet og Durandean staaende ved hendes Side.

Et Djeblisk stod hun som lynslagen — hendes Barn, hendes Maximilien, ham havde hun glemt.

Og Synet af ham førte hende tilbage til Virkeligheden.

„Min Gud, hvad var det dog jeg stod i Begreb med at gøre. Jeg er jo fra Forstanden," stammede hun sagte.

„Nej nej, stakkels Børn," vedblev hun, „det er nok at din Fader har vanæret sig, Du skal ikke ogsaa behøve at rødme over din Moder — nej det lover jeg Dig.“

Hun gik hen til Albumet, skjulte sin Mands Ansigt under Spidsen af sin hvide Pegefinger og betragtede Drengen opmærksom.

„For din Skyld vil jeg være stærk," sagde hun med Taarer i Øjnene.

Hun vilde viske dem bort og tog derved Haanden fra Durandeaus Billede, men ved Øynet heraf tørredes hendes Taarer af sig selv,

„Og desuden," vedblev hun, „skal jeg straffe — og dertil, til at spille Retfærdighedens Rolle kræves der at man er ren og ubesmittet — — hvorledes skulde jeg kunne begaa saadanne Handlinger, Voldshandlinger maaske, hvis jeg selv havde noget paa min Samvittighed.

„Nej jeg maa kunde hade ham, foragte ham, dømme ham, styrte ham i Ulykke med hævet Hoved, — ingen Lykke for mig selv, sagde jeg.

„Sejge Egoist som jeg er — den der vil dømme, maa ogsaa selv kunne taale at blive dømt.“

Hun knyttede Brevet sammen i sin Haand og kastede det fra sig med fortvivlet Kraft som for at fly Tristelsen til at benytte sig af det.

Saa lod hun for sidste Gang Blikket glide rundt

i Stuen med et kærligt vemodigt Udtryk, kysede paa Haanden og hidsede svagt:

„Farvel!“

Hun ilede ud af Stuen og ned ad Trapperne, skælvende over hele Legemet — denne Gang var det af Frygt hun skælvede — og stansede den første tomme Droske hun mødte.

„Til Fontenay-aux-Roses. Men skynd Dem,“ sagde hun til Kuskten.

Omtrent en Time senere kom Raymond hjem. I Porten stansede Portnerkonen ham og spurgte:

„Har De været ude i Dag? Jeg troede De var der oppe.“

Og hun smilede spydig og tilføjede:

„Jeg vidste endda en fremmed Dame op til Dem, der lod til at være svært i Oprør.“

„Hvad var det for en Dame?“ spurgte Alain forbavset, hvorpaa Portnerkonen beskrev hende.

Der kunde ikke være nogen Tvivl derom, det maatte være Zelia og dog kunde han næppe tro sine egne Øren.

Han skælvede over hele Legemet, blev skiftevis rød og bleg og vidste ikke selv hvad han skulde tænke.

„Hun er oppe paa mit Værelse,“ stammede han forlegen, medens han ilede hen mod Trappen.

„Nej, det er længe siden, hun er gaaet, men der er en Herre deroppe, som venter paa Dem,“ raabte Portnerkonen. „Jeg vidste jo ikke andet end De var hjemme.“

Han tog ingen Notits deraf, hørte slet ikke, at der blev sagt noget. Han foer op ad Trapperne og ind i Bærelset og stod saa Ansigt til Ansigt med Durandeanu.

Ottende Kapitel.

Intet gaar tabt.

I Mellemtiden var der hændt følgende.

Omtrent en halv Time efter at Zelia var gaaet, var Jules Durandeanu kommen og havde spurgt Portnerkonen, om Hr. Alain var hjemme.

Denne, der var overbevist om at den unge Mand var paa sit Bærelse estersom hun ikke havde set ham gaa ud og estersom det havde varet nogen Tid inden „den fine Dame“ var kommen ned igen, havde da svaret bekræftende og Durandeanu var lige straks gaaet op paa fjerde Sal paa en Maade som om han var godt kendt i Huset.

Da han havde naaet Døren bankede han sagte paa, men der kom ingen Svar og efter at have banket endnu en Gang, traadte han indensfor og saa til

sin Forbavselse lige som sin Kone kort Tid i Forvejen havde gjort, at Raymond ikke var tilstede.

Denne Omstændighed lod imidlertid ikke til at mishage ham, ti der lagde sig et tilfredst Udtryk over hans Ansigt og han skyndte sig at lukke Døren i efter sig.

Da det var gjort saa han sig opmærksom omkring, men ikke som han var ukendt med Stedet, tværtimod. Saa skyndte han sig hen til Skrivebordet og søgte hastig men forsigtig mellem Papirerne, ti han var bange for at bringe Uorden imellem dem, medens han nysgærrig lod Blikket glide hen over de beskrevne Ark.

Denne Undersøgelse, der røbede en stærk Nysgærrighed snarere end udpræget Diskretion, tog ham i det højeste et Par Minutter, skøndt han af og til holdt inde for at høre om der ingen kom op ad Trapperne, ti han foer sammen ved den mindste Lyd derudefra — hvilket just ikke er saa mærkelig hos en Mand, der benytter et Djeblik, hvor han er ene, til at begaa en Indiskretion.

Saa snart denne Undersøgelse var tilendebragt uden noget som helst Resultat, som det syntes, vandrede han Stuen rundt et Par Gange og kom saaledes forbi det lille Bord, hvor Zelia havde ladet Albummet staa aabent ved det Fotografi, der havde ledet hende tilbage til Pligtens Vej. Han betragtede det et Djeblik og hans Læber krusedes af et besynderligt Smil.

Derefter tog han Plads i en af Lænestolene lige over for Døren og gav sig med megen Behændighed til at rulle en Cigaret, som om han havde i Sinde at

blive siddende og vente i den første Tid. Da Cigaretten var færdig, tog han en Svovlstik frem, af hvilke han altid havde et større Forraad hos sig, og efter at have tændt Cigaretten og taget et Drag, kastede han det lille Stykke brændende Træ hen imod Kaminen.

Uvilkaarlig fulgte hans Blik den i Flugten og han saa den da falde udenfor Kaminen ved Siden af et sammenkrølet lille Stykke Papir, der var nærved at fænge.

Til al Uheld slukkedes Svovlstikken for tidlig og Papiret blev liggende uden at have lidt anden Skade end at være bleven lidt røden i det ene Hjørne.

Durandeaurejste sig med en vis Nonchalance og tog det op som om han vilde sige:

„Naar jeg har set paa alle de andre kan jeg ogsaa gjerne se paa det med.“

Men hans Ligegyldighed skulde ikke vare længe — han havde næppe kastet et Blik derpaa, før end det gav et Sæt i ham, ti den Stump Papir, han holdt i Haanden var just Elias Billet til Raymond, som hun havde kastet fra sig uden at beregne de farlige Virkninger af et saadant Skridt, i et Øjeblik da en hel Hær af Følelser og Indtryk stormede ind paa hende og betog hende Gnen til at overbejse.

„Naa saaledes,“ sagde han halvhøjt, medens han tog Billetten med hen til Binduet og læste den atter og atter med synlig Opmærksomhed.

Det lod til at sætte hans Sind i Bevægelse, skønt det var vanskeligt at afgøre i hvad Retning den

Sindsbevægelse gik, der kaldte Rødmænd frem paa hans ellers saa blege Kinder.

Efter Læsningen blev han staaende et Øjeblik ubevægelig med sammentrufne Bryn som om han meget opmærksom tænkte paa den Opdagelse, som han havde gjort.

Var han egentlig opbragt deraf?

Det er muligt, ti han pressede de smalle Læber sammen og Næseboerne svulmede op, men da han atter hævede Øjenlaagene for endnu en Gang at forvise sig om at han virkelig var ene, straaede hans sorte Øjne med en Glans, der snarere ledte Tanken paa triumferende Glæde end paa harmfuld Skinsyge og hans Læber skiltes ad og krusedes af et mat, ilde varslenende Smil, der paa en Gang var ironisk vel tilfreds og truende.

„Naa faaledes,“ sagde han endnu en Gang og skyndte sig hen til Bordet, hvor han med den flade Haand glattede Papiret ud for at man saa lidt som mulig skulde kunne se at det havde været krøllet sammen.

Da Papiret atter havde antaget sit oprindelige Udseende, folgede han det omhyggelig sammen som et Brev, tog en Lommebog frem af sin Paletot, lagde det i et Rum for sig selv, stak Bogen i sin Side-lomme og tog atter Plads i den Stol, han havde forladt.

Da Raymond saa kom hjem, sad Jules Durandeau nok saa filosofisk og dampede paa sin fjerde Cigaret med Benene overkors, Hovedet lænet tilbage

over Stoleryggen og Blikket følgende de lette Røgskyer, der steg til Bejrs og indhyllede ham.

Ved at se Egtemanden der, hvor han troede at finde Hustruen — han var som sagt ilet bort uden at høre Portnerkonens Død —, kom Alain i en saadan Ophidselse, at han ikke kunde tilbageholde et Forsædelsens Udbrud.

Det forelskede unge Menneſke havde allerede i Tankerne sammensat et helt Drama — Jules Durandeaudeau var naturligtvis fulgt efter sin Kone og havde overrasket hende her i dette Værelse, som hun jo egentlig aldrig burde betræde, og havde jaget hende bort. Han selv var bleven tilbage for at bebrejde Bennen sit Forræderi, fornærme og udfordre ham.

Han blev derfor staaende som fastnaglet til Pletten, blegere end en død og skælvende som et Menneſke, der ser en Mur styrte sammen og ved at han vil blive knust under dens Stumper.

„Naa god Dag.“ sagde Durandeaudeau ganske rolig. „Jeg har saamænd siddet og ventet paa Dem en hel Time.“

Alain optog det som Ironi, men han kom nærmere og rettede sig som for at faa sin Ro og Selvbeherskelse tilbage, inden den andens Brede ret kom til Udbrud.

„Jeg tør vædde om, at De har løbet op ad Trapperne, De er jo ganske forpustet,“ begyndte Durandeaudeau igen. „Det gaar mig for Næsten lige saadan, skønt jeg hverken er svær eller gammel, kan jeg aldrig skynde mig op ad en Trappe uden at faa Hjærtetanken.“

Alain saa ham fløvt ind i Ansigtet — jo det

lod virkelig til at Durandean var ganske rolig, i det bedste Humør og paa ingen Maade ironisk. Først da sagde den unge Mand:

„Ja jeg løb vist temmelig hurtig.“

„De maa undskyldte, at jeg saadan uden videre gik ind hos Dem og satte mig til at vente,“ vedblev Elias Mand, „men Nøglen sad i Døren og da jeg bankede paa og ikke fik Svar, gik jeg ind paa egen Haand i den Tanke, at De snart kom tilbage. Jeg vilde gerne tale med Dem om en Artikel til Bladet i Morgen.“

Alain Raymond drog ubilkaarlig et Lettelsens Suk, det var klart, at Durandean ikke havde truffet sin Kone og maaske var det ikke en Gang Fru Durandean, der havde været her.

Da Redaktøren havde udbillet for sin Medarbejder, hvad det var han ønskede denne skulde skrive om, foreslog han ham at tage med til Fontenay-aux-Roses og spise til Middag der, men Raymond afflog denne Indbydelse.

I den Sindstilstand han var, turde han endnu ikke se den elskede og tale til hende, naar hendes Mand var til Stede.

Var det i det hele taget hende, Portnerkonen havde bestrebet?

Og hvis ikke det var hende, hvem kunde det saa være? Maaske havde den Dame, da hun gik, givet Portnerkonen sit Kort eller en Bescud — ja nu huskede han det, Portnerkonen var bleven ved at tale, mens han løb op ad Trapperne og han havde slet ikke hørt efter.

Man kommer og gaar heller ikke saaledes uden at efterlade et Spor af sin Nærværelse.

Saa snart derfor Durandean var gaaet og Alain kunde antage at Belias Mand var langt nok borte til ikke at overrasse ham, gik han ned til Portnerkøuen.

„Sagde den Dame, der var her før, ikke hvad hun hed?“ spurgte han med en saa ligegyldig Mine som mulig.

„Nej paa det Lag,“ svarede Konen, „hun foer forbi som en Raket og naar jeg ikke selv havde skreget efter hende, havde hun saamænd ikke en Gang spurgt, hvor Deres Bærelse var — man skulde næsten tro, hun vidste det.“

„Naa men da hun kom ned igen —“

„Alfurat den samme Historie — hun røg afsted som der var Ild i Hælene paa hende.“

„Blev hun længe deroppe?“

„Et Kvarterstid omtrent.“

„Og hvad Tid kom hun?“

„Klokken halv fem.“

„Traf hun ikke sammen med den Herre, der nylig gik herfra?“

„Nej, det var vist nok rigelig allerede en halv Time siden at hun var gaaet, da han kom.“

Denne sidste Oplysning beroligede Alain, idet den bevisste, at Durandean ikke havde set noget til det hemmelighedsfulde Bælg.

Derpaa lod han atter den gamle Cerberus beskrive den fremmede Dame og kom igen til det Resultat, at det ikke kunde være andre end Belia.

„Hvad mon hun vilde mig?“ tænkte han ængstelig, medens han gik op ad Trappen. „Hun maa have haft en meget alvorlig Grund til at gøre dette kompromitterende Skridt, efter hvad der er foresaldet imellem os. Og hun blev et helt Kvarter inde paa mit Bærelse — hvorfor gjorde hun det, naar jeg ikke var til Stede?“

Bludselig slog han sig for Panden.

„Na nu har jeg det,“ udbrød han. „Hun har naturligvis skrevet til mig — der maa være et Brev deroppe, eller blot en Linje, et Ord.“

Med febrilsk Iver rodede han omkring mellem sine Papirer, undersøgte sine Skuffer, saa efter paa de mest usandsynlige Steder — bag Spejlet, under Sengetæppet, kort sagt over alt, hvor man kunde anbringe et Stykke Papir, men det er vel overflødigt at tilføje, at hans Søgning var frugtesløs.

Han fik ikke Blund i Djnene denne Nat og den næste Dag, paa den Tid hvor han vidste at Durandeau maatte være i Paris, tog han ud til Fontenay-aux-Roses fast besluttet paa at faa Sandheden at vide af Belias egen Mund.

Tiende Kapitel.

Den lukkede Dør staar aaben.

I den ophidsede Sindstilstand, hvori Zelia befandt sig efter at disse hæftige og modsigende Følelser havde kæmpet i hendes ullykkelige Hjærte, var det hende umuligt at udholde sin Mands Nærværelse. Den Kraft, det Selvherredømme, hun nylig havde anbefalet sin Søster, ja næsten fordret af hende, var det hende nu umuligt at bevare.

Tanken om at skulle gense Durandean, høre hans Stemme, tale til ham og være sammen med ham, foraarsagede hende en uovervindelig Rædsel, blandet med vild Opsætsighed.

Nej, det var ligesvem umuligt. Al den Foragt og Indignation, hun havde skjult i aarevis og som nu havde naaet sit Højdepunkt ved den Opdagelse, hun havde gjort, vilde bryde ud over hendes Læber og overvælde ham — og det maatte ikke ske for nogen Pris.

Hun skyndte sig derfor op paa sit Værelse og inden hun lukkede Døren af sagde hun til sin Kammerpige, at hun havde Hovedpine, saa det var hende umulig at komme ned til Middag, hun trængte til Hvile og fuldstændig Ensomhed og hun forbød hvem som helst Afgang til sit Værelse.

"Vil De sige det til Herren og bede ham ikke vente paa mig," sluttede hun.

Hun trængte virkelig til at være i Ro og ene

med sig selv for at kunne læse tydelig i sit Hjerte og faa Klarhed paa Situationen, men over dette Kaos af Tanker og Følelser, der fyldte hendes Indre, ragede Tanken om at hendes Mand ikke maatte vide, hvad hun tænkte og hvad hun havde opdaget.

Durandeaus Opsørsel over for de to Søstre røbede, at han stræbte hen imod et bestemt, hemmelighedsfuldt Maal, og den Mand, der med saa megen Udholdenhed og Forsigtighed havde skilt dem fra hinanden ved paa forskellig Maade at knytte dem begge til sig med de fasteste Bånd, han var i Stand til alt, i det Øjeblik han opdagede, at man havde gennemskuet hans Rænker og draget hans dobbelte Forræderi frem for Dagens Lys.

Hun grebes af Rædsel og lige som af en Slags Svimmelhed, naar hun forsøgte at sænke Blikket ned i denne mørke Sjæl og udforske dens Dybde, finde Drivfjederen til alle disse mange slette Handlinger.

Hvorfor havde han forført og vanæret Isabella? Hvorfor havde han fremkaldt denne sørgelige Situation ved at paaføre to Søstre den frygteligste Beskæmmelse, som dog tillige knyttede dem saa nær sammen, at det syntes umulig, at de kunde afkaste de fornedrende Vænker, han havde lagt dem i, endsiige hævne sig ved at vanære ham?

Der var nu to Børn, der bar hans Navn og alt hvad der fæstede Skygge over dette Navn, vilde tillige besubde disse uskyldige Væsner, hvis Væren det var Modrenes Pligt at skaane, selv om det skulde komme til at koste dem personlig de største Ofre.

Og Zelia kom atter tilbage til sin stadige Tanke, hvorfor havde han villet at de gensidig skulde tro paa hinandens Død?

Hvorfor havde han netop staaet rede til at modtage Isabella efter Mafakren i „Det røde Kors“ den 4de December?

Det var fuldstændig umuligt at udtrykke det Had, hun følte mod dette Menneſſe.

„Men der er meget endnu, jeg ikke véd,“ sagde hun ved sig selv, „og inden jeg tager en afgørende Beslutning, inden jeg lægger nogen Plan, maa jeg kende hele Sandheden.“

Det var denne hendes faste Beslutning om først at komme til fuldstændig Klarhed, der foreløbig havde reddet hende i hendes lidenskabelige Kærlighed til Alain Raymond.

Hun havde taget Drengen ud af Buggen og saa paa og bedækkede ham med brændende Kys, idet hun afbrudt hvissede:

„Stakkels lille Engel — vær Du kun rolig — — din Moder vaager over Dig — — der skal ikke amme Dig noget ondt — jeg véd, hvad jeg har at gøre, men dit Navn og din Værelse skal ikke besudles, det Søle, hvorigennem jeg baner mig Vej, skal ikke prøjte tilbage paa Dig.

„Jeg skal dække Dig med hele mit Legeme, saa at ikke et eneste Slag skal ramme Dig — — jeg skal skabe din Lykke af min Sorg og dine Smil af mine Taarer.“

Da Durandean kom hjem til Middag og hørte,

at Fruen ikke var rask og ikke vilde komme ned til Maaltidet, gjorde han ingen Indsigelser.

Først da der blev tilføjet, at hun ikke ønskede at blive forstyrret af nogen, gik der et stille, ironisk Smil hen over hans Ansigt og han førte Haanden hen til Sidelommen og sølte udbendig paa Trakken som for at overbevise sig om, at Bogen med Belias Billet til Alain endnu laa paa sin Plads.

Den næste Dag ved Frokosttid lod han imidlertid spørge, om hun kunde modtage ham.

Men Belia lod vide, at hun havde stærke Smerter i Hovedet og at hun derfor gjerne vilde blive i Sengen og undgaa enhver Anstrængelse, hun haabede det vilde blive bedre op ad Dagen.

Lige saa lidt som den foregaaende Dag gjorde Durandeanu Indsigelser, men forberedte sig til at gaa. Kammerpigen tilføjede desuden ogsaa at Fruen saa mat og lidende ud.

Der var ikke noget usandt heri, ti Belia havde ikke haft lukket et Øje den hele Nat og de blege Kinder og de mørke Rande under de feberglødende Øjne røbede de frygtelige Sjælevaler.

„Hvad sagde Herren?“ spurgte hun, da Kammerpigen kom igen.

„Herren lod til at være meget bedrøbet,“ svarede Pigen. „Han sagde, at Fruen skulde pleje sig ordentlig, at han var nødt til at gaa bort paa Grund af vigtige Forretninger — han vilde spise Frokost ude — og at han vilde benytte Hesten, da Fruen formodentlig ikke fik Brug for den i Dag.

Der undslap Belia et sagte „aa“ og hun skyndte sig at tilføje:

„Saa han er reben bort paa Miss Blac?“

„Ja.“

Hun faldt et Øjeblik i Tanker.

„Naar han har taget Miss Blac,“ tænkte hun ved sig selv, „skal han formodenlig ud paa en af sine sædvanlige Udflugter, enten til Versailles, „de fire Beje“ eller Bas Mendon.

„Men til hvilket af de tre Steder kan det være? Bistnok næppe til Versailles, ti han plejede ikke at komme der mere end en Gang hver fjortende Dag, og Isabella havde set ham kort Tid før jeg kom. Til Bas=Mendon tager han altid om Lørdagen og i Dag er det Onsdag. Altsaa maa det sikkert være til „de fire Beje“.

Det maa jeg have Visshed om — Lejligheden er god — han tror, at jeg er syg og ligger i Sengen — han aner intet endnu! Ja, det maa ske — jeg maa ikke spille et Minut.“

Med en Kraftanstrængelse overbandt hun sin Mæthed, hjulpen af Feberen, der holdt hende i Aande. og hun besluttede ikke at give efter, førend hun havde naaet sit Maal.

Uden sin Kammerpiges Hjælp isørte hun sig den mørke Dragt, hun havde havt paa den foregaaende Dag, da hun besøgte Fru Flamand, og betroede derpaa den lille Maximilien til Ammen, der altid tog Vare paa ham, naar hun selv var borte, hun gik derpaa sin Vej, idet hun erklærede, at hun havde det

bedre, og at den friske Lust allerhurtigst vilde gjøre hende raff.

Paa Fontenay-aux-Roses Kirkeplads satte hun sig op i en Omnibus og tog en Billet til Paris; men da den naaede „De fire Beje“, hvor Vognen skulde have frisk Forspand, steg hun af som for at spadserere lidt omkring, medens de ventede; dog i Stedet for at komme tilbage, drejede hun ned ad Avenue d'Orleans og naaede en Holdeplads, som findes der i Nærheden.

Efter at have overbevist sig om, at Omnibusfen var borte, og at ingen lagde Mærke til hende, satte hun sig op i en Droske og sagde til Kudsken, at han skulde kjøre hende til Enden af den smalle Gade, hvor det Hus laa, som stadig bestæftigede hendes Tanker, og at hun vilde blive holdende der paa Hjørnet for at vente paa Rogen, der skulde træffe hende.

„Ja, jeg er med, lille Dame“, svarede Kudsken med en snu Mine, „det er noget, jeg forstaar mig paa, det gælder om at være gesvindt og forsigtig. — Høj, du gamle!“ raabte han saa i samme Nu som han var kommen op paa Bussen.

Helia havde stuet ham en Louisdor i Haanden, og Kudsken, der troede, det var et Stævnemøde, det drejede og om, skyndte paa sin magre Krikke og kørte en Omvej, for at Folk ikke skulde ane, hvor han skulde hen; han maatte jo dog vise, det var sandt, naar han havde sagt, at det var noget han forstod sig paa.

Ti Minutter efter holdt han paa Hjørnet af det

lille Stræde ved den modsatte Ende af Alleen, der var langt mindre besøgt end den anden.

Fra det Sted, hvor han var stanset, da Zelia trykkede paa Kloffen, kunde man tydelig se den befærdte Port.

Det var umuligt, at nogen kunde gaa igennem uden at blive set af den, der sad i Bognen.

For en Sikkerheds Skyld havde Zelia trukket Gardinerne for, men den fine, let skælvende Haand, holdt det røde Tøj akkurat saa meget fjærnet fra Vinduesrammen, at hun kunde se ud paa Gaden.

Kloffen var omtrent elleve.

Porten var lukket og der mærkedes ikke det ringeste Tegn til at der fandtes levende Væsner paa den anden Side af Muren.

„Om jeg saa skal vente til Midnat“, tænkte Zelia, „saa vil jeg nu have Klarhed i den Sag. — Derksom han er gaaet derind, maa han jo komme tilbage, og jeg kommer igjen hver eneste Dag, hvis det gøres nødig, indtil jeg er bleven overbevist om, han er her.

„Naar jeg først er saa vidt, skal jeg nok skaffe mig Anledning til ogsaa selv at tænge derind og saa at vide, hvad han bestiller der.“

Det er altid under saadanne Omstændigheder vanskeligere og mere indviklet for en Kvinde at naa sit Maal end for en Mand.

Hvert eneste Skridt hun gør, vækker Opmærksomhed.

Hun kan ikke udspørge Naboerne, saaledes som en kunde gøre, heller ikke staa i Baghold i en Kasse eller

gaa hen paa et obskurt Værtshus og løsne Tungen paa en eller anden Druffenboldt ved at traktere ham med Drikkevarer.

Hele Samsundet, der er bleven organiseret af Manden, synes at belure og udspejle Kvinden.

Hun kan kun handle i Mørke og med Undtagelse af hvad der vedrører Kjærlighedslist og Løgne, bliver enhver anden Handling hende næsten umulig.

Saaledes tænkte Zelia med Bitterhed i dette afgørende Øjeblik af hendes Liv, hvor hun trængte saa haardt til være fri i sine Bevægelser og til at lægge den Kraft og det Mod for Dagen, som hun følte i sig.

Hvad vilde hun ikke have givet for med Sikkerhed at kunne klædt sig i Mandssklæder saa at hun kunde passere ubemærket forbi og undgaa de frænkende Formodninger, som en Kvinde vækker ved den mindste Bevægelse, hun havde jo mærket Rudskens Mistanke blot ved noget saa simpelt som at holde stille og vente i en Vogn.

I hans Øjne var hun en gift Kone, der ventede sin Elsker og intet i Verden vilde formaa ham til at forandre denne Opfattelse.

Hun behøvede rigtignok ikke at bryde sig om, hvad denne udannede Mand, som hun rimeligvis aldrig mere vilde saa at se, tænkte om hende, og dog ærgrede og frænkede det hende, trods det, at hun var indviklet i noget langt frygteligere.

Smidlertid gik den ene Time efter den anden, og Rudskens var for længe fiden falden i Søvn; hans af-

asebe Krikke stod ligeledes og sov med den tomme Mulepose paa.

Solen havde allerede sendt sine Straaler lodret ned, nu kom de noget fra Vest, thi Kloffen var to om Eftermiddagen.

Bludselig rives Zelia ved en let Støj ud af den Døs eller Ubevægelighed, hvori Barmen og den lange Benten har bragt hende. Hun rejser sig i Vognen og føler sig underlig beklemmt om Hjærtet.

Der var ingen Tvivl mulig, Porten havde knirket og nu saa hun den langsomt dreje sig paa sine Hængsler.

Miss Blacks Hoved kom til Synne i Aabningen, og — Blodet stansede næsten i hendes Arter — Du-randeau sad paa Hesten.

Han kastede et hurtigt Blik ud paa Gaden, og da han saa, at den som sædvanlig var tom, sporede han sin Hest og satte afsted tilhøjre, følgelig med Ryggen til Zelia og uden at lægge Mærke til hendes Droske.

Porten var hurtig bleven lukket efter ham, uden at den unge Kone havde faaet Tid til at se, hvem det var, der aabnede og lukkede den.

Alle Zelias Anelser vare blevene stadfæstede, og Miss Blacks Antydninger viste sig at være rigtige; hendes Mand plejede jævnlig at komme her, ligesom han kom de to andre Steder, i Versailles og Bas-Mendon.

Zelia ventede omtrent et Kvarter endnu, saa trykkede hun paa Kloffen, hvis Lyd vækkede Rudsken;

han sprang ned fra Buxken og kom hen til Vognbøren.

„Naa, han er nok ikke rigtig præcis“, bemærkede Manden med et bredt Grin. „Det kan man sgu kalde at lade vente paa sig. — Hvor ønsker den lille Dame, vi skal føre hen?“

„Drej ned ad Gyden der“, svarede Zelia strængt. „De skal føre i Skridt langsmed den Mur, indtil De naar Porten derhenne; saa fører De endnu langsommere, men dog uden at stanse helt.“

„Ja, jeg er med — nu skal De bare se! Det er noget, jeg forstaar mig paa.“

I Grunden vidste Zelia aldeles ikke, hvad hun skulde gøre.

Hun vilde ind, men hvorledes skulde hun bære sig ad dermed. Bante paa? Ja og hvad saa? Naar de nu nægtede hende Afgang? Eller hvis de slet ikke lukkede op? —

„Na — det kommer vel nok, jeg finder vel nok paa et Paaskud“, sagde hun ved sig selv.

Hun stolede paa Tilfældet eller paa Djebliffets Inspiration, og Tilfældet syntes virkelig at ville staa hende bi.

Drossen bevægede sig langsom frem langs med Muren og ved Porten stansede den næsten, idet Ruffen lod som han tabte Tøjlerne.

Det var virkelig en dygtig Mand der forstod sine Sager.

Zelias Dine var ikke vegne fra Porten og da hun nu var lige ud for den, bemærkede hun, at den lille Dør i den ene af Portens Fløje stod lidt paa Klem.

Hun skyndte sig at aabne Vognbøren og springe ud og efter at have stukket Ruffen endnu en Louisd'or i Haanden, sagde hun at han godt kunde køre.

Derpaa stødte hun den lille Dør i Porten op og stod saa ved Indgangen til den store Have, vi har beskrevet nøjagtig i et tidligere Kapitel. Hun havde lukket Døren til efter sig uden at lukke den hel, ti hun maatte jo være sikker paa at kunne slippe ud samme Vej som hun var kommen.

Fra denre Side saa man ikke noget Spor af noget Baaningshus eller nogen Portnerbolig, hverken til højre, til venstre eller iige for var der andet at øjne end tætte Buske og Trær.

Til begge Sider saas der en Grusgang med Spor af Hestehove, formodenlig Miss Blacks. Hendes Hjærte bankede voldsom, men hun havde taget sin Beslutning, hun vilde se alt.

Efter et Øjeblik's Løben gik hun ned ad Gangen til højre langs Sporene af Miss Blacks Hove, hun skyndte sig afsted, men næppe havde hun gaaet tyve Skridt førend hun hørte den Dør blive lukket, gennem hvilken hun var kommen ind.

Hun evendte sig om for at se og da der var hende et Buskads i Vejen, gik hun udeu om dette og saa sig tilbage — jo ganske rigtig, Døren var lukket.

Ellevte Kapitel.

Fru Glamanas „Herre“.

I Stedet for at ride til Paris eller tilbage til Fontenay-aux-Roses, havde Jules Durandean, da han forlod det hemmelighedsfulde Hus, styret sin Hest i Retning af Versailles.

I det Trit han red, behøvede han kun en god Time til at naa Udkanten af Byen. Da han standede ved det lille Gitter udenfor Isabellas Bolig traf han i en Klotke der stod i Forbindelse med Huset, og et Øjeblik efter kom den gamle Marianne ilende til, men da hun saa, hvem den fremmede var, kom der et forbavset og noget forvirret Udtryk i hendes Ansigt, som ikke undgik Durandeaus forskende Blik.

Imidlertid skyndte hun sig at aabne Gitterporten og lod Hest og Rytter passere.

„Saa det er Dem!“ ndbrød den gamle og lufkede Gitterporten, medens Durandean stod af Hesten.

„Ja det er mig“, sagde han i en næsten barsk Tone, der stod i skarp Modsatning til den spørgesfulde eller venlige Tone, der ellers var hans egen.

„Det er mig, det kan De vel se — generer det Dem m'asse?“

„Nej bevares“, svarede den gamle Kone ydmygt; „vi ventede blot ikke Herren, det er ikke Deres sædvanlige Dag.“

Han førte selv Miss Blach ved Tømmen hen i

et Hjørne af Gaarden og bandt den til en Ring i Muren.

„Er Fruen ikke til Stede?“ spurgte han saa.

„Jo hun er“, svarede Marianne tøvende og i synlig Forlegenhed. „Men jeg véd ikke, om Fruen kan modtage Herren.“

Durandeanu lod, som han studsede og gjorde en truende Bevægelse.

„Naa jeg spørge, hvad det skal sige?“ sagde han med rynket Pande. „Hvad bethder denne Spøg? De véd, jeg sætter ikke Pris paa den Slags Vittigheder!“

Marianne rystede over hele Legemet.

„Jo for Fruen — — Fruen er syg“, stammede hun.

„Syg? Na for fire Dage siden, da jeg sidst var her, fejlede hun jo ikke det ringeste!“

„Jeg mener heller ikke ligesvem syg, men ikke vel. Hun har bedt mig om ikke at lade nogen komme ind — —“

„Det haaber jeg heller ikke De gør. Men med mig er det en anden Sag — Hun er vel oppe paa sit Bærelse?“

„Ja“.

„Naa, saa skal vi en Gang se“, sagde han med et udfordrende Blik; og uden at tage videre Notits af det gamle Tøvende gik han indensfor, løb op paa første Sal og aabnede Døren til Isabellas Bærelse uden saa meget som at banke paa.

Isabella sad i sin Lænestol ved Vinduet, der vendte ud til den fri Mark, og havde efter al San-

synlighed ikke hørt den Mand komme, som hele Kvar-
teret kaldte „Fru Glamanas Herre.“

Hun saa meget medtaget ud, hvilket man ikke
kan undre sig over efter den foregaaende Dags Begi-
venheder og Søsterens skrækelige Aabenbarelser, og
det blege Ansigt og den matte, hvilende Stilling, hun
indtog tydede paa, at hun ligesom Zelia havde til-
bragt en søvnløs Nat i voldsom Sjælsoprør og
Fortvivlelse.

Bed Durandeaus bratte Indtrædelse vendte hun
Hovedet og fik Øje paa den Mand, der var Skyld i,
at hendes Hjærte i de sidste fireogtyve Timer havde
været fuldt af Sorg og Rædsel, Brede og Indignation.

Bed Synet af ham undslap der Isabella et halv-
kvælt Skrig; hun rejste sig op, hvidere i Ansigtet end
Kniplingerne paa hendes Morgenkjole, og saa med et
Blik, hvori al hendes Harm og Afsky stod malet, som
om hun vilde sige:

„Gaa! Gaa! Jeg vil ikke se dig!“

Durandeaus var stanset og iagttog hende med sine
mørke, skinnende Øjne; der var i disse Øjne et saa-
dant Udtryk af ængstelig Forbavselse og søgende Mis-
tanke, som hos en Jagthund, der er i Færd med at
finde Sporet, at Isabella pludselig mindedes det
Løfte til Søsteren, den højtidelige Ed, ved hvilken hun
havde forpligtet sig til at gemme deres frygtelige
Hemmelighed paa Bunden af sit Hjærte; hun lod sig
derfor atter falde tilbage i Lænestolen og vendte Ho-
vedet bort for at skjule de Tørelser, der affspejlede sig
paa hendes Ansigt.

Durandean kastede et hurtigt Blik omkring sig, som om han vilde søge Oplysninger hos alle de Genstande, der omgav hende: men da alting var paa sin Plads og havde sit sædvanlige Udseende, gik han langsomt hen til Isabela.

Udtrykket i hans Ansigt havde pludselig forandret sig; den mistænksomme, næsten true de Mine havde veget Pladsen for et Udtryk af kærlig Betsymring, og hvem der ikke kendte ham, maatte utvivlsomt lade sig føre bag Lyset deraf trods de blinkende Øjne og den lette Trækning om Mundvigene.

„Naa, min Ven, hvordan har Du det saa?“ spurgte han i en sødladen Tone. „Marianne siger, du er ikke rask — du ser heller ikke vel ud, og du modtog mig ogsaa lidt anderledes end du plejer.“

Han smilede og saa til Siden.

„Ja, du maa udfylde.“ stammede Isabella og undgik at se paa ham. „Jeg befinder mig virkelig temmelig daarlig — — og saa denne Overraskelse — jeg ventede dig ikke i Dag. —“

Da Durandean bemærkede, at hun ikke saa paa ham mens hun talte, stirrede han hende stift ind i Ansigtet og sagde:

„Jeg kom ogsaa blot for at fortælle at — — at jeg tror at have fundet en bedre og bekvemmere Lejlighed til Dig. Jeg har hørt noget om et lille Sted, der ligger ganske nær ved Jærnbanen og dog temmelig affides — men det kan vi tale om en anden Gang, naar du har det bedre.“

„Ja — — ikke sandt?“ sagde hun med Anstrængelse.

„Staffels lille — det er vel Hovedet, der smærter dig?“

„Ja saa forfærdeligt,“ svarede hun og førte Haanden op til Panden, glad over paa denne Maade at kunne undgaa det Blik, der generede hende.

„Jeg kender det selv,“ vedblev han og bøjede sig ned over hende for at kysse hende paa Panden; men da Isabella følte hans Berøring af hans Læber, fastede hun sig tilbage med en saadan Hæstighed, at hendes Hoved stødte haardt imod Stoleryggen, og der undslap hende et Skrig.

Durandean havde rettet sig i Vejret med sammenpressede Læber og funklende Øjne, og i det Sekund Isabellas Hoved laa lænet tilbage, kom hun til at se ham ind i Ansigtet. Deres Blik mødtes, og hun indsaa, hvor uforsigtigt hun havde baaret sig ad.

„Aa Gud!“ stønnede hun og rokkede frem og tilbage med Hovedet som i et Anfald af Nervesmærte, „det gav et saadant Ryk. — —“

Durandean svarede ikke, han havde vendt Blikket bort, og der blev et Øjeblik Tabhed. Endelig sagde han i en kølig Tone:

„Du gjorde bedst i at lægge dig.“

„Det tror jeg ogsaa — jeg trænger til Ro,“ svarede hun, ængstelig over hans Kulde.

„Hvis det ikke bliver bedre i Eftermiddag maa du sende Bud efter en Læge,“ vedblev han i samme Tone. „Efter al Syndsynlighed kommer jeg i Morgen og hører, hvordan du har det.“

„For Guds Skyld!“ tænkte hun med en Gysen, „nu kommer han naturligvis hver Dag, og saa kan

vi risikere han træffer Zelia. — Na, det er min egen Skyld — jeg forstod ikke at beherske mig."

Han havde imidlertid taget hendes Haand og lod, som han spalte Pulsen; men Haanden blev isnende indeni hans og skælvede stærkt. Et Øjeblik holdt han fast paa den, saa lod han den falde og gjorde Mine til at trække sig tilbage.

Al egen Drift rakte hun ham da Panden til Ryk, thi hun ønskede at gøre sin Uforsigtighed god igen; men da han berørte den med sine Læber, løb der en Gysen igennem hende, og huu bedækkedes af en kold Sved.

"Du har lidt Feber," sagde han saa, "gaa nu i Seng, saa skal jeg sende dig en Læge med det samme, Farvel. Marianne maa blive oppe hos dig, for det er ikke værd, du er ganske alene. — Hvor er Justine?" spurgte han pludselig.

"Hun leger nede i Haven."

"Naa — saa Farvel til i Morgen."

Isabella lod Hovedet synke mat tilbage uden at kunne bekvemme sig til at besvare ham, og han skyndte sig ned ad Trappene og ud i Køkkenet, hvor Marianne opholdt sig.

"Maa jeg spørge, hvad her er passeret?" spurgte han haardt.

"Ingenting Herre," svarede den gamle Pige skælvende.

"Har her ikke været nogen?"

"Ikke et Meneske."

Han saa hende et Øjeblik stift ind i Ansigtet, og fór saa ud af Køkkenet med fortrukket Ansigt.

Nede i Gaarden løsnede han selv Miss Black, satte sig saa til Hest og red ud paa Bejen.

Marianne blev staaende ved Gitterporten, som hun havde aabnet og luffet for ham, men da han saa det, raabte han strængt:

„Værsgod at gaa ind.“

Det lod hun sig ikke sige to Gange, men skyndte sig rystende tilbage til Køkkenet.

Overbevist om, at han ikke blev iagttaget red Durandean i Skridt over til det lille Gæstgiversted, vi tidligere har beskrevet, og som laa der i Nærheden. Der steg han af Hesten, kastede Tøjlerne til en Opvarter og gik indensfor, hvor Værten ilede ham i Møde.

„God Dag, Hr. Flamana,“ sagde han i en frygende Tone.

„God Dag — Det er dog en forfærdelig Varme! Lad mig saa et Glas Øl, saa kan vi drikke sammen.“

„To Glas Øl, Charles!“ raabte Værten til en Opvarter, der sad og halvsov henne i en Krog.

„Hvad er det jeg hører?“ vedblev han derpaa og tog Plads ved et Bord ligeoverfor sin Kunde, „er det sandt De tænker paa at forlade os?“

Durandean spidsede Øren.

„Hvem har sagt det?“ spurgte han.

„Det har saamænd Urtekræmmeren, Madam Lecanus. Der har jo været nogen og set paa Lejligheden.“

„Ja det har der ogsaa,“ svarede Durandean i stor Spænding. — „Saa De dem, der var inde og se paa den — véd De ikke, om de syntes om Villan,“ var han saa snedig at føje til.

"Nej, det var en Dame, og Madam Lecanus talte med hende, men hun saa hende ikke bagefter."

Durandeaus Dine spillede som et Par Edelstene, men han blinkede stærkt og paatog sig den ligegyldigste Mine af Verden, medens han tænkte ved sig selv:

"Der har altsaa dog været nogen hos Isabella!"

§ det samme gav Miss Black sig til at vrinske hende ved Døren.

"Nej vil man se, er det ikke Miss Black?" spurgte Restabratøren.

"Jo det er saamænd."

"Saa De har faaet den igen?"

"Jeg har aldrig skilt mig ved den."

"Saa har De da i alt Fald laant den bort," sagde Værten med et politisk Smil.

"Hvem har sagt det?"

"Na tror Herren ikke, jeg kender Miss Black?
— Det er nu snart tre Uger siden, og det var til en Dame oven i Købet."

"Det er ganske rigtig."

"De kan tænke Dem, at Dyret stansede udenfor Huset, og vilde ikke af Pletten. —"

Durandean var bleven ganske gusten i Ansigtet.

"Skælm som De er!" udbrød Værten gemhyllig.

"Sæt nu, at de to Damer havde set hinanden! Seadant er det, naar man ikke kan nøjes med en!"

Durandean vilde tale, men hans Hals snørede sig sammen, og da han vilde tage en Slurk Øl for at komme sig lidt, rystede hans Haand paafaldende stærkt.

„Hun gif altsaa ikke ind," lykkedes det ham endelig at fremsføre.

„Hvem mener De?"

„Den Dame, der red Miss Black."

„Nej, men hun kom igen en anden Gang og saa begyndte den samme Komedie med Hoppen."

Durandean var nu næsten grøn i Ansigtet.

„Det var en mørk Dame, ikke sandt?"

„Jo, meget mørk og meget smuk — aa De har ingen daarlig Smag!"

Durandean tømte sit Glas, rejste sig og betalte, hvad han skulde.

„Aa pas paa Hesten et Øjeblik," sagde han derpaa; „i g har glemt noget derovre, jeg kommer straks igen."

„Og da han var kommet ud paa Vejen, sagde han halv højt:

„Ja det er det — — det er umuligt andet, de har talt med hinanden! — Jeg tænkte det jo ogsaa nok — dette, at de var syge begge to paa én Gang — — Aa det var ogsaa en skræffelig Ulykke! Jeg er fortabt!"

Han knyttede Hænderne og skar Tænder, og da han naaede Gitterporten ringede han hæftigt paa.

Marianne kom løbende, og blev aldeles forstumlet ved at se ham og fremfor alt at se Udtrykket i hans Ansigt.

„Luf op!" brølede han, og næppe var han kommen indensfor, førend han greb hende fast om det

ene Haandled, og trak hende ind med sig i Dagligstuen, medens han næsten skummede af Raseri.

Tolvte Kapitel.

En gammel bekendt ses i et nyt Lys.

„Glendige Bedragerste!“ begyndte han efter at have stillet sig foran hende med forslagte Arme, „bød De maaske ikke, at jeg med en eneste Ord kan lade Dem arrestere og kaste i Fængsel?“

„Men Gud, Herre,“ stammede det gamle Fruentimmer i ubeskrivelig Sjæleangst, „hvad har jeg dog gjort?“

„Bød De ikke,“ vedblev Durandean, hvis Stemme blev hvislende, og hvis Øjne lynede, „at det er mig — min Medlidenhed og min Velvillie De kan takke for, at De kan leve i Fred og tjene Deres Brød som en hæderlig Kvinde, skøndt De slet ikke er det!“

„Na for Guds Skyld, Herre, tal sagte!“

Men Durandean trak paa Skuldrene og smilede ondskabsfuldt.

„En straffet Thy, som skulde staa under Politiets
Ovsigt, og som jeg kunde udlevere, hvad Øjeblik det
skulde være.“

Marianne bøjede Hovedet, og der løb stride
Taarer ned ad hendes furede Kinder.

„Herre, Herre,“ hulkede hun i en hjærteskærende
Tone, „vær barmhjærtig imod mig! De kender hele
mit Liv, jeg har intet skjult for Dem. —“

„Nej for jeg vidste det altsammen!“

„Det er ganske sandt, at jeg har stjålet — én
Gang, en eneste Gang. — —“

„Ja i det Hus, hvor De tjente — De har mis-
brugt Folks Tillid. — —“

„Samen De ved godt, at jeg altid havde været
ærlig før den Tid, og ligesaadan bagefter. — Husk
paa, jeg var Enke og havde en Datter — hun var
syg, dødsyig den Gang, og jeg havde ingen andre
tilbage end hende, og vilde gjerne have givet mit Liv
for at redde hende. Alt hvad jeg ejede, var gaaet
med til hendes Sygdom, og hun savnede alt muligt
— — jeg var aldeles ude af mig selv af Fortviv-
lelse, og da jeg saa en Dag saa en Halvtredsinthve-
frankseddel ligge paa et Bord kunde jeg ikke saa
Djnene og Tankerne fra den; den blev ved at lokke
mig, og jeg tænkte ved mig selv:

„Maaske kan jeg redde min stakkels lille Marie
med den; maaske kan den skaffe hende hendes Hel-
bred tilbage!“

„Det svimlede for mig, og jeg tog den. —“

„Og Følgen var, at De fik fem Aars Fængsels-
straf og skulde staa ti Aar under Politiets Opsyn. —“

„Ja desværre, jeg ved godt, det var retfærdigt, men det var dog saa haardt, saa haardt! — Min Datter døde af Nød og Fortvivlelse — — hun kaldte stadig paa mig, men jeg kom ikke, for Stammen og Fængslet skilte os jo ad — aa Gud, hvor har jeg lidt!“

Durandeanu saa paa hende med et ondskabsfuldt Smil.

„Ja og i Stedet for saa, at De kom ud af Fængslet, at blive i Orleans, hvor De skulde staa under Politiets Opfigt, saa tog De i al Hemmelighed til Paris. —“

„Famen, Herre, jeg vilde være død af Sult i Orleans, for der vidste jo alle, hvem jeg var — og saa var desuden min Marie død i Paris, og jeg maatte en Gang imellem hen og bede paa Fattiggraven, hvor de havde kastet hende ned.“

„Og saa kom jeg, der kendte Deres Fortid, og reddede Dem ved at sætte Dem i Tjeneste hos Fru Flamana.“

„Jo det ved jeg godt, men De har da heller ikke haft Grund til at beklage Dem over mig.“

„Ikke det? Paa hvad Betingelser var det da, jeg antog Dem?“

„Jeg skulde passe paa Fruen og give nøje Agt paa hendes Ord og Bevægelser og hendes hele Udfærd.“

„Naa og hvad mere?“

„Mere var der ikke.“

„De lyver, og det ved De ogsaa godt!“

„Nej jeg forfikrer Herren. — —“

„De lyver — jeg havde først og fremmest paa-
lagt Dem at fortælle mig, hvem der kom her. og
forbudt Dem at lade uvedkommende faa Afgang til Huset.“

Den gamle Kone bøjede Hovedet.

„De tier?“

„Jeg véd ikke, hvad Herren mener.“

„Tag Dem i Agt, driv mig ikke til det yderste,
ellers angiver jeg Dem og melder Politiet, at Louise
Martin skjuler sig i mit Hus og under Navnet
Marianne!“

Den ulyskelige Kone foldede Hænderne i For-
tvivlelse.

„Ja saa tal!“

„Hvad vil Herren vide?“

„Her har været noget i Huset.“

„Ja.“

„Hvem var det?“

„En fremmed Dame.“

„Hvornaar?“

„I Gaar.“

„Ja det tænkte jeg nok, og nu forstaar jeg, hvor-
for der haade er Sygdom i Versailles og i Fontenay!“
mumlede han med en Blanding af Rædsel og Stæf.

„Det er ikke første Gang, hun har været her,“
vedblev han, medens han saa paa hende med et haardt
og vildt Udtryk i Øjnene.

„Jo, det sværger jeg Dem til!“

„Tag Dem i Agt, jeg er godt underrettet! Hun
har været her to Gange før — i alt Fald udenfor
Porten — og hun kom til Hest.“

Konen betragtede ham forundret,

„Det véd jeg ikke af — jeg har ikke set hende! Saa sandt jeg lever har jeg i Gaar' for første Gang set hende og talt med hende.“

Durandeau sendte hende et hurtigt Djekast og syntes at tro paa hendes Ord.

„Ja, ja.“ sagde han, „men i ethvert Tilfælde beviser det kun, at De passer daarligt paa — og at jeg ikke kan stole paa Dem. Hvis jeg havde saaet at vide, at hun allerede for tre Uger siden har været her, foran Huset — kunde en stor Ulykke have været undgaaet!“

Han gik op og ned ad Gulvet med højet Hoved, rynket Pande og fortrukne Læber, og med en Voldsomhed som et vildt Dyr i et Bur.

Bludselig stansede han atter foran Pigen, der ydmyg og skælvende iagttog ham.

„Men igaar var hun altsaa herinde. Hvorfor?“

„Herren havde sagt til Fruen, at De he'ft saa, hun flyttede herfra — og derfor sagde Fruen til mig, at hvis hun kunde finde nogen, der vilde leje Huset, skulde det glæde hende meget.“

„Saadan en dum Uforsigtighed! — Jeg havde jo forbudt Dem, at hænge en Plakat ud.“

„Det gjorde vi heller ikke — men jeg havde omtalt det til Madam Lecanus.“

„Og hvad saa?“

„I Forgaars kom Madam Lecanus over og sagde, at der var en Dame, der havde Lyft til Stedet og hvis hun maatte se paa Lejligheden.“

„Skynd dig!“

„Først turde jeg ikke, jeg sagde hun skulde komme

igen den næste Dag og iagttog hende saa fra Haven, da hun tog bort. Hun saa meget fin ud, jeg fortalte Fruen om hende, og hun sagde, at hvis den fremmede Dame kom igen skulde jeg vise hende om i Huset."

"Og saa kom hun i Gaar?"

"Ja."

"Og De tog hende ind?"

"Ja naturligvis."

"Hun havde brunt Haar og store sorte Øjne, ikke sandt?"

"Jo, og ung og meget smuk!"

"Hvordan var hun klædt?"

"Hun var helt sort med et tæt Slør for Ansigtet."

"Naa saadan," tænkte Durandeanu, "hun havde Mistanke om noget eller vidste det maaske i Forvejen."

Hun lod ham næsten fuldstændig rolig, anspændende alle sine Øbner paa ret at udmale sig, hvorledes det hele var gaaet til.

"Gaa videre!"

"Jeg viste hende Haven og Huset, begge Dele syntes at falde i hendes Smag, og hun spurgte mig, hvem hun skulde tale med, Herren eller Fruen."

"Hun troede altsaa at jeg var her."

"Ja, det antager jeg."

"Hvad svarede Du?"

"At Herren ikke var tilstede."

"Naa og saa?"

„Saa viste jeg hende ind til Fruen i Sovekammeret.“

„Altsaa saa de hinanden og talte med hinanden?“

„Det tror jeg nok, stammede Marianne.“

„Hvad for noget, du tror det!“

Marianne rystede over hele Legemet og lovede ikke at se paa sin Herre eller snarere sin Dommer.

„Hvad foregik der mellem dem, hvad sagde de til hinanden?“

„Det — det! hørte jeg ikke.“

„Louise Martin!“ skreg Durandean og greb begge hendes Hænder, medens han tvang hende til at golde sig oprejst og nærmede sit fortrukne truende Ansigt til hendes, „prøv ikke paa at bedrage mig eller Du kommer til at sove i Fængslet endnu i Nat.“

„Na nej, nej det er ikke sandt hvad jeg siger, men vær ikke vred, jeg skal nok sige Dem alt.“

„Ja det haaber jeg ogsaa!“

„De genkendte hinanden!“

„Hvordan gif det til?“

„Da den fremmede Dame fik Øje paa Fruen, blev hun et Øjeblik staaende a'deles ubevægelig, men saa traf hun hende hen til Vinduet og straks efter udstødte hun et Skrig og raabte:

„Isabella!“

„I samme Minut skreg Fruen: „Zelia,“ og saa besvimele h:n.“

Durandean havde sluppet Pigens Hænder og lod sig falde ned i en Stol, medens han tørrede Sveden af sin Pande.

Der blev et Djebligs Tabshed.

„Bliv ved," sagde han tilsidst med en saa for-
andret Stemme at Mariane næppe genkendte den.

„Jeg skyndte mig hen til Fruen og sammen med
den fremmede Dame løstede jeg hende op og bar
hende ind paa Sengen. Saa vilde jeg løbe efter
Lægen, men den fremmede satte sig derimod, Fruen
kom igen til sig selv, og jeg blev sendt bort."

„Hvad mere, skynd dig!"

„Mere véd jeg ikke."

„Og lyttede du ikke ved Døren, Fæhoved!" sagde
han i en truende Tone.

„Nej."

Han gjorde en vantro Bevægelse og saa stivt paa
hende, men han lod til at blive overbevist om Sand-
heden af hendes Ord, thi han tilspøjede:

„Hvad tænke De om alt dette?"

„Jeg tænkte at de havde været ungdomsbekendte
og nu atter var trufne sammen paa denne uventede
Maade. Og da Fruen altid er meget skamfuld og
ulykkelig over sin Stilling, trode jeg, det var derfor
hun besvimelede."

Durandean aabnede Munden for at give en eller
anden Forklaring; men pludselig lod han til at foran-
dre sin Beslutning og sagde kun:

„Blev de længe sammen."

„Ja over to Timer."

Durandean skar Tænder af Raseri.

„Hvordan saa den fremmede Dame ud, da hun
gik herfra?"

"Jeg saa hende ikke; jeg var i Røkkenet og pludselig for hun forbi mig og var forsvunden."

"Saa gik De vel op til Deres Frue, hvordan befandt hun sig efter denne Sammenkomst?"

"Fruen græd og lod til at være forfærdelig fortvivlet."

Durandean gjorde en rasende Bevægelse.

"Hvad sagde hun til dig?"

"Næsten ingen Ting. Først sagde hun:

"Spørg mig ikke om noget Marianne!" og lidt efter tilføjede hun: "Du holder jo af mig, ikke sandt Marianne?"

"Og det gør De vel ogsaa, Fæhoved, Ibiot som De er."

"Herregud! Fruen har været saa mild og saa god imod mig i den Tid, jeg har tjent hos hende. Hvem kunde lade være at holde af hende?"

"Jeg har givet Dem denne Plads, for at De skulde tjene mig, og ikke for at De skulde holde af hende! Naar og saa bad og bønfuldt hun dig om ikke at sige mig noget, ikke sandt?"

"Jo."

Durandean rejste sig med en voldsom Bevægelse.

"Naade," raabte Marianne forfærdet, jeg indser jo nu, at det var galt."

"Naade!" gentog han med en dump Stemme, der var meget frygteligere end alle hans Skældsord, "det kommer kun an paa Dem selv."

"Hvad skal jeg da gøre?"

Først og fremmest ikke at sige et Ord til

Isabella om, at jeg kom tilbage igen og ved alt, hvad her er foregaaet."

"Det lover jeg."

"Og at sige mig alt, alt hvad her foregaar."

"Ja; men hvis den Dame kommer igen?"

"Saa maa De lade hende komme ind og selv maa De lytte ved Døren. —"

"Ja," svarede Marianne ydmyg.

"Og underrette mig om alt."

"Ja."

"Og søg ikke at bedrage mig, at lyve for mig; for jeg holder Dje mod Dem, og ved den første Mistanke, jeg faar, lader jeg Dem arrestere — hvis jeg da ikke — —" Han tog en Revolver op af Lommen og holdt hende den for Panden. "Hvis jeg ikke skyder Dem ned som en Hund."

Marianne for tilbage saa bleg som et Lig og klamrede sig til en Stol for ikke at falde; men Durandean var ogsaa frygtelig at se til i dette Øjeblik; hans Ansigt røbede en Beslutning, som intet kunde røkke.

Han stak atter Revolveren i Lommen og vakkende, men uden at sige et Ord, forlod han Dagligstuen.

Trettende Kapitel.

Døren er atter lukket.

Vi forlod Zelia i det Øjeblik, hvor hun inde i den fremmede Have blev opmærksom paa, at Døren var bleven lukket efter hende, uden at hun kunde se noget Menneſke. Trods hendes Anſtrængelser for at være rolig, kom hendes Hjærte til at banke af en Vengſtelse, der næſten grænsede til Forſærdelse, og man kan ikke undre ſig derover, naar man betænker, at hun var ganſke alene, og ikke vidſte, hvad hun gif i Møde.

Hun følte næſten Lyſt til at vende om igen og ſe, om hun kunde komme bort, men betænkte ſig ſnart — det var ikke værd at have bobet det, hun havde bobet, uden at gøre Skridtet fuldtud, nu da hun allerede var kommen ſaa vidt, og deſuden vilde hun dog ikke kunne aabne Døren uden at vække Opmærſomhed.

Zelia var egentlig en modig Natur, hun flægtebeſ ſin Broder Juſt paa, og den Ulykke, der var ramt hende i hendes første Ungdom havde i Forbindelſe med den Situation, hvori hun derved var kommen, bidraget til, om ikke at gøre hende ligegyldig overfor Faren, ſaa i alt Fald at lære hende at trodſe dem uden Svaghed.

„Jeg er endelig kommen herind, det var det ſvæſte,“ ſagde hun ved ſig ſelv; „hvad der videres“

skal ste, afhænger af mig selv ganske alene, nu gælder det om at vise, at jeg er min Opgave voksen."

Resolut gik hun videre, idet hun stadig fulgte Mærkerne af Miss Blacks Hestesko i Gruset, men pludselig stod hun stille, thi ved en Omdrejning i Alleen fik hun Øje paa den forunderlige Bygning, vi har bestrebet i et tidligere Kapitel.

Da hun kom gaaende mod Facaden, saa hun ikke andet end den smukke Søjlegang paa de tre rosenrøde Marmortrin, og den aabne Dør, der bevogtedes af to hvide Amoriner.

Man kan ikke let tænke sig noget mere let og graciøst og noget mindre truende end dette lille hebenste Tempel, men heller ikke noget mere overraskende i dette øde Kvarter, bag den gamle Mur i det lille smalle Stræde.

Hvordan det nu end var, skyndte Zelia sig henimod Bygningen, ved hvis Trin Sporene stansede, og hvis Dør stod aaben og ligesom Gadedøren syntes at opfordre hende til at træde nærmere.

Hun kunde ikke tage fejl, det maatte være her hendes Mand gik ind, det maatte være gennem denne aabne Dør han nylig havde forladt Huset.

Hun skyndte sig op ad de tre Trin, traadte over Dørtærskelen og befandt sig i et Slags firkanlet Forbærelse, der var helt af Marmor eller hvidt Stukatur med to Døre lige overfor hinanden, som førte ind til Stuetagens Værelser, i Baggrunden var der en dobbelt Trappe, som førte op til første Sal.

Midt paa den inderste Væg stod der en Statue, hæbende en mægtig Randalaber, der naar den var

tændt samtidig maatte oplyse Forbærelset og Trappen, som strakte sig til begge Sider bagved den,

Zelia betænkte sig ikke, uden at tage Notits af de to lukkede Døre hun saa til højre og venstre, lod hun sig lede af sit Instinkt, gik op ad Trappen aabnede en Dør paa første Sal, der stod paa Klem, og kom ind i en temmelig lille Stue, hvis Gulv var bedækket af et meget tykt Tæppe.

Rundt omkring langs Væggene stod der lave Divaner — andre Møbler var der ikke — og det blide dæmpede Lys kom ned gennem Loftet, der var dannet af mat Glas.

Den unge Kone stansede et Øjeblik, førend hun var kommen midt ind i et østerlandsk Eventyr, men Virkeligheden var altfor alvorlig og betydningsfuld til, at hun længer kunde hengive sig til Beskuen og Betragtninger over, hvad Løsningen paa denne eventyrlige Gaade vel kunde være.

Hendes Opmærksomhed var bleven henledet paa en tung rød Fløjels Portiere, der hang ligeoverfor den Dør, hun var kommen ind ad, og som stod i skarp Modsætning til de skinnende hvide, fuldstændig nøgne Vægge.

Denne Portiere viste hende Vej, og hun drog den til Side med en febrilsk Bevægelse, underlig til Mode med den Dødsstilhed, hvori hun stadig bevægede sig, og som fyldte hende med en vis overtroisk Frygt.

I det hun skilte Portieren ad viste der sig et ganske andet Syn for hendes Blik.

Hun saa et stort rundt Bærelse, helt betrukket med libligt gult Silketøj og behængt med en Uendelighed af Spejle, der var anbragt saaledes, at man paa en Gang saa alle Genstandene i Stuen fra alle mulige Steder og Kanter.

Et dejligt, næsten fantastisk Lys faldt ned gennem det mangefarvede Glasloft i bløde, varme Nuancer.

Møblerne var alle lave og polstrede og bestod for Størstedelen af Lænestole, Divaner, Chaiseloner og Kanapeer.

Midt i Bærelset stod der et kinesisk laakeret Bord, hvorpaa man saa to Kuberter og Kesterner af en god Trøskost, serveret paa japanesisk Porcellæn.

Ligeoverfor Døren var der et stort Toiletbord, hvor Børster, Flakoner, Usker og Pudderkaster laa spredt i den skønneste Orden, og fra hvilke forskellige Parfumer blandede deres Duft og fyldte Bærelset med en tung, betagende Luft.

Foran dette Toiletbord, altsaa med Ryggen til Vægg, stod der en Abinde. Hun var iført en lang hvid Atlasbeslaabrof uden Ermer, der var dristigt nedringet og viste et Par prægtige Skuldre, som farvedes rosenrøde af en Solstraale, der trængte gennem en af Pladerne i det fulørte Glasloft.

Hendes runde, faste Arme var hævede op over Hovedet fra hvilket der hølgede et Hår af rødgule Løkker, hun var i dette Øjeblik i Begreb med at drysse det over med en Slags Pudder, der fløj omkring og indhyllede hende i en gylden Sky.

Hendes nøgne Fødder stak i et Par røde Fløjls

Løfler. Hun var temmelig høj og paa en Gang smidig og mustelstærk.

Zelia blev staaende lydløst og spillede Djnene vidt op for at betragte hende.

„Flora“ kaldte den fantastiske klædte Kvinde uden at vende sig om. — „Gud ved, hvor hun ogsaa bliver af? Hun véd jo godt hun skal hjælpe mig — jeg kan ikke klæde mig paa alene — Flora“, gentog hun næsten vred.

Hun saa sig tilbage, fik Øje paa Zelia og blev staaende som lynslaaet.

Det var Eudorie, General Felix Dieudonné Ponceys Kone, som Læseren vist for længe siden har genkendt, og som Zelia kendte ved første Øjekast.

Fjortende Kapitel.

To Veninder.

Man vil forstaa, at Zelia ikke var jaloux paa sin Mand — Had og Foragt havde dræbt enhver som helst anden Følelse overfor ham — og efter den Opdagelse,

hun havde gjort hos sin Søster Isabella, skulde man tro, at den unge Rone maatte være usølsom for dette nye Saar der var saa ubetydeligt i Sammenligning med det første.

Smidlertid var dette dog ikke ganske Tilfældet; det var vel et Naalestik efter et Dolkestød, men et Naalestik i et aabent Saar kan ogsaa irritere og smærte.

Fra Durandæus Side var der ikke længer noget, der undrede hende, men skøndt hun ikke egenlig følte dybt eller varmt for Eudorie, saa var hun dog en Slags Beninde af hende, det var den eneste Dame, med hvem hun, om end kun tilsyneladende, stod paa en fortrolig Fod.

Eudorie lod til at holde af hende, og skønt Belia fandt hende letfindig og overfladisk, kunde hun, hvor ofte hun end havde vægret sig derimod, ikke blive usølsom overfor de altfor stormende Kærtegn, hvormed General Ponceys utro Hustru overvældede hende.

Selv naar man har en Følelse af, at man ikke bør tro paa saadanne Beviser paa Sympati, er der dog altid noget smigrende og tiltalende derved, og man lader sig lettere fange deraf, end man egentlig vil tilstaa for sig selv; thi om end Hjærtet bliver uberørt, saa smigres vor Forsængelighed derved — det ser man allerbedst af den Litterhed, der rejser sig i ens Sind, naar man tilfældig en Gang faar Beviser for, at de Kærtegn, man gav sig Mine af at være ligegyldige for, ikke var oprigtig mente.

Hun havde altsaa ladet sig forblinde, var forsætlig bleven kaldt for Nar af disse falske Venstabs- og

Kærlighedsbeviser! Hvilken latterlig Rolle havde hun ikke spillet!

Og det var sin Mand, hun kunde takke for, at alt omkring hende var Løgn og Forræderi; alle, hvem der nærmede sig hende, vare blevne tilfølede eller haardt ramte af den Mands Beregninger og Lidenstaber, hvis Navn hun bar! Hvorhen hun vendte sig efter en Støtte, stod Durandeanu hende i Vejen.

Hendes Søster! Det var hans Majtresse! Alain Raymond! Det var hans Ven! Abnie? Hun stod i Taknemlighedsgjæld til hendes Mand. Hendes Barn, hendes lille Maximilien — han tilhørte ham ligesaa fuldt som hende, ja mere endda i Lovens og Verdens Dine.

Og nu den eneste Veninde, hun havde, i alt Fald den eneste Dame, hun omgikkes med, hun var nu ogsaa hendes Mands Elsterinde!

Hun følte sig synke dybere og dybere i dette Morads for hvert Skridt hun gjorde.

Men alligevel, da den første Sindsbevægelse og Bæmmelse var overstaaet, indsaa hun, at der var nogle Fordele forbudne med denne sidste Situation. Hun var endnu ikke enig med sig selv om, hvorledes hun skulde benytte disse Fordele, men tilstede var de i ethvert Tilfælde.

For det første gjorde denne nye Situation hende friere i hendes Bevægelser overfor Eudorie, hun behøvede ikke af Hensyn til hende at skaae Generalen sine Drømme og Planer om Hævn mod den Mand, der var Skyld i Mafakren paa „det røde Kors“.

Da denne Mand desforuden paa en plump og

brutal Maade var jaloux, saa mente hun, at hun i sin Jaloufi havde et Middel i Hænde til at straffe ham paa en eller anden Maade. Del gjaldt nu om at finde paa, hvorledes, ved hvilke Midler, under hvilke Betingelser det kunde ske, men pludselig forekom det hende, som om hun havde faaet fat paa Traaden, der kunde lede hende gennem denne Labyrinth af Skænselsgerninger og Forræderi, hvor hun hidtil havde samlet sig frem uden at komme af Stedet.

Med Lynets Hurtighed so'r disse Tanker gennem hendes Sind, og det var det, der bevirkede, at hendes Forsærdelse og Harm pludselig forvandledes til ironisk overlegen Kulde.

Vi have allerede fortalt, at Fru Poncney var bleven staaende som lynslagen i sin Angst og Forbavselse over at se Zelia, hvis Ansigtstudtryk røbede, at hun vidste og forstod det hele.

Det var umuligt at tage fejl af, at det var med Forsæt, den unge Kone havde betraadt sin Rivalindes hemmelige Tilflugtssted.

„De ventede formodentlig ikke, at Konen skulde komme, ligesom Manden var borte,“ bemærkede nu Zelia med en koldblodig Foragt, der smærtede dybere end et Piffeslag paa et blottet Legeme.

„Hvad mener De med det — jeg forstaar Dem ikke,“ stammede Eudoxie. „Hvordan er De kommen herind?“ vedblev hun, idet hun forgæves søgte at vinde Selvbeherkskelse.

„De er Durandeaus Majtresse!“

„Jeg? Nej, nej jeg forsikrer Dem — Hvem har dog sagt det — hvem har ført dem herhen — —“

Eudorie ledte efter Ordene og fastede fortvivlede Blitfe omkring sig, som om hun vilde anraabe de mange libløse Genftande omkring hende om at ftaa hende bi med en eller anden fandfynlig Udflugt eller Usandhed.

Men da hun ikke fik nogen Indfkydelfe herfra, vendte hendes Blik tilbage til den Kvinde, der ftod faa ftolt og truende foran hende, og ved at følge Retningen af dennes Blik, faldt det hende pludfelig ind, at hendes letfærdige Kurtifanedragt talte tydeligere end Ord.

Hun traf den aabentftaaende Klædning fammen om fig og prøvede at flaa over i en driftig, uforffammet Tone.

„Durandeau! Deres Mand! Jeg tror De vil! Jeg forftaar ikke en Gang, hvad De mener dermed! Hvem antager De mig egentlig for?“

„For den, De er!“

Eudories Dine lnyede af Brede.

„Deres Mand!“ gentog hun. „Hvad tror De, jeg bryder mig om ham? Hvad ffulde jeg med ham? De fan jo følge efter ham og fe, om De fan finde ham let! Det er næften utroligt, at de vover at fige mig noget faadant lige i Anfigtet — baade deres Befkyldninger og den Tone, hvori De taler, er høift uforffammet.“

„Han er lige gaaet herfra,“ fwarede Zelia paa famme overlegne Maade; „jeg har selv fet ham.“

„De lyver!“

„Og jeg antager næften heller ikke, at det er for at fætte Deres Mand Stævne, at De har lejet denne

nydelige lille Pavillon og at De flæder Dem saaledes paa eller af," tilspøjede Fru Durandeanu."

Bed at høre sin Egtefælle nævne, gøs Eudoxie fra Top til Taa; hun havde en hellig Rædsel for Generalen, idet hun vidste, at han var i Stand til de største Voldsomheder, i det Øjeblik han nogensinde overraske eller blot mistænkte hende.

Bed Fremmaningen af dette truende Spørgelse forandrede hun pludselig Planen til sit Forsvar, hvis hun overhovedet havde udkastet en saadan, thi Forsvar syntes næsten umuligt i den Situation, hvori hun var bleven overrasket. Svag og viljeløs af Natur som hun var gik hun uden nogensomhelst Overgang over til Fortvivlelse og Underkastelse og forsøgte at røre den, hun ikke længer kunde haabe at bedrage.

Hun følte sig fuldstændig i hendes Haand, og tænkte nu ikke længer paa andet end paa at redde sig fra den materielle Fare, der hang truende over hendes lille indholdsløse Hoved.

Med Taarer i Øjnene og udstrakte Arme ilede hun Zelia i Møde og søgte at gribe hendes Hænder. Zelia veg et Par Skridt tilbage for at undgaa en Berørelse, hvorved hun væmmedes, og hendes Fod traadte derved paa noget paa en Gang blødt og elestift.

Forbavset vendte hun sig om, og fik derved Øje paa Flora, der var kommen lydløst ind som sædbanlig og havde sat sig paa et lavt Sæde henne ved Portieren iført de sorte Handsker, den sorte Hat, den sorte Kjole og den stramme sorte Jakke; hun sad med Hænderne hvilende paa de samlede Knæ og betragtede op-

mærksomt Spidsen af sine Støvler, som om hun hverken hørte, saa eller forstod noget.

Eudocie havde benyttet Zalias Stansning og Forbavelse til at bemægtige sig hendes Hænder, og trods hendes Modstand trykkede og klappede han dem, imens hun talte med paafaldende Tungesærdighed.

„Kæreste, kæreste Zelia, jeg tilstaar det hele — det vilde være unyttigt at nægte det længer, jeg ser jo, Du ved det. Ja, det er sandt, jeg er skyldig, og jeg kan saa godt fatte Deres Brede — men jeg er dog ikke saa skyldig, som De tror — De vil da ikke nægte at høre paa mig, De vil være medlidende mod mig, ikke sandt, og minde vort gamle Venstab?“

Jeg sværger Dem til, at jeg virkelig holdt af Dem, at jeg holder af dem endnu, og jeg tror ogsaa, De holdt lidt af mig igen — Det var ikke mig, der tænkte først paa Durandean, det forsikrer jeg Dem højt og dyrt — jeg vil ikke sige noget ondt om ham, men jeg havde aldrig ofret ham en Tanke, aldrig i Livet — og i Grunden bryder jeg mig saa lidt om ham og om det hele — ja De vil vel ikke tro det, men jeg sværger Dem til, paa Gressord, det er mit Venstab for Dem, der er Skyld i det hele, det er det, der har bragt mig i Ulykke.“

„Han gjorde Kur til mig, og De ved, hvordan det er, det smigrer en altid, det bestæftiger en og morer en. Jeg ledede mig, og saa vidste jeg jo, at han alligevel løb efter Damer, saa enten det var mig eller en anden, det mente jeg kunde være Dem det samme. Herregud, man bryder sig da heller ikke saa meget om sin Mand — en Elsker, der var en ganske anden Sag.

Jeg ved nok, De selv er saa fornuftig og dydig, men saadant noget ligger i Temperamentet og Opdragelsen og Omstændighederne — og saa har De et Barn, det bekræfter og adspreder en altid.

I Grunden bryder De Dem slet ikke om ham — tilstaa det kun, jeg ved det dog saa godt — og han lod mig ikke Ro et Øjeblik, han forfulgte mig ore alt — han er saa sinuerende og saa slangeagtig, det Menneſke, saa klog og fængslende. Og saa gør De Dem ingen Idé om, hvor udholdende han er, der er ikke det Middel han er bange for; jeg er vis paa, han havde skilt os ad for bestandig, hvis jeg havde vist ham tilbage, og De ved ikke, hvor jeg holdt af Dem, næsten tilbad Dem. Jeg har aldrig kendt en saa indtagende, elskværdig Dame som Dem — De var saa god imod mig, saa overbærende overfor mine Luner og vilde, letfærdige Idér.

„De maa heller ikke tro, jeg forud havde lagt ngen Plan — det var min Hensigt at vedblive at besøge Dem og være Deres Veninde, men hvad skal man gribe til overfor en Mand, der har sat sig i Hovedet, at man skal blive hans? Han maa jo sejre tilsidst, ikke sandt? Jeg sværger Dem til ved alt hvad der er helligt, at han har hele Skylden; det er ikke sket med min gode Vilje, og desuden troede jeg, De aldrig skulde saa det at vide.

„Og nu, da De ved det hele og jeg ser det gør Dem ondt, saa giver jeg ham væk, siger ham, at det er forbi, at jeg ikke længere vil være hans — og hvis det behøves, tager jeg bort og stjuler mig for

at han skal lade mig være i Fred og glemme mig. — Vil De have, jeg skal gøre det? Det koster mig kun saa lidt Overvindelse, for i Grunden er det jo kun Dem og Deres Benskab jeg bryder mig om.

„Saa lad mig nu se, De tilgiver mig — det er jo dog ikke noget saa betydeligt, i alt Fald har jeg da ikke tænkt, det var det. Naar jeg talte til ham om Dem, var det kun for at fortælle ham, hvor yndig De var og hvor meget smukkere og bedre end jeg.“

„Jeg har ikke Deres store, sorte Øjne — Gud give, jeg havde Dem! — Og saa Deres kloge, fornuftige Mine — jeg er saa dum og uforstandig — en Mand tager mig den ene Dag og forlader mig den næste, men knyttede sig til mig, det gør der ingen — jeg er vis paa, min eneste Tiltrækning er, at jeg er en forbuden Frugt.“

„Men nu er det altsaa en Afstale, at jeg bryder med ham, støder ham fra mig — det er sidste Gang, jeg har set ham hos mig i Dag!“

Zelia havde først søgt at komme bort fra Eudoxie, nu hørte hun paa hende uden Modstand, forbavset over denne forunderlige Tale og besynderlige Natur og følelende sin Brede formindskes og sin Foragt tage til, indtil den naaede det Punkt, hvor den medførte et Slags Ligegyldighed overfor de Saar, som det foragtede Væsen kan bibringe en.

Det var hende umuligt at hade Eudoxie saaledes, som hun nu viste sig, og som hun virkelig var; thi hendes Tale var oprigtig og viste trohjærtet hendes sande Natur i al dens Tomhed i Følge hvilken hun handlede.

Endelig frigjorde Belia sig, men denne Gang ganske læmpelig, og sagde saa i sin rolige, kolde Tone, i hvilken man kunde høre den medlidende Foragt, hun følte:

„Med andre Ord, De beder mig om ikke at sige noget til Deres Mand, ikke sandt, Frue?“

„Beder? Nej, jeg bønssalder Dem. Han vilde dræbe mig paa Stedet, han er saa vild og raa. Og De har jo et godt Hjerte — jeg vil gøre alt for at hævne Dem —“

„Jeg vil stille et Par Betingelser.“

Eurodies Ansigt opklaredes.

„De kan nok tænke, at jeg gaar ind paa dem.“

„Lad os se rolig paa Tingene. Altsaa, med et Ord kan jeg styrte Dem i Fordærvelse.“

„Na, det vil De ikke gøre, kære elskede Belia.“

„Jeg har Beviser, Breve,“ sagde hun paa Maa og Faa.

Eurodie vred Hænderne i Fortvivlelse.

„Ja det er saa dumt, saa dumt,“ stønnede hun, „man skriver altid, jeg kan ikke lade være.“

„Det er disse Breve, der har bragt mig paa Sporet,“ vedblev Fru Durandeau, der fik Mod til at fortælle sin Usandhed, „jeg kunde udbere dem til Generalen, saa De ser, De er fuldstændig henvist til min Diskretion.“

„De vilde da ikke være saa grusom.“

„Det afhænger af Dem selv.“

„Hvad skal jeg da gøre?“

„De skal beholde min Mand, vedblive at være for ham, hvad De hidtil har været.“

Eurobie gjorde store Øjne.

„Beeblive at beſøge mig ſom før, i det hele ta= get ikke forandre noget i Deres Leveviſ, men ſætte ham Stævne her ſom før.“

„Vil De virkelig —“

„De hører, hvad jeg ſiger.“

„Ja, men —“

„Og hvis De begaar en Uforſigtighed, ſaa at min Mand ſaar en Anelſe om at jeg kender Deres Forhold til ham, ſaa ſværges jeg — Zelia Marion, ſom aldrig nogensinde har brudt et Ord — at Deres Mand en Time efter ſkal vide alt og have Beviſerne i Hænde. Har De forſtaaet mig?“

„Jo, men —“

„De maa altsaa adlyde mig, gøre, hvad jeg ſiger Dem, ellers er De fortabt.“

„Jeg ſøger Dem gerne — mig er det ligemeget, det vil ſlet ikke falde mig vanskeligt — tværtimod — men —“

„Hvilket?“

„Det er maafte nu, da De er vred, at De taler ſaaledes og ſaa bag efter, naar det bliver ved — ſaa bliver De maafte jaloux og —“

„Jeg jaloux, jaloux paa Dem og paa ham,“ af= brød Zelia hende med et Tonefald, der fyldte Fru Poncey med Rædſel.

„Jeg ſkal gøre alt, hvad De forlanger,“ ſvarede den ſvage Kvinde frygtſom og forbaſet.

„Godt, ſaa ſtoler jeg paa Dem — og glem ikke at jeg er ubarmhærtig, hvis De røber det mindſte.“

Med diſſe Ord vendte Zelia fig om mod Døren.

„Flora," sagde Euxodie.

Flora, der ikke en eneste Gang havde slaaet Djænnene op, rejste sig nu og gik foran Fru Durandeanu for at vise hende Bejen og lukke Porten op for hende og da hun havde aabnet Porten, blev hun staaende med nedslaaet Blik, til Zelia var kommen forbi hende, derpaa drejede hun atter Nøglen om og vendte tilbage til sin Frue fuldstændig som en Automat.

„Flora", raabte Euxodie igen, da hun saa hende komme, „skynd Dig at klæde mig paa. Det var ogsaa forstrækkeligt, at det skulde passere mig. Det Menneske gør mig ganske bange, hun er lykkelig, hun véd, hvad hun vil vide og hvad hun vil gøre. Nu har hun mig i sin Magt, det er rart. Jeg kan naturligtvis ikke sove om Natten af bare Angst. Men hun bryder sig ikke om Manden, hun vil helst have, jeg skal beholde ham — man kan nok omtrent tænke sig hvorfor. Det er et sandt Held for mig. Na Gud, hvor Mændene dog ogsaa er utaalelige. Man kunde have det saa roligt uden dem — men paa den anden Side vilde man ogsaa lide sig forfærdelig.

Femtende Kapitel.

Et uskyldigt Offer.

Det er paa Tide at komme tilbage til Helten i disse Eventyr, Jules Durandean.

Hans Betragtninger var endnu mindre liblige end Eurodies og hans Frygt ganske anderledes alvorlig og pinlig.

Da han forlod den gamle Marianne efter at have overbældet hende med de frygtelige Skældsord og Trusler vi have hørt, styrtede han ud af Huset med Ansigtet fortrukket af Rædsel og Raseri, men da han først var kommen ud paa Vejen, hvor han mødte et Par Mennesker, hufkede han paa, at hans forstyrrede, opbragte Mune kunde vække Opmærksomhed og han stansede og bestræbte sig for at beherske sit Ansigt.

Dette lykkedes ham for en Del. Naturligvis kunde han ikke forjage Bleggheden fra sine Kinder, men Ilden i hans Blik slukkedes og han gik med en naturlig Gang over Vejen til den lille Kafe, ved hvis Dør han havde efterladt sin Hest.

Uden at sige et Ord til nogen — ti han folte, at han ikke vilde kunne blive Herre over sin Stemmes Skælven — svang han sig i Sadelen og satte afsted i Galop som for at undfly alle, der kendte ham der paa Stedet.

Men efter et Par Minutters Forløb sagtnede han Majs Blacks Gang og satte den i Skridt for bedre at kunne tænke; han vilde se Situationen fra forskellige

Sider, lægge en Plan til sin Optræden, inden han kom hjem og skulde staa Ansigt til Ansigt med sin Kone.

„Hun véd det hele,“ mumlede han mellem Tænderne, „det vil sige nej, ikke det hele, men nok til at bringe mig i Fare og til at opdage det øvrige, hvis hun er nogenlunde klog og beslutter at hævne sig. Det er ti Mars Anstrængelse, List og Løgn, der er bleven gjort unyttig paa et Øjeblik.“

„Jeg var ogsaa en Tosse, et rigtigt Fæhoved, at jeg frelst Pigebarnet den Gang og tog mig af hende i Stedet for — naar det dog var saa meget simpelt for mig at —“

Han gøs og fuldendte ikke sin Tanke.

„Jeg troede, jeg havde gjort noget rigtig klogt,“ vedblev han „men saa blev jeg greben og bevæget. Det maatte bringe mig i Ulykke. Og dog bildte jeg mig ind, jeg havde ordnet alt paa det bedste, troede, min Kombination var saa overmaade findrig.“

Han knyttede Hænderne og blev siddende tankefuld et Øjeblik.

„Hvad mon Belia vil gøre nu. Hvis hun elskede mig, kunde jeg endda reddes, men det gør hun ikke. Hun har været mig tro og til en vis Grad min Medvinder, hun har tiet om mange Ting, der harmede og irriterede hende og som vilde have vanæret mig, hvis hun havde talt — men det var hverken af Rærlighed til mig eller Agtelse for mig — nej hun foragter mig.“

Han skar Tænder og rystede over hele Legemet som af en hæftig Kulde.

Det røde Kors.

„Ja, hun foragter mig og jeg hader hende, hader hende for hendes Foragt, for hendes paatagede Overbærenhed og Tilgivelse.

„Hun er den eneste, der bedømmer mig saaledes, den eneste, der aner noget, der kender mig til en vis Grad, men lad hende tage sig i Agt at hun ikke driver mig til Yderlighed.

„Hun véd ikke hvad jeg lider og hvad jeg længe har lidt i hendes Nærværelse, — véd ikke, hvorledes hendes upaaklagelige Optræden, hendes Overbærenhed og kolde Høflighed irriterer og opbringer mig, — hun narrer kun hele Verden derved undtagen mig.”

Han tav et Øjeblik, men sagde saa pludselig med et Skuldertræk:

„Na hvad, et Følelsspørgsmaal, det har vi ikke Tid at tænke over nu, da jeg trues af ganske andre Farer. Hun har opdaget at hendes Søster lever — hvilken Dæmon kan vel have ført hende derhen og bragt dem sammen.

„Jeg troede jeg havde indrettet det saaledes, at de aldrig fandt hinanden igen, jeg bildte mig ind at have knyttet dem saaledes til mig, at de aldrig vilde vove sig at vende sig mod mig.”

Han holdt pludselig Hesten an og astørrede sin svæddryppende Pande.

„Naa ja, men hvad er der nu forandret ved Tingene,” sagde han langsomt og beroligende til sig selv. „Man maa se roligt og koldt paa Sagen. Hun har fkaanet mig og spillet den tillidsfulde og tilfredse Weg-tesælle, og hvorfor?”

„Ikke for min Skyld, men for Barnets og sin egen — det har hun ikke en Gang forsøgt at stjule. Alle Marions har jo denne stærkt udviklede Gresfølelse og hun har indset at man ikke kan vanære Manden og Faderen uden at noget af Skammen, falder tilbage paa Hustruen og Barnet.

„Og nu er det bleven endnu værre for hende, ti dersom hun nu rejser sig imod mig og gør Opsigt og Skandale, saa vanærer hun sin Søster som er min Maitresse og som ogsaa har et Barn med mig, der bærer mit Navn.“

Han smilede og hans Smil var halvt haabesuldt og halvt selvtilfreds.

„Til en vis Grad er det netop Størrelsen af min Uret og Forræmelse, der forsvarer mig, men alligevel — vil hun finde sig i den? Det er ikke sandsynlig, jeg kender hendes Jærnvilje og der er visse Sager, hvori hun ikke gaar paa Alfford. Men hvad mon hun har i Sinde at gøre. Og hvad skal jeg gøre uden at røbe det øvrige?“

Paa en Gang udstødte han en rasende Ed.

„Og nu da Alric er kommen tilbage og de har alt med hinanden og fornyet deres gamle Venskab — æt nu, hun siger noget til ham, betror sig til ham og spørger ham til Raads. Hvorfor lagde han sig ikke ogsaa til at dø derovre i Cayenne, hvorfor skal jeg ogsaa have ham at trækkes med, dette overdreven erlige Stykke Mandfolk — for de er jo som to Allen i et Stykke.

„Saa snart de saa er to om Hemmeligheden, maa jeg leve af deres Raade.

„De lægger naturligvis Fælder for mig, som jeg ikke kan undgaa. Zelia, hende har jeg, hun hedder Fru Duraudeau, det er nok, — men han, Abrie, han sthylder mig intet.

„Men paa den anden Side, ham kan jeg stasse mig af med, jeg kan gøre noget til at forhindre at han lægger Fælder for mig — det vil jeg ogsaa og det med det første. Jeg holder ikke af hun har saa mange Venner om sig.

„Der er nu ogsaa denne Raymond — han elskes hende og hun ham igen og hvis han ikke allerede es hendes Elsker, saa er det af lutter Dumhed. Jeg kan være sikker paa at hun en af de første Dage fortæller ham det hele — hun har allerede været i hans Bopæl, men traf ham ikke — heldigvis for mig. Saa betænkte hun sig og gif sin Vej fordi hun er dydig og har Principer.“

Han smilede ironisk.

„Men om Forsøget ogsaa en Gang mislykkedes saa kan det gentages, naar jeg ikke passer paa. Tag Jer i Agt, siger jeg, tag Jer i Agt, mig holder man ikke for Nar, mig truer man ikke. Jeg har lukket Dørene og ladet Jer gøre, hvad I ville, fordi det var i min Interesse, men lad dem vogte sig, der lægger mig Hindringer i Vejen.

„Jeres Kærlighed er det bedste Kort jeg har paa Haanden.“

Hans urolige Blik var bleven vildt og truende lige som Smilet om hans Mund, over hele hans Ansigt var der kommen et saa mørkt og resolut Udtryk.

at Belia vilde have skælvbet, hvis hun havde kunnet
 e ham i dette Øjeblik, skælvbet, ikke alene for sin egen
 Skyld, men fremfor alt for den, hun havde fær.

„Ja, jeg har den i min Magt“, gentog han
 angstomt, idet han forfulgte den skumle Plan, hans
 Hjærne havde undfanget. „Man lægger sig ikke
 straffet i Bejen for mig, og hvis hun siger noget,
 aa — ja saa er der ikke noget at betænke sig paa.

„Med Isabella er det en ganske anden Sag —
 jeg ken'er hende, hun er svag og nervøs og frygtsom
 — hun græder og gør Scener og faar sine nervøse
 Anfald, men har le, det gør hun ikke — det vil da
 ige, naar hun er alene; men til al Ulykke har hun
 o nu Søsteren, o, saa følger hun naturligvis hendes
 Raad.

„Det er allerede begyndt, kan jeg mærke — hun
 har forbudt hende at sige noget til mig eller blot
 ade sig mærke med nogt; det lader altsaa til, at
 hun har en Plan; hun vil ikke have, jeg maa vide
 noget i Forvejen, men nu véd jeg det dog. — Na,
 fru Durandean, tog De Dem blot i Vare! De vil
 have Krig, godt, men saa skal den ogsaa blive frygte-
 ig! Jeg vil gaa til den yderste Yderlighed, og jeg
 skal nok indrette det saaledes, at jeg kommer først!
 — Nu er jeg paa min Post; jeg lader, som jeg intet
 ner, for at hun skal være fuldstændig rolig og
 tter.“

Hans Beslutning var tagen. Han fremskyndede
 Miss Black's Gang, bedst som den travede afsted nok
 aa frideligt og selvtilfreds uden at ane noget om det
 lvejr, den bar paa sin Ryg, det Uvejr, som den

selv havde foranstaltet, og som ogsaa først og fremmest skulde ramme den.

Idet Durandeanu nemlig gav sin Hest af Sporene, førtes hans Tanker med ét tilbage til den.

„Det er sandt“, udbrød han pludselig, „her har jeg jo endnu en Fjende, som jeg nær havde glemt! — Naa saa Du stanser af Dig selv ved Isabellas Dør, og Du stejler, naar man vil styre Dig en anden Vej? Ser man det! Det er næsten for god en Hukommelse. Det er maaske Dig, der har ført hende derud første Gang — det var sandelig ogsaa dumt af mig, at jeg ikke tænkte paa det! Saadan gaar det, man forudser alt, undtagen en Ubehagelighed, som man burde have tænkt paa allersørst, og den styrter en saa i Ulykke og tilintetgør de findrigste Kombinationer — fordømt ogsaa!“

Han blev ganske gulsten i Ansigtet.

„Men det er jo over en Maaned siden, hun er begyndt at ride Hesten, og — hvem véd — sæt nu, den ogsaa har ført hende til „de fire Beje“! Død og Helvede! Generalen er jalour som en Tiger og voldsom og brutal som en Ulykke, naar han har faaet for meget Abjinth! Dersom nu Zelia vidste det og sagde ham det, saa er jeg ulukkelig — — store Gud!“

Han rystede over hele Legemet. Og dog var dette ikke det værste; trods sin Blegthed skulde det lykkes ham at blive blegere endnu; hver Blodsdråbe veg fra hans Læber og hans Strube snørede sig sammen.

Han var rædselsfuld at se til i sin fejge Gru, og kastede spørgende Blikke omkring sig, som om han

frøgtede for at blive bemærket, frøgtede for, at nogen skulde kunne læse i hans Tanke og se, hvad der foregik i hans Hjerne.

„Og Bas-Meudon!“ stammede han. „Na nej, nej, det er umuligt! Men hvis det er sket, saa ve hende, ve dem alle, saa bliver det Krig paa Kniven. — Nej, det er alligevel umuligt — saa vilde han vide det, han vilde have advaret mig — med mindre — — maatte de ikke vil give Slip paa mig — aa nej, det vilde være altfor meget Uheld paa én Gang — men man maa dog forbiise sig om det. — Ulykkelige Dyr, Du har levet din sidste Dag, det kan Du være sikker paa! vent bare, saa skal Du se!“

Klokken syv kom Durandeanu hjem til sit lille Sted i Fontenay-aux-Roses; han var til Fods og helt bedækket med Støv, og syntes at være overbældet af Træthed.

„Hvordan har Fruen det?“ var hans første Ord, da han saa Kammerpigen. „Er hun syg endnu?“

„Nej“, svarede Josephine. „Fruen har det meget bedre; hun er inde i Spisestuen, og Middagsmaden venter paa Herren.“

Durandeanu gik indenfor; han saa træt ud, men hans Ansigt var fuldstændig roligt og røbede ikke i ringeste Maade det Uvejr, der havde raset i hans Indre.

Da han kom ind i Spisestuen, kastede han et hurtigt Blik hen paa sin Kone, og da han saa, at hun ogsaa var rolig, skøndt hendes Kinder blussede og der var sorte Rander under hendes Øjne, gik han hurtigt hen imod hende.

„Naa min Ven, har Du det bedre?“ spurgte han deltagende.

„Ja det var slet ingen Ting. Op ad Dagen gif jeg lidt ud, og det hjalp mig fuldstændig.“

„Det var jo dejligt. — Du er dog noget varm i Hovedet endnu —“

„Ja jeg havde ogsaa frygtelige Smerter, men nu er det forbi.“

„Jeg kommer for sent i Dag, men det er ikke min Skyld“, vedblev han hastigt; „jeg vilde netop gjerne hjem for at høre, hvordan det gif Dig — men saa havde jeg et Uheld paa Vejen — jeg var selv nær ved at blive dræbt —“

„Hvad er der da passeret? Du ser ogsaa helt træt ud og er ganske støvet —“

„Det vil vist gøre Dig ondt — — for Du holdt meget af det stakkels Dyr —“

„Hvilket Dyr?“

„Miss Black“.

Zelia blegneede let.

„Miss Black?“ gentog hun spørgende, halvt ængstlig og halvt forbavset.

„Ja, den er død.“

Den unge Kone stælvede og sendte sin Mand et mistroisk Blik.

„Mon han har anet noget?“ tænkte hun.

Men da Durandeanu saa ganske naturligt bedrøvet ud, beroligede hun sig atter.

„Hvorledes gif det til?“ spurgte hun dog ikke uden en vis Sindsbevægelse.

„Vi mødte en Flok Døser, og saa blev den

bange; jeg gjorde naturligvis alt for at styre den, men pludselig faldt den, saa at jeg kom til at ligge under den; det lykkedes mig dog at gøre mig fri, uden at komme slynderlig til Skade — jeg slap med Angsten og et Par lette Kontusioner — men det uhykkelige Dyr havde brækket Benet — og da den led forfærdeligt, var jeg nødt til at gøre det af med den med det samme."

"Stakkels Miss Black!" sagde Zelia med en Taare i Øjet.

"Ja det var virkelig fedeligt — Du holdt jo saa meget af den, og jeg ogsaa; den var saa god — og saa var den tillige en hel Del værd. — Men Herregud, det var da i alt Fald bedre end om jeg var død, ikke sandt?"

"Hun aner intet", tænkte han ved sig selv, "men hvilken Selvbeherfskelse hun dog har! Hvem skulde nu tro efter denne Modtagelse, at hun véd, hvad hun véd? Hun har sine egne Tanker og Planer, det er sikkert, men tag Dig i Agt, Zelia, jeg er lige saa klog som Du."

Han vilde sikkert have beundret den unge Rones Selvbeherfskelse i en endnu højere Grad, og hans Uro og Mistillid vilde være vokset betydeligt, dersom han havde vidst, hvad der var foresaldet i hans eget Hus en Time tidligere. Kun med den yderste Anstrængelse lykkedes det Zelia at bevare sin Ro efter de Begivenheder, som vi nu skal høre om.

Sekstende Kapitel.

En Time tidligere.

Da Zelia kom hjem efter sit mærkbærdige Besøg hos Fru Poncey, traf hun Alain Raymond, der havde ventet paa hende i flere Timer.

Man maa nemlig huske, at han var taget fra Paris om Morgenens paa den Tid, hvor han var sikker paa ikke at træffe Durandeanu hjemme, og havde begivet sig til Fontenay-aux-Roses for at træffe ene sammen med den Krinde, han elskede af hele sin Sjæl; han maatte tale med hende, maatte have en Forklaring af hendes egen Mund for at blive draget ud af den Ubished, hvori han havde levet fra det Djeblis, han havde hørt om hendes Besøg hos ham.

I Stedet for at lade ham gaa ind i den sædvanlige Dagligstue, havde man vist ham op paa første Sal til et lille Værelse, en Blanding af et Kabinet og et Arbejdsværelse, som stødte op til Zelias Sovekammer og hørte med til hendes personlige Lejlighed. Her modtog hun i Reglen sine intimeste bekendte.

Alain kendte saa godt dette Værelse. Han mindedes i hvilken lykkelig, næsten højtidelig Sindsbevægelse, med hvilken barnlig Glæde han første Gang havde betraadt det, da hans fremspirende og dog allerede mægtige Kærlighed, forberedede alt med en egen Tiltrækningskraft, hvad der paa nogen Maade nærmede ham til den han elskede.

Efter at de gensidig havde tilstaaet hinanden deres Kærlighed, og efter at han havde besluttet at rejse, havde han ikke set det nydelige lille Bærelse med de blege og hvide Gardiner og de lette, sirlige Møbler, dette lille venlige Kabinet, hvor alt bar Præg af Zelas Smag og hele hendes Person.

Da han var bleven ene, gjorde han det samme, som hun havde gjort den foregaaende Dag i hans Studenterbolig; han lod nemlig sit Blik hvile paa alle Genstandene omkring sig, og han nærmede sig med en vis Andagt den Stol, hvori hun plejede at sidde, rørte hendes Ben, saa paa de Malerier, hun daglig havde for Øje, og indaandede i dybe Drag den Luft, der var gennemtrængt af hendes Yndligs-parfume.

Paa denne Maade lykkedes det ham at fremkalde hendes Billede med en saadan Tydelighed, at han blev baade rød og bleg, som om hun virkelig stod for ham i Rød og Blod og brændte ham med Flammen af sine sorte, fløjlsbløde Øjne.

Paa denne Maade gik Tiden, Time svandt efter Time, og den unge Kone kom ikke hjem.

Det var en straalende, trykkende hed Dag og i den dybe, landlege Stilhed trængte Husets dæmpede Lyde op til den unge Mand.

Han hørte Gartnerens stilsfærdige Bevægelser, medens han rev den ene Græsgang efter den anden; han hørte en Dør blive aabnet og lukket af Stuepigen, hørte Støjen af Rustens tunge Fodtøj, og fra et affides liggende Bærelse naaede Ammens enstonige Buggesang ind til ham og overdøvedes undertiden af

et enkelt Fuglestrig eller Rødder fra Tæerne udenfor Huset.

Denne Stilhed med dens forskellig dæmpet Lyde henrykte ham, thi det var, som om han stode sig ind i Zalias daglige Liv, og efterhaanden ej Birkeligheden for lykkeligere Hallucinationer.

Han syntes, at han ikke alle var i hans Hjem, men ogsaa i sit eget, at her havde levet her i mange Aar og skulde leve her for bestandig.

Hendes Mand var borte, han havde aldrig været. Om lidt vilde hun komme — han prøvte herte allerede, han saa hende, fornam en Raslen af en es Kjole og Lyden af hendes Mandedrag. Naar man hen til ham, han mærkede hendes varme Mande paa sin Pande, og han lagte Armene om hendes smætre bøjelige Liv.

Han selv sad den ænestol, hvor han havde set hende sidde saa mange Gange, og nu tog han hende paa sit Skød og lod sine feberhede Fingre glide igennem hendes bløde, blaa sorte Løkker; hun lagde sine blottede Arme om hans Hals. deres Læber mødtes og forenede sig — og saa edes skulde det blive for bestandig!

Hvad var vel Verden, hele Universet ved Siden af dette lille smilende, solbestinnede Hus med de mange distre Lyde, Bellugten og Fugle angene?

Hvad var politisk Lidenstab og stolt Forfatterglæde i Sammenligning med Zalias Kærlighed og Glæden over at ihøre hende og eje hende?

Med disse Visioner for Øje flygtede Timerne uden at han mærkede det.

Der hørtes en Klirren af Glas og Porcellæn nebe fra Spisestuen; det var Middagsbordet, der blev dækket, og det forekom ham, at det var, som skulde han sidde ene dernebe ved Bordet ved hendes Side.

Hendes Stemmes Musik tonede for hans Øre. Men var det da sandt? Skulde Drømmen blive til Virkelighed? Han hørte ganske tydeligt den elskede tale inde i Bærelset ved Siden af.

Zelia var kommen hjem, og hun talte med sin Kammerpige, medens denne hjalp hende at klæde hende om. Ifte et eneste af hendes Trin derinde paa Tæppet gik tabt for ham, han hørte hende tage Hat og Dversthjelm af, hørte Kjolen rasle, idet hun lod den falde til Jorden, og hørte ligesom Lyden af et andet lettere Stof, som hun isørte sig, men han vidste ikke, om det var en Fortsættelse af Drømmen, eller om denne var bleven afløst af Virkelighed.

Han havde imidlertid ikke taget fejl; Lyndet havde glemt hans Nærværelse, og Zelia var virkelig kommen hjem og havde klædt sig om.

Døren gik pludselig op, og den, han havde ventet paa saa længe, viste sig paa Tærskelen.

Hun var isørt en let Jakonets Morgenkjole med vide, temmelig korte Ermer, og en spids udskaaen Kjole, der viste den blændende, smidige Hals, hvis eneste Smykke var et glat sort Fløjlsbaand.

Paa en saa smuk Dag som denne, maatte hendes Mand ikke træffe hende i den mørke Dragt, der — forekom det hende — absolut maatte røbe de mørke Tanker, der fyldte hendes Sind, og som hun for enhver Pris maatte skjule.

Da hun fik Øje paa Alain, stansede hun, rød-
mende og forundret.

Han havde rejst sig og ilede hende i Møde med
aabne Arme, rede til at trykke hende til sit Hjerte og
bedække hende med hede Kys; men i det samme vaag-
nede han op til Birkeligheden, mindedes det Forhold,
i hvilket de stod til hinanden, og han vovede det ikke,
han indsaa, at hun endnu aldrig havde givet ham Ret
til at bære sig saaledes ad. Undseelsen, dette ægte
Barn af den dybe, inderlige Kærlighed, fik atter Magt
ten over ham, og han sank ned for hendes Fod og
hviskede:

„Zelia! Zelia!“

Hun rakte ham sine fine hvide bløde Hænder, som
han bedækkede med Kys; og da han saa pludselig
med grusom Sikkerhed drog Grænsen mellem hans
Drøm og Birkeligheden, da han mindedes, at hun var
gift og tilhørte en anden, at han snart maatte vige
Pladsen for denne anden og vende tilbage til sit
mørke, enlige Studerekammer, saa kom Taarerne ham
i Øjnene, og for at skjule sin Svaghed, støttede han
sin brændende Pande mod den unge Rones runde,
kølige Arm.

Hun bøjede sig ned over ham med Blikket fuldt
af Omhed, og i denne Stilling blev de et Par Se-
kunder, men saa sagde hun pludselig:

„Hvorledes er De dog kommen herind? Har
Kammerpigen ikke set Dem?“

„Jo, det var Kammerpigen selv, der viste mig
herop; men det er længe siden, jeg kom — meget
længe siden — — saa hun har vist glemt mig. —

Jeg tror ikke, at Kloffen var mere end tolv den Gang — —"

"Og nu er den næsten seks! Staffels Raymond!
— Var det mig, De ventede paa?"

"Ja."

"Rejs Dem op — vi kan let blive overraskede."
Han adløb.

"Hvad vil De mig saa?"

"De har været hos mig igaar, ikke sandt?"

Hun blev ganske rød og slog Dinen ned, ikke for hans Blik, men for de Minder, han vækte.

"Hvem har sagt Dem det?"

"Jeg kendte Dem efter den Beskrivelse, Portner-
konen gav mig — og saa desuden — — fra det
Øjeblik, jeg har begyndt at elske Dem, har jeg ikke
kendt nogen anden Dame, der kunde komme saaledes
til mig."

Hun tab; hendes Sind var i synlig Bevægelse.
Skulde hun benægte denne Kendsgerning og lyve?
Nej, det kunde hun ikke beslutte sig til. — Men paa
den anden Side tilstaa det, det var igen altfor usor-
sigtigt — og hvilken Forklaring skulde hun ogsaa give
for sin Opsørsel?

"Tager jeg maaske fejl?" vedblev han. "Nej,
jeg kan se det paa Deres Ansigt. Men hvorfor vil
De saa fortie det, hvorfor vil De nægte mig den
Glæde at tro, at De er kommen tillidsfuld til mig,
og at De ikke fortryder det — at De trængte til
min Hjælp i en eller anden Sag, og at De derfor
henvendte Dem til mig som til en Ven?"

Hans Stemme var saa blid, Udtrykket i hans

Ansigt saa mildt og ydmygt, at hun blev rørt og beroliget.

Skjulte der sig vel en List bag ved hans Ord, mente han det ikke saa venstabeligt, saa broderligt, som han talte? Maaſke, men det var en uskyldig List; Kærligheden er en stor Diplomat, der kan gøre alt uden at have lært eller beregnet noget.

„Naa ja, saa vil jeg tilſtaa det — det er ſandt?“ udbroød hun endelig.

„Tak, tusind Tak“, ſvarede han.

Han var atter kommen hen til hende og havde grebet hendes Hænder.

„Og ſaa var jeg ikke hjemme!“ tilføjede han efter et Øjeblik's Tavſhed. „Jeg gik glip af den Lykke, den ſtørſte i mit Liv. Havde De noget, De vilde bede mig om — en Tjeneste — — aa ſvar mig, hører De, ſvar mig!“

Hun lod ſig overvælde af den ſalige Følelſe det er, at vide ſig elſket, vide ſig nær ved en, man ſelv elſter og agter, hvis hele Sjæl man fylder, og ſom kun drømmer om at opofre ſig for en; og ſom ſædvanlig efter de voldsomme Kampe, efter den megen Sindsbevægelse og Forſtillelse ſlappedes hendes Nerver, og hun ſmægtede efter Omhed og Kærlighed.

„Nej“, ſvarede hun langſomt, idet hun gav efter for diſſe Følelſer, „jeg havde intet at bede Dem om — men jeg følte mig ſaa bedrøvet, ſaa ulukkelig og fortvivlet — —“

„Zelia!“

„Jeg var bange for, jeg havde været for haardt imod Dem, ſidſte Gang vi ſaas — — og ſaa — —“

Hun holdt inde — hvad var det dog, hun stod i Begreb med at sige! En underlig Forvirring bemægtigede sig hende, noget af den Følelse, der havde ført hende til hans Bolig, og hun blev hangefor sig selv og vilde trække Hænderne til sig.

„Du elsker mig, Zelia! Du elsker mig!“ udbrød han pludselig og greb hende i sine Arme, uden at det var hende muligt at gøre Modstand — og nogen alvorlig Modstand vilde hun heller ikke have gjort. „Jeg véd nok, Du har sagt det før, men den Gang frygtede jeg for, det var af Godhed, af Overbærenhed, for lettere at faa mig til at gaa. — Nu ser jeg det, nu føler jeg det, og nu rejser jeg ikke — nei, Zelia, min elskede, tilbødte Zelia.“

Hun bøjede skælvende Hovedet, thi hun vovede ikke at se paa ham, og han pressede da sine Læber mod hendes bløde, blaasorte Haar, mod den dunede Nakke og den hvide Hals.

En Gysen gennemrislede hende, og ganske svagt gjorde hun Modstand, forstrækket over disse hidtil ukendte Fornemmelser, der uimodstaaeligt drog hende hen imod ham.

„Tal til mig!“ hviskede han, „lad mig høre din Stemme, lad mig høre Dig bekræfte det, jeg føler og véd!“

Hun rettede sig i Vejret med blegnende Rinder, og idet hun fæstede sine brændende Øjne paa hans Ansigt, sagde hun dumpt og afbrudt:

„Ja det er sandt, Alain, jeg elsker Dig, elsker Dig af hele mit Hjerte — — og jeg gif hen til Dig for at sige Dig det — — jeg kunde ikke bære det

Det røde Kors.

Durandean kastede et hurtigt Blik omkring sig, som om han vilde søge Oplysninger hos alle de Genstande, der omgav hende — men da alting var paa sin Plads og havde sit sædvanlige Udseende, gik han langsomt hen til Isabela.

Udtrykket i hans Ansigt havde pludselig forandret sig; den mistænksomme, næsten true de Mine havde veget Pladsen for et Udtryk af kærlig Bekymring, og hvem der ikke kendte ham, maatte utvivlsomt lade sig føre bag Lyset deraf trods de blinkende Øjne og den lette Træfning om Mundvigene.

„Naa, min Ven, hvordan har Du det saa?“ spurgte han i en sødmodig Tone. „Marianne siger, du er ikke rask — du ser heller ikke vel ud, og du modtog mig ogsaa lidt anderledes end du plejer.“

Han smilede og saa til Siden.

„Ja, du maa udskylde.“ stammede Isabella og undgik at se paa ham. „Jeg besinder mig virkelig temmelig daarlig — — og saa denne Overraskelse — jeg ventede dig ikke i Dag. —“

Da Durandean bemærkede, at hun ikke saa paa ham mens hun talte, stirrede han hende stift ind i Ansigtet og sagde:

„Jeg kom ogsaa blot for at fortælle at — — at jeg tror at have fundet en bedre og bekvemmere Lejlighed til Dig. Jeg har hørt noget om et lille Sted, der ligger ganske nær ved Jærnbanen og dog temmelig affides — men det kan vi tale om en anden Gang, naar du har det bedre.“

„Ja — — ikke sandt?“ sagde huu med Anstrængelse.

„Staffels lille — det er vel Hovedet, der smærter dig?“

„Ja saa forfærdeligt,“ svarede hun og førte Haanden op til Panden, glad over paa denne Maade at kunne undgaa det Blik, der generede hende.

„Jeg kender det selv,“ vedblev han og højede sig ned over hende for at kysse hende paa Panden; men da Isabella følte hans Berøring af hans Læber, fastede hun sig tilbage med en saadan Hæstighed, at hendes Hoved stødte haardt imod Stolerhyggen, og der undslap hende et Skrig.

Durandean havde rettet sig i Bejret med sammenpressede Læber og funklende Øjne, og i det Sekund Isabellas Hoved laa lænet tilbage, kom hun til at se ham ind i Ansigtet. Deres Blik mødtes, og hun indsaa, hvor uforsigtigt hun havde baaret sig ad.

„Na Gud!“ stønnede hun og rokkede frem og tilbage med Hovedet som i et Anfald af Nervesmærte, „det gav et saadant Ryk. — —“

Durandean svarede ikke, han havde vendt Blikket bort, og der blev et Øjebliks Tavshed. Endelig sagde han i en sølig Tone:

„Du gjorde bedst i at lægge dig.“

„Det tror jeg ogsaa — jeg trænger til Ro,“ svarede hun, ængstelig over hans Kulde.

„Hvis det ikke bliver bedre i Eftermiddag maa du sende Bud efter en Læge,“ vedblev han i samme Tone. „Efter al Syndsynlighed kommer jeg i Morgen og hører, hvordan du har det.“

„For Guds Skyld!“ tænkte hun med en Gysen, „nu kommer han naturligvis hver Dag, og saa kan

vi risikere han træffer Zelia. — Na, det er min egen Skyld — jeg forstod ikke at beherske mig."

Han havde imidlertid taget hendes Haand og lod, som han følte Pulsen; men Haanden blev isnende indeni hans og skælvede stærkt. Et Djeblil holdt han fast paa den, saa lod han den falde og gjorde Mine til at trække sig tilbage.

Al egen Drift rakte hun ham da Panden til Kys, thi hun ønskede at gøre sin Uforsigtighed god igen; men da han berørte den med sine Læber, løb der en Gysen igennem hende, og huu bedækkedes af en kold Sved.

"Du har lidt Feber," sagde han saa, "gaa nu i Seng, saa skal jeg sende dig en Læge med det samme, Farvel. Marianne maa blive oppe hos dig, for det er ikke værd, du er ganske alene. — Hvor er Justine?" spurgte han pludselig.

"Hun leger nede i Haven."

"Naa — saa Farvel til i Morgen."

Isabella lod Hovedet synke mat tilbage uden at kunne bekvemme sig til at besvare ham, og han skyndte sig ned ad Trappene og ud i Køkkenet, hvor Marianne opholdt sig.

"Maa jeg spørge, hvad her er passeret?" spurgte han haardt.

"Jngenting Herre," svarede den gamle Pige skælvende.

"Har her ikke været nogen?"

"Ikke et Meneske."

Han saa hende et Djeblil stift ind i Ansigtet, og fór saa ud af Køkkenet med fortruffent Ansigt.

Nede i Gaarden løsne de han selv Miss Black, satte sig saa til Hest og red ud paa Bejen.

Marianne blev staaende ved Gitterporten, som hun havde aabnet og lukket for ham, men da han saa det, raabte han strængt:

„Værsgod at gaa ind.“

Det lod hun sig ikke sige to Gange, men skyndte sig rystende tilbage til Køkkenet.

Overbevist om, at han ikke blev iagttaget red Durandean i Skridt over til det lille Gæstgiversted, vi tidligere har beskrevet, og som laa der i Nærheden. Der steg han af Hesten, kastede Tøjlerne til en Opvarter og gik indensfor, hvor Værten ilede ham i Møde.

„God Dag, Hr. Flamana,“ sagde han i en frygende Tone.

„God Dag — Det er dog en forfærdelig Varme! Lad mig saa et Glas Øl, saa kan vi drikke sammen.“

„To Glas Øl, Charles!“ raabte Værten til en Opvarter, der sad og halvsov henne i en Krog.

„Hvad er det jeg hører?“ vedblev han derpaa og tog Plads ved et Bord ligeoverfor sin Kunde, „er det sandt De tænker paa at forlade os?“

Durandean spidsede Øren.

„Hvem har sagt det?“ spurgte han.

„Det har saamænd Urtekræmmeren, Madam Lecanus. Der har jo været nogen og set paa Lejligheden.“

„Ja det har der ogsaa,“ svarede Durandean i stor Spænding. — „Saa De dem, der var inde og se paa den — véd De ikke, om de syntes om Villan,“ var han saa snedig at føje til.

„Nej, det var en Dame, og Madam Lecanus talte med hende, men hun saa hende ikke bagefter.“

Durandeaus Dine spillede som et Par Uedelstene, men han blinkebde stærkt og paatog sig den ligegyldigste Mine af Verben, medens han tænkte ved sig selv:

„Der har altsaa dog været nogen hos Isabella!“

I det samme gav Miss Black sig til at vrinske hende ved Øren.

„Nej vil man se, er det ikke Miss Black?“ spurgte Restabratøren.

„Jo det er saamænd.“

„Saa De har faaet den igen?“

„Jeg har aldrig skilt mig ved den.“

„Saa har De da i alt Fald laant den bort,“ sagde Bærten med et polist Smil.

„Hvem har sagt det?“

„Na tror Herren ikke, jeg kender Miss Black? — Det er nu snart tre Uger siden, og det var til en Dame oven i Købet.“

„Det er ganske rigtig.“

„De kan tænke Dem, at Dyret stansede udenfor Huset, og vilde ikke af Pletten. —“

Durandeau var bleven ganske gusten i Ansigtet.

„Skælm som De er!“ udbrød Bærten gemhyllig.

„Sæt nu, at de to Damer havde set hinanden! Saa-
dan er det, naar man ikke kan nøjes med en!“

Durandeau vilde tale, men hans Hals snørede sig sammen, og da han vilde tage en Slurk Øl for at komme sig lidt, ryste hans Haand paafaldende stærkt.

„Hun gif altsaa ikke ind," lykkedes det ham endelig at fremsføre.

„Hvem mener De?"

„Den Dame, der red Miss Black."

„Nej, men hun kom igen en anden Gang og saa begyndte den samme Komedie med Hoppen."

Durandean var nu næsten grøn i Ansigtet.

„Det var en mørk Dame, ikke sandt?"

„Jo, meget mørk og meget smuk — aa De har ingen daarlig Smag!"

Durandean tømte sit Glas, rejste sig og betalte, hvad han skyldte.

„Na pas paa Hesten et Øjeblik," sagde han derpaa; „i g har glemt noget derovre, jeg kommer straks igen."

„Og da han var kommet ud paa Vejen, sagde han halv højt:

„Ja det er det — — det er umuligt andet, de har talt med hinanden! — Jeg tænkte det jo ogsaa nok — dette, at de var syge begge to paa én Gang — — Na det var ogsaa en skræffelig Ulykke! Jeg er fortabt!"

Han knyttede Hænderne og skar Tænder, og da han naaede Gitterporten ringede han hæftigt paa.

Marianne kom løbende, og blev aldeles forstumlet ved at se ham og fremfor alt at se Udtrykket i hans Ansigt.

„Luf op!" brølede han, og næppe var han kommen indenfor, før end han greb hende fast om det

ene Haandled, og trak hende ind med sig i Dagligstuen, medens han næsten skummede af Raseri.

Tolvte Kapitel.

En gammel bekendt ses i et nyt Hs.

„Glendige Bedragereske!“ begyndte han efter at have stillet sig foran hende med forslagte Arme, „bød De maaske ikke, at jeg med et eneste Ord kan lade Dem arrestere og kaste i Fængsel?“

„Men Gud, Herre,“ stammede det gamle Fruentimmer i ubeskrivelig Sjæleangst, „hvad har jeg dog gjort?“

„Bød De ikke,“ vedblev Durandean, hvis Stemme blev hvislende, og hvis Øjne lynede, „at det er mig — min Medlidenhed og min Velvillie De kan takke for, at De kan leve i Fred og tjene Deres Brød som en hæderlig Kvinde, skøndt De slet ikke er det!“

„Na for Guds Skyld, Herre, tal sagte!“

Men Durandean trak paa Skuldrene og smilede ondskabsfuldt.

„En straffet Thy, som skulde staa under Politiets Opsigt, og som jeg kunde udlevere, hvad Djeblif det skulde være.“

Marianne højede Hovedet, og der løb stride Taarer ned ad hendes furede Kinder.

„Herre, Herre,“ hulkede hun i en hjerteskærende Tone, „vær barmhjertig imod mig! De kender hele mit Liv, jeg har intet skjult for Dem. —“

„Nej for jeg vidste det allsammen!“

„Det er ganske sandt, at jeg har stjålet — én Gang, en eneste Gang. — —“

„Ja i det Hus, hvor De tjente — De har misbrugt Følsk Tillid. — —“

„Jamen De ved godt, at jeg altid havde været ærlig før den Tid, og ligesaadan bagefter. — Husk paa, jeg var Enke og havde en Datter — hun var syg, døds syg den Gang, og jeg havde ingen andre tilbage end hende, og vilde gjerne have givet mit Liv for at redde hende. Alt hvad jeg ejede, var gaaet med til hendes Sygdom, og hun savnede alt muligt — — jeg var aldeles ude af mig selv af Fortvivelse, og da jeg saa en Dag saa en Halvtredsinstyverfrankseddel ligge paa et Bord kunde jeg ikke saa Øjnene og Tankerne fra den; den blev ved at lokke mig, og jeg tænkte ved mig selv:

„Maaske kan jeg redde min stakkels lille Marie med den; maaske kan den skaffe hende hendes Helbred tilbage!“

„Det svimlede for mig, og jeg tog den. —“

„Og Følgen var, at De fik fem Aars Fængselsstraf og skulde staa ti Aar under Politiets Opsyn. —“

„Ja desværre, jeg ved godt, det var retfærdigt, men det var dog saa haardt, saa haardt! — Min Datter døde af Nød og Fortvivlelse — — hun kaldte stadig paa mig, men jeg kom ikke, for Skammen og Fængslet skilte os jo ad — aa Gud, hvor har jeg lidt!“

Durandean saaa paa hende med et ondskaabsfuldt Smil.

„Ja og i Stedet for saaa, at De kom ud af Fængslet, at blive i Orleans, hvor De skulde staa under Politiets Opsigt, saaa tog De i al Hemmelighed til Paris. —“

„Jamen, Herre, jeg vilde være død af Sult i Orleans, for der vidste jo alle, hvem jeg var — og saaa var desuden min Marie død i Paris, og jeg maatte en Gang imellem hen og bede paa Fattighuset, hvor de havde kastet hende ned.“

„Og saaa kom jeg, der kendte Deres Fortid, og reddede Dem ved at sætte Dem i Tjeneste hos Fru Glamana.“

„Jo det ved jeg godt, men De har da heller ikke haft Grund til at beklage Dem over mig.“

„Ikke det? Paa hvad Betingelser var det da, jeg antog Dem?“

„Jeg skulde passe paa Fruen og give nøje Agt paa hendes Ord og Bevægelser og hendes hele Adfærd.“

„Naa og hvad mere?“

„Mere var der ikke.“

„De lyver, og det ved De ogsaa godt!“

„Nej jeg forsikrer Herren. — —“

„De lyver — jeg havde først og fremmest paa-
lagt Dem at fortælle mig, hvem der kom her. og
forbudt Dem at lade uvedkommende faa Udgang til Huset.“

Den gamle Kone bøjede Hovedet.

„De tier?“

„Jeg véd ikke, hvad Herren mener.“

„Tag Dem i Agt, driv mig ikke til det yderste,
ellers angiver jeg Dem og melder Politiet, at Louise
Martin skjuler sig i mit Hus og under Navnet
Marianne!“

Den ullykkelige Kone foldede Hænderne i For-
tvivlelse.

„Ja saa tal!“

„Hvad vil Herren vide?“

„Her har været noget i Huset.“

„Ja.“

„Hvem var det?“

„En fremmed Dame.“

„Hvornaar?“

„I Gaar.“

„Ja det tænkte jeg nok, og nu forstaar jeg, hvor-
for der haade er Sygdom i Versailles og i Fontenay!“
mumlede han med en Blanding af Rædsel og Skæf.

„Det er ikke første Gang, hun har været her,“
vedblev han, medens han saa paa hende med et haardt
og vildt Udtryk i Øjnene.

„Jo, det sværger jeg Dem til!“

„Tag Dem i Agt, jeg er godt underrettet! Hun
har været her to Gange før — i alt Fald udenfor
Porten — og hun kom til Hest.“

Konen betragtede ham forundret,

„Det véd jeg ikke af — jeg har ikke set hende! Saa sandt jeg lever har jeg i Gaar for første Gang set hende og talt med hende.“

Durandeanu sendte hende et hurtigt Øjeblik og syntes at tro paa hendes Ord.

„Ja, ja.“ sagde han, „men i ethvert Tilfælde beviser det kun, at De passer daarligt paa — og at jeg ikke kan stole paa Dem. Hvis jeg havde saaet at vide, at hun allerede for tre Uger siden har været her, foran Huset — kunde en stor Ulykke have været undgaaet!“

Han gik op og ned ad Gulvet med bøjet Hoved, rynket Pande og fortrukne Læber, og med en Voldsomhed som et vildt Dyr i et Bur.

Bludselig stansede han atter foran Pigen, der ydmyg og skælvende iagttog ham.

„Men igaar var hun altsaa herinde. Hvorfor?“

„Herren havde sagt til Fruen, at De herst saa, hun flyttede herfra — og derfor sagde Fruen til mig, at hvis hun kunde finde nogen, der vilde leje Huset, skulde det glæde hende meget.“

„Saadan en dum Uforsigtighed! — Jeg havde jo forbudt Dem, at hænge en Plakat ud.“

„Det gjorde vi heller ikke — men jeg havde omtalt det til Madam Lecanus.“

„Og hvad saa?“

„I Morgaars kom Madam Lecanus over og sagde, at der var en Dame, der havde Lyst til Stedet og hvis hun maatte se paa Lejligheden.“

„Skynd dig!“

„Først turde jeg ikke, jeg sagde hun skulde komme

igen den næste Dag og iagttog hende saa fra Haven, da hun tog bort. Hun saa meget fin ud, jeg fortalte Fruen om hende, og hun sagde, at hvis den fremmede Dame kom igen skulde jeg vise hende om i Huset."

"Og saa kom hun i Gaar?"

"Ja."

"Og De tog hende ind?"

"Ja naturligvis."

"Hun havde brunt Haar og store sorte Øjne, ikke sandt?"

"Jo, og ung og meget smuk!"

"Hvordan var hun klædt?"

"Hun var helt fort med et tæt Slør for Ansigtet."

"Naa saadan," tænkte Durandean, "hun havde Mistanke om noget eller vidste det maaske i Forvejen."

Hun lod ham næsten fuldstændig rolig, anspændende alle sine Øner paa ret at udmale sig, hvorledes det hele var gaaet til.

"Gaa videre!"

"Jeg viste hende Haven og Huset, begge Dele syntes at falde i hendes Smag, og hun spurgte mig, hvem hun skulde tale med, Herren eller Fruen."

"Hun troede altsaa at jeg var her."

"Ja, det antager jeg."

"Hvad svarede Du?"

"At Herren ikke var tilstede."

"Naa og saa?"

„Saa viste jeg hende ind til Fruen i Sovekammeret.“

„Altsaa saa de hinanden og talte med hinanden?“

„Det tror jeg nok, stammede Marianne.“

„Hvad for noget, du tror det!“

Marianne rystede over hele Legemet og hovede ikke at se paa sin Herre eller snarere sin Dommer.

„Hvad foregik der mellem dem, hvad sagde de til hinanden?“

„Det — det! hørte jeg ikke.“

„Louise Martin!“ skreg Durandean og greb begge hendes Hænder, medens han tvang hende til at holde sig oprejst og nærme sig fortrukne truende Ansigt til hendes, „prøv ikke paa at bedrage mig eller Du kommer til at sove i Jængslet endnu i Nat.“

„Na nej, nej det er ikke sandt hvad jeg siger, men vær ikke vred, jeg skal nok sige Dem alt.“

„Ja det haaber jeg ogsaa!“

„De genkendte hinanden!“

„Hvordan gik det til?“

„Da den fremmede Dame fik Øje paa Fruen, blev hun et Øjeblik staaende a'deles ubevægelig, men saa trak hun hende hen til Vinduet og straks efter udstødte hun et Skrig og raabte:

„Isabella!“

„I samme Minut skreg Fruen: „Zelia,“ og saa besvimele h:n.“

Durandean havde sluppet Pigens Hænder og lod sig falde ned i en Stol, medens han tørrede Sveden af sin Pande.

Der blev et Øjeblik's Tavshed.

„Bliv ved,“ sagde han tilsidst med en saa for-
andret Stemme at Mariane næppe genkendte den.

„Jeg skyndte mig hen til Fruen og sammen med
den fremmede Dame løftede jeg hende op og bar
hende ind paa Sengen. Saa vilde jeg løbe efter
Lægen, men den fremmede satte sig derimod, Fruen
kom igen til sig selv, og jeg blev sendt bort.“

„Hvad mere, skynd dig!“

„Mere ved jeg ikke.“

„Og lyttede du ikke ved Døren, Fæhoved!“ sagde
han i en truende Tone.

„Nej.“

Han gjorde en vantro Bevægelse og saa stivt paa
hende, men han lod til at blive overbevist om Sand-
heden af hendes Ord, thi han tilspøjede:

„Hvad tænke De om alt dette?“

„Jeg tænkte at de havde været ungdomsbekendte
og nu atter var trufne sammen paa denne uventede
Maade. Og da Fruen al id er meget skamfuld og
ulykkelig over sin Stilling, trode jeg, det var derfor
hun besvimele.“

Durandean aabnede Munden for at give en eller
anden Forklaring; men pludselig lod han til at foran-
dre sin Beslutning og sagde kun:

„Blev de længe sammen.“

„Ja over to Timer.“

Durandean skar Tænder af Raseri.

„Hvordan saa den fremmede Dame ud, da hun
gik herfra?“

„Jeg saa hende ikke; jeg var i Røffenet og pludselig for hun forbi mig og var forsvunden.“

„Saa gik De vel op til Deres Frue, hvordan befandt hun sig efter denne Sammenkomst?“

„Frueu græd og lod til at være forfærdelig fortvilet.“

Durandean gjorde en rasende Bevægelse.

„Hvad sagde hun til dig?“

„Næsten ingen Ting. Først sagde hun:

„Spørg mig ikke om noget Marianne!“ og lidt efter tilføiede hun: „Du holder jo af mig, ikke sandt Marianne?“

„Og det gør De vel ogsaa, Jæhoveb, Idiot som De er.“

„Herregud! Frueu har været saa mild og saa god imod mig i den Tid, jeg har tjent hos hende. Hvem kunde lade være at holde af hende?“

„Jeg har givet Dem denne Plads, for at De skulde tjene mig, og ikke for at De skulde holde af hende! Naar og saa bad og bønfalet hun dig om ikke at sige mig noget, ikke sandt?“

„Jo.“

Durandean rejste sig med en voldsom Bevægelse.

„Naade,“ raabte Marianne forfækket, jeg indser jo nu, at det var galt.“

„Naade!“ gentog han med en dump Stemme, der var meget frygteligere end alle hans Skældsord, „det kommer kun an paa Dem selv.“

„Hvad skal jeg da gøre?“

Først og fremmest ikke at sige et Ord til

Isabella om, at jeg kom tilbage igen og ved alt, hvad her er foregaaet."

"Det lover jeg."

"Og at sige mig alt, alt hvad her foregaar."

"Ja; men hvis den Dame kommer igen?"

"Saa maa De lade hende komme ind og selv maa De lytte ved Døren. —"

"Ja," svarede Marianne ydmyg.

"Og underrette mig om alt."

"Ja."

"Og søg ikke at bedrage mig, at lyve for mig; for jeg holder Dje mod Dem, og ved den første Mis-
tanke, jeg faar, lader jeg Dem arrestere — hvis jeg
da ikke — —" Han tog en Revolver op af Lom-
men og holdt hende den for Panden. "Hvis jeg ikke
skyder Dem ned som en Hund"

Marianne for tilbage saa bleg som et Lig og
klamrede sig til en Stol for ikke at falde; men
Durandean var ogsaa frygtelig at se til i dette Dje-
blik; hans Ansigt røbede en Beslutning, som intet
kunde røkke.

Han stak atter Revolveren i Lommen og vakkende,
men uden at sige et Ord, forlod han Dagligstuen.

Trettende Kapitel.

Døren er atter lukket.

Vi forlod Zelia i det Øjeblik, hvor hun inde i den fremmede Have blev opmærksom paa, at Døren var bleven lukket efter hende, uden at hun kunde se noget Menneſte. Trods hendes Anſtrængelser for at være rolig, kom hendes Hjærte til at banke af en Uengſtelse, der næſten grænsede til Forfærdelse, og man kan ikke undre ſig derover, naar man betænker, at hun var ganſke alene, og ikke vidſte, hvad hun gif i Møde.

Hun følte næſten Lyſt til at vende om igen og ſe, om hun kunde komme bort, men betænkte ſig ſnart — det var ikke værd at have bobet det, hun havde bobet, uden at gøre Skridtet fuldtud, nu da hun allerede var kommen ſaa vidt, og deſuden vilde hun dog ikke kunne aabne Døren uden at vække Opmærſomhed.

Zelia var egentlig en modig Natur, hun ſlægtede ſin Broder Juſt paa, og den Ulykke, der var ramt hende i hendes første Ungdom havde i Forbindelſe med den Situation, hvori hun derved var kommen, bidraget til, om ikke at gøre hende ligegyldig overfor Faren, ſaa i alt Fald at lære hende at trodſe den uden Svaghed.

„Jeg er endelig kommen herind, det var det vanskeligſte,“ ſagde hun ved ſig ſelv; „hvad der videres

skal se, afhænger af mig selv ganske alene, nu gælder det om at vise, at jeg er min Opgave voksen."

Resolut gik hun videre, idet hun stadig fulgte Mærkerne af Miss Blacks Hestefko i Gruset, men pludselig stod hun stille, thi ved en Omdrejning i Alleen fik hun Øje paa den forunderlige Bygning, vi har beskrevet i et tidligere Kapitel.

Da hun kom gaaende mod Facaden, saa hun ikke andet end den smukke Spjlegang paa de tre rosenrøde Marmortrin, og den aabne Dør, der bevogtedes af to hvide Amoriner.

Man kan ikke let tænke sig noget mere let og graciøst og noget mindre truende end dette lille hedenste Tempel, men heller ikke noget mere overraskende i dette øde Kvarter, bag den gamle Mur i det lille smalle Stræde.

Hvordan det nu end var, skyndte Belia sig henimod Bygningen, ved hvis Trin Sporene stansede, og hvis Dør stod aaben og ligesom Gadedøren syntes at opfordre hende til at træde nærmere.

Hun kunde ikke tage fejl, det maatte være her hendes Mand gik ind, det maatte være gennem denne aabne Dør han nylig havde forladt Huset.

Hun skyndte sig op ad de tre Trin, traadte over Dørtærskelen og befandt sig i et Slags firkanlet Forbærelse, der var helt af Marmor eller hvidt Stukatur med to Døre lige overfor hinanden, som førte ind til Stuetagens Bærelser, i Baggrunden var der en dobbelt Trappe, som førte op til første Sal.

Midt paa den inderste Væg stod der en Statue, hæbende en mægtig Randelaber, der naar den var

tændt samtidig maatte oplyse Forbærelset og Trappen, som strakte sig til begge Sider bagved den,

Zelia betænkte sig ikke, uden at tage Notits af de to lukkede Døre hun saa til højre og venstre, lod hun sig lede af sit Instinkt, gik op ad Trappen aabnede en Dør paa første Sal, der stod paa Klem, og kom ind i en temmelig lille Stue, hvis Gulv var bedækket af et meget tykt Tæppe.

Rundt omkring langs Bæggene stod der lave Divaner — andre Møbler var der ikke — og det blide dæmpede Lys kom ned gennem Loftet, der var dannet af mat Glas.

Den unge Kone stansede et Øjeblik, førend hun var kommen midt ind i et østerlandsk Eventyr, men Virkeligheden var altfor alvorlig og bethdningsfuld til, at hun længer kunde hengive sig til Bescuen og Betragtninger over, hvad Løsningen paa denne eventyrlige Gaade vel kunde være.

Hendes Opmærksomhed var bleven henledet paa en tung rød Fløjels Portiere, der hang ligeoversfor den Dør, hun var kommen ind ad, og som stod i skarp Modsatning til de skinnende hvide, fuldstændig nøgne Bæge.

Denne Portiere viste hende Vej, og hun drog den til Side med en febrilsk Bevægelse, underlig til Mode med den Dødsstilhed, hvori hun stadig bevægede sig, og som fyldte hende med en vis overtroist Frygt.

I det hun skilte Portieren ad viste der sig et ganske andet Syn for hendes Blik.

Hun saa et stort rundt Værelse, helt betrukket med livligt gult Silketøj og behængt med en Uendelighed af Spejle, der var anbragt saaledes, at man paa en Gang saa alle Genstandene i Stuen fra alle mulige Steber og Kanter.

Et dejligt, næsten fantastisk Lys faldt ned gennem det mangesfarvede Glasloft i bløde, varme Nuancer.

Møblerne var alle lave og polstrede og bestod for Størstedelen af Lænestole, Divaner, Chaiseloner og Kanapeer.

Midt i Værelset stod der et kinesisk laakeret Bord, hvorpaa man saa to Kuberter og Kysterne af en god Frokost, serveret paa japanesisk Porcellæn.

Ligeoverfor Døren var der et stort Toiletbord, hvor Børster, Flakoner, Ufter og Pudderbaster laa prægt i den skønneste Uorden, og fra hvilke forskellige Parfumer blandede deres Duft og fyldte Værelset med en tung, betagende Lust.

Foran dette Toiletbord, altsaa med Ryggen til Belia, stod der en Kvinde. Hun var isørt en lang hvid Atlassees Slaabrok uden Ermer, der var dristigt nedringet og viste et Par prægtige Skuldre, som farvedes rosenrøde af en Solstraale, der trængte gennem en af Pladerne i det kulørte Glasloft.

Hendes runde, faste Arme var hævede op over Hovedet fra hvilket der bølgede et Hav af rødgule Løkker, hun var i dette Øjeblik i Begreb med at drysse det over med en Slags Pudder, der fløj omkring og indhyllede hende i en gylden Sky.

Hendes nøgne Fødder stak i et Par røde Fløjls

Tøfler. Hun var temmelig høj og paa en Gang smidig og mustelstærk.

Zelia blev staaende lydløst og spilede Djnene vidt op for at betragte hende.

„Flora“ kaldte den fantastiske klædte Kvinde uden at vende sig om. — „Gud ved, hvor hun ogsaa bliver af? Hun ved jo godt hun skal hjælpe mig — jeg kan ikke klæde mig paa alene — Flora“, gentog hun næsten vred.

Hun saa sig tilbage, fik Øje paa Zelia og blev staaende som lynslaaet.

Det var Eudoxie, General Felix Dieudonné Ponceys Kone, som Læseren vist for længe siden har genkendt, og som Zelia kendte ved første Øjekast.

Fjortende Kapitel.

To Veninder.

Man vil forstaa, at Zelia ikke var jaloux paa sin Mand — Had og Foragt havde dræbt enhver som helst anden Følelse oversfor ham — og efter den Opdagelse,

hun havde gjort hos sin Søster Isabella, skulde man tro, at den unge Kone maatte være ufølsom for dette nye Saar der var saa ubetydeligt i Sammenligning med det første.

Smidlertid var dette dog ikke ganske Tilfældet; det var vel et Naalestik efter et Dolkestød, men et Naalestik i et aabent Saar kan ogsaa irritere og smærte.

Fra Durande's Side var der ikke længer noget, der undrede hende, men skøndt hun ikke egentlig følte dybt eller varmt for Eudoxie, saa var hun dog en Slags Beninde af hende, det var den eneste Dame, med hvem hun, om end kun tilfyneladende, stod paa en fortrolig Fod.

Eudoxie lod til at holde af hende, og skønt Zelia fandt hende letfindig og overfladisk, kunde hun, hvor ofte hun end havde vægret sig derimod, ikke blive ufølsom overfor de altfor stormende Kærtegn, hvormed General Ponceys utro Hustru overvældede hende.

Selv naar man har en Følelse af, at man ikke bør tro paa saadanne Beviser paa Sympati, er der dog altid noget smigrende og tiltalende derved, og man lader sig lettere fange deraf, end man egentlig vil tilstaa for sig selv; thi om end Hjærtet bliver uberørt, saa smigres vor Forsængelighed derved — det ser man allerbedst af den Litterthed, der rejser sig i ens Sind, naar man tilfældig en Gang faar Beviser for, at de Kærtegn, man gav sig Mine af at være ligegyldige for, ikke var oprigtig mente.

Hun havde altsaa ladet sig forblinde, var forsættelig bleven kaldt for Nar af disse falske Venstabs- og

Kærlighedsbeviser! Hvilken latterlig Rolle havde hun ikke spillet!

Og det var sin Mand, hun kunde takke for, at alt omkring hende var Løgn og Forræderi; alle, hvem der nærmede sig hende, vare blevne tilfølede eller haardt ramte af den Mands Beregninger og Lidenstaber, hvis Navn hun bar! Hvorhen hun vendte sig efter en Støtte, stod Durandeanu hende i Vejen.

Hendes Søster! Det var hans Majtresse! Alain Raymond! Det var hans Ven! Abnie? Hun stod i Taknemlighedsgjæld til hendes Mand. Hendes Barn, hendes lille Maximilien — han tilhørte ham ligesaa fuldt som hende, ja mere endda i Lovens og Verdens Øjne.

Og nu den eneste Veninde, hun havde, i alt Fald den eneste Dame, hun omgikkes med, hun var nu ogsaa hendes Mands Elsterinde!

Hun følte sig synke dybere og dybere i dette Morads for hvert Skridt hun gjorde.

Men alligevel, da den første Sindsbevægelse og Bæmmelse var overstaaet, indsaa hun, at der var nogle Fordele forbudne med denne fidske Situation. Hun var endnu ikke enig med sig selv om, hvorledes hun skulde benytte disse Fordele, men tilstede var de i ethvert Tilfælde.

For det første gjorde denne nye Situation hende friere i hendes Bevægelser overfor Eudoxie, hun behøvede ikke af Hensyn til hende at skaane Generalen i sine Drømme og Planer om Hævn mod den Mand, der var Skyld i Mafakren paa „det røde Kors“.

Da denne Mand desforuden paa en plump og

brutal Maade var jaloux, saa mente hun, at hun i sin Jaloufi havde et Midbel i Hænde til at straffe ham paa en eller anden Maade. Del gjaldt nu om at finde paa, hvorledes, ved hvilke Midler, under hvilke Betingelser det kunde ske, men pludselig forekom det hende, som om hun havde faaet fat paa Traaden, der kunde lede hende gennem denne Labyrinth af Skænselsgerninger og Forræderi, hvor hun hidtil havde samlet sig frem uden at komme af Stedet.

Med Lynets Hurtighed so'r disse Tanker gennem hendes Sind, og det var det, der bevirkede, at hendes Forsærdelse og Harm pludselig forvandlede sig til ironisk overlegen Kulde.

Vi have allerede fortalt, at Fru Poncey var bleven staaende som lynslagen i sin Angst og Forbavselse over at se Belia, hvis Ansigtsubtryk røbede, at hun vidste og forstod det hele.

Det var umuligt at tage fejl af, at det var med Forsæt, den unge Kone havde betraadt sin Rivalindes hemmelige Tilflugtssted.

„De ventede formodentlig ikke, at Konen skulde komme, ligesom Manden var borte,“ bemærkede nu Belia med en koldblodig Foragt, der smærtede dybere end et Bisseflag paa et blottet Legeme.

„Hvad mener De med det — jeg forstaar Dem ikke,“ stammede Eudorie. „Hvordan er De kommen herind?“ vedblev hun, idet hun forgæves søgte at vinde Selvbeherfselse.

„De er Durandeaus Majtresse!“

„Jeg? Nej, nej jeg forsikrer Dem — Hvem har dog sagt det — hvem har ført dem herhen — —“

Eudorie ledte efter Ordene og kastede fortvivlede Blikke omkring sig, som om hun vilde anraabe de mange livløse Genstande omkring hende om at staa hende bi med en eller anden sandsynlig Udflugt eller Usandhed.

Men da hun ikke fik nogen Indskydelse herfra, vendte hendes Blik tilbage til den Kvinde, der stod saa stolt og truende foran hende, og ved at følge Retningen af dennes Blik, faldt det hende pludselig ind, at hendes letfærdige Kurtisanedragt talte tydeligere end Ord.

Hun trak den aabentstaaende Klædning sammen om sig og prøvede at slaa over i en dristig, uforfæmmet Tone.

„Durandean! Deres Mand! Jeg tror De vil! Jeg forstaar ikke en Gang, hvad De mener dermed! Hvem antager De mig egentlig for?“

„For den, De er!“

Eudories Dine lignede af Brede.

„Deres Mand!“ gentog hun. „Hvad tror De, jeg bryder mig om ham? Hvad skulde jeg med ham? De kan jo søge efter ham og se, om De kan finde ham let! Det er næsten utroligt, at de vover at sige mig noget saadant lige i Ansigtet — baade deres Beskyldninger og den Tone, hvori De taler, er højest uforfæmmet.“

„Han er lige gaaet herfra,“ svarede Zelia paa samme overlegne Maade; „jeg har selv set ham.“

„De lyver!“

„Og jeg antager næsten heller ikke, at det er for at sætte Deres Mand Stævne, at De har lejet denne

nydelige lille Pavillon og at De flæder Dem saaledes paa eller af," tilspjode Fru Durandeanu."

Bed at høre sin Egtesælle nævne, gøs Eudoxie fra Top til Taa; hun havde en hellig Rædsel for Generalen, idet hun vidste, at han var i Stand til de største Voldsomheder, i det Øjeblik han nogenfinde overraskede eller blot mistænkte hende.

Bed Fremmaningen af dette truende Spøgelse forandrede hun pludselig Planen til sit Forsvar, hvis hun overhovedet havde udkastet en saadan, thi Forsvar syntes næsten umuligt i den Situation, hvori hun var bleven overrasket. Svag og viljeløs af Natur som hun var gik hun uden nogensomhelst Omgang over til Fortvivlelse og Underkastelse og forsøgte at røre den, hun ikke længer kunde haabe at bedrage.

Hun sølte sig fuldstændig i hendes Haand, og tænkte nu ikke længer paa andet end paa at redde sig fra den materielle Fare, der hang truende over hendes lille indholdsløse Hoved.

Med Taarer i Øjnene og udstrakte Arme ilede hun Zelia i Møde og søgte at gribe hendes Hænder. Zelia veg et Par Skridt tilbage for at undgaa en Berørelse, hvorved hun væmmedes, og hendes Fod traadte derved paa noget paa en Gang blødt og elestiff.

Forbavset vendte hun sig om, og fik derved Øje paa Flora, der var kommen lydløst ind som sædvanlig og havde sat sig paa et lavt Sæde henne ved Portieren isørt de sorte Handsker, den sorte Hat, den sorte Kjole og den stramme sorte Jakke; hun sad med Hænderne hvilende paa de samlede Knæ og betragtede op-

mærksomt Spidsen af sine Støvler, som om hun hverken hørte, saa eller forstod noget.

Eudogie havde benyttet Zalias Stansning og Forbavelse til at bemægtige sig hendes Hænder, og trods hendes Modstand trykkede og klappede han dem, imens hun talte med paafaldende Tungesærdighed.

„Kæreste, kæreste Zelia, jeg tilstaar det hele — det vilde være unyttigt at nægte det længer, jeg ser jo, Du ved det. Ja, det er sandt, jeg er skyldig, og jeg kan saa godt fatte Deres Brede — men jeg er dog ikke saa skyldig, som De tror — De vil da ikke nægte at høre paa mig, De vil være medlidende mod mig, ikke sandt, og minde bort gamle Venstab?“

Jeg sværger Dem til, at jeg virkelig holdt af Dem, at jeg holder af dem endnu, og jeg tror ogsaa, De holdt lidt af mig igen — Det var ikke mig, der tænkte først paa Durandean, det forsikrer jeg Dem højt og dyrt — jeg vil ikke sige noget ondt om ham, men jeg havde aldrig ofret ham en Tanke, aldrig i Livet — og i Grunden bryder jeg mig saa lidt om ham og om det hele — ja De vil vel ikke tro det, men jeg sværger Dem til, paa Gressord, det er mit Venstab for Dem, der er Skyld i det hele, det er det, der har bragt mig i Ulykke.“

„Han gjorde Kur til mig, og De ved, hvordan det er, det smigrer en altid, det beskæftiger en og morer en. Jeg ledede mig, og saa vidste jeg jo, at han alligevel løb efter Damer, saa enten det var mig eller en anden, det mente jeg kunde være Dem det samme. Herregud, man bryder sig da heller ikke saa meget om sin Mand — en Elsker, der var en ganske anden Sag.

Jeg ved nok, De selv er saa fornuftig og dydig, men saadant noget ligger i Temperamentet og Opdragelsen og Omstændighederne — og saa har De et Barn, det beskæftiger og abspreder en altid.

J Grundten bryder De Dem slet ikke om ham — tilstaa det kun, jeg ved det dog saa godt — og han lod mig ikke No et Øjeblik, han forfulgte mig ore alt — han er saa sinuerende og saa slangeagtig, det Menneſke, saa klog og sængslende. Og saa gør De Dem ingen Idé om, hvor udholdende han er, der er ikke det Middel han er bange for; jeg er vis paa, han havde skilt os ad for bestandig, hvis jeg havde vist ham tilbage, og De ved ikke, hvor jeg holdt af Dem, næsten tilbad Dem. Jeg har aldrig kendt en saa indtagende, elskværdig Dame som Dem — De var saa god imod mig, saa overbærende overfor mine Luner og vilde, letſindige Idér.

„De maa heller ikke tro, jeg forud havde lagt ngen Plan — det var min Hensigt at vedblive at besøge Dem og være Deres Veninde, men hvad skal man gribe til overfor en Mand, der har sat sig i Hovedet, at man skal blive hans? Han maa jo sejre tilsidst, ikke sandt? Jeg sværger Dem til ved alt hvad der er helligt, at han har hele Skylden; det er ikke sket med min gode Vilje, og desuden troede jeg, De aldrig skulde saa det at vide.

„Og nu, da De ved det hele og jeg ser det gør Dem ondt, saa giver jeg ham væk, siger ham, at det er forbi, at jeg ikke længere vil være hans — og hvis det behøves, tager jeg bort og skjuler mig for

at han skal lade mig være i Fred og glemme mig. — Vil De have, jeg skal gøre det? Det koster mig kun saa lidt Overbindelse, for i Grunden er det jo kun Dem og Deres Benskab jeg bryder mig om.

„Saa lad mig nu se, De tilgiver mig — det er jo dog ikke noget saa betydeligt, i alt Fald har jeg da ikke tænkt, det var det. Naar jeg talte til ham om Dem, var det kun for at fortælle ham, hvor yndig De var og hvor meget smukkere og bedre end jeg.“

„Jeg har ikke Deres store, sorte Øjne — Gud give, jeg havde Dem! — Og saa Deres kloge, fornuftige Mine — jeg er saa dum og uforstandig — en Mand tager mig den ene Dag og forlader mig den næste, men knytte sig til mig, det gør der ingen — jeg er vis paa, min eneste Tiltrækning er, at jeg er en forbuden Frugt.“

„Men nu er det altsaa en Afstale, at jeg bryder med ham, støder ham fra mig — det er sidste Gang, jeg har set ham hos mig i Dag!“

Zelia havde først søgt at komme bort fra Eudoxie, nu hørte hun paa hende uden Modstand, forbavset over denne forunderlige Tale og besynderlige Natur og følelende sin Brede formindskes og sin Foragt tage til, indtil den naaede det Punkt, hvor den medspører et Slags Ligegyldighed overfor de Saar, som det foragtede Væsen kan bibringe en.

Det var hende umuligt at hade Eudoxie saaledes, som hun nu viste sig, og som hun virkelig var; thi hendes Tale var oprigtig og viste trohjærtet hendes sande Natur i al dens Tomhed i Følge hvilken hun handlede.

Endelig friggjorde Belia sig, men denne Gang ganske læmpelig, og sagde saa i sin rolige, kolde Tone, i hvilken man kunde høre den medlidende Foragt, hun følte:

„Med andre Ord, De beder mig om ikke at sige noget til Deres Mand, ikke sandt, Frue?“

„Beder? Nej, jeg bønssalder Dem. Han vilde dræbe mig paa Stedet, han er saa vild og raa. Og De har jo et godt Hjærte — jeg vil gøre alt for at hæbne Dem —“

„Jeg vil stille et Par Betingelser.“

Eurodies Ansigt opklaredes.

„De kan nok tænke, at jeg gaar ind paa dem.“

„Lad os se rolig paa Tingene. Altsaa, med et Ord kan jeg styrte Dem i Fordærvelse.“

„Na, det vil De ikke gøre, kære elskede Belia.“

„Jeg har Beviser, Breve,“ sagde hun paa Maa og Faa.

Eurodie bred Hænderne i Fortvivlelse.

„Ja det er saa dumt, saa dumt,“ stønnede hun, „man skriver altid, jeg kan ikke lade være.“

„Det er disse Breve, der har bragt mig paa Sporet,“ vedblev Fru Durandean, der fik Mod til at fortælle sin Usandhed, „jeg kunde udlevere dem til Generalen, saa De ser, De er fuldstændig henbist til min Diskretion.“

„De vilde da ikke være saa grusom.“

„Det afhænger af Dem selv.“

„Hvad skal jeg da gøre?“

„De skal beholde min Mand, vedblive at være for ham, hvad De hidtil har været.“

Euxobie gjorde store Dine.

„Bedblive at besøge mig som før, i det hele taget ikke forandre noget i Deres Levevis, men sætte ham Stævne her som før.“

„Vil De virkelig —“

„De hører, hvad jeg siger.“

„Ja, men —“

„Og hvis De begaar en Uforsigtighed, saa at min Mand faar en Anelse om at jeg kender Deres Forhold til ham, saa sværger jeg — Zelia Marion, som aldrig nogensinde har brudt et Ord — at Deres Mand en Time efter skal vide alt og have Beviserne i Hænde. Har De forstaaet mig?“

„Jo, men —“

„De maa altsaa adlyde mig, gøre, hvad jeg siger Dem, ellers er De fortabt.“

„Jeg spørger Dem gerne — mig er det ligemeget, det vil slet ikke falde mig vanskeligt — tværtimod — men —“

„Hvilket?“

„Det er maasse nu, da De er vred, at De taler saaledes og saa bag efter, naar det bliver ved — saa bliver De maasse jaloux og —“

„Jeg jaloux, jaloux paa Dem og paa ham,“ afbrød Zelia hende med et Tonefald, der fyldte Fru Poncey med Rædsel.

„Jeg skal gøre alt, hvad De forlanger,“ svarede den svage Kvinde frygtfuld og forbavset.

„Godt, saa stoler jeg paa Dem — og glem ikke at jeg er ubarmhjærtig, hvis De røber det mindste.“

Med disse Ord vendte Zelia sig om mod Døren.

„Flora," sagde Euxodie.

Flora, der ikke en eneste Gang havde slaaet Døren op, rejste sig nu og gik foran Fru Durandean for at vise hende Vejen og lukke Porten op for hende og da hun havde aabnet Porten, blev hun staaende med nedslaaet Blik, til Zelia var kommen forbi hende, derpaa drejede hun atter Nøglen om og vendte tilbage til sin Frue fuldstændig som en Automat.

„Flora", raabte Euxodie igen, da hun saa hende komme, „skynd Dig at klæde mig paa. Det var ogsaa forfærdeligt, at det skulde passere mig. Det Menneske gør mig ganske bange, hun er lykkelig, hun véd, hvad hun vil vide og hvad hun vil gøre. Nu har hun mig i sin Magt, det er rart. Jeg kan naturligvis ikke sove om Natten af bare Angst. Men hun bryder sig ikke om Manden, hun vil helst have, jeg skal beholde ham — man kan nok omtrent tænke sig hvorfor. Det er et sandt Held for mig. Na Gud, hvor Mændene dog ogsaa er utaalelige. Man kunde have det saa roligt uden dem — men paa den anden Side vilde man ogsaa lide sig forfærdelig.

Femtende Kapitel.

Et uskyldigt Offer.

Det er paa Tide at komme tilbage til Helten i disse Eventyr, Jules Durandea.

Hans Betragtninger var endnu mindre liblige end Euxodies og hans Frygt ganske anderledes alvorlig og pinlig.

Da han forlod den gamle Marianne efter at have overbældet hende med de frygtelige Skældsord og Trusler vi have hørt, styrtede han nd af Huset med Ansigtet fortrukken af Rædsel og Raseri, men da han først var kommen ud paa Vejen, hvor han mødte et Par Mennesker, huskede han paa, at hans forstyrrede, opbragte Mine kunde vække Opmærksomhed og han stansede og bestræbte sig for at beherske sit Ansigt.

Dette lykkedes ham for en Del. Naturligvis kunde han ikke forjage Bleggheden fra sine Kinder, men Ilden i hans Blod slukkedes og han gik med en naturlig Gang over Vejen til den lille Kafe, ved hvis Dør han havde efterladt sin Hest.

Uden at sige et Ord til nogen — ti han følte, at han ikke vilde kunne blive Herre over sin Stemmes Skælven — svang han sig i Sadelen og satte afsted i Galop som for at undslippe alle, der kendte ham der paa Stedet.

Men efter et Par Minutters Forløb sagtnede han Miss Blacks Gang og satte den i Skridt for bedre at kunne tænke; han vilde se Situationen fra forskellige

Sider, lægge en Plan til sin Optræden, inden han kom hjem og skulde staa Ansigt til Ansigt med sin Kone.

„Hun véd det hele,“ mumlede han mellem Tænderne, „det vil sige nej, ikke det hele, men nok til at bringe mig i Fare og til at opdage det øvrige, hvis hun er nogenlunde klog og beslutter at hævne sig. Det er ti Mars Anstrængelse, Ligt og Løgn, der er bleven gjort unyttig paa et Øjeblik.“

„Jeg var ogsaa en Tosse, et rigtigt Fæhoved, at jeg frelst Pigebarnet den Gang og tog mig af hende i Stedet for — naar det dog var saa meget simpelt for mig at —“

Han gøs og fuldendte ikke sin Tanke.

„Jeg troede, jeg havde gjort noget rigtig klogt,“ vedblev han „men saa blev jeg greben og bevæget. Det maatte bringe mig i Ulykke. Og dog bildte jeg mig ind, jeg havde ordnet alt paa det bedste, troede, min Kombination var saa overmaade findrig.“

Han knyttede Hænderne og blev siddende tankefuld et Øjeblik.

„Hvad mon Selia vil gøre nu. Hvis hun elskede mig, kunde jeg endda reddes, men det gør hun ikke. Hun har været mig tro og til en vis Grad min Medviber, hun har tiet om mange Ting, der harmede og irriterede hende og som vilde have vanæret mig, hvis hun havde talt — men det var hverken af Kærlighed til mig eller Agtelse for mig — nej hun foragter mig.“

Han skar Tænder og rystede over hele Legemet som af en hæftig Kulde.

Det røde Kors.

„Ja, hun foragter mig og jeg hader hende, hader hende for hendes Foragt, for hendes paatagede Overbærenhed og Tilgivelse.

„Hun er den eneste, der bedømmer mig saaledes, den eneste, der aner noget, der kender mig til en vis Grad, men lad hende tage sig i Agt at hun ikke driver mig til Yderlighed.

„Hun véd ikke hvad jeg lider og hvad jeg længe har lidt i hendes Nærværelse, — véd ikke, hvorledes hendes upaaflagelige Optræden, hendes Overbærenhed og kolde Høflighed irriterer og opbringer mig, — hun narrer kun hele Verden derved undtagen mig.”

Han tab et Øjeblik, men sagde saa pludselig med et Skuldertræk:

„Na hvad, et Følelssespørgsmaal, det har vi ikke Tid at tænke over nu, da jeg trues af ganske andre Farer. Hun har opdaget at hendes Søster lever — hvilken Dæmon kan vel have ført hende derhen og bragt dem sammen.

„Jeg troede jeg havde indrettet det saaledes, at aldrig fandt hinanden igen, jeg bildte mig ind at have knyttet dem saaledes til mig, at de aldrig vilde bøde at vende sig mod mig.”

Han holdt pludselig Hesten an og astørrede sin sveddryppende Pande.

„Naa ja, men hvad er der nu forandret ved Tingene,” sagde han langsomt og beroligende til sig selv. „Man maa se roligt og koldt paa Sagen. Hun har skaanet mig og spillet den tillidsfulde og tilfredse Ægtefælle, og hvorfor?

„Ikke for min Skyld, men for Barnets og sin egen — det har hun ikke en Gang forsøgt at skjule. Alle Marions har jo denne stærkt udviklede Væresfølelse og hun har indset at man ikke kan vanære Manden og Faderen uden at noget af Stammen falder tilbage paa Hustruen og Barnet.

„Og nu er det bleven endnu værre for hende, ti dersom hun nu rejser sig imod mig og gør Opsigt og Skandale, saa vanærer hun sin Søster som er min Maitresse og som ogsaa har et Barn med mig, der bærer mit Navn.“

Han smilede og hans Smil var halvt haabefuldt og halvt selvtilfreds.

„Til en vis Grad er det netop Størrelsen af min Uret og Forrærmelse, der forsvaret mig, men alligevel — vil hun finde sig i den? Det er ikke sandsynlig, jeg kender hendes Jærnvilje og der er visse Sager, hvori hun ikke gaar paa Alford. Men hvad mon hun har i Sinde at gøre. Og hvad skal jeg svare uden at røbe det øvrige?“

Paa en Gang udstødte han en rasende Ed.

„Og nu da Abrik er kommen tilbage og de har talt med hinanden og fornyet deres gamle Venstreb — sæt nu, hun siger noget til ham, betror sig til ham og spørger ham til Raads. Hvorfor lagde han sig ikke ogsaa til at dø derovre i Cayenne, hvorfor skal jeg ogsaa have ham at trækkes med, dette overdreven ærlige Stykke Mandfolk — for de er jo som to Allen af et Stykke.

„Saa snart de saa er to om Hemmeligheden, maa jeg leve af deres Raade.

„De lægger naturligvis Fælder for mig, som jeg ikke kan undgaa. Zelia, hende har jeg, hun hedder Fru Duraudeau, det er nok, — men han, Abrie, han skylber mig intet.

„Men paa den anden Side, ham kan jeg skaffe mig af med, jeg kan gøre noget til at forhindre at han lægger Fælder for mig — det vil jeg ogsaa og det med det første. Jeg holder ikke af hun har saa mange Venner om sig.

„Der er nu ogsaa denne Raymond — han elsker hende og hun ham igen og hvis han ikke allerede er hendes Elsker, saa er det af lutter Dumhed. Jeg kan være sikker paa at hun en af de første Dage fortæller ham det hele — hun har allerede været i hans Bopæl, men traf ham ikke — heldigvis for mig. Saa betænkte hun sig og gif sin Vej fordi hun er dydig og har Principer.“

Han smilede ironisk.

„Men om Forsøget ogsaa en Gang mislykkes, saa kan det gentages, naar jeg ikke passer paa. Tag Jer i Agt, siger jeg, tag Jer i Agt, mig holder man ikke for Nar, mig truer man ikke. Jeg har luffet Djinene og ladet Jer gøre, hvad I ville, fordi det var i min Interesse, men lad dem vogte sig, der lægger mig Hindringer i Vejen.

„Jeres Kærlighed er det bedste Kort jeg har paa Haanden.“

Hans urolige Blik var bleven vildt og truende lige som Smilet om hans Mund, over hele hans Ansigt var der kommen et saa mørkt og resolut Udtryk,

at Belia vilde have skælvbet, hvis hun havde kunnet se ham i dette Øjeblik, skælvbet, ikke alene for sin egen Skyld, men fremfor alt for den, hun havde lært.

„Ja, jeg har den i min Magt“, gentog han langsomt, idet han forfulgte den skumle Plan, hans Hjerne havde undfanget. „Man lægger sig ikke ustraffet i Bejen for mig, og hvis hun siger noget, saa — ja saa er der ikke noget at betænke sig paa.

„Med Isabella er det en ganske anden Sag — jeg ken er hende, hun er svag og nervøs og frygtsom — hun græder og gør Scener og faar sine nervøse Anfald, men har le, det gør hun ikke — det vil da sige, naar hun er alene; men til al Ulykke har hun jo nu Søsteren, o, saa følger hun naturligvis hendes Raad.

„Det er allerede begyndt, kan jeg mærke — hun har forbudt hende at sige noget til mig eller blot lade sig mærke med noget; det lader altsaa til, at hun har en Plan; hun vil ikke have, jeg maa vide noget i Forvejen, men nu véd jeg det dog. — Na, Fru Durandeau, tog De Dem blot i Vare! De vil have Krig, godt, men saa skal den ogsaa blive frygtelig! Jeg vil gaa til den yderste Yderlighed, og jeg skal nok indrette det saaledes, at jeg kommer først! — Nu er jeg paa min Post; jeg lader, som jeg intet aner, for at hun skal være fuldstændig rolig og sikker.“

Hans Beslutning var tagen. Han fremskyndede Miss Blacks Gang, bedst som den travede afsted nok saa fredeligt og selvtilfreds uden at ane noget om det Uvejr, den bar paa sin Ryg, det Uvejr, som den

selv havde foranstaltet, og som ogsaa først og fremmest skulde ramme den.

Idet Durandeanu nemlig gav sin Hest af Sporene, førtes hans Tanker med ét tilbage til den.

„Det er sandt“, udbroød han pludselig, „her har jeg jo endnu en Fjende, som jeg nær havde glemt! — Naa saa Du stanser af Dig selv ved Isabellas Dør, og Du stejler, naar man vil styre Dig en anden Vej? Ser man det! Det er næsten for god en Hukommelse. Det er maaske Dig, der har ført hende derud første Gang — det var sandelig ogsaa dumt af mig, at jeg ikke tænkte paa det! Saadan gaar det, man forudser alt, undtagen en Ubehagelighed, som man burde have tænkt paa allersørst, og den styrter en saa i Ulykke og tilintetgør de findrigste Kombinationer — fordømt ogsaa!“

Han blev ganske gusten i Ansigtet.

„Men det er jo over en Maaned siden, hun er begyndt at ride Hesten, og — hvem véd — sæt nu, den ogsaa har ført hende til „de fire Veje“! Død og Helvede! Generalen er jalour som en Tiger og voldsom og brutal som en Ulykke, naar han har faaet for meget Abjinth! Dersom nu Zelia vidste det og sagde ham det, saa er jeg ulykkelig — — store Gud!“

Han rystede over hele Legemet. Og dog var dette ikke det værste; trods sin Blegthed skulde det lykkes ham at blive blegere endnu; hver Blodsdraabe veg fra hans Læber og hans Strube snørede sig sammen.

Han var rædselsfuld at se til i sin feige Gru, og kastede spørgende Blikke omkring sig, som om han

frøgtede for at blive bemærket, frøgtede for, at nogen skulde kunne læse i hans Tanke og se, hvad der foregik i hans Sjærne.

„Og Bas-Meudon!“ stammede han. „Na nej, nej, det er umuligt! Men hvis det er sket, saa ve hende, ve dem alle, saa bliver det Krig paa Kniven. — Nej, det er alligevel umuligt — saa vilde han vide det, han vilde have advaret mig — med mindre — — maaske de ikke vil give Slip paa mig — aa nej, det vilde være altfor meget Uheld paa én Gang — men man maa dog forbiise sig om det. — Ulyksalige Dyr, Du har levet din sidste Dag, det kan Du være sikker paa! vent bare, saa skal Du se!“

Klokken syv kom Durandeanu hjem til sit lille Sted i Fontenay-aux-Roses; han var til Jobs og helt bedækket med Støv, og syntes at være overbældet af Træthed.

„Hvordan har Fruen det?“ var hans første Ord, da han saa Kammerpigen. „Er hun syg endnu?“

„Nej“, svarede Josephine. „Fruen har det meget bedre; hun er inde i Spisestuen, og Middagsmaden venter paa Herren.“

Durandeanu gik indenfor; han saa træt ud, men hans Ansigt var fuldstændig roligt og røbede ikke i ringeste Maade det Uvejr, der havde raset i hans Indre.

Da han kom ind i Spisestuen, kastede han et hurtigt Blik hen paa sin Kone, og da han saa, at hun ogsaa var rolig, skøndt hendes Kinder blussede og der var sorte Rander under hendes Øjne, gik han hurtigt hen imod hende.

„Naa min Ven, har Du det bedre?“ spurgte han deltagende.

„Ja det var slet ingen Ting. Op ad Dagen gif jeg lidt ud, og det hjalp mig fuldstændig.“

„Det var jo dejligt. — Du er dog noget varm i Hovedet endnu —“

„Ja jeg havde ogsaa frygtelige Smerter, men nu er det forbi.“

„Jeg kommer for sent i Dag, men det er ikke min Skyld“, vedblev han hastigt; „jeg vilde netop gjerne hjem for at høre, hvordan det gif Dig — men saa havde jeg et Uheld paa Bejen — jeg var selv nær ved at blive dræbt —“

„Hvad er der da passeret? Du ser ogsaa helt træt ud og er ganske støvet —“

„Det vil vist gøre Dig ondt — — for Du holdt meget af det stakkels Dyr —“

„Hvilket Dyr?“

„Miss Black“.

Belia blegnebe let.

„Miss Black?“ gentog hun spørgende, halvt ængstlig og halvt forbauset.

„Ja, den er død.“

Den unge Kone skælvede og sendte sin Mand et mistroisk Blik.

„Mon han har anet noget?“ tænkte hun.

Men da Durandeanu saa ganske naturlig bedrøvet ud, beroligede hun sig atter.

„Hvorledes gif det til?“ spurgte hun dog ikke uden en vis Sindsbevægelse.

„Vi mødte en Flok Døser, og saa blev den

bange; jeg gjorde naturligvis alt for at styre den, men pludselig faldt den, saa at jeg kom til at ligge under den; det lykkedes mig dog at gøre mig fri, uden at komme synderlig til Skade — jeg slap med Angsten og et Par lette Kontusioner — men det ulykkelige Dyr havde brækket Benet — og da den led forfærdeligt, var jeg nødt til at gøre det af med den med det samme."

"Stakkels Mijs Blæk!" sagde Zelia med en Taare i Øjet.

"Ja det var virkelig fedeligt — Du holdt jo saa meget af den, og jeg ogsaa; den var saa god — og saa var den tillige en hel Del værd. — Men Herregud, det var da i alt Fald bedre end om jeg var død, ikke sandt?"

"Hun aner intet", tænkte han ved sig selv, "men hvilken Selbheerfskelse hun dog har! Hvem skulde nu tro efter denne Modtagelse, at hun véd, hvad hun véd? Hun har sine egne Tanker og Planer, det er sikkert, men tag Dig i Agt, Zelia, jeg er lige saa klog som Du."

Han vilde sikkert have beundret den unge Rones Selbheerfskelse i en endnu højere Grad, og hans Uro og Mistillid vilde være vokset betydeligt, dersom han havde vidst, hvad der var foresaldet i hans eget Hus en Time tidligere. Kun med den yderste Anstrængelse lykkedes det Zelia at bevare sin Ro efter de Begivenheder, som vi nu skal høre om.

Sekstende Kapitel.

En Time tidligere.

Da Zelia kom hjem efter sit mærkværdige Besøg hos Fru Poncey, traf hun Alain Raymond, der havde ventet paa hende i flere Timer.

Man maa nemlig huske, at han var taget fra Paris om Morgenens paa den Tid, hvor han var sikker paa ikke at træffe Durandean hjemme, og havde begivet sig til Fontenay-aux-Roses for at træffe ene sammen med den Krinde, han elskede af hele sin Sjæl; han maatte tale med hende, maatte have en Forklaring af hendes egen Mund for at blive draget ud af den Uvisshed, hvori han havde levet fra det Øjeblik, han havde hørt om hendes Besøg hos ham.

I Stedet for at lade ham gaa ind i den sædvanlige Dagligstue, havde man vist ham op paa første Sal til et lille Værelse, en Blanding af et Kabinet og et Arbejdsværelse, som stødte op til Zelias Sovestue og hørte med til hendes personlige Lejlighed. Her modtog hun i Reglen sine intimeste bekendte.

Alain kendte saa godt dette Værelse. Han mindedes i hvilken lykkelig, næsten højtidelig Sindsbevægelse, med hvilken barnlig Glæde han første Gang havde betraadt det, da hans fremspirende og dog allerede mægtige Kærlighed, forberedede alt med en egen Tiltrækningskraft, hvad der paa nogen Maade nærmede ham til den han elskede.

Efter at de gensidig havde tilstaaet hinanden deres Kærlighed, og efter at han havde besluttet at rejse, havde han ikke set det nydelige lille Bærelse med de blegebrøde og hvide Gardiner og de lette, sirlige Møbler, dette lille venlige Kabinet, hvor alt bar Præg af Zelas Smag og hele hendes Person.

Da han var bleven ene, gjorde han det samme, som hun havde gjort den foregaaende Dag i hans Studenterbolig; han lod nemlig sit Blik hvile paa alle Genstandene omkring sig, og han nærmede sig med en vis Andagt den Stol, hvori hun plejede at sidde, rørte hendes Ben, saa paa de Malerier, hun daglig havde for Øje, og indaandede i dybe Drag den Luft, der var gennemtrængt af hendes Indligs-parfume.

Paa denne Maade lykkedes det ham at fremkalde hendes Billede med en saadan Tydelighed, at han blev baade rød og bleg, som om hun virkelig stod for ham i Rød og Blod og brændte ham med Flammen af fine sorte, fløjelsbløde Øjne.

Paa denne Maade gik Tiden, Time svandt efter Time, og den unge Kone kom ikke hjem.

Det var en straalende, trykkende hed Dag og i den dybe, landlige Stilhed trængte Husets dæmpede Lyde op til den unge Mand.

Han hørte Gartnerens stilsfærdige Bevægelser, medens han rev den ene Græsgang efter den anden; han hørte en Dør blive aabnet og luffet af Stuepigen, hørte Støjen af Ruskens tunge Fodtøj, og fra et affides liggende Bærelse naaede Ammens enstonige Buggesang ind til ham og overdøvedes undertiden af

et enkelt Fuglestrig eller Riddet fra Tæerne udenfor Huset.

Denne Stilhed med dens forfølselig dæmpet Lyde henrykte ham, thi det var, som om han havde sig ind i Belias daglige Liv, og efterhaanden ej Birkeligheden for lyffeligere Hallucinationer.

Han syntes, at han ikke alene var i hende Hjem, men ogsaa i sit eget, at her havde levet he i mange Aar og skulde leve her for bestandig.

Hendes Mand var borte, han havde aldrig været. Om lidt vilde hun komme — han ønskede allerede, han saa hende, fornam en Raslen af en es Kjole og Lyden af hendes Aandedrag. Naar hun hen til ham, han mærkede hendes varme Aande paa sin Pande, og han lagde Armene om hendes smækkede bøjelige Liv.

Han selv sad den ænestol, hvor han havde set hende sidde saa mange Gange, og nu tog han hende paa sit Skød og lod sine feberhede Fingre glide igennem hendes bløde, blaasorte Lokker; hun lagde sine blottede Arme om hans Hals. deres Læber mødtes og forenede sig — og ogsaa skulde det blive for bestandig!

Hvad var vel Verden, hele Universet ved Siden af dette lille smilende, solbestinnede Hus med de mange diskrete Lyde, Bellugten og Fugleangen?

Hvad var politisk Lidenstabs og stolt Forfatterglæde i Sammenligning med Belias Kærlighed og Glæden over at høre hende og se hende?

Med disse Visioner for Øje flygtede Timerne uden at han mærkede det.

Der hørtes en Klirren af Glas og Porcellæne fra Spisestuen; det var Middagsbordet, der blev dækket, og det forekom ham, at det var, som skulde han sidde ene derne ved Bordet ved hendes Side.

Hendes Stemmes Musik tonebde for hans Øre. Men var det da sandt? Skulde Drømmen blive til Virkelighed? Han hørte ganske tydeligt den elskede tale inde i Værelset ved Siden af.

Zelia var kommen hjem, og hun talte med sin Kammerpige, medens denne hjalp hende at klæde hende om. Ikke et eneste af hendes Trin derinde paa Tæppet gik tabt for ham, han hørte hende tage Hat og Øverstykke af, hørte Kjolen rasle, idet hun lod den falde til Jorden, og hørte ligesom Lyden af et andet lettere Stof, som hun isørte sig, men han vidste ikke, om det var en Fortsættelse af Drømmen, eller om denne var bleven afløst af Virkelighed.

Han havde imidlertid ikke taget fejl; Lyndet havde glemt hans Nærværelse, og Zelia var virkelig kommen hjem og havde klædt sig om.

Døren gik pludselig op, og den, han havde ventet paa saa længe, viste sig paa Tærstelen.

Hun var isørt en let Jakonets Morgentjole med vide, temmelig korte Ermer, og en spids udskaaren Kjole, der viste den blændende, smidige Hals, hvis eneste Smykke var et glat sort Fløjsbaand.

Paa en saa smuk Dag som denne, maatte hendes Mand ikke træffe hende i den mørke Dragt, der — forekom det hende — absolut maatte røbe de mørke Tanker, der fyldte hendes Sind, og som hun for enhver Pris maatte skjule.

Da hun fik Øje paa Alain, stansede hun, rødmende og forundret.

Han havde rejst sig og ilede hende i Møde med aabne Arme, rede til at trykke hende til sit Hjerte og bedække hende med hede Kys; men i det samme vaagenede han op til Birkeligheden, mindedes det Forhold, i hvilket de stod til hinanden, og han vovede det ikke, han indsaa, at hun endnu aldrig havde givet ham Ret til at bære sig saaledes ad. Undseelsen, dette ægte Barn af den dybe, inderlige Kærlighed, fik atter Magten over ham, og han sank ned for hendes Fod og hvistede:

„Zelia! Zelia!“

Hun rakte ham sine fine hvide bløde Hænder, som han bedækkede med Kys; og da han saa pludselig med grusom Sikkerhed drog Grænsen mellem hans Drøm og Birkeligheden, da han mindedes, at hun var gift og tilhørte en anden, at han snart maatte vige Pladsen for denne anden og vende tilbage til sit mørke, enlige Studerekammer, saa kom Taarerne ham i Øjnene, og for at skjule sin Svaghed, støttede han sin brændende Pande mod den unge Kones runde, kølige Arm.

Hun bøjede sig ned over ham med Blikket fuldt af Æmhed, og i denne Stilling blev de et Par Sekunder, men saa sagde hun pludselig:

„Hvorledes er De dog kommen herind? Har Kammerpigen ikke set Dem?“

„Jo, det var Kammerpigen selv, der viste mig herop; men det er længe siden, jeg kom — meget længe siden — — saa hun har vist glemt mig. —

Jeg tror ikke, at Klokken var mere end tolv den Gang — —"

"Og nu er den næsten seks! Staffels Raymond!
— Var det mig, De ventede paa?"

"Ja."

"Rejs Dem op — vi kan let blive overraskede."
Han adløb.

"Hvad vil De mig saa?"

"De har været hos mig igaar, ikke sandt?"

Hun blev ganske rød og slog Djinene ned, ikke for hans Blik, men for de Minder, han vækte.

"Hvem har sagt Dem det?"

"Jeg kendte Dem efter den Beskrivelse, Portner-konen gav mig — og saa desuden — — fra det Øjeblik, jeg har begyndt at elske Dem, har jeg ikke kendt nogen anden Dame, der kunde komme saaledes til mig."

Hun tab; hendes Sind var i synlig Bevægelse. Skulde hun benægte denne Kendsgerning og lyve? Nej, det kunde hun ikke beslutte sig til. — Men paa den anden Side tilstaa det, det var igen altfor usorgtigt — og hvilken Forklaring skulde hun ogsaa give for sin Opførsel?

"Tager jeg maaske fejl?" vedblev han. "Nej, jeg kan se det paa Deres Ansigt. Men hvorfor vil De saa fortie det, hvorfor vil De nægte mig den Glæde at tro, at De er kommen tillidsfuld til mig, og at De ikke fortryder det — at De trængte til min Hjælp i en eller anden Sag, og at De derfor henvendte Dem til mig som til en Ven?"

Hans Stemme var saa blid, Udtrykket i hans

Ansigt saa mildt og ydmygt, at hun blev rørt og beroliget.

Skjulte der sig vel en List bag ved hans Ord, mente han det ikke saa venstabeligt, saa broderligt, som han talte? Maaske, men det var en uskyldig List; Kærligheden er en stor Diplomat, der kan gøre alt uden at have lært eller beregnet noget.

„Naa ja, saa vil jeg tilstaa det — det er sandt?“ udbrød hun endelig.

„Tak, tusind Tak“, svarede han.

Han var atter kommen hen til hende og havde grebet hendes Hænder.

„Og saa var jeg ikke hjemme!“ tilføjede han efter et Øjeblik Tavshed. „Jeg gik glip af den Lykke, den største i mit Liv. Havde De noget, De vilde bede mig om — en Tjeneste — aa svar mig, hører De, svar mig!“

Hun lod sig overvælde af den salige Følelse det er, at vide sig elsket, vide sig nær ved en, man selv elsker og agter, hvis hele Sjæl man fylder, og som kun drømmer om at opofre sig for en; og som sædvanlig efter de voldsomme Kampe, efter den megen Sindsbevægelse og Forstillelse slappedes hendes Nerver, og hun smægtede efter Omhed og Kærlighed.

„Nej“, svarede hun langsomt, idet hun gav efter for disse Følelser, „jeg havde intet at bede Dem om — men jeg følte mig saa bedrøvet, saa ulukkelig og fortvivlet — —“

„Zelia!“

„Jeg var bange for, jeg havde været for haard imod Dem, sidste Gang vi saas — — og saa —“

Hun holdt inde — hvad var det dog, hun stod i Begreb med at sige! En underlig Forvirring bemægtigede sig hende, noget af den Følelse, der havde ført hende til hans Bolig, og hun blev bange for sig selv og vilde trække Hænderne til sig.

„Du elsker mig, Zelia! Du elsker mig!“ udbrød han pludselig og greb hende i sine Arme, uden at det var hende muligt at gøre Modstand — og nogen alvorlig Modstand vilde hun heller ikke have gjort. „Jeg véd nok, Du har sagt det før, men den Gang frygtede jeg for, det var af Godhed, af Overbærenhed, for lettere at faa mig til at gaa. — Nu ser jeg det, nu føler jeg det, og nu rejser jeg ikke — nei, Zelia, min elskede, tilbødte Zelia.“

Hun bøjede skælvende Hovedet, thi hun vovede ikke at se paa ham, og han pressede da sine Læber mod hendes bløde, blaa sorte Haar, mod den dunede Næse og den hvide Hals.

En Gysen gennemrislede hende, og ganske svagt gjorde hun Modstand, forskrækket over disse hidtil ukendte Fornemmelser, der uimodstaaeligt drog hende ihen imod ham.

„Tal til mig!“ hviskede han, „lad mig høre din Stemme, lad mig høre Dig bekræfte det, jeg føler og véd!“

Hun rettede sig i Bejret med blegnende Rinder, og idet hun fæstede sine brændende Øjne paa hans Ansigt, sagde hun dumpt og afbrudt:

„Ja det er sandt, Alain, jeg elsker Dig, elsker Dig af hele mit Hjerte — — og jeg gif hen til Dig for at sige Dig det — — jeg kunde ikke bære det
Det røde Kors.

længer! Jeg syntes, jeg maatte dø, dersom jeg ikke fik Lov til en Gang at læne mit Hoved mod dit ærlige Bryst! Jeg var ubesindig, vanbittig i det Øjeblik — — jeg ventede paa Dig i nogen Tid, men saa gik jeg igen, fordi — — Hvorfor?"

Hun rev sig pludselig løs og stødte ham fra sig.

Hun mindedes Grunden, og uden at rødme over sin Svaghed eller fortryde den, besluttede hun at blive Pligten tro, ikke overfor sin Mand, men overfor sig selv og det Hærv, hun havde paalagt sig.

"Nej gaa ikke fra mig", stammede Alain medens han atter greb hende og drog hende ind til sig. "Du elsker mig, hvad gør saa alt det andet — ja, gives der i det hele taget andet end dette ene, at Du elsker mig?"

Og han trykkede sine Læber mod hendes, men kun et kort Sekund; hun havde atter Kraft til at støde ham fra sig.

"Alain, lad mig være — gaa, hører Du!" bad hun med foldede Hænder.

"Nej nej, nu ikke længer — nu er det umuligt! Du tilhører mig!"

Han kom atter tilbage, slyngede sine Arme omkring hende, betragtede hende med sit brændende Blik og glemte alt andet; den Lidsenskab, der saa længe var bleven holdt tilbage, strømmede nu over alle Bredder, brød alle Dæmninger, overskred alle Grænser, eller snarere, glemte, at saadanne var til Stede.

"Jeg beder Dig, Alain, min egen elskede!" beder blev hun: "hav Medlidenshed med mig — — og med d

Dig selv! Det lader sig ikke gøre — — aa, dersom Du blot vidste! — men som sagt, det kan ikke gaa! Jeg elsker Dig højere end mit Liv — og hvis jeg kunde gøre Dig lykkelig ved at ofre det, gjorde jeg det med Glæde. Men dette her — nej, jeg kan ikke, jeg kan ikke! Husk Pligten — —"

"Hvilken Pligt? Det er vor Pligt at elske og være lykkelige!"

"Men det er mig forbudt! — Vær nu god og taalmodig — — hjælp mig at kæmpe i Stedet for at overrumple mig. — Na Gud, Gud!"

Hun skjulte sit Ansigt i fine Hænder, i et saadant Anfald af Fortvivlelse, at han blev staaende ængstlig og forbavset.

"Hvad er der, Zelia? — Hvor kan Du sige, at Du elsker mig, og saa støde mig saadan fra Dig? Har Du noget imod mig?"

Hun svarede ham ikke, men vendte Ryggen til og stod med Albuerne støttede mod Ramingesimsen og hulkede.

"Svar mig dog, Zelia! Du gør mig ganske bange og fortvivlet. — Na nej, Du elsker mig ikke!" Ved disse Ord vendte hun sig om.

"Hvad, elsker jeg Dig ikke!"

"Nej."

"Na sig ikke det."

"Jo, det siger jeg!"

"Men Du tror det ikke."

"Jeg tror det ogsaa."

"Du maa ikke tvivle om mig, jeg kan ikke tillade, Du bliver ul lykkelig for min Skyld! Du havde jo

dog lobet at nøjes med mit Venskab, med min søsterlige Kærlighed — nu giver jeg Dig hundrede Gange mere end det, og saa forlanger Du endnu mere!”

„Ja, jeg forlanger Beviset for Din Kærlighed — den sande Kærlighed undslaar sig ikke, den er ikke Herre over sig selv — —”

„Na Gud, hvor er Du dog haard og uretfærdig!”

„Og hvor Du forstaar paafaldende godt at beherske Dig!”

„Naar Du blot vidste — —”

„Jeg véd, at jeg elsker Dig, og at Du ikke elsker mig!” brød han ud fortvivlet, og han lod sig falde ned i en Stol, skjulte Ansigtet i sine Hænder, som hun før, og hulkede højt, som hun havde gjort.

Ved dette Syn tørredes hendes Taarer; hun betragtede ham et Øjeblik, og blegere end en død nærmede hun sig, knælede ned foran ham og sagde — en næsten hvissende Tone:

„Hør mig, Alain! Jeg vil ikke have Du skal tvivle om mig og anse mig for en Egoist, der til enhver Tid er Herre over sig selv, og hvis Forstand altid overdøver Hjærtets Stemme; jeg vil ikke, Du maa tro om mig, at jeg er en Kvinde, der bestandig frygter for at kompromittere sig og saa sin Fred forstyrret, og som tænker mere paa Verden og dens Forbomme, end paa den Mand, hun elsker. Jeg kan ikke finde mig i, at Du skal gaa bort med den Tanke, at jeg er kold og elsker Dig mindre, end Du elsker mig!”

Hun holdt inde uden at se paa ham.

„Tror Du mig maaske ikke?“

Han rystede paa Hovedet.

„Jamen Du maa tro mig, Alain, for enhver Pris. Gør hvad Du vil — jeg tilhører Dig!“

Det gav et Sæt i ham, han hævede Hovedet, og deres Ansigter mødtes. Han syntes saa lykkelig, at hun smilede tilfreds og kærligt, næsten moderligt.

„Men hvis jeg dør bag efter af Fortvivlelse og Skam, saa maa Du finde Dig deri“, hviskede hun.

„Af Skam!“ gentog han og bedækkede hende med Hys.

„Ja, ikke af Skam over at bedrage ham, ikke af Skam over at have begaaet Ægteskabsbrud eller tilhøre Dig — aa nej, nej! Men af Skam over at have glemt, hvad jeg havde svoret aldrig at glemme — — over at have brudt en højtidelig Ed — thi jeg kan ikke holde den efter selv at have syndet!“

„Hvad mener Du med det?“

„Intet — prøv ikke paa at forstaa det — vær blot selv lykkelig, det er nok!“

Syttende Kapitel.

Ved Lykkens Port.

Zelia var heltemodig, men hun var Kvinde; hun havde hele Kvindens Lidenstabelighed og hendes Forsagelse, al hendes Svaghed og al hendes Omhed. Med sin resolute Karakter, sit glødende Hjærte, sin livlige Fantasi vakte hun stadig frem og tilbage mellem Had og Kærlighed, følte en stadig Kamp i sit Indre mellem sin stærke Vilje og sine mildere Følelser, og af denne Kamp opstod Modsigelserne i hendes Udfærd, tilligemed hendes største Lidelser.

Hendes ydre Kulde og Ro var kun et let Snekæppe, som det der undertiden breder sig over Vesuv, medens Bjærgene er fuldt af dumpe Drøn og sydende Lava.

Hun havde Glød nok i sig til fuldstændig at opofre sig for nogen eller noget, men i hendes Indre herskede der tre mægtige Følelser, der hver drog hende til sin Side, nemlig Respekt for det, hun opfattede som Pligt, Had til det onde og Trang til at elske.

Det er let nok at forstaa, at det, der i dette Øjeblik holdt hende tilbage, hverken var Tanken om Durandeau og hans Rettigheder som Ægteemand, eller Frygten for at begaa det, Verden kalder Ægteskabsbrud.

Nej, overfor ham havde hun ingen Betænkeligheder eller Bebrejdelser at gøre sig; og naar hun sagde, at hun stod i Begreb med at begaa en Synd,

saa var det overfor sig selv, hun mente, overfor sit Barn, sin Søster og de afdøde, hun havde lovet at hæbne.

Al Hensyn til dem og til dette Sværb var det, hun vilde bevares ren og pletfri, idet hun tænkte, at man for at have Ret til at være ubarmhjærtig, maatte være fuldstændig skyldfri, ikke alene i sine egne, men ogsaa i hele Verdens Dine.

Hun havde dømt sig selv til at blive staaende paa en Piedestal af stræng Dyd og Forsagelse, som hævede hende højt op over dem, hun vilde knuse, og naar hun faldt i Armene paa en Elsker, maatte hun jo stige ned af denne Piedestal, give Afkald paa sin Ret til at øve Retfærdighed, paa sin Drøm om at gøre sin Pligt.

Derfra stammede hendes Udbrud: „Hvis jeg dør af Skam og Fortvivlelse!“

Dog, hun havde ikke længer Kræfter til at modstaa den Magt, der drev hende henimod Alain; hun reves med af den pludselige Eksplosion af al hendes kvindelige Barme, hun følte sig asinægtig overfor den Lykke, der vinkede hende, hendes Vrefærdighed som trofast Egetesælle svandt bort under den Mand's Kærtegn, hvem hun agtede lige saa højt, som hun elskede ham.

Hun vilde for enhver Pris tørre hans Taarer, og hun gav sig hen til ham med den paa én Gang bitre og søde Fornemmelse, hvormed et Mennecke ofrer sig for sin Afgud, idet hun godt vidste, at hun kun vilde høste Bitterhed af al den Glæde, hun skæn-

fede, at hun bag efter vilde være ene om Sambittighedsnaget.

Men hun trodsede alt dette for at gøre ham lykkelig.

Allain havde kun Øje for sin Sejr; han rejste sig, og i bild Rus greb han hende i sine Arme, da i det samme Døren gik op.

Et Skrig undslap dem begge to, hans vredt og truende, hendes skamsfuldt og rædselsflagent.

Det var Abrie, der kom ind. Han blev staaende paa Tærfflen, ligbleg, og stirrede frem for sig i smertelig Overraskelse, hvorunder man anede en dump Jaloufi, der var saa meget mere nagende, som den ikke bovede at komme til Syne.

Da Belia saa, hvem det var, rev hun sig ud af Allain Raymonds Arme i langt stærkere Sindsbevægelse, end om det havde været hendes Mand, der havde overrasket dem.

Straffen var kommen før Synden var bleven begaaet, og den var frygtelig, sønderknusende! Hun havde forstaaet Abries forbavsende, bebrejdende Blik, og var bleven kaldt tilbage til den grusomme Virkelighed.

En fuldstændig Ombæltning fandt Sted i hendes Sind. Et Øjeblik havde hun sig selv og følte sig seig, ikke overfor Fa'en, den havde hun maaske trodsset med Glæde — men overfor den tavse Sorg, den stumme Forundring og Bebrejdelse, hun havde bemærket hos den Mand, hun betragtede som sin bedste Ven.

De to Mænd blev staaende et Øjeblik tavse og

ubevægelige overfor hinanden, men da Zelia var borte, lysnede Hædet op i deres Dine.

Den pludselige Opvaagnen drev Alain til Fortvivelse; den Bebrejdelse, han læste i Abrics Dine, bragte ham fuldstændig ud af sig selv, og Tanken om, at han havde kompromitteret Zelia, at en fremmed kendte deres Hemmelighed, at hun, og han selv ogsaa, var overgivet til denne fremmedes Naade, ydmygede ham og fristede ham til BOLD.

Det var en falsk Stilling, han var kommen i, han var blevet greben i et Fejltrin og sølte Trang til at lette sig ved at gribe til BOLD overfor det Menneske, der var kommen saa ubejleligt; en Følelse af Ridderlighed og Forpligtelse til at beskytte den Kvinde, der var truet, søjedes hertil og vakte Ønsket om at lukke disse Dine, der havde set, og denne Mund, der muligvis vilde tale.

Hans Venstreb for Abric var for ungt til at skulle holde ham tilbage, og han selv for ungdommelig og ophidset til at tænke paa en klogere, mere diplomatisk Udfærd.

„Maa jeg spørge Dem“, begyndte han med sammenbidte Tænder, „med hvad Ret gaar De ind hos en Dame uden at banke paa. Jeg forlanger en Forklaring af Deres Opsørsel.“

Abric sølte selv en lignende fjendtlig Stemning, men den var fremkaldt af helt andre Grunde.

Han havde elsket Zelia i mange Aar, og hans Kærlighed havde været kyss, besæden, tilbagetrængt; han havde resigneret, da hun havde talt til ham om sin Pligt, og han havde bestandig betragtet sig som

staaende saa langt under hende, at han ikke en Gang vovede at tilstaa sin egen Længsel for sig selv.

Til Gengæld troede han saa ogsaa, at ingen nogensinde vilde lægge Haand paa den Blomst, hvis Duft berusede ham — en Duft, som han kun havde indaadet paa Afstand og saa at sige knælende.

Nu vaagnede Habet til Alain i ham, og han følte alle Jalousiens Slangebids. Den elskedes Mand vil man til Nød taale, men en anden —

„Jeg maa først og fremmest gøre Dem opmærksom paa“, svarede han koldt og saa Alain stift ind i Ansigtet, „at jeg havde banket paa to Gange, inden jeg lukkede op, da en af Follene havde sagt mig, at Fru Durandean var i sit Kabinet; og Dem skylder jeg i det hele taget ikke Regnskab! De kan kun prise Deres Lykke, at det var mig og ikke en anden, der kom, saa uforsigtig som De bærer Dem ad.“

„En anden? Hvem tror De, vilde vove at — —“

„Fru Durandean's Mand for Eksempel.“

„Naa ja ja“, svarede Alain, der gøs ved Tanken om Durandean. „Men i alt Fald maa De forstaa, at der er Hemmeligheder, som man ikke ustraffet overrumpler. Den Dame, der — — der var her til Stede, er den ædleste, reneste Kvinde, jeg kender — hun fortjener Respekt og Beundring i enhver Henseende, og jeg kan ikke tillade, at hun mistænkes eller bedømmes fejl af nogensomhelst —“

„Jeg har kendt hende længere end De, Hr. Raymond“, svarede Abrie med bitter Ironi.

„Saa just netop — for Resten kommer det ud paa ét. De har sikkert forstaaet mig.“

„Det har jeg.“

„Godt, saa lad os gaa, førend — — førend hendes Mand kommer; vi kan bedre tale sammen og blive enige om et andet Sted.“

„Jeg staar til Tjeneste.“

Alain ilede hen til Døren og skyndte sig ned; han fortæredes af Feber og var opbragt over sin egen Uforsigtighed og mod Albric hvem han ikke kunde tilgive at have opdaget det, som Raymond gerne vilde have ofret sit Liv for at skjule; han følte, hvor haardt denne Mand havde Ret til at dømme.

Han styrtede ned ad Trapperne og ud, først i Haven og saa paa Bejen, uden en eneste Gang at se sig tilbage.

Albric havde gjort Mine til at følge ham, men idet han naaede Døren, havde han følt en Haand paa sin Skulder. Da han vendte sig om, stod Zelia for ham.

„Albric“, sagde hun med stælvende Stemme og rødmende Pande, „jeg venter Dem i Morgen, jeg maa tale med Dem.“

„Na det er jo ikke til nogen Nytte“, svarede han koldt.

„Jo“, vedblev hun i en voksende Sindsbevægelse, „De maa ikke foragte mig, De har ikke Ret til at fordømme mig uden at høre mig!“

„Famen — — Fru Durandau — —“

„Jeg skal fortælle Dem alt, Albric, saa kan De

bømme bag efter — De maa komme, hører De —
— det er Deres Pligt — — Na jeg beder Dem!"

"Jeg skal nok komme", svarede han med sænket Hoved og gik saa bort uden at se paa hende.

Et Øjeblik efter forlod han Huset ved Alain Raymonds Side, og ad en ensom Sti naaede de ud paa fri Mark.

"Jeg er ikke den Mand, De tror", begyndte Alain med dump, afbrudt Stemme, "og Ze . . . og Fru Durandeanu er heller ikke den Kvinde, De antager hende for. Det var uforsigtigt, det var ligesom syndigt af mig at udsætte hende for en saadan Overraskelse og for de Bagvaskelser, som er en uundgaaelig Følge deraf. Hvis jeg ved at tage mig selv af Dage kunde gøre min Uret god igen, saa vilde jeg paa Stedet styde mig en Kugle for Panden, men derved kan jeg ikke give hende tilbage, hvad der er bleven hende berøvet — ved Deres udelikate Opførsel!"

"At jeg elsker hende, og at hun elsker mig igen, det er noget, som kun kommer os to ved; jeg er vis paa, at De vil tie, men det er ikke nok, De har fornærmet mig og hende, og jeg vil ikke have, at et eneste Menneske skal kunne tænke om hende, hvad De sikkert tænker; jeg vil ikke have, hun skal have Anledning til at frygte, at nogen skal tale om hende, jeg vil ikke, at hun skal kunne rødmme om end kun et Sekund ved Tanken om, at nogen bedømmer hende anderledes, end hun fortjener."

Abrie svarede ikke, men over hans Ansigt laa der et Udtryk af bitter Ironi, som om han tænkte:

„Det er mig, og ingen anden, der bliver dømt og bagbasket, miskendt og fornærmet!“

„Dersom De har nogen Ugesfølelse“, vedblev Alain, stadig opbragt, „vil De kunne forstaa, at en af os to er tilovers, at en af os maa dø — bliver det mig, saa har jeg betalt et Djeblis Ubesindighed, og bliver det Dem — saa har jeg saa godt som mulig gjort min Fejl god igen. — Vil De indvillige i en Duel paa Liv og Død?“

„Ja“, svarede Abrie med lynende Blik.

„Saa mødes vi i Morgen tidlig. Nu gælder det blot om at finde et Paaastud til vore Sekundanter, for intet Menneſke i Verden maa vide den sande Grund til denne Duel.“

Da de gik fra hinanden, havde de aftalt alt det fornødne. De skulde slaas paa Pistoler og skyde, naar De havde Lyſt, saa længe til en af dem faldt; til Mødested havde de valgt Boulogneſkoven, og Duellen skulde finde Sted den næſte Morgen Klokken otte.

Attende Kapitel.

Den næste Dag.

Zelia, der ikke anede noget om denne Aftale, sad den næste Dag og ventede Abrie paa selv samme Tid som det alvorlige Sammenstød skulde finde Sted mellem de to Mænd, hvis Betsærd paa forfælskelig Maade laa hende saa meget paa Sinde.

Hun havde selv bedt Abrie om at komme, men man vil let kunne forestille sig, hvilken Pine Tanken om denne uundgaaelige Forklaring voldte hende, skøndt Abrie var en tro og hengiven Ven, den eneste, hvem hun i det hele taget kunde tænke paa at aabne sit Hjærte for.

Hun vidste desuden, at han havde elsket hende, at han elskede hende endnu, hvor skjult og tilbage-trængt end denne hans Kærlighed var — det havde hun set paa hans isnende Kulde, paa hans Tøven, da hun bad ham komme igen.

Det var altsaa sandsynligt at antage, at hun skulde stedes for en meget stræng Dommer, det var at formode, at hun ikke alene skulde forklare, forsvare og retsfærdiggøre sin Opsørsel, men at hun tillige skulde staae det aabne Saar, som Skinsygen havde slaaet, og som smærtede saa meget mere, som det ingen Ret havde til at vise sig.

Det vilde blive en pinlig og vanskelig Situation for Zelia.

Dernæst vilde hun være nødt til at tale om

Durandeau og ribe Massen af hans Ansigt, noget, hun endnu aldrig havde gjort.

Hun følte vel, at hun, paa det Punkt, Sagerne nu havde naaet, trængte til en fortrolig, til en Raadgiver, til at støtte sig til en Vens Arm, paa hvem hun kunde stole, og det havde hun ogsaa været besluttet paa.

Men nu tvang Omstændighederne hende til at tale anderledes, end hun havde tænkt, til at sige mere og maaske aabne sit Hjærte tidligere, end hun havde ønsket.

Smidlertid gik Tiden, og Alric kom ikke. Sæt han nu slet ikke vilde komme, sæt han foragtede og fordømte hende og nægtede at høre paa, hvad hun havde at sige ham!

Na, saa skulde hun nok tvinge ham til det, hun skulde gaa til ham, hvis han ikke vilde komme til hende.

Men foreløbig var hun nødt til at vente, vente hele Dagen maaske, og hun vilde dog saa gerne have besøgt sin Søster, den stakkels Isabella, hvis Svagthed hun frygtede, som var saa fortviblet, da hun sidst forlod hende, og som trængte saa haardt til hendes Raad og Trøst og Bistand.

Det blev Frokosttid; med Angst i Hjærtet, pint af tusinde Kvaler maatte hun sætte sig til Bords ved sin Mands Side; hun maatte paatage sig et Ansigt, vaage over sin Stemme og sine Blikke, bøjse sig ind under det daglige Livs Former, hvis Hverdagsagtighed under saadanne Omstændigheder stiffer en som spidse Naale, hvor man vender sig hen.

Efter Maaltidet gik Durandean ud som sædvanlig, og Zelia vendte atter tilbage til sit Værelse, efter at have givet Ordre til at vise Abrie op i det lille Kabinet, naar han indfandt sig.

Hun havde næppe været deroppe et Par Minuter, førend Josephine kom med et Brev, som en gammel Kone havde bedt hende aflevere til Fru Durandean.

„Konen sagde“, tilføjede Josephine, „at jeg endelig maatte levere det til Fruen selv, og at der ikke var noget Svar.“

Da Zelia igen var bleven ene, aabnede hun hastigt Brevet, søgte straks efter Underskriften, og der undslap hende et lille Udbrud ved Synet af Isabellas Navn.

„Hvor uforsigtigt!“ sagde hun halvhøjt, og gav sig derpaa til at gennemlæse følgende Indhold:

„Kære Zelia!

Du maa komme mig til Hjælp, Du maa ikke forlade mig! Naar Du vidste, hvor jeg lider! Undertiden tror jeg, jeg skal miste Forstanden! Jeg trænger til at se Dig og tale med Dig, ti det Hverv, Du har paalagt mig, overgaar mine Kræfter; jeg tror ikke, at jeg ret længe kan forstille mig.

„Gaar var han her, og jeg er bange for, at jeg var meget ubehændig og uforsigtig. Han bemærkede godt, hvor forrumlet jeg var, ikke fordi jeg sagde noget, det forsikrer jeg Dig, men det var mig umuligt, fuldstændig at skjule min Sindsbevægelse og min Afsty.“

„Jeg foregav, jeg var syg — og jeg var det for Resten ogsaa — men han saa dog saa underligt paa mig, det var, som hans Dine trængte helt til Bunds i mig, skøndt jeg slet ikke vovede at møde hans Blik.

„Hans Nærværelse gjorde mig helt forstyrret, hans Stemme fik mig til at fare sammen, hans Berøringer bragte mig til at gys, og han maa have opdaget det, jeg er næsten aldeles vis derpaa. Men han spurgte mig ikke om noget. — Jeg sagde, jeg havde Hovedpine, og det lod han, som han troede; maaske troede han det ogsaa virkelig, jeg ved det ikke, jeg var ikke rolig nok til at kunne iagttage, hvad han tænkte og følte.

„Hav Medlidenhed med mig, kære, elskede Søster, og vær ikke vred paa mig for min Svaghed. Jeg gør, hvad jeg kan, men jeg er ved at knuses under denne forfærdelige Byrde; det er en skrækkelig Stilling, jeg befinder mig i!

„Han kommer igen i Dag, og han talte om at besøge mig tiere end før. Du kan vel selv tænke Dig, at det ikke kan gaa, jeg kan da ikke bestandig spille syg, saa tror han mig ikke mer. Hvad skal jeg gøre, hvad skal jeg gribe til? Og hvordan skal vi kunne se hinanden oftere, naar det skal være en Hemmelighed for ham, at vi ses? Sæt nu, han traf sammen med Dig her!

„Foruden Dig, min egen Zelia, kender jeg ingen, der kan raade og hjælpe mig. Slammen over min falske Stilling og hans Vilje og Befalinger har skilt mig fra hele den øvrige Verden; jeg staar ene, ganske

aldeles alene overfor den forfærdeligste Stæbne, der kan møde en Kvinde!

„Nej, det kan ikke blive ved saaledes, jeg begaar tilsidst en eller anden Uforsigtighed, en eller anden vanvittig Gærning! En skøn Dag vil vor Hemmelighed undslippe mig, eller han vil gætte den. Han kan jo ogsaa faa at vide, at jeg modtager Besøg af en Dame, og naar han da spørger, hvad skal jeg saa svare? Eller hvis han nu udsponer os!

„Jeg har ikke Kraft til at fortsætte dette Liv, jeg kan ikke lyve længer! Jeg lider frygteligt derunder, og jeg har i Forvejen gennemgaaet saa meget, at jeg er bleven mere modtagelig for Lidelser end andre. Desuden er jeg ikke vant til at lede mig selv; han havde saa fuldstændig taget Magten over mig, han bestemte alt, hvad jeg skulde gøre og sige, og jeg adløb uden at betænke mig og uden at ræsonnere.

„Som sagt, dette kan ikke blive ved her maa tages en Beslutning. Hvad Du end beslutter, vil jeg gøre det, men noget maa Du bestemme Dig til, hører Du, for Guds Skyld Zelia! Red mig ud af denne Stilling, som jeg umulig kan udholde længer.

„Tilgiv mig, at jeg har saa lidt Kraft og Taalmodighed! Jeg holder saa meget, saa inderlig meget af Dig, Zelia — forestil Dig, at jeg er dit Barn og kom mig til Hjælp.

„Din hengivne, ventende Søster

Isabella.“

„Vær endelig saa forsigtig som mulig, naar Du tager ud til mig; det vil være bedst om Afteneu, for han kommer aldrig paa den Tid, og desuden vil Du mindre udsætte Dig for at blive bemærket.“

Zelia læste Brevet flere Gange igennem, og gif saa hen til Kaminen og tændte det an med en Svovlstik. Da det var gjort, blev hun staaende et Øjeblik med Taarer i Øjnene.

„Stakkels Søster — ja stakkels Barn“, tænkte hun. „Jeg maa tale med hende, hun kan ikke staa sig længer i denne Kamp — — og dog maa hun ikke vide det endnu. — Hvad skal jeg gøre? Jeg tør ikke lade hende blive længer hos ham. — — Skaffe hende et Tilflugtssted? — Jamen hvor, og hvorledes og under hvilket Paaflud?“

Hun gif flere Gange urolig op og ned i Stuen.

„Men hvor er jeg dog ogsaa selv feig og skyldbetyngt! Under saadanne Omstændigheder, naar saadanne hellige Pligter kaldte mig, kunde jeg for et Øjeblik glemme alt, ikke lytte til andet end til min Kærlighed — — Elske, har jeg overhovedet Ret til at elske? — Og dog var jeg buffet under, hvis Abric ikke var kommen — jeg havde givet mig hen, og under hvilke Forhold!

„Og sæt nu, det i Stedet for Abric havde været min Mand, der kom ind i det Øjeblik, jeg forglemte mig selv! Saa havde det været mig, der var den skyldige, ham, der havde Ret til at tilintetgøre mig!

Saa havde jeg ikke længer noget at bebrejde ham, jeg kunde ikke længer have set ham stibt i Dinen!

„Na, det var lavt, det, jeg stod i Begreb med at gøre! Jeg troede, jeg var stærk, men nej, jeg er ikke stærk overfor mit Hjerte! — Og naar jeg endda var ene om at lide, men han, Alain — — jeg bringer ham til Fortvivlelse, fordi han elsker mig saa højt. — Men Isabella, hun græder ogsaa, hun fortvibler ogsaa, at jeg har kunnet glemme alt dette, glemme den Mand, hvis Navn jeg bærer, glemme mit Barn, mit og hans! — Nej, jeg vil ikke glemme det, jeg vil ikke! Na Gud, hvor er jeg dog ulykkelig!“

Hun lod sig falde ned i en Sofa og skjulte Hovedet i Puderne; hun kvalte sin Graad, tvang sig til at kue de ophidsede Nerver og lade Samvittighedens Stemme overdøve den vakle Attraa; hun søgte at bøje sit oprørte Hjerte, paa samme Tid som hun forfærdedes over det Ansvar, der hvilede paa hende, over det frygtelige Svær, der som en uoverstigelig Mur rejste sig mellem hende og Lykken.

Det bankede sagte paa Døren, og hun rejste sig op, tørrede sine Øjne, og anstrængte sig for at synes rolig, idet hun sagde til sig selv:

„Nu Mod, det er Alric! Hvorfor er det ikke ogsaa nok, at jeg selv lider, hvorfor skal jeg ogsaa se paa, at de, jeg holder af, er bedrøvede, endog selv være Skyld i deres Sorg.“

„Kom ind!“ sagde hun derpaa.

Døren gik sagte op, og Flora stod for hende.

Med Forbavselse og Ubvilje spurgte Belia sig selv,

hvad dette Menneske vel kunde ville hende, der tjente Euxodie som Kammerpige og — som noget værre.

„Hun har vel en Bæsked eller et Brev til mig fra sin Frue“, tænkte hun. „Hvad mon det kan være?“

Flora lukkede Døren efter sig og kom nærmere.

„Frue“, sagde det underlige lille Tjenestetjende, „jeg vilde gjerne tale ene med Dem.“

Zelia spærrede Døren op og betragtede hende et Øjeblik i stum Forundring.

„Hvad“, udbrød hun saa, „kan De tale fransk?“

„Jeg er født i Montmartre, og jeg har aldrig kunnet tale eller forstaa andet end fransk“, lød Svaret.

Tittende Kapitel.

Flora.

Da Flora gav dette overraskende Svar, slog hun for første Gang Døren op og saa Fru Durandeaun lige i Ansigtet.

Men det var ogsaa det eneste, hvori hun afveg

fra sine Baner; hendes hele Fysiognomi bevarede den samme Ro, man kan gjerne sige Ubevægelighed, som vi tidligere har omtalt.

Hun var forklædt fra Top til Taa og blev staaende lige op og ned med slapt nedhængende Arme.

„Saa De er ikke nogen Udlænding, hverken Slav, Tscheker, Moldauer eller noget af alt det, man formodede?“ spurgte Zelia forbauset.

„Nej, Frue, jeg er født i Paris.“

„De har altsaa hørt og forstaaet alt, hvad man har sagt i Deres Nærværelse i den Tro, at De ikke forstod det?“

„Ja.“

„Men det er jo uforstaaet! Det er Bedrageri!“

„Hvorfor det?“

„Na nu forstaaer jeg — det har naturligvis været Fru Ponceny bekvemmest saaledes. De er ikke alene hendes Medvinder, men De kunde lytte for hende overalt, eftersom ingen agtede paa Deres Nærværelse, og der var ingen, der til Gengæld prøvede paa at udspørge Dem, fordi man antog, De ikke forstod fransk og i det hele taget ansaa Dem for et halvbildt Væsen.“

„Ja maaske var det af den Grund, at Fru Ponceny hjalp mig at spille denne Komedie“, svarede Flora klogt; „men det var ikke af Hensyn til hende, jeg har mig saaledes ad.“

„For hvis Skyld gjorde De det da?“

„For min egen — og for Deres med, om De vil?“

„For min? Jeg forstaar Dem ikke; hvad har vi med hinanden at gøre? Jeg kender Dem slet ikke —“

„Nej, men jeg kender Dem.“

„Gør De? Hvad skal disse Narrestreger være til? Vær saa god at forklare Dem nærmere.“

Zelia tiltalte den besynderlige Skabning med en Blanding af Strængheid og Foragt; hun sølte ingen Sympathi for dette Væsen, der gav sig hen til alle Eurodie's Intriger, og som saa ugenert kom og aabenbarede hende, hvilken fræk Komædie hun havde spillet.

Trods sine Fordomme og sin Brede kunde hun imidlertid ikke lade være at lægge Mærke til, hvor smukke den unge Piges Dine var, som hun i Dag saa for første Gang, og hun bemærkede tillige, at deres Udtryk var dybt og forstandigt, og at Trækkene i det lille blege Ansigt vilde have været tiltalende i deres Originalitet, dersom et Smil havde oplivet dem, og dersom det unge, varme Blod ikke havde været ligesom stivnet bag den fine, hvide Hud.

„Jeg er kommen for at udtale mig aabent for Dem“, svarede Flora uden at aflægge sin No og med en Mine, som var hun fuldstændig uimodtagelig for den Uvilje, Zelia saa tydelig lagde for Dagen, enten det nu kom af, at hun fandt denne naturlig, eller fordi den virkelig var hende ligegyldig.

„Men“, vedblev Flora, „De maa først tillade mig at se, om vi ogsaa virkelig er ene, og om ingen kan høre os, for det, jeg har at sige Dem, er meget alvorligt og maa blive mellem os to.“

Med sine uhyrlige Skridt bevægede hun sig hen over Gulvet, og da hun havde naaet den Dør, der førte ind til Fru Durandeaus Sovestue, aabnede hun den, og saa opmærksomt efter, om dette Værelse var tomt.

Saa kom hun tilbage, aabnede Døren ud til Gangen og lukkede den ikke igen, førend hun havde forvisset sig om, at der heller ikke var nogen Fare fra den Kant. Hun nærmede sig dernæst Zelia, og uden at sætte sig ned, begyndte hun:

„Saa, nu kan jeg sige, hvad jeg har at sige, dersom De vil høre paa mig.“

Zelia havde set til, og ladet hende gøre, hvad hun vilde, uden længer at prøve paa at skjule sin Forbavselse. Imponeret af den andens Dristighed og Ro og drevet af en levende Nysgærrighed sagde hun:

„Vær saa god, jeg er rede.“

Men ved sig selv tænkte hun:

„Her skal lægges en Snare for mig, men jeg er paa min Post.“

„Jeg sagde, Frue, at jeg kendte Dem“, begyndte Flora, „og det kan jeg ogsaa bevise; for det første ved at forklare Dem Begivenheder fra de sidste Dage, som vist er Dem selv en Gaade.“

„De maa vist for Eksempel have pønsat længe paa, hvorledes det gik til, at Porten til et vist Hus paa Korsvejen „De fire Beje“, der ellers altid plejer at være lukket, netop stod aaben igaar, lige da Deres Mand havde forladt Huset; endnu et Djeblif i Forvejen vidste De ikke, hvorledes De skulde saa Oplysninger om den Hemmelighed, der skjulte sig derinde,

og uden min Mellemkomst vilde det heller aldrig være lykkedes Dem."

"Hvad for noget! De vidste altsaa — —"

"Da Deres Hest første Gang førte Dem derhen, saa jeg fra den anden Ende af Gaden, hvorledes De maatte slaas med Miss Black, og jeg lod Dem med Vilje se, at jeg gik ind i Huset, for jeg tænkte nok, det maatte vække Deres Nysgærrighed og gøre Deres Mistanke og Deres Lyst til at opdage Sandheden endnu større."

"De saa mig altsaa?" spurgte Zelia med stadig stigende Forbavselse og Mistro.

"Ja, og jeg tvivlede ikke om, at De kom igen. Der gik alligevel nogen Tid, inden det skete, men igaar indfandt De Dem; De bl v holdende i en Droske med nedrullede Gardiner og passede paa, om Deres Mand kom ud.

"Da jeg ikke tvivlede om, at De vilde komme nærmere, naar han var borte, lod jeg med Vilje den lille Dør staa paa Klem; jeg tilstaar, jeg haabede, De vilde give efter for Fristelsen og gaa ind, og det gjorde De da ogsaa. Men De kunde let blive bange — Herregud, man er jo dog kun en Kvinde — og af Angst for, at De skulde saa Lyst til at vende tilbage, lod jeg Porten gaa i efter Dem."

"Saa det var Dem, der luffede den igen!"

"Ja. — Saa gjorde De naturligvis det samme, som enhver anden vilde have gjort i Deres Sted, De gik ligesom, hvor De fandt Bejen fri."

"Det gjorde jeg. Men hvorfor har De baaret Dem saaledes ad? Hvorfor begif De et saadant For-

ræderi overfor Deres Frue, der, hvordan hun end ellers er, i alt Fald giver Dem Løn og Føde og Klæder og viser Dem den største Tillid? Det er lavt og simpelt, hvad De dér har gjort, det kan jeg sige Dem! Og hvilken Fordel venter De Dem deraf — aa, nu véd jeg det — De bilder Dem formodentlig ind, at jeg vil belønne Dem for Deres Falskhed!"

Flora tog ganske roligt imod disse Fornærmelser hun slog ikke Øjnene ned, men vedblev at betragte Zelia, dog uden Trods, og dette Blik, der i Førstningen havde opbragt hende, begyndte nu at genere.

Flora ventede som sagt ganske roligt, til Fru Durandeau havde talt ud, saa svarede hun:

"De tager ganske fejl, jeg har helt andre Bevegrunde, end dem, De formoder, og som De naturligvis maa formode hos mig.

"Fru de Poncey er meget rundhaandet overfor mig, ja hun er mere end det, hun er uforstandig og uordentlig med sine Sager; dersom jeg havde Lyst kunde jeg saa hos hende, hvad jeg vilde, saa af de Hensyn har jeg ingen Grund til at forraade hende. I det hele taget er det slet ikke hende, jeg vil til Livs; hun maa ikke komme til at lide under det, jeg har gjort — og det skal jeg ogsaa nok sørge for, hun ikke kommer til", tilføjede Flora med Fasthed.

"Jeg forsikrer Dem, jeg forstaar ikke et Ord af det hele", afbrød Zelia, der pludselig var bleven roligere og gik over til Defensiven. "De taler i Gaader, og — det vil jeg sige Dem lige ud — min Tid er kostbar. Dersom De ikke har mistet Forstanden, maa De have en Interesse af det, De gør — men hvad

er det for en Interessse? De maa forsøge at udtrykke Dem meget klart og tydeligt, for jeg kan forsikre Dem, jeg tror Dem ikke saa let."

"Det véd jeg, Frue, og det kan være meget rigtigt fra Deres Side. Men lad os nu tale om Dem selv. Deres Pigenavn er Zelia Marion —"

Zelia førte sammen, men fik straks Selvherredømmet tilbage.

"Ja det véd jo alle og enhver", svarede hun.

"Det er nok muligt. — Hele Deres Familie er bleven myrdet i Korsgaden „Det røde Kors" den 4de December 1851 — nemlig: Deres ældre Broder, Just, Deres Moder, Deres yngre Søster Isabella, Deres Broders Kone Ernestine og hendes spæde Barn, og desforuden en ung Student, en Ven af Deres Broder, Alfred Raymond, hos hvem De havde søgt Tilflugt."

Zelia var bleven ligbleg, men hun tog sig sammen med Kraft, idet hun indsaa, at hun sikkert stod ved et afgørende Vendepunkt i sit Liv, og at hun maatte høre dette til Ende.

"Ja det er ogsaa noget, alle og enhver véd eller kan faa at vide", svarede hun igen.

"De selv var bleven saaret med en Gebærkollbe i Hovedet, men blev reddet af Dr. Thévenin, der tillige med en vis Albric transporterede Dem til sit Hjem og plejede Dem til De blev rask."

"Det er en bekendt Sag."

"Derpaa fulgte De med Doktoren og hans Kone til Gens, hvor De traf sammen med Hr. Durandean, og for omtrent tre Aar siden blev De gift med ham."

Da saa Frankrig ved Amnestien atter aabnede sine
Porte for Dem, vendte De tilbage hertil."

"Ogsaa det véd hele Verden."

"Na ja — mer eller mindre; men hvad hele
Verden ikke véd, det er, at De har afslagt et højtide-
ligt Løfte til Hr. Abrie."

Relia rettede sig pludselig og spurgte dirrende og
med truende Stemme:

"Hvad er det for et Løfte?"

"Det er et Løfte om at hævne de myrdede, om
at straffe den, der har gjort Dem forældreløs. De
vilde ramme den Mand, der i Spidsen for sine Sol-
dater har forestaaet dette Blodblad og givet Ordre til
at myrde dem, De elskede — —"

"Ulykkelige Menneſke, hvem har sagt Dem det?"

"De vilde ogsaa straffe den, der havde angivet
Deres Tilflugtssted", fortsatte Flora uden at tage
Hensyn til Afbrydelsen; "De vilde hævne Dem paa
den Judas, den lave Forræder, der havde forraadt
Deres Broder, den, der var den første og egentlige
Aarsag til denne Blodsudgydelse."

Relia tog fat i begge Floras Hænder.

"Hvem har fortalt Dem det?" spurgte hun;
"hvoraſ véd De det, som ingen andre end jeg selv
og —"

"Og Hr. Abrie véd", sluttede Flora.

"Hvad, er det ham — er han nu ogsaa bleven
Forræder — —"

"Nej, Frue, De maa ikke mistænke ham, han er
jo Deres Ven — nej, jeg har aldrig talt med Hr.
Abrie, han kender mig ikke, og har aldrig set mig."

„Samen hvem har da —“

„De skal straks saa hele Hemmeligheden at vide. De har nu altsaa i ti Aar forgæves søgt at opbage, hvem disse to Mænd er — ham fra Korsgaden „Det røde Kors“, og saa den anden, der forraabte Dem —“

„Kender De dem da?“

„Ja — og De ogsaa.“

„Jeg! Jeg!“

„Ja — General Poncey har De vist allerede gennemskuet —“

Belia slap hendes Hænder og veg forfærdet tilbage.

„Hun vil vide, hvad jeg véd!“ tænkte hun, og Flora saa det eller anede det, thi hun tilføjede:

„Det kan ikke nytte, De nægter det, og selv om De ikke havde gennemskuet ham, saa kunde jeg sige Dem, at han er den ene.“

„Og saa?“ spurgte Belia, hvis Ansigt var bader i en iskold Svøb.

„Den anden, som De mistænker, uden at ville tilstaa denne Mistanke for Dem selv —“

Belia hang formelig ved dette alvidende Menneſtes Læber.

„Han, der har angivet Deres Broder, ham har De ikke taget fejl af — De es Mistanke er begrundet, Deres Angst berettiget — det kan ikke nytte, at De kæmper imod Sandheden, søger at narre Dem selv og skjuler Deres egen Overbevisning. — Den Forræder, der er Skyld i, at De staar ene i Verden, er Deres Mand, Jules Durandean!“

Tovende Kapitel.

Hr. Morands Datter.

I de sidste Par Minuter havde Zelia ventet at høre dette Navn udtalt. Det havde rejst sig dybest inde i hendes Sjæl, og efterhaanden som Flora talte, rasede det i hende og banede sig med Voldsomhed Vej op til hendes Læber.

Euxoties Kammerpige havde set ganske rigtig, og hvert af hendes Ord trængte sig ned i Zelias Samvittighed, oplyste dens mørkeste Kroge og tvang hende til at læse i den.

Det var ganske sandt, at hun i lang Tid havde mistænkt sin Mand, efter sit Møde med Isabella var Mistanken endog næsten bleven Visshed.

Det var ganske rigtigt, at hun kæmpede mod Sandheden, at hun ikke vovede at tilstaa sin egen Overlevensning for sig selv, at hun tilstoppede sine Øren for ikke at høre, lukkede sine Øjne for ikke at se, at hun forsøgte at lyve for sig selv, og at det næsten var lykkedes hende.

Det var derfra hendes instinktmæssige Rædsel stammede for den Mand hvis Navn hun bar, derfor, hun havde lagt saa megen Iver for Tegen i sine Efterforskninger, derfor, at hun fulgte det Spor, Majs Blad havde bragt hende ind paa.

Hvorfor skulde hun ellers have brudt sig om, hvad hendes Mand tog sig til? Hun var jo ikke

jalour, hun elskede ham jo ikke, nej tværtimod, hun foragtede ham.

Medens Flora talte, var det derfor næsten, som om hun hørte sig selv tale. Hun genkendte sine egne Tanker og Følelser i den hemmelighedsfulde Piges Ord, som man genkender sig selv i et Spejl.

Men trods alt dette faldt Elaget haardt ned over hende; hun vaklede, da Navnet blev udtalt, og klemte krampagtig Hænderne om en Stolerhyg for ikke at falde.

Selv i dette Øjeblik vilde hun kæmpe imod den altfor rædselsfulde Virkelighed, der paalagde hende Pligter, som var endnu vanskeligere at udføre, end de, hun forud havde paalagt sig.

Men snart afløste en anden Følelse denne Rædsel og Tilbagevigen for Sandheden.

Der vaagnede i hendes Indre en vilb Brede ved Tanken om, at en fremmed, ubekendt Kvinde, som hun havde tusinde Grunde til at foragte og mistvivle om, trængte sig saa hensynsløst ind i hendes intimeste Liv, og røbede hendes dybeste Hemmeligheder, hendes mest skjulte Tanker, visse, hvad hun ikke havde betroet til noget Menneske i Verden, hverken til sin bedste Ven eller til den Mand, hun elskede, eller til sin egen Søster.

Hendes Liv var ikke længer hendes eget, en anden havde bemægtiget sig det og kunde lede eller tilintetgøre det, som hun selv vilde! Og hvilken anden var saa det? En ubekendt gaadesuld ung Pige, hvis Maal og Midler hun slet ikke kendte.

„Hvem er De egentlig?“ spurgte hun nu.

„Hvorfor siger De mig alt dette? — Jeg tror Dem
 Ret ikke, De taler Usandhed!“

„Jeg har ikke sagt andet, end hvad der er sandt, ja
 det ved De bedst selv.“

„Nej, nej, det er ikke muligt. — Og maa jeg
 spørge Dem, med hvad Ret kommer De her og siger
 saadant noget? Med hvad Ret blander De Dem i
 Sager og Forhold, der ikke kommer Dem ved?
 Hvem har sendt Dem, og hvad Interesse har De af
 dette?“

„Jeg kan saa godt forstaa Deres Sindsbevægelse
 og Mistanke“, svarede Flora, „men jeg maa gøre
 Dem opmærksom paa, at jeg har Beviser.“

„Beviser, siger De?“

„Ja, uomstødelige.“

„Det er umuligt.“

„Hvad er umuligt? — Er det maaske galt, hvad
 jeg her har fortalt Dem for lidt siden? Er den
 Skildring, jeg har givet af Deres Liv, ikke fuldstændig
 korrekt?“

„Jo, det er ikke det —“

„Hvad er det da? Hvad benægter De egentlig?
 — Er det det højtidelige Løfte, De har afslagt sammen
 med Hr. Abrie?“

„Men naar vi var ene, naar der ingen Vidner
 var til Stede —“

„Det var der ikke.“

„Og naar han ikke har talt om det —“

„Det har han ikke.“

„Hvor kan De saa vide —“

„Fordi han har skrevet om det.“

Zelia gøs og spærrede Øjnene op.

„Nu ser jeg, at De begynder at forstaa det, Frue. — Kan De huske, at Hr. Abrics Breve aldrig naaede Dem, da han var i Cahenne, og at han aldrig modtog Deres —“

„Ja — — min Gud — —“

„De maatte da vel have haft en Anelse om, at alle disse Breve ikke kunde være gaaede tabt, at der var nogen, der holdt dem tilbage.“

Zelia saa alle Masserne trække sig sammen i det Øt, hvori hun sprællede — hvert Ord var en ny Aabenbarelse, der bekræftede tidligere Aabenbarelser. Thi var det ikke det selv samme, hun havde sagt til Abric i deres første Samtale, da han endnu var syg efter sit Fald? Og havde han ikke tilstaaet, at hans første Breve var flodsfede og uforsigtige og hentydede til deres Ed om at hæbne sig?

„Og de Breve“, stammede hun, „har De dem?“

„Nej, jeg har aldrig haft dem, men jeg har nogenlunde faaet at vide, hvad de indeholdt. — Ved De, hvem det er, der har holdt dem tilbage?“

„Nej.“

„Kan De ikke tænke Dem det?“

„Nej“, svarede Zelia med svagere Stemme, skøndt hun vidste, hvad hun vilde saa at høre.

„Det har Deres Mand gjort, Hr. Jules Durandreau, der den Gang kun var Deres og Hr. Thévenins Ven.“

„Saa er det fra ham, De véd alt det!“ udbroød Zelia, der fra Modløshed gik over til Brede. „Der er hans medskyldige, hans Hjælper — det er ham,

Det røde Kors.

der sender Dem, det er i hans Navn, at De kommer her!"

Flora trak let paa Skulderen.

"Han har aldrig talt et Ord til mig, og tror sig fuldt og fast, ligesom De troede for et Kvarter siden, at jeg er en fremmed, der ikke forstaar et Ord fransk."

Belia blev staaende tabs og søgte forgæves efter en Ledetraad i den Forvirring af Tanker og Følelser, der fyldte hende; hun svimlede foran det Svælg, der aabnede sig for hendes Fod, hun vidste ikke, hvor hun selv var, og famlede sig ængstelig frem gennem Mørket.

"For Resten", vedblev Flora, der stadig stod stiv og rolig uden saa meget som at hæbe eller sænke Stemmen, "hvis jeg var Deres Mands medskyldige eller Hjælper, vilde jeg da ikke aabenbare det, han med saa megen Omhu prøver at skjule, og som han maaske vilde begaa de største Forbrydelser for at holde Folk ubidende om. Tror De saa for Eksempel, jeggs vilde komme og fortælle Dem, at Hr. Jules Duranbeau er Politispion?"

Belia gøs ved denne sidste Besskyldning, som hun vægrede sig ved at tro og prøvede at benægte.

"Nej — aa nej, sig ikke det! Synes De ikke, at jeg har lidt nok, at jeg endnu ogsaa maa bære den Skam at være en saadan Mands Hustru —"

"Jeg kan godt fatte Deres Sorg og Afsty, men det er sandt alligevel."

"Og hvoraf véd De det? Hvem har sagt Dem det?"

"Jeg kunde godt nægte at svare og blot sige: "

"Nu er De bragt paa Sporet, find saa selv det øvrige!"

"Na, der ser De!" udbryd Belia ligesom lettet.
Flora tav et Par Sekunder, men saa vedblev hun:

"Ja, det kunde jeg svare, thi for at give Dem de Beviser, De forlanger — og som jeg for Resten har fuldt op af — tvinges jeg til at fortælle Dem mit eget Liv —"

"Naa ja?"

"Ja — naar De kun vil tro mig paa den Maade — naar jeg blot véd, at jeg kan stole paa Dem."

Først nu prøvede Belia atter paa at faa noget af sin Ro tilbage og blive Herre over sine ophidsede Nerver, men den Slaphed, der fulgte efter Eksaltationen, maatte erstatte en virkelig Koldblodighed.

"Hør en Gang", sagde hun "vi kan ikke stadig blive staaende paa det samme Punkt — jeg kender Dem ikke, og jeg har alle mulige Grunde til at betragte Dem som en Fjende og tro, at De vil lokke mig i en eller anden Fælde. — De maa forklare Dem, jeg maa have Lys i Sagen.

"De kender en Del af mit Liv — jeg véd ikke hvorfra, jeg véd i det hele taget intet om Dem. De kommer og gør mig de frygteligste Aabenbareelser og forlanger, jeg skal tro Dem paa Deres Ord, men det kan jeg ikke, jeg maa først vide alt.

"Naar man begynder paa saadant noget, som De har begyndt paa, saa maa man ogsaa fuldende. Jeg véd ikke meget om Dem, men jeg véd dog nok til at

kunne anstille alvorlige Undersøggelser og faa at vide, om
hvad De vil fortie.

„Tag Dem i Agt! Enten handler De til mit
Bedste eller De vil min Undergang; hvis det første
er Tilfældet, kan det ikke skade Dem at sige Sand-
heden — husk paa, det er ikke mig, der har op-
søgt Dem; vil De mig derimod noget Ondt, har De al-
mulig Interesse af, at det Skridt, De har gjort, for-
bliver en Hemmelighed, at der ikke udspreder sig Ryg-
ter om, hvad De har fortalt mig, og kun ved Alben-
højertighed kan De tilkøbe Dem min Tavshed.

„Derfor De har gjort Dem Forhaabninger om,
at De kunde overrumple mig eller drive mig til en,
eller anden uforsigtig Handling ved Deres Meddelelser
saa kan jeg sige Dem, at De i den Henseende fuld-
stændig har taget fejl. Jeg indrømmer, at jeg i første
Øjeblik blev svag og fortvivlet, men nu er jeg igen
bleven Herre over mig selv, og nu tror jeg ikke andet,
end hvad jeg selv ser, eller hvad man kan give mig
de haandgribeligste Beviser for.“

Zelia havde virkelig faaet sin Sikkerhed tilbage.
Slaget havde været haardt, og hun følte Virkningerne
af det endnu, men tillige indsaa hun, at hun ikke
maatte bige for det ukendte, men tvinge den unge
Pige tilbage til hendes sidste Forskanskninger.

Flora, der havde hørt paa hende i Tavshed, saa
rede nu:

„Ja, Frue, De har Ret, jeg maa være oprigtig
og gøre Dem bekendt med Bevæggrunden til min Op-
førsel — jeg maa ved uomstødelige Kendsgerninger be-
kræfte den Bestyrling, jeg har rejst mod Deres Mand.“

„Ja som sagt, for at tro, maa jeg se.“

„Det fordrer De bestemt?“

„Ja.“

„Saa maa det jo være“, svarede Flora med en resigneret Gestus, den første, hun havde tilladt sig under hele dette lange Besøg.

„Jeg skal sige Dem, hvem jeg er, fortælle Dem mit Liv i et Par Ord, og derigennem skal De lærer Grunden til at jeg er kommen her, at kende. Naar De saa alligevel tvivler og forlanger at se med Deres egne Øjne, saa skal De ogsaa saa at se, hvad De vil!“

„Det stoler jeg ogsaa paa.“

„Ja, jeg skal vise Dem Hr. Durandeanu gaa ud for at træffe en af det hemmelige Politis fornemste Agenter; jeg skal vise Dem, hvorledes han tilbringer hele Timer sammen med ham, og saa maaske —“

„Ja saa vil jeg tro Dem.“

Flora syntes atter at tøve.

„Men paa én Betingelse“, tilføjede hun saa.

„Og det er?“

„At denne Politiagents Person maa være Dem hellig; naar De har set ham, maa De straks igen glemme hans Ansigtstræk, og ligesom De har hørt hans Navn, maa det udslettes af Deres Husommelse og aldrig bringes over Deres Læber. Det er en Hemmelighed, der aldrig maa røbes og maa dø med den.“

„Det lover jeg Dem, vist De ikke bedrager mig“, svarede Selia.

„Et Løfte er ikke nok — jeg maa have en højtidelig Ed. Og det maa staa klart for Dem, at hvis jeg nogensinde faar Grund til at frygte en Indiskretion fra Deres Side, er De fortabt.“

„Jeg forstaar Dem igen ikke.“

„Jeg behøver kun at sige et Ord, for at alle skal vide det, De ønsker at bevare som den dybeste Hemmelighed, vide, at Frøken Marion er gift med Politispionen Durandean, der har forraadt hele hendes Familje. Og hvem vilde saa tro, at De selv var uvidende derom?“

Zelia blev formelig gulsten i Ansigtet.

„Det vilde være en Skamplet paa Dem og Deres Barn, hvis De holder af ham.“

Desværre, det var sikkert nok, at det stod i denne Piges Magt at vanære Zelia og hendes Barn, hvad Øjeblik hun vilde.

„Paa den anden Side behøvede jeg ogsaa kun at sige et Ord til Deres Mand — saasnart han aner, hvad De véd om ham, kan De være sikker paa, han vilde dræbe Dem, for at faa denne frygtelige Hemmelighed begravet med Dem.“

„Jeg troede, De kendte mig“, svarede Zelia stælvende, „og selvfølgelig, at mit Ord var Dem nok.“

„Ja ja, saa lad det ogsaa være nok, men glem ikke, hvad jeg her har sagt Dem.“

„De vil vide det hele, De tvinger mig til at give Beviser, som jeg helst har villet skjule, og De skal ogsaa faa dem, De skal komme i Besiddelse af mine Hemmeligheder — men det er farlige Hemmeligheder, huff vel paa det.“

„Den Politiagent, som Deres Mand staar i Forbindelse med, og sammen med hvem vi vil overraske ham, hedder Morand, og er min Fader.“

Stogtyvende Kapitel.

Den gamle Historie.

Zelia beg forfærdet et Skridt tilbage.

„Deres Fader!“ udbryd hun. „Saa De hører til Politiet! Ja det tænkte jeg nok!“

„Hvorfor det! Kunde maaske den, der ved, hvem Hr Durandean er, ikke rette akkurat den samme Beskyldning mod Dem, og det med meget større Ret eller Sandsynlighed. Den ene er min Fader, den anden er Deres Mand!“

Der var denne Gang noget saa ufigelig bittert, bedrøvet og indigneret i Floras ellers saa ensformige Stemme, at det slog Zelia og banede sig Vej til hendes Hjærte.

Et Øjeblik saa hun stift paa Euxodies Kammerpige, men denne udholdt hendes Blik med en bedrøvet Mine, men uden Spor af Frygt eller Samvittighedsnag.

„Dersom jeg har taget fejl, maa jeg beklage Demms dybt“, svarede saa Fru Durandean.

„Hør nu først taalmodigt paa mig, og bøm saadn bag efter.“

Endnu en Gang gif hun hen til de to Døre og gaabede dem for at forviise sig om, at ingen kunde høre dem; saa kom hun atter hen til Zelia, og daad denne bebydede hende at hun skulde tage Plads, sattethun sig paa en Stel i den Stilling, vi saa godt ken=der med rettet Overkrop, samlede Knæ og Hænderne fladt hvilende paa disse.

Opfyldt af ganske ny Følelser fulgte Zelia hendes med Dine og forberedte sig paa at høre paa hendes uden at afbryde.

„Jeg var forberedt paa Deres Mistanke;“ be=gyndte Flora langsomt, „den var ganske naturlig. Jeg havde ogsaa ventet mig Deres Foragt — hvormode kunde det være anderledes? Men jeg fortjen r ikke hverken det ene eller det andet, det haaber jeg ogsaa, De vil indrømme, naar De først kender min simple, sørgelige Historie.“

„Jeg har haft det meget godt hos mine For=ældre, vi levede i gode Raar, skøndt vi ikke havde nogen Privatformue, men man sagde, min Fader beklædte et godt Embede; det er jo for Resten noget, som et Barn og som oftest heller ikke en ung Piger tager sig til videre af.“

„Jeg voksede alisaa op uden Sorger; min Faders var for det meste ude, men min Moder elskede mig og var altid om mig. Til al Ulykke mistede jeg hende i en tidlig Alder — jeg var ikke mere end tolv

År, da hun døde — og jeg kom derved til at staa saa godt som alene.

„I midlertid fik jeg en meget god Opdragelse, thi straks efter Moders Død satte Fader mig i en stor Pensjon, hvor jeg tilbragte flere År. I mit syttende År blev jeg taget ud deraf og kom saa hjem. Vi skrev den Gang 1850.

„Jeg var i den Alder, hvor man drømmer og fantaserer, og min Faders hyppige Graværelse, hans synderlige Liv — han blev undertiden flere Dage i Træk hjemmefra og modtog, naar han var hjemme, Besøg af mærkeligt udseende Mennesker, der i Reglen kom, efter at Mørket var faldet paa, og lukkede sig inde med ham — Saaret af en Moders Omhu og Kærlighed, alt dette tilsammen bevirkede, at jeg kunde lytte til min Fantasi og kun fulgte mine ungdommelige Indskydelser.

„Jeg skulde spørre Huset for min Fader, men det tog mig kun ringe Tid, da han som sagt altid var ude; vi gik ikke ud og saa heller ingen hos os, thi med Undtagelse af de mystiske Personer, jeg omtalte, og som jeg kun saa et Glimt af, kom der ikke et Menneske i vort Hus.

„Jeg antog, at denne Isolerthed hidrørte fra det Liv, min Fader førte, men skøndt jeg nok var led af det, faldt det mig dog ikke ind at undre mig over noget, jeg havde været vant til fra min spædste Barn-dom.

„Mit eneste Selskab var en gammel Tjenestepige, der lod til at have min Faders Fortrolighed, kende hans Bane og Grunden til det Liv, han førte, mange

Gange bedre end jeg, der ikke vidste andet, end at han beklædte en betroet og vanstelig Stilling, som afhang af Regeringen.

„Jeg troede, han var Fængselsinspektør, det var der den Gang bleven sagt mig, og paa den Maade forklarede jeg mig hans Udeblivelser om Natten, ligesom jeg, naar han var flere Dage borte, antog, at han gjorde Inspektionsrejser i Provinserne. Det var da ikke saa usandsynligt, at jeg ikke kunde tro det; jeg er vis paa, at andre unge Piger kunde have ladet sig indbilde ganske anderledes usandsynlige Ting.

„For at adsprede mig, havde jeg givet mig til at læse Romaner og Bøger af alle mulige Slags, uden at nogen bekymrede sig om Valget af min Lektüre, og det romantiske i min Natur fik derved rigelig Lejlighed til at udvikle sig. Ja jeg behøver vel egentlig ikke at sige mere, De maa kunne forstaa, at jeg havde alle de nødvendigeste Betingelser til at blive forelsket ved den første Lejlighed, der tilbød sig; og en saadan Lejlighed tilbyder sig altid.

„Der var en ung Mand, jeg havde lagt Mærke til, og han havde lagt Mærke til mig igen; han boede ikke langt fra os, og gik hver Dag forbi vore Vinduer. Naar Vejret var smukt, sad jeg i Reglen ved Vinduet i mit lille Bærelse og nød Udsigten over Paris, som bredte sig for mig i hele sin Udstrækning ved Foden af Montmartre.

„Det er vel overflødigt at fortælle, hvorledes det gik til, det kan siges i to Ord — han blev forelsket i mig og jeg i ham.

„Jeg var omtrent atten Aar den Gang — jeg

hed for Resten ikke Flora, men Juliette; regelmæssig smuk var jeg langt fra, men jeg havde Ungdommens Uthyd og Friskhed og saa mine smukke Øjne. Disse Øjne oplivede hele Ansigtet, man saa ikke andet end dem, thi den Gang slog jeg dem ikke ned, og saa gav de desuden Genfsin af en indre Jld, som senere er udslukt.

„Jeg var heller ikke mager og kantet, som jeg nu er, jeg var kun spinkel og højelig. Saa var jeg desuden livlig, og De véd, hvor megen Virkning et Smil kan gøre i et ungt Ansigt, og endelig var der noget originalt ved mig, som behagede.“

Medens Flora talte, kom der Liv i hendes Ansigt og hele Person; det var, som om hun efterhaanden forvandledes til den unge Pige hun skildrede med saa megen Varme.

Hendes aflange, skraanende, lidt kinesiſke Øjne straaede med en egen Glans naar hun ikke med Forsæt tilslørede dem og søgte at slukke deres Jld; hendes Mund var behagelig, Tænderne smaa, hvide og regelmæssige, og alt dette bidrog til at forjage det næste i sygge Indtryk, der fremkaldtes ved den stramme, sorte uflædelige Dragt, der var beregnet paa at afvende al Sympati og fremhæve det typiske og originale ved hende og berøve hende al Gratie og Tiltræknng.

„Gaa videre“, sagde Belia.

Hendes Stemme var bethdelig mildnet, den ydre Forandring havde allerede begyndt at gøre sin Virkning paa hende.

„Hvis jeg sagde, at jeg havde valgt ham, saa

talte jeg ikke Sandhed", vedblev Flora med et Suk
 „i den Alder jeg var, med de Tilbøjeligheder, jeg
 havde, og det Liv, jeg førte, vælger man ikke — men
 overbunden var jeg.

„Imidlertid fortjente han den Kærlighed, ellers
 rettere denne Trang til Kærlighed, der saa fuldstændig
 koncentrerede sig om ham, og da denne Følelse — der
 fra Begyndelsen kun var et Lune af en romantisk lille
 Pige, som intet havde at bestille — da denne Følelse
 kom til at slaa Rod i en saa god og ædel Jordbund,
 voksede den op til en virkelig Kærlighed, der vil ved-
 blive at leve, saa længe mit Hjært. slaar."

Der blandede sig ligesom et Ekko af et undertrykt
 Hjertesuk i Lyden af Floras Stemme, uden at hendes
 Ansigt dog i ringeste Maade forandrede, og Kontra-
 sten mellem den Sindsbevægelse, man anede, og det
 iskolde Ydre gjorde et dybt Indtryk paa Selia, hviss
 Fordomme faldt til Jorden en efter en, efterhaand
 som den lille Kammerpige skred videre frem i sin For-
 tælling og aflørede sin Fortid.

„Vi var begyndt med at veksle Blikke", fortsatte
 hun, „saa blev det Hilsener og derpaa til Smil, og
 en Dag, da vi mødtes paa Gaden, stansede han og
 tiltalte mig; saa begyndte Stævnemøderne, men alt
 dette gik naturligvis ikke saa hurtigt, som jeg fortæller
 det, thi vel var jeg uerfaren, lidensfabelig og uforsig-
 tig og havde ingen Raad og Støtte, men ærefær og
 retsskaffen var jeg i alt Fald.

„Han holdt lige saa meget af mig, som jeg af
 ham, og straks den første Gang kom Væstfab paan
 Tale mellem os, og jeg fik hele hans Historie.

„Han havde ingen Fader, ligesom jeg ingen Moder havde, og han levede sammen med sin Moder, ligesom jeg hør min Fader, men der var den store Forskel, at Moder og Søn dér levede i den Kærlighed og gensidige Fortrolighed, som jeg ikke havde kendt, siden jeg var bleven alene med min Fader.

„Jeg har jo fortalt Dem, at han var fattig; Faderens pludselige Død havde ruineret dem, og han havde været nødt til at afbryde sine Studier og tage sat paa Arbejde, der straks kunde indbringe noget. Han fik derfor Plads som Klasselærer i en temmelig betydelig Skole, hvor han havde en Indtægt af femten hundrede Franks om Aaret, men ved Afskrift — han skrev udmærket godt — og lidt Bogføring tjente han endnu noget ekstra, saa at han foruden at ernære sig selv kunde understøtte sin gamle, svagelige Moder.

„Hende skulde jeg snart lære at kende.

„For at vise mig, hvor rene hans Hensigter var og for at ikke vort Forhold skulde være kompromitterende for mig, havde han straks sørget for at indføre mig hos hende, og det var en stor Glæde for mig, der holdt saa meget af ham, saaledes at blive indvietet i hans daglige Liv og gøre Bekendtskab med den Moder, han skattede saa højt.

„Da jeg havde lært hende at kende, forekom det mig, at jeg gensandt den, jeg havde mistet, og hvis Død havde haft saa sørgelige Følger for mit Liv.

„Kære Børn“, sagde Fru Lamiande den første Dag, „jeg indser godt, at det er meget usorgsamt, hvad jeg her gør, og hvis Folk vidste det, vilde de bebrejde mig det haardt, men naar I holder saa meget

af hinanden, kan jeg ikke bringe det over mit Hjerte at være strænge imod jer. Jeg kender Paul, det er et rejskaffent Menneske, som man kan stole paa, og jeg ser nok, at De, kære Juliette, er en sød ung Pige, der er lidt for meget overladt til Dem selv; i jeres Alder kan man, naar man elsker hinanden, let komme til at begaa meget farlige Fejltrin, men jeg tror, det bedste, jeg kan gøre for jer, er at blande lidt af min Fornuft og Erfaring i jeres Eidskabelighed; lad mig nu se, I sørger for, at jeg ikke kommer til at angre det."

"Hvad der mest bedrøvede hende, var Pauls smaa Raar. I Kvarteret blev jeg om ikke anset for at være velhavende, saa i alt Fald for at være langt lykkeligere stillet end Paul, og det ærefære unge Menneske vilde derfor ikke have, at min Fader maatte vide noget om vor Kærlighed og vore Ægteskabsplaner, førend hans Stilling havde forbedret sig.

"Hos sin Moder fik han fuldstændig Medhold i saa Henseende.

"Jeg selv frygtede min Fader, som man frygter det ukendte; jeg anede ikke, hvordan han var, hvad han vilde, og hvad han tænkte. Vi var venlige overfor hinanden, men aldrig mere, og i det hele taget var vi for lidt sammen og talte for lidt med hinanden, til at jeg kunde bekvemme mig til at aabne mit Hjerte for ham angaaende en Sag, hvoraf hele min Lykke ahang.

"Jeg havde ingen Idé om, hvilke Planer han egentlig havde med mig, og om han stillede store Fordringer til min tilkommende Ægteskælle. Han

„Jeg havde aldrig gjort Hentydninger dertil i min Nær-
værelse.

„Fru Samirande og hendes Søn syntes imidlertid
fuld af Tillid til Fremtiden, og det af følgende
Grunde.

Doogtyvende Kapitel.

Man skal ikke være for aabenhjærtig
overfor sin Fader.

„De kan sikkert huske de politiske Lidenstaber, der
rørte sig hos Folk paa den Tid, ikke sandt, Frue?“
Zelia nikkede tavst.

„Jeg havde ingen Idé om dem paa det Tids-
punkt; det var Paul, der for første Gang nævnde
dem for mig. — Han selv hørte til det mest radikale
republikanske Parti, og imellem dette Partis Mænd,
der allerede den Gang blev mere eller mindre forfulgte
og berøvede al Indflydelse, talte han sine bedste
Venner.

„Hans Fader havde været meget lieret med Ledru-
Rollin, og han selv var vedbleven at staa i Forbin-
delse med ham; de førte saaledes en meget livlig

Korrespondance med hinanden, idet Ledru-Rollin paa den Tid opholdt sig som proskriberet i England.

„Paul var aktivt Medlem af alle de Selskaber, der efterhaanden dannede sig for at modsætte sig det forudsete Stærskup og for at sikre den demokratiske Republik Sejren ved de næste Valg.

„I Tilfælde af, at Præsidentskabet var gaaet over i andre Hænder, i Tilfælde af, at Pauls Parti havde sejret, og de første proskriberede fra Maj 1848 og Juni 1849 igen havde faaet Adgang til Frankrig og bundet deres Magt og Indflydelse tilbage, kunde Paul have været sikker paa en saadan betydningsfuld og glimrende Fremtid, som hans Begavelse og Dygtighed og hans Trostaa mod sine Ideer og sine Venner gjorde ham værdig til.

„Man mærkede tydeligt, at den øjeblikkelige Situation snart maatte have en Ende, at man nærmede sig det Øjeblik, hvor det afgørende Slag skulde staa, og derfor var det, vi var blevne enige om ikke at omtale vor Kærlighed og tænke paa Planer til vor fremtidige Lykke.

„Det kunde dog være“, sagde Paul, „at vi blev besejrede, at vi bukkede under en Gang endnu, og jeg vil ikke rive Dig, min egen Juliette, med i Faldet og lade Dig lide Skibbrud sammen med mine bedste Forhaabninger.

„Zelia hørte efter med stedse stigende Interesse. Disse Tanker og Udtalelser, den hele Situation mindede hende levende om, hvad hun selv havde oplevet paa den Tid, og hvad hendes egne Slægtninge havde tænkt og følt.

Der var mange Berøringspunkter mellem hende og Flora, megen Lighed i deres Oplevelser og mellem Juste Marion og Paul Lamirande, som rørte ved hendes Hjertes sømmeeste Fibre og knyttede hende til Hr. Morands Datter.

Hun bøjede sig hen imod Flora, tog begge hendes Hænder i sine, og bad hende gaa videre.

„De kan nok selv tænke, at det, jeg her fortæller, er kun, hvad jeg har hørt de andre sige, thi alt dette var den Gang nyt for mig. Min Fader havde aldrig talt et Ord om Politik, jeg havde ikke den fjærneste Anelse, om han var Republikaner eller Bonapartist.

„Han maa i alt Fald være meget moderat“, sagde Paul en Gang, „eftersom han beklæder en vigtig officiel Post, der staar under den nuværende Regjering. Men hvis Situationen forandrer sig til vor Fordel, vil han binde sig til de sejrende eller vil i alt Fald være meget glad ved at finde Venner iblandt dem.“

„Jeg fandt dette Ræsonnement meget fornuftigt og lod mig foreløbig nøje med den Lykke at elske, vide mig genelsket og have fundet en anden Moder.

„Alt dette var foregaaet i Slutningen af Sommeren 1851.

„En Gang i Løbet af November Maaned, sagde Fader — der var kommen hjem til Frokost efter en temmelig lang Fraværelse — i en ganske rolig, lige-gyldig Tone:

„Hør, Juliette, Du har nok stiftet ny Bekendtskaber i den senere Tid?“

„Jeg blev ganske iød og saa forfærdet, at jeg ikke kunde svare.

„Jeg mener“, vedblev han, „Fru Lamirande, som Du jo undertiden besøger.“

„Det var knapt nok, at jeg vovede at trække Vejret, at slaa Djnene op, kunde der nu ikke være Tale om; jeg var meget genert og frygtløs den Gang. og det eneste, jeg tænkte paa i det Øjeblik, var:

„Vor Hemmelighed er røbet! Han forbyder mig naturligvis at besøge dem.“

„Han saa stift paa mig og fremsførte Sætningen med lange Mellemrum.

„Jeg har forhørt mig om den Dame og hendes Søn — det er brave Folk, og jeg skulde ikke have det mindste at sige mod denne Forbindelse, hvis den ikke var bleven holdt hemmelig for mig.“

„Jeg levede atter op og begyndte:

„Famen Fader —“

„Jeg kender dine Undskyldninger og min egen Uret“, skyndte han sig at afbryde. „Du er saa meget alene, og jeg er altid saa optaget enten af Arbejde eller Tanker, jeg opfylder ikke mine Pligter som Fader, som jeg kunde ønske at gøre det — det maa Du tilgibe mig, kære Juliette det kan ikke være anderledes. Men jeg véd, Du er en brav Pige, som man kan stole paa.

„Jeg forstaar saa godt, at Du trænger til lidt Udspreddelse og til at se Folk, og disse Lamirandes er som sagt fortræffelige Menneſker, jeg kunde selv ikke have valgt bedre Omgang for Dig — men jeg vil

ikke have, det maa se ud, som jeg er ubidende om, hvem Du omgaas; Du maa en Gang imellem bede de Mennesker herhjem, som Du besøger, og naar Du gaar hen til dem, maa Du lade gamle Eeleaste (det var vor Pige) følge Dig; det vil se meget nettere ud."

"Jeg var i den syvende Himmel af Genrykkelse; jeg blev rørt og begejstret over min Faders Venlighed, over hans Imødekommenhed mod disse fremmede Mennesker, som jeg holdt saa meget af, og over hans rosende Omtale af dem, og for første Gang i vort Liv havde jeg en fortrolig Samtale med ham.

Han viste sig mild og kærlig og godmodig; hans Tillid loffede min Fortrolighed frem, og jeg fortalte ham alt, hvad jeg vidste om denne Familie med Undtagelse af Pauls og min Kærlighed og vore lyse Fremtidsdrømme.

"Men jeg ved ikke, hvorledes det gik til, jeg var saa opfyldt af dem og kom saaledes ind paa Fortrolighedens Skraaplan, at jeg tilsidst betroede ham Pauls Forhaabninger og fortalte om hans politiske Ideer og Forbindelser af lutter Iver for at vise Fader, at han ikke var noget almindeligt Menneske, og at han maaske en Gang vilde komme til at beklæde en betydelig Stilling.

"Jeg var desværre meget dum og ubidende den Gang", tilføjede Flora i et Anfald af Brede, der rystede hele hendes spinkle Skikkelse. "Men naar jeg sagde for meget den Gang, saa er jeg ogsaa senere kommen til at bøde for det og har straffet mig selv haardt nok derfor.

„Fader herte paa mig og opfordrede mig stadig til at tale videre og til sidst sagde han:

„Jeg deler just ikke alle dine Benners Illusioner — det kommer nu af, at jeg er ældre og mere kølig og mistænksom — men jeg beundrer og nærer de samme Id'er som de, og det paaligger de unge at ofre deres Kræfter for dem. — Du skulde imidlertid minde dem om at være forsigtige, for der bliver holdt et vaagent Øje med Republikanerne i denne Tid, og jeg vilde nødig have, at der skulde vedsføres de Folk noget ondt som Du sætter saa stor Pris paa, og som er saa venlige imod Dig.“

„Jeg skyndte mig at bringe Paul denne glædelige Nyhed, og han blev lige saa glad og tillidsfuld som jeg, og da hans Moder hørte denne Beretning, som min Fantasi vist oven i Købet besmykkede en hel Del, kyssede hun os begge to og sagde smilende, at der var en Gud, som altid vaagede over de elskende.

„Paul og hans Moder begyndte fra nu af at besøge mig, ligesom jeg ogsaa aabenlyst besøgte dem; undertiden fulgte gamle Céleste mig, til andre Tider kom Fru Lamirande selv og hentede mig hjem. Fader traf de imidlertid aldrig sammen med; han opsatte stadig det Besøg, han skyldte dem, idet han undskyldte sig med sine mange Forretninger, og var aldrig til Stede, naar de kom til os.

„Dette burde have vaakt vor Forbavselse og Opmærksomhed; men vor uventede Lykke havde forblindet os, og de politiske Lidenstaber, der stadig blev stærkere, tillod ikke Paul — og heller ikke hans Moder, der

kun saa med hans Dine — at tænke paa noget som helst andet.

„Overfor mig vedblev Fader at være kærlig og talende; han levede mig altid ind paa det Emne, der interesserede mig mest, og Følgen blev, at jeg i min dumme Fortrolighed, forelsket og uforsigtig som jeg var, fortalte ham alt, hvad Paul tænkte og tog sig til.

„Endelig kom Statskuppet.

„Endnu samme Formiddag kom Paul op til mig, bleg, men besluttet; han trykkede mig til sit Hjærte og sagde:

„Vi skal kæmpe med — lad mig se, Du beder for os.“

„Jeg brast i Graad og var nær ved at gaa fra Sans og Samling.

„Og hvis Du nu falder!“ hulkede jeg.

„Vær Du blot rolig“, svarede han og lukkede min Mund med et Kys, „man falder ikke, naar en Engel som Du gaar i Forbøn for en!“

„Men hvis I nu bliver overbundne, hvad gør Du saa?“ spurgte jeg og klynge mig til ham.

„Jeg har sikret mig et Tilflugtssted hos en gammel Veninde af Moder i Rue du Bac. Dersom vi taber, kan Du gaa derop og se, om jeg er i Live — og dersom vi vinder“, tilføjede han, „saa har vi ingen Rød, saa skal jeg nok komme selv.“

Flora var bleven ganske stakaandet, og Ordene hvistledes frem mellem hendes blege Læber, da hun gentaldte denne Periode af sit Liv i sin egen Erindring.

Og Belia? Ja hun hørte efter med rystende Hænder og røde Øjne, thi det var jo Ord til andet hendes egen Broders Historie.

„Et Par Timer senere“, begyndte Flora atter, „kom Fader træt og ophidset hjem; jeg havde ikke set ham i tre Dage.

„Hvad agter Samirande at gøre?“ spurgte han mig, da jeg kom ham i Møde.

„Jeg gænga den Fortælling jeg nylig havde havet med Paul, og han udbrød:

„Naa Gudstelo, at han har et Tilflugtssted, for jeg er ikke saa sikker paa Sejren som han! Rue du Bac, hos en gammel Veninde af hans Moder — det var en udmærket Idé, der finder ingen paa at søge ham — — men naar han nu blot vil forholde sig rolig.“

„I de tre Dage, Republikanerne gjorde Modstand, saa jeg hverken Fader eller Paul; det var sorgelige Dage, som jeg tilbragte med Graad og Bønner sammen med Fru Samirande.

„Saa snart det var forbi, altsaa den 5te December, begav vi os øjeblikkelig til Rue du Bac med den yderste Forsigtighed for at forhøre os om ham, vi begge elskede saa højt, om end paa forskellig Maade.“

Flora rejste sig — hun var ligbleg.

„Huset var bleven oversvømmet af Soldater“, tilspøjede hun med dump Stemme, „og Paul var bleven greben og skudt den foregaaende Aften.“

Treogtyvende Kapitel.

Bevidst og ubevidst Angiver.

„Stakkels, uhyggelige Pige!“ udbroød Zelia, der ogsaa havde rejst sig og deltagende trykkede hendes Hænder.

Hun prøvede slet ikke paa at tilbageholde de Taarer, der løb ned ad hendes Kinder. Det er saa naturligt, at vi røres mest over andres Sorg, naar vi selv enten har gennemgaaet eller befrygter noget lignende som det, vi hører om.

„Lamirande“, gentog Zelia, „Paul Lamirande, ja nu husker jeg godt baade Navnet og hele den sørgelige Tildragelse! Jeg hørte om den i Gens, da vi opregnede alle Forbrydelserne fra Statskupets Tid — en ung Mand, der blev myrdet i Rue du Bac — jo det er ganske rigtigt; jeg havde efterhaanden ganske glemt den Historie. — Hvor det maa have været haardt for Dem!“

Flora græd ikke, men de store tørre Øjne spillede med et truende Udtryk og Zelia følte hvorledes hun gøs og skælvede under hendes kærtegnende Haand.

„Ja De kan tro, jeg har været uhyggelig“, hvilede hun. — „De ser altsaa, at vi er Lidelsessæller“, tilføjede hun højt.

„Ja det er vi“, svarede Zelia; „men lad mig nu høre Slutningen.“

Flora satte sig igen, og Fru Durandeanu ogsaa,

men nu var deres Stole komne tættere sammen og deres Ansigter berørte næsten hinanden.

„Naar jeg ikke tog min Død derover“, vedblev Frøken Morand, „saa var det, fordi en andens Sorg og Fortvivlelse tvang mig til at holde mig oppe.

„Da Paul var død, stod hans stakkels Moder ganske ene uden Eksistensmidler og uden andre til at pleje og trøste sig end mig.

„I tre Maanedes var jeg Vidne til, hvorledes hun sygnede hen og stredes med Døden, og hvad havde hun ogsaa at leve for, naar hendes Søn, hendes Støtte og Haab, var borte?

„Det er altid sørgeligt at se paa Sorg og Fortvivlelse; den griber og ryster en, naar den rammer unge, livskraftige Væsner; men det er langt frygteligere at se den slaa ned i et Liv, der nærmer sig sin Slutning, at se Taarerne bane sig Vej langs dybe Rynker, og Skæbnen lægger sin tunge Haand paa et hvidt, bøjet Hoved.

„Jeg forlod hende aldrig et Øjeblik; jeg blandede mine Taarer med hendes og forsøgte med sønderrevet Hjærte at trøste hende, og for hver Dag saa jeg hende komme Døden et Skridt nærmere, følte hende hvile tungere i mine Arme og blive koldere under mine Kys. Men midt i hendes tunge Smærte lod der til at bære en mørk Tanke, der beskæftigede hende, og som hun skjulte for mig.

„Hun kunde sidde hele Timer tabt og fraværende med stift stirrende Øjne, og ofte, naar hun troede, jeg ikke saa det, rettedes hendes Øjne imod mig med

et pinligt, ligesom medlidende Udtryk, der smærtede mig helt ind i Sjælen.

„Til andre Tider aabnede hun Munden, som for at betro mig noget, men holdt saa hoveddrystende inde, førend hun fik sagt mig et Ord.

„Imidlertid troede jeg, at det var Modgang og Sygdom, der til Tider forvirrede hendes Hjerne, og jeg agtede ikke videre derpaa.

„Saa oprandt endelig den sidste Dag — den forfærdelige Dag, hvor jeg efter at have mistet den Mand, jeg elskede, ogsaa skulde miste min anden Moder og atter staa ene og forladt uden andet Selskab, end min uendelig dybe Sorg. — Fra den foregaaende Dag havde hun ikke sagt et Ord, og Lægen havde ladet mig forstaa, at det var forbi.

„Jeg holdt hendes Haand i min og følte hendes Puls blive svagere og svagere — jeg vidste, at hendes Minuter var talte.

„Vi var ene, og Mørket faldt paa; da rejste hun sig pludselig med en brat, mekanisk Bevægelse, og de opspilede Dine straaede med sjælden Glans — man fristedes næsten til at tro, at Livet vendte tilbage. Hun drejede sig om imod mig og sagde med en Stemme, der allerede syntes at komme fra Graven:

„Juliette — — det er — — det er din Fader — —

„Hun fik ikke talt ud — hendes Dine brast, hendes Læber lukkede sig, og hun faldt tilbage paa Puden og var død.“

Flora tav; Huden paa hendes fremstaaende Kindeben glødede af en brændende Rødme, der fremhævede

det øvrige Ansigts frygtelige Blegghed. Hendes Bryst hævedes og synkedes uophørligt, hendes Hals var tør, og hendes Hænder brændte igennem de sorte Skindhandsker, hun altid bar.

Zelia var ligeledes altfor bevæget til at tale — de forstod hinanden uden at behøve at fortælle hinanden det.

„Da hun var død“, begyndte den lille Flora igen, „forlod den unaturlige Kraft mig, der hidtil havde holdt mig oppe, og jeg blev syg. Jeg havde ingen Smærter, der var intet Organ, som var angrebet, men jeg faldt fuldstændig sammen. Ak Gud, hvorfor gik jeg ikke bort med det samme den Gang! Desværre, jeg havde uden selv at ane det, og uden at andre vidste det heller, en Jærnnatur og en Jærnbilje, og tilsidst kom jeg mig da ogsaa.

„Mine Tanker havde været uflare under hele denne Svækkelsesperiode, eller rettere talt, jeg havde slet ikke tænkt, men der maa dog være foregaaet noget mærkeligt i mig, for da jeg fik mine Kræfter tilbage, og min fløvede Forstand atter begyndte at røre sig, var jeg et helt andet Menneske end førind Krisen.

„Fru Samirandes sidste Ord genslød i mine Øren, som om de lige var blebne udtalte, og vakte en grusom Mistanke hos mig, der efterhaanden forvandledes til bitter Visshed.

„Livet omkring mig forekom mig helt forskelligt fra hvad det havde været før og de mindste Enkeltheder, som jeg havde været vant til fra min tidligste Barndom forekom mig pludselig som noget nyt og ganske ejendommeligt. Hvert Ord, jeg hørte af min

Faders Mund, hver Betægtelse, han gjorde, hvert Skridt, han foretog sig, hensatte mig i dybe Grublerier.

„Hvorfor levede vi saa isoleret? Hvorfor var han saa ofte og saa længe borte hjemmefra? Hvorfor saa han saa tankesuld ud? Hvorfor hvilede der et saadant Slør over alt, hvad han foretog sig, og hvorfor fik vi Besøg af disse fremmede Mænd, hvis mysteriøse Optræden og Ansigter nu slog mig for første Gang?

„Hvorfor havde Fader opfordret mig til at fortsætte Omgangen med Fru Lamirande og hendes Søn, og hvorfor havde han selv aldrig villet se eller besøge dem? Hvorfor havde han ladet mig passe den gamle døende Kone uden en eneste Gang at komme og bringe hende Trøst eller bevidne sin Deltagelse?

„Hvorfor havde Fru Lamirande kunnet sidde som stum i hele Timer ad Gangen og stjæle sig til at betragte mig, og hvorfor havde hun udtalt disse ulukkelige Ord, der atter og atter genløb for mine Øren: „Juliette, det er din Fader!“ — Hvad havde hun ment med det?

„Og hvorledes var det gaaet til, at Paul, der havde været skjult paa et saa sikkert Sted i et Kvarter, hvor han var fuldstændig ukendt, var bleven opdaget, arresteret og sludt efter Kampen?

„Da fødtes der en skrækindjagende Tanke i mit Hoved; den voksede og voksede og endte med at opfylde mit hele Væsen — sæt at det var min Fader, hvem jeg havde betroet alt, der havde angivet og udleveret ham!

„Jeg maatte have Visshed, maatte have Klarhed i den Sag, og dette Ønske, der fortærede mig, denne affhyelige Mistanke, der brændte mig som et glødende Jærn, gav mig mine Kræfter og min Viljestyrke tilbage — ja mer endda, de forvandlede mig til et helt nyt Menneske og gav mig noget at leve for.

„Saa begyndte jeg at spejde og leve med en Vilds hele List og Taalmodighed; men jeg vogtede mig vel for at lade nogen ane de Følelser, der opildnede mig, eller det Maal, jeg forfulgte.

„For det første skaffede jeg mig Visshed om, at min Fader ikke beklædte noget af de off.ntlige Embeder, som staar under Regeringens Ledelse. Jeg skaffede mig Udgang til hans Arbejdsbærelse, hvilket sandelig ikke var nogen let Sag, thi dette Bærelse stod ellers altid aflaaet og blev kun aabnet, naar han skulde arbejde eller modtage de hemmelighedsfulde Besøg, jeg tidligere har omtalt.

„Derinde undersøgte jeg alt og gjorde derved de besynderligste Opdagelser; jeg fandt saaledes Klædningsstykker, hvis Nytte for en Mand af hans Stand var højt ubegribelig, dersom de ikke anvendtes til Forklædning.

„Naar de fremmede Mænd kom og besøgte ham, prøvede jeg paa at udspionere dem, og trods al hans Forsigtighed og Hemmelighedsfuldhed lykkedes det mig at opsnappe enkelte Ord og Ytringer, der aabenbarede de skrækkeligste Ting.

„Men jeg streb stadig imod, jeg vægrede mig ved at tro Sandheden, skøndt det næsten var umuligt at tvivle.

„Min Fader stod i Politiets Tjeneste, han var hemmelig Agent, han var, hvad Folket i sin berettigede Foragt kalder en Politispion — men behøvede det derfor at være ham, der havde forraadt Paul?

„I Maaneder i Træk forsøgte jeg forgæves at faa fat paa Nøglen til hans Sekretær, men dette frembød store Vanskeligheder, eftersom han aldrig lagde den fra sig; dog endelig lykkedes det mig.

„Mine Anelser havde ikke bedraget mig — det, den uløselige Moder havde gættet i Dødens Inspiration, var rigtigt — det var min Fader, der havde berøvet mig den, jeg elskede, ham, som havde taget den eneste Søn fra den stakkels svage Enke!

„I hans Sekretær fandt jeg uomstødelige Beviser, Breve fra Politipræfektet, Klader til Rapporter, Oplysninger om Paul og hans Moder, der var blevne optegnede Dag efter Dag — det var de Oplysninger, jeg selv havde givet. Jeg havde usfrivilligt været deres Spion, jeg havde angivet og forraadt dem, uden selv at vide det!

„Min Kærlighed havde styrtet dem i Fordærvelse, og ikke alene dem, men ogsaa alle Pauls Venner, alle dem, han havde fortalt mig om, og som nu var blevne sendt i Fængsel, i Tugthuset eller til Cayenne! Haa-rene rejste sig bogstavelig talt paa mit Hoved; det var saa rædselsfuldt, at jeg troede, jeg skulde blive gal.

„Jeg fandt ogsaa her Navnet paa den Officer, hvis Soldat'er havde arresteret og skudt Paul Lamarande. Han var den Gang Kaptejn Poncey.”

„Altsaa ogsaa dér!“ sukkede Zelia ved Tanken om de andre Drab, han havde paa sin Samvittighed. .

„Jeg læste en lang Rapport, hvori min Faders signaliserede ham og anbefalede ham for de Tjenester, som han havde gjort den kejserlige Sag i Decemberdagene; og der nævnedes derpaa forskellige Foretagender, der havde været ham overdraget, og som han havde ffilt sig særdeles godt fra, som for Eksempel Massakren i Korsgaden „Det røde Kors“.“

„Hvem havde udstedt Ordre til den?" spurgte Selia blegnende. „Det var Deres Fader, ikke?"

„Nej, Fader kunde ikke udstede nogen somhelst Ordre, han skulde kun angive og bringe Rapporter — det var saamænd nok, det!“

„Var det da ham, der angav min Broder?“

— Nej, det har han ikke havt noget at gøre med. — Han havde længe holdt Øje med Just Marion og de Skridt, han foretog sig, men han kendte ikke hans Tilflugtstед — det var en anden, der røbede det."

„En anden“, gentog Selia gysende.

"Ja, det var Hr. Jules Durandean."

"Hvor kunde saa Beretningen derom kommen
Der's Fader mellem Hænder?"

„Jo, det er ganske simpelt. Agenterne holder sig
 gensidigt Næ med hinanden, og Politiet taber ingenting
 af dem af Syne, men i Særdeleshed ikke dem, der
 ikke har nogen bestemt Funktion, der saa at sige tjener
 som frivillige og vel faar en Godtgørelse, men ikke
 hører til det faste, beedigebe Korps.

„Min Fader havde en ganske bestemt Stilling i
det hemmelige Politis politiske Afdeling, hvorimod

Deres Mand kun gør Politiet tilfældige Tjenester, som han faar betalt for. Det var derfor, man havde overdraget det til Fader, at holde Øje med Jules Durandeanu og passe paa, at han ikke spillede dobbelt Spil og forraadte dem, han skulde hjælpe.

„Der blev anstillet de nøjagtigste Undersøgelser angaaende ham, og Fader havde opstrevet en Mængde Detailler om hans Liv, om hans Fortid, hans Venner, hans Karakter, om hans Vaner og slette Tilbøjeligheder, og deriblandt hele Historien om hans Venskab for Deres Broder!“

„Det er affskyeligt!“ stammede Zelia.

„Ja det hele er saa meget affskyeligere, som alle de Menneſker, der driver den foragtelige Bestilling, som min Fader har, kommer i Besiddelse af Hemmeligheder, som ingen kan tage fra dem, og hvorved de sitrer sig deres Stilling og skaffer sig en mægtig Indflydelse, hvilken Regering der end er ved Roret.

„Det var ogsaa ved denne Undersøgelse jeg blev bekendt med de Breve, Deres Ven, Abrie, skrev til Dem fra Cayenne.

„De var blevne holdt tilbage af den, der senere blev Deres Mand, og af ham overdraget til min Fader, for at denne skulde lade dem naa Politipræfektet; og Fader havde, inden han udleverede dem, taget en Kopi af dem.

„Ved Hr. Abries Uforsigtighed kom jeg til Kundskab om den højtidelige Hævned, de havde afslagt sammen, og hvorom han mindede Dem i Brevene.“

Zelia, der saa ud som et Lig, vovede ikke at gøre den ringeste Indvending.

„Jules Durandean har adskillige Gange besøgt min Fader om Asien“, tilføjede Flora, „og da han kom til at staa i Forhold til Fru Poncey, har jeg haft rigelig Lejlighed til at studere ham “

Fireogtyvende Kapitel.

Juliette viger Pladsen for Flora.

Zelia rørte sig ikke af Pletten; hun følte sig fuldstændig overbevist og var egentlig mere sønderknust end indigneret.

Flora gik videre.

„Det var om Natten, jeg havde gjort denne frygtelige Opdagelse. Den Mand, hvis Navn jeg bærer, og hvis Blod flyder i mine Arer — ham, hvem jeg er nødt til at kalde Fader — var kommen hjem om Aftenen, overvældet af Træthed, og jeg havde benyttet hans tunge Søvn til at tilbende mig de to Nøgler, jeg behøvede — den til hans Arbejdsværelse og den til hans Sekretær.

„Uheldigvis var der utallige Hemmeligheder ved Sekretæren, og vis se Skuffer og dobbelte Bunde mod-

stod alle mine Forsøg. Men i Grunden havde jeg jo ogsaa saaet nok at vide, jeg havde tæmt Skammens og Fortvibselens Bæger til Bunds.

„Hele Natten tilbragte jeg dér, halvt vanvittig af Sorg og Forsærdelse, og da Morgenen brød frem, stod jeg endnu ubevægelig foran det uhyggelige Skab med de smudsige, nedværdigende Papirer spredte ud foran mig.

„Det var altsaa mig, der havde forraadt Paul, det var min Kærlighed, der var bleven Skyld i hans og hans Moders Død! Jeg var besudlet af deres Blod, og den Bøddel, den Forræder, den hjærteløse og skamløse Mand, der havde misbrugt min Ufskyldighed og min datterlige Fortrolighed, det var — min egen Fader!

„Han var ikke vejen tilbage for den uhyggelige Skænselsgærning at gøre mig til en ubevidst Spion, og væbne min uskyldige Haand med den forgiftede Kniv, der i Mørket skulde ramme dem jeg elskede, og for hvem jeg gerne havde ofret mit Liv!“

„Det er saa rædselsfuldt, at det næsten lyder usandsynligt“, hviskede Zelia.

„Ja og dog er det sandt“, svarede Flora. „For at paatage sig et saadant Hværv, maa man ikke have Spor af Vrede og Samvittighed; den Mand, der slaar ind paa denne Vej, som gør det til sin Levevej at udspionere, lyve og forraade, som rækker Haanden til Folk, han agter at styrte i Døden, som udtænker og opstiller Snarer for Mennesker, han smigrer og kærtegnen — han kan ikke have Respekt for nogen Slags Følelse, og for ham er intet Baand helligt.

„Hans affstyelige Bestilling stiger ham til Hovedet og beruser ham, han sætter en Slags Væde deri, en sand Kunstnerlidenskab, det ligger i Blodet paa ham ligesom hos en Jagthund. Han forraader gerne sin Fader og sin Moder, udleverer sin Belgører, om det skal være.

„Da han véd, at alle brave Mennesker forfølger ham med deres Had og Foragt, saa hæbner han sig i Mørke og trøster sig ved den Rædsel, han indgyder ved sin frygtelige Magt.

„Han føler de samme Glæder, den samme Belyst som den pjaltede Gnier, der i den mørke Nat sprætter sin haarde smudsige Madratts op for at begrave sine frogede, rystende Fingre i det Guld, ingen véd, han ejer, og som han har gjort alt, for at komme i Besiddelse af.”

Flora udtrykte sig med en glødende Belyst, der kontrasterede saa skarpt med hendes sædvanlige lakoniske Væsen og iænnende No, at Fru Durandeanu absolut maatte føle sig slaaet heraf.

„Som sagt“, begyndte atter den lille Kammerpige efter først at have taget et dybt Andedrag efter den sidste Ordstrøm. „Dagen overraskede mig i min Faders Arbejdsværelse, hvor jeg stod stivnet af Rædsel og Smerte, men pludselig vakktes jeg af min Faders Stemme! Han var staaet op, og da han øjeblikkelig savnede sine Røgler, styrte han forfækket ind til sit Arbejdsværelse.

„Med et eneste Blik saa og forstod han det hele; han løb hen imod mig med knyttede Hænder og frædende Mund og raabte:

„Ulykkelige Menneſte, hvad er det, Du har gjort?“

„Rør mig ikke“, ſagde jeg og ryste de Forſtenelſen af mig, „ellers fortæller jeg Alverden, hvad Du er!“
Han ſtanſede.

„Tag Dig i Agt“, ſagde han; „man har Maa-der til at ſaa ſladdervorne Folk til at tie!“

„Naturligviſ — Du kan myrde mig, ligesom Du har myrdet Paul og hans Moder — — men ſkræmme mig kan Du ikke!“

„Jeg vil ikke fortælle Dem Enkelthederne ved dette Optrin, det vilde være altfor pinligt for mig, og deſuden foregik der ikke noget, ſom kan intereſſere Dem direkte. Kun ſaa meget vil jeg ſige, at det var højſt nedværdigende for min Fader.“

„Da han nemlig ſaa, at han ingen Begne kom med brede Ord og Trusler, nedlod han ſig til at bede og ſaldt tilſidſt endog paa Knæ, for at jeg ikke ſkulde berøve ham hans Levebrød ved at lade mig mærke med noget, thi Politiet er uden Medlynk overfor dem, der er ubehændige eller uforſigtige nok til at blotte ſig.“

„Naar de hemmelige Agenter firſt er kendte, ſaa duer de ikke mere og ſaa kaſter Politiet dem bort ſom en Citron, hvor Saften er preſſet ud af.“

„Jeg lovede ham at tie, ikke for hans Skyld, men for min egen; om han end kunde glemme, at jeg var hans Datter, ſaa kunde jeg aldrig glemme, at han var min Fader, og jeg havde jo heller ikke gjort nogetſomhelſt godt ved at ſtyrte ham i Ulykke. I nitten Aar havde jeg levet hos ham; han havde ſørget

for mig, og om han end ikke havde vist mig Kærlighed, saa havde han dog strengt opfyldt alle de Pligter Loven paabød ham som Fader.

"Derfor jeg beskæmmede ham ved at sige, hvad han var, og gjorde ham det umuligt at fortsætte sin Virksomhed, saa vilde en anden træde i hans Sted og overtage hans modbydelige Bestilling. Det vilde altsaa blot være at besudle mig selv til ingensomhelst Nytte.

"De maa selv kunde forstaa det, Frue, thi De, hvis Mand har hengivet sig til den samme Virksomhed — og det med langt mindre Ret, for han havde i det mindste faaet en god Opdragelse og kunde derfor lettere have valgt noget andet — De, hvis Mand har styrtet hele Deres Familie i Døden og derefter vovet at byde Dem sin blodige Haand, De vilde vist heller ikke anklage ham offentligt, vilde De det?"

"Nej", svarede Zelia med dump Stemme.

"Saa maa De ogsaa kunne forstaa, at jeg tier, og at jeg bad Dem om ikke at røbe — — Hr. Morand."

"Nej, jeg vil ikke angive Durandean", gentog Zelia, "men jeg vil straffe ham", tilføjede hun sagtere.

"Han er heller ikke Deres Fader, han er kun Deres Mand — i saadanne Tilfælde maa den enkelte selv uden ogsaa bedst selv vide, hvad han kan og bør gøre."

Zelia svarede ikke og Flora vedblev:

"Jeg gjorde da min Fader opmærksom paa, at det alt var forbi mellem os; han skulde aldrig mere se os."

mig, jeg vilde forlade hans Hus for ikke nogenfinde at sætte min Fod dér igen, og det uden at tage andet med end den Sørgebragt, jeg havde paa, thi jeg havde faaet Affky for alt, hvad der var købt for hans Penge.

„Samme Dag forlod jeg virkelig det Hus, hvor jeg var født, hvor jeg havde levet og elsket, haabet og grædt.

„Jeg skiftede Navn, og har fra den Tid af tjent mit Brød, saa godt jeg kunde, stille og bedrøvet. Da jeg var bleven opdraget som en Dame og ikke uddannet til noget bestemt, maatte jeg finde mig i at tage ud som Kammerpige, tjene hos fremmede Mennesker og indtage et Thyndes lave, afhængige Stilling.

„Men ogsaa jeg havde aflagt en Ed ligesom De; jeg havde svoret at hæbne Pauls og hans Moders Død, ligesom De har svoret at hæbne Deres myrdede Familie; jeg har svoret at straffe denne Poncey, ligesom De har svoret det, thi det er den samme Bøddel, der har berøvet os begge dem, vi elskede.

„Og desforuden har jeg aflagt en anden Ed. Jeg kendte Deres Historie, den havde meget tilfælles med min; jeg vidste, at De sørgede af en lignende Grund som jeg, og at de efterstræbte et lignende Maal.

„Saa lovede jeg mig selv at hjælpe Dem, at bringe Dem paa Spor, at aabenbare for Dem, hvad De ikke vidste; jeg lovede, ikke at berøve Dem Andel i den store Retsfærdighedsgærning, jeg selv agtede at udføre; jeg vilde ikke være ene om den Glæde at

straffe General Poncey, og jeg vilde staa Dem bi med at ramme den Forræder, hvis Navn De bærer, da jeg nu én Gang ikke kunde hæbne mig paa den, hvis Navn jeg bærer.

„Med dette Maal for Øje, og for at have Lejlighed til at studere Dem og bedømme, om Deres Energi og Karakter virkelig stod i Forhold til den alvorlige Bligt, der paahvilede Dem — for at forvisse mig om, at De var en resolut Kvinde, der vilde forstaa mig og hjælpe mig og handle i Fællesskab med mig, var det, at jeg, saasnart det var mig muligt, tog Tjeneste hos Fru Poncey.

„Jeg vidste omtrent, hvad hun var værd, og hvilke Tjenester hun maatte forlange af en Kammerpige, og derfor besluttede jeg mig til at overtage denne Rolle som stum Udlænding, der absolut maatte falde i hendes Smag. Jeg var det lybige og tabse Lyende, hun altid havde drømt om.

„Paa den Maade fik jeg ofte Lejlighed til at se Dem, efter at De var vendt tilbage til Frankrig, og jeg kunde rolig vente, til Hævnens Time slog, ti saa længe General Poncey opholdt sig i Algier, var der jo ikke Tale om at foretage sig noget i den Sag.

„Jeg indrettede det saadan, at De opdagede Deres Mands Kærlighedsforhold til min Frue, ikke for at skade hende, men for at skade Deres Mand og have Lejlighed til at vække Generalens Jaloufi — thi naar vi bærer os klogt ad, kan Ponceys Skinsyge komme os til megen Nytte, uden at vi derfor behøver at kompromittere, hvem vi ikke ønsker at kompromittere,

for jeg antager ikke, De agter at vanære det Navn, Deres Barn og De selv bærer?"

"Nej aldrig!"

"Men alligevel vil De øve Retfærdighed?"

"Ja."

"Det har jeg ogsaa stolet paa. Naar vi to handler i Fællesskab, faar jeg nok hævnnet Paul og hans Moder, og De Deres hele Familie. — Jeg har holdt af Dem, fra det Øjeblik jeg har lært Deres Historie at kende, og jeg er kommen til at holde endnu mere af Dem, efter at jeg har set Dem og fulgt Deres hele Optræden.

"Jeg har gættet mig til Deres Sorger og Lidelser, og efter det, jeg selv har oplevet, har jeg kunnet tænke, hvad De har maattet føle overfor Deres Mand."

Hendes Stemme blev alvorligere, og hendes Øjne begyndte at flamme.

"Det skal ikke altid være saaledes, at de gode lider for de flettes Skyld her paa Jorden; Retfærdigheden skal ikke være en blød og bar Indbildning! — Jeg tilstaar det rent ud at jeg er glad over at kunne hjælpe Dem med at straffe en af de Uslinge, der er en Skænsel for Menneskeheden; og De fortjener at blive fri og lykkelig. — De maa tage Deres Mand paa Deres Samvittighed, saa skal jeg nok sørge for den anden. Altsaa — —"

"Vil De vise mig Durandeanu i Selskab med Deres Fader?" stammede Zelia, der endnu gjorde et sidste svagt Forsøg paa ikke at tro hende.

Flora smilede bedrøvet og sagde:

„Ja om otte Dage, altsaa næste Lørdag i Bas-Meudon i Enken Jeanselmes Restauration. — Nu skal De høre min Plan.“

Femogtyvende Kapitel.

Efter Duellen.

To Timer senere traadte Abrie ind i det lille Kabinet, hvor den Scene, vi nylig har gengivet, var foregaaet, og hvor der var bleven taget Beslutninger, vi senere skal lære at kende.

Han blev vist berop af Kammerjomsfruen i Følge de Ordre, hun tidligere havde modtaget af sin Frue.

Zelia var ene. Hun sad endnu paa den Sofa, hvor hun havde hørt Floras lange Beretning, bleg og ubevægelig, med stirrende Blik, uden at se eller høre Abrie.

Denne var bleven staaende henne ved Døren og ventede paa, at hun skulde blive opmærksom paa ham. Hans Ansigt var fortrukket, han saa træt og medtaget ud, og hans Øjne brændte, som om han havde haft en voldsom Sindsrystelse.

Da Fru Durandean imidlertid ikke kom ud af sin næsten dødlignende Ubevægelighed, besluttede han at gøre et Par Skridt hen imod hende i Haab om, at Støjen skulde kalde hende til sig selv; da han havde gjort det, rømmede han sig et Par Gange, og først da han saa, at alt dette ikke frugtede, blev han for-
skrækket over denne Ubevægelighed, og kaldte derfor først sagte og derpaa højere:

„Fru Durandean! Fru Durandean!“

Zelia soer sammen; hun vendte sig om og saa forundret paa ham, som om hun slet ikke kendte ham; det var, som vaagnede hun op af en dyb Søvn eller en Drøm, der endnu havde Magt over hende.

„Det er mig“, sagde Abrie. „De havde jo selv bedt mig om at komme — kan De ikke huske det?“

„Abrie? Jo — jo jeg ventede Dem ogsaa. — Tak fordi De kom.“

Hun rakte ham Haanden, og han tog tyvende imod den; den var iskold, og da han berørte den, gøs han svagt.

„Fru Durandean“, begyndte han sagte, næsten ydmygt og i en forlegen Tone, der til enhver anden Tid vilde have været den unge Kone paafaldende, „sørend jeg hører paa, hvad De har at sige mig, maa De love mig ikke at tro andet, end at jeg gør alt, hvad De ønsker, og intet andet. Naar jeg igaar har gjort mig til Herre over en Hemmelighed, jeg ikke skulde have kendt, saa var det fuldstændig ved et Tilfælde og meget imod min Vilje — —“

„Skaar? En Hemmelighed?“ gentog hun for-
bavset og spørgende.

„Ja“, svarede Abrie endnu mere forbavset, „Sr. Raymonds —“

„Na ikke andet end det!“ udbrød Zelia med en hæftig, afvisende Haandbevægelse, hvis Betydning Abrie fuldstændig misforstod.

Det er umuligt at gengive den smærtelige Overraskelse, som dette besynderlige, uventede Svar beredte ham. Hans Blik, hans Holdning, hans hele Person sagde tydeligere end Ord:

„Er det Dig, Zelia, der taler saadan? Du, en Kvinde, hvem jeg altid har beundret og æret og agtet, hvem jeg ansaa for et Mønster paa Værd og Dyd, Du behandler det alvorligste Fejltrin, en gift Kone kan begaa, med en saa uhyørlig Ligegyldighed!“

Men Zelia saa aldeles ikke, hvad der foregik i hans Sjæl og affejlede sig paa hans Ansigt; hun lod ham heller ikke Tid til at forundre sig ret længe, thi nu begyndte hun:

„Ja, jeg har ventet Dem, Abrie, jeg maa nødvendigvis tale med Dem, og derfor takker jeg Dem, fordi De kommer. Den Byrde, der hviler paa mig, er altfor tung til, at jeg kan bære den alene, men De, kære Ven, De, der er saa ædel og retsindig og god — Deres Kraft og Hengivenhed har jeg jo haft Beviser for — De maa hjælpe mig, De maa tage Halvdelen deraf over paa Deres Skuldre — jeg vil fortælle Dem alt, og saa maa De hjælpe og raade mig!“

Hun holdt inde og trykkede hans Haand med en febrilist Eidsensfæbelighed, der ikke lignede hende.

„Ja til Dem kan og tør jeg fortælle det hele —“

kun til Dem, ikke til noget andet Menneske!" vedblev hun. "Vi to er jo knyttede sammen ved en højtidelig Ed, som vi nu maa tænke paa mere end nogenfinde før!"

"Hvad mener De? Er det da ikke alene om — —"

Men hun vedblev uden at agte paa hans Afbrydelse:

"De maa forny denne Ed! Lov mig endnu en Gang, at ikke et Ord af hvad jeg her fortæller Dem, skal komme over Deres Læber, at ingen skal komme til at ane noget om, hvad jeg vil betro Dem; lov, som De én Gang tidligere har gjort, at De ikke vil gøre noget Skridt uden min Tilladelse, uden mit udtrykkelige Ønske, og spørg ikke om mere end hvad jeg godvilligt fortæller Dem."

"De véd jo, Fru Durandean, at jeg bøjer mig for Dem, at mit Liv tilhører Dem", svarede han blidt.

"Betro mig kun, hvad De vil, Deres Hemmeligheder vedbliver at være Deres alene efter at De har betroet mig dem, det lover jeg, nu da jeg ser, at De endnu har Venstreb for mig og Tillid til mig."

"Saa stoler jeg paa Dem, Abrie. — Al saa, for det første — min Søster Isabella er ikke død."

"Er De vis paa det? Har De set hende?" udbrød den unge Mand aldeles overbældet.

"Ja, jeg har set hende og talt med hende."

"Er det muligt!"

"Og véd De, hvem der har reddet hende og taget sig af hende? — Det har min Mand."

"Durandean!"

Han stirrede paa Zelia og troede vist, hun var gal; men denne Gang forstod hun hans Tanker og svarede bittert:

„Nej, kære Ven, jeg er ikke gaaet fra Sans og Samling, jeg har min fulde Forstand, og trods den Feber, der raser i mit Blod, er jeg fuldstændig Herre over mig selv.“

„Famen saa —“

„Saa kan De ikke begribe, at jeg ikke vidste, min Søster levede, naar min Mand vidste det.“

„Nej netop.“

„Det er fordi De ikke kender Durandean. Men det er virkelig ham, der om Aftenen efter Massakren tog sig af hende, da han fandt hende paa Gaden — thi hun havde undgaaet Døden ved at skjule sig, og var saa flygtet, da det hele var forbi. Det er ham, der har sørget for hendes Opdragelse og vaaget over hende, mens hun var — Barn, og det er ham, der har ledet hendes Skridt og taget saadanne Forholdsregler, at hun kunde vedblive at tro, at jeg var død, ligesom jeg troede, at hun ikke eksisterede mere, for at holde os borte fra hinanden for bestandig.“

„Men det er jo skændigt!“ udbrød Abrie. „I hvad Hensigt har han gjort det?“

Ved denne forbavsende Efterretning glemte han nu ogsaa Alain Raymond og den egentlige Hensigt med sit Besøg.

„Den Gang Durandean giftede sig med mig“, vedblev Zelia med dæmpet Stemme, „da var Isabella hans Maitresse og havde et Barn med ham, som han havde anerkendt.“

„Min Gud!“ hviskede Abrie.

„Synes De maaske, at den Mand fortjener andet end Had og Foragt, som ikke rørtes hverken over min Sorg eller over den ulykkelige unge Pige, der begræd min Død — saadan en Mand, der misbruger en ung Piges Tillid, Taknemlighed og Forladthed til at vanære hende, og som river sig ud af hendes Favn for at gifte sig med mig, og lyver og bedrager til højre og venstre!“

„Det er en Usling!“ stammede Abrie. „Men er De ogsaa sikker paa, at han forud har udtænkt dette dobbelte Forræderi? Er De sikker paa, at det ikke er uforudsete Omstændigheder, utæmmet Lideafstabelighed eller noget andet, der er Skyld deri?“

Zelia rystede paa Hovedet.

„Det kan ikke nytte, De søger efter Undskyldninger som De ikke tror paa, og som, selv om de havde eksisteret, ikke havde kunnet undskyldte ham.“

Hurtigt og i saa Ord, dog uden at springe noget over, fortalte hun saa, hvorledes hun havde gensundet Isabella, og hvad denne havde oplevet i de Aar, de havde været skilt fra hinanden.

„Den Mand maa jo være en sand Skurk!“ raabte Abrie dybt forarget, da hun havde endt sin Fortælling.

„Synes De?“ spurgte Zelia. „Da er dette dog intet imod, hvad han ellers har gjort.“

Abrie saa op; en pludselig Mistanke var vaagnet hans Sind og stod at læse i hans Øjne.

„Det er ham der har angivet min Broder Just Det røde Kors.“

— han er den falske Ven, den Forræder, vi nu har søgt efter i ti Aar!”

Skøndt Abrie havde ventet det, steg hans Sindsbewægelse til det højeste ved denne klare Bekræftelse; han blev staaende et Øjeblik, overvældet, fortumlet, og veg ligesom Belia tilbage for den frygtelige Sandhed.

„Og naar har De faaet alt dette at vide?” spurgte han med skælvende Stemme.

„Naar — naar — aa spørg mig ikke — jeg skammer mig og ræddes over min egen Fejghed — jeg har længe haft en stille Aelse derom, ja mer end det, men jeg vilde ikke lytte til og forstaa denne indre Stemme.

„Da jeg saa fandt min Søster og lærte hendes Historie at kende, blev Stemmen i mig stærkere og tydeligere, men jeg stoppede Ørene til og søgte at bedøve mig selv, søgte at glemme ved Hjælp af alle mulige Midler — selv ved saadanne, som ikke var mig værdige.

„Et Øjeblik tror jeg næsten, jeg vilde — for jeg havde helt tabt Bejndelsen — jeg tror, jeg vilde opgive Pligten, ofre den for Lykken. I Stedet for at styrke mig i mit Forsæt, gjorde den skrækelige Visshed, der voksede Dag for Dag, mig svag, jeg drømte om at glemme alt, baade de døde og de levende, Osrene og Bødlerne, mit Barn og min Ære — og saa var det i min Kjærlighed til Alain Raymond jeg vilde søge Glemsel, søge den nødvendige Rus.

„Tilgiv mig, Abrie! Jeg føler godt, jeg er haard og grusom imod Dem, at jeg saarer Deres

Jølelser — og det er sandt, det var for at forklare Dem det, De saa her igaar, jeg bad Dem komme, og saa glemmer jeg det lige indtil dette Øjeblik.

„De maa ikke bedømme mig for haardt netop paa dette Tidspunkt af mit Liv — husk paa, jeg er jo dog kun en Kvinde, og jeg maa gjennemgaa saa meget — den Byrde, der knuger mig, er virkelig undertiden for tung for mine Kræfter.

„Hvad tror De egentlig, der skal blive af en ung Kone som jeg, der er skabt til at elske, naar hun hader og foragter sin Mand? — Jeg stod ene omgiven af Sorg og Mørke, bebyrdet af en Hustrus Pligter, der er lige saa tunge, naar hun har noget imod sin Mand, som de er lette og lykkelige, naar hun elsker ham.

„Saa kom Alain — De kender ham ikke nok til at kunne bedømme ham. Han var Broder til den Mand, der var død for Just og ved hans Side — han har et ædelt Hjerte, den ædleste Karakter jeg har kendt — efter Deres, og han fortjener at blive elsket ligesom De fortjener det; ja De skal se, der er ogsaa nok en Gang en Kvinde, der vil saa Dem kær, som er mindre ul lykkelig og langt bedre end jeg!

„Kæmpet imod har jeg, det maa De tro, naar jeg siger det; men der er Kampe, der ligger over ens Kræfter. Og hvem var der desuden til at understøtte mig? Hvad havde jeg at hænge mig ved? Pligten? Og mit Barn? — Ja det er sandt hans Værelse skal og maa reddes for enhver Pris.

„Og dog, dersom De ikke var kommen igaar — aa nu velsigner jeg Dem fordi De kom! — dersom

jeg ikke havde forboldt Dem den pinlige Sorg, min
tære, stakkels Ven, hvor havde jeg saa ikke nu havt
tunge Bebrejdelser at gøre mig!

„Jeg vilde have været fortvilet, thi for at ud-
føre den Gærning, der paahviler mig for at gøre det,
jeg agter at gøre, maa man være ren uden ringeste
Plet.

„Dersom jeg havde givet efter for Fristelsen og
bag efter faaet at vide, hvad jeg fik at vide for en
Time siden — saa havde Du nu ikke fundet andet,
end mit affjælede Begeme, saa vilde jeg have dømt og
straffet mig selv.

Abrie var dybt rystet af hendes Ord, hendes
Hænder holdt endnu fast om hans, og disse smaa
bløde brændende Hænder, hvis heftigste Tryk ikke kunde
blive andet end Kærtegn for denne Ræmpes Jærn-
haand, bibragte ham den samme Feber, der fortærede
hendes Indre.

„Zelia!“ udbrød han tilsidst med halvkvalt
Stemme, „De skal ikke undskyldte Dem — De er kun
at beklage — og at beundre“, tilføiede han. „Det,
jeg har maattet lide, jeg egoistiske Sjæl! hvad kan
det vel være i Sammenligning med de Kvaler, De
har maattet gennemgaa? Det er mig, der har været
uretfærdig og grusom imod Dem, mig, der har for-
raadt Dem, ulukkelige forladte Kvinde, som trængte
til alle Deres Venner og til al den Hengivenhed,
De kunde faa!“

„Hvad mener De med det, Abrie? Hvad har
jeg at tilgive Dem? Hvad er det for et Forræderi,
De taler om?“

„I Morges, da De ventede mig, havde jeg en Duel paa Liv og Død med Alain Raymond.“

Zelia blev pludselig ligbleg.

„En Duel paa Liv og Død — — mellem Dem og ham“, stammede hun. Hun veg et Par Skridt tilbage, med A sigtet præget af Rædsel og tilspøjede: „Og De kommer her tilbage — saa har De dræbt ham!“

Sekstogtyvende Kapitel.

„Vær kun rolig“, svarede Abrie ikke uden Bitterhed, „han er i Live, og det er ikke ham, Døden har truet i denne Kamp — kun jeg har været udsat for Fare.“

Baklende ved den pludselige Sindsbevægelse, førte Zelia begge Hænderne op til Hjertet og saa ud, som hun skulde falde; da ilede Abrie hen til hende, og støttende hende med sin kraftige Arm, førte han hende til Lænestolen og lod hende sætte sig ned.

„Aa hvor De gjorde mig angst“, stammede hun.

„Hvor kunde jeg ogsaa være saa klobset og hen- synsløs!“ udbrød han, opbragt imod sig selv. „Jeg burde naturligvis have tiet, og det undslap mig ogsaa

mod min Vilje. — Men jeg gentager det, jeg forfjitrer Dem højt og dyrt, Alain Raymond fejler intet og har ikke været udsat for nogen Fare —"

Zelia trak Vejret med Ranskelighed.

"Men det har De!" sagde hun mildt. "Her er altsaa to Mænd, der paastaar, at de holder af mig, og som véd, at jeg holder af dem, véd, at de hver har faaet en Andel i mit Hjerte — den ene mit Vensteb, den anden min Kærlighed. — Og disse to Mænd prøver paa at dræbe hinanden, tænker paa at berøbe mig det eneste, der støtter og trøster mig en Gang imellem. Sy, det er uretsfærdigt, det er skammeligt! — Og hvorfor er det sket? Med hvad Ret har De udfordret ham?"

"Det var ikke mig, der udfordrede ham, og det er sandt, hvad De siger, jeg havde heller ikke havt Ret dertil. — Det er ham, der har forlangt denne Duel og fastsat Betingelserne."

"Men det er jo Banbid!"

"Nej, det var af Kærlighed til Dem. Han vilde ikke have, nogen skulde kende Deres Hemmelighed, Deres Svaghed; han vilde ikke tillade, at nogen skulde vove at fordømme Dem, at De skulde forringes i noget Menneſkes Dine —"

"Og De tog imod Udfordringen", afbrød den unge Kone ham; "De følte ikke Vensteb nok for mig til at afflaa denne Kamp, der næsten var et Brodermord — til at sige, at han tog fejl, at De agtede og ærede mig lige saa højt som før, som om De skulde have talt Usandhed — for jeg ser det godt, De har fordømt mig alligevel, og De gør det endnu!"

Hun blev bludselig rød og stødte ham fra sig.

„De har Ret, jeg fortjener det ogsaa“, sagde hun saa med smærtesuld Stemme; men jeg skal bøde for min Fejl, det sværger jeg Dem til, Abrie!“

„De har intet at bøde for, Belia! De er den bedste og ædleste Kvinde, der eksisterer, det gentager jeg, og det mener jeg! — Det er mig, der behøver Tilgivelse og Overbærenhed; jeg har været utaknemmelig og egenkærlig et kort Øjeblik, men det var af lutter Sorg.“

„Jeg havde vænnet mig til at tro, at jeg indtog den første Plads i Deres Hjerte, thi jeg vidste, De ikke elskede Deres Mand, og troede ikke, De elskede nogen anden. — De véd ikke, hvor denne Opdagelse smærtede mig! Og saa kom det onde over mig et Øjeblik, og jeg vilde —“

„De vilde slaa ham ihjel!“

„Nej, jeg vilde selv dø.“

„De!“

Hun saa paa ham et Øjeblik og slog saa forlegen og bevæget Øjnene ned, medens Blodet steg hende op i Kinderne.

„Ja, jeg vilde dø — derfor tog jeg imod Udforbringen, og derfor begav jeg mig i Morges til det fastsatte Sted. — Hans Liv var mig helligt, fordi De elskede ham, og mit eget var mig kun til Byrde.“

„Og tror De, jeg nogensinde vilde have set ham igen for mine Øjne, dersom han var kommen til mig, bedækket med Deres Blod?“

„Taf for de Ord“, hviskede Abrie, „og Taf, fordi

De tror det, skøndt jeg godt véd, De vilde have tilgivet og glemt — tidligere eller senere!

„Jeg havde besluttet at skyde i Luften — vi sloges nemlig paa Pistoler — og det gjorde jeg ogsaa. Vi vekslede to Rugler — han forsejlede sit Maal, men han saa, at jeg skaanede ham med Vilje, og da han har et ædelt Hjærte og er værdig til Deres Kærlighed, saa sølnedes hans Brede med det samme — i Stedet for at blive opbragt og krænkert, blev han rørt, han lyttede til sin ædle Natur og fastede sig i mine Arme.

„Vi tilbragte Dagen sammen, og han aabnede sit Hjærte for mig, fortalte mig om sin Kærlighed, om sine indre Kampe, og om de Bebrejdelser, han gør sig, fordi han elsker Dem — han føler nemlig Agtelse for Durandean, hvem han slet ikke lader til at kende. — Imidlertid er vi to blevne som Brødre, og hvis De finder mig værdig dertil, vil jeg betragte Dem som min Søster.“

„Abrie“, hvistede Zelia, „De er virkelig stor! De bringer mig Glæde midt i al min Sorg og Gledighed; hvorledes skal jeg nogensinde kunne gengælde Dem det?“

„Ved at betragte mig som Deres Broder“, svarede han.

Hun berørte hans Pande med fine brændende Læber.

„Min Broder, ja, det er De“, sagde hun. „De fortjener at være lykkelig, og De bliver det ogsaa nok en Gang.“

„Jeg er det allerede“, svarede han rolig.

De tab begge i nogen Tid, men saa begyndte Tabsheden at blive trykkende, og han skyndte sig at bryde den.

„Og lad os nu tale om det andet sørgelige“, sagde han. „Har De Beviser for Durandeaus Forræderi?“

„Ja desværre, altfor sikre“, svarede hun og rejste sig. „Men jeg forlanger mere, jeg maa selv se det med mine egne Øjne — og inden otte Dage faar jeg det ogsaa at se.“

„Hvorledes det?“

„De maa ikke bede mig om Forklaring paa dette Punkt — hverken paa det eller flere andre.“

„De har altsaa dog Hemmeligheder for mig?“

„Nej ikke med Hensyn til, hvad der vedrører mig selv, men der er Hemmeligheder, som ikke tilhører mig, og som jeg har lovet ikke at røbe — de tilhører nogen overfor hvem jeg hverken kan eller vil bryde mit Ord.“

Abrie havde den største Lyst til at spørge, hvem denne „nogen“ var, men ved Synet af Belias bønlig Blik holdt han sit Spørgsmaal tilbage og indskrænkede sig til at sige:

„Og naar De saa har set og ikke kan tvivle længer, hvad vil De saa gøre?“

„Det kan jeg heller ikke sige Dem endnu — men at jeg vil hævne mig, kan De nok tænke.“

„Det er De altsaa fast besluttet paa?“

„Vil De maaske tilgive i mit Sted? Vil De finde Dem i at dele Livet, at være daglig sammen med dette blodige Uhyre, og bære hans Navn?“

Det røde Kors.

Vil De skaane en Forræder, der havde styrtet Deres Broder i Døden, og ikke alene ham, men hans Kone og spæde Barn og hans gamle Moder? Vil De vise ringeste Skaansel overfor den Mand, der havde vanæret Deres Søster? Synes De, at Zelia Marion skal finde sig i at være en Angiver, en Politispion, en Morders Hustru — at hun skal tie og taale uden at hæbne sig?"

"Nej vist ikke, men —"

"At tilgive eller glemme eller taale, det vilde være det samme som at synke lige saa lavt som han, ja lavere endnu. Jo nærmere, jeg staar ham, des mere modbydelig er han mig. Netop fordi han er min Mand og mit Barns Fader, finder jeg det dobbelt skændigt, hvad han har gjort, netop derfor har jeg dobbelt Ret til at dømme ham — og straffe ham!" tilspøjede hun med truende Bestemthed.

"Det eneste er, at ingen maa ane det — i Verdens Dine maa han vedblive at være Republikaneren Durandean, den ærlige, retfærdige Mand — ikke for hans egen Skyld, men for mig, der bærer hans Navn, for hans Barns Skyld og for Isabellas, ja selv for Justis og for min Moders, for alle de kære afbøde, der nu endelig skal hæbnes!"

"Det forekommer mig at maatte blive vanskeligt", afbrød Abrie hende.

"Men det skal ske, jeg har min Plan; jeg tør endnu ikke betro den til nogen, men opgive den, det gør jeg ikke. Hvad der bør ske, det skal ogsaa ske. Hvis jeg trænger til Hjælp, er De den eneste, jeg vil henvende mig til —"

Hun rejste sig, gif hen til ham og tilføiede i en dæmpet Tone:

„Der er en, som fremsfor alt ikke maa have en Anelse om noget, hverken før eller efter — og det er Alain Raymond.“

„Jeg kan tænke mig det, og jeg sværger Dem til, at jeg skal være tavst som Graven overfor ham.“

„Det véd jeg, jeg kan stole paa. Den Hemmelighed, som jeg har Kraft nok til at fortie for ham, den tilhører Dem, men ellers ikke nogen levende Sjæl, og den skal blive mellem os to, hvad der end sker.“

„Ja, hvad der end sker!“ gentog Alric, som om han afslagbe en Ed. — „Det gør mig kun ondt, jeg ikke faar Lov til at hjælpe Dem; maasse De udsætter Dem for Farer — jeg véd jo slet ikke, hvad De har for, jeg har ingen Anelse derom, kan slet ikke indse, hvad der kan gøres. Kan jeg ikke være Dem til nogen Nytte? Kan jeg ikke dele Arbejdet med Dem? — Husk paa, jeg var Justis Ven, og jeg har lige saa godt svoret at hævne ham, som De har. Der er jo to, der har begaaet Uret imod ham — nu forlanger jeg den ene for min Part.“

„Hør véd De hvad“, afbrød Zelia for at undgaa at svare paa et Spørgsmaal, der satte hende i Forlegenhed — hun indsaa godt, hvor berettiget hans Onske var, men hun maatte jo for enhver Pris fortie Floras Mellemkomst — „De kunde egentlig hjælpe mig med noget, gøre mig en stor Tjeneste.“

„Og hvad er det?“

„Det er noget med Hensyn til Isabella.“

Hun meddelte ham derpaa Indholdet af sin Søsters Brev og tilspøjede:

„Det stakkels Barn kan ikke længer blive i den Situation, hvori hun for Øjeblikket befinder sig; hun ødelægger vor hele Plan ved sin Uforsigtighed, Gemmeligheden undslipper hende før eller senere, og jeg er vis paa, det vil ikke vare længe, inden Durandean véd, at jeg véd alt om Isabella; det er i sig selv nok til at bringe ham paa sin Post, og saa bliver alle mine Planer krydsede og tilintetgjorte.“

„Ja det er sandt.“

„Dem og Deres Styrke er jeg sikker paa — De lader Dem ikke mærke med noget, naar De taler med Durandean —“

„Jeg skal forsøge at være som ellers —“

„Det maa De være — husk paa, hvor længe jeg har maattet forstille mig!“

„Saa faar jeg vel ogsaa Kraft dertil.“

„De kan, naar De vil. — Men Isabella —?“

„Ja véd De nogen Udvej?“

„Der er kun én.“

„Hvilken da?“

„Hun maa ikke træffe Durandean. Han maa holdes borte fra hende i nogen Tid. Jeg havde tænkt mig, at De maatte kunne skaffe hende et Tilflugtssted, hvor baade hun og vi er sikret mod ubehagelige Overraskelser.“

„Det kan vist ikke være saa svært.“

„Men der er ingen Tid at spille. Jeg vilde allerede have været hos hende i Dag for at trøste og styrke hende, men jeg blev forhindret.“

„Inden fire og tyve Timer skal jeg have fundet, hvad De ønsker; jeg er kun bange for, at hendes Forsvinden skal vække Mistanke hos den, der fremfor alt ingen Mistanke maa have.“

„Na, vi finder vel nok paa et eller andet antageligt Paaskud — det vigtigste er at stille dem ad og redde hende ud af dette uudholdelige Forhold. Tror De, det kan ske snart?“

„Ja det lover jeg Dem. I Morgen eller senest i Overmorgen skal jeg skaffe Dem et Tilflugtssted, hvor hun skal være sikret mod alle Efterforskninger.“

„Det stoler jeg saa paa. Inden den Tid, skal jeg nok have sagt hende Bædd og forberedt hende til Flugten, og sammen med hende skal jeg have udtænkt et Paaskud, som ikke vil vække min Mands Mistanke — han skal ikke ane, hvor det Slag kommer fra, som pludselig rammer ham. — De ser nok, kære Abrik“, tilføjede hun venlig, „at De ikke alene er min fortrolige, men ogsaa min Medskyldige, og at jeg har tiltænkt Dem en Del af Arbejdet.“

„Men det øvrige da?“

„Det kommer, naar dets Tid kommer — og jeg skal ikke glemme, at De er mig en Broder, paa hvem jeg kan stole i alle Tilfælde og til enhver Tid.“

Ende paa første Afsnit.

Anden Del.

Forræderens Hustru.

(Andet Afsnit.)

Tragedien.

Handwritten title in a stylized script, possibly "Handwritten Title".

Handwritten text line, possibly "Handwritten text line".

Handwritten text line, possibly "Handwritten text line".

Handwritten text line, possibly "Handwritten text line".

Første Kapitel.

Bortførelsen.

Tre Dage efter den lange Samtale mellem Abrie og Selia, ringede Jules Durandean Klokken syv om Aftenen paa Gitterporten udenfor det Hus paa Versaillesvejen, der beboedes af Fru Flamand, det vil sige af Isabella.

Durandean var denne Gang ikke til Hest. Læseren vil erindre, at Miss Blac var det første Offer, der faldt i det Drama, som den selv ubevidst havde indledet.

Durandean var nok saa borgerligt kommen kørende med Toget, og da han forlod Banegaarden, var han gaaet til Fods gennem den Del af Byen, der skilte ham fra Isabella Marions Bolig.

Hans Bunde var mere skybetyngtet end ellers, hans Blik uroligere, og hans Ansigt bar i det hele taget Spor af den Anstrængelse, det maa forbolde ethvert Menneſke at gaa i stadig Angstelse, at for-

følges af den samme stadige Tanke, og som det er umuligt at skjule, selv for den stærkeste.

Nu, da man kender hans sande Karakter og den nedværdigende Hemmelighed, han havde saa megen Interesse af at skjule, saa vil man forstaa, uden at vi giver nogen nærmere Forklaring deraf, af hvad Natur den Frygt og Uro var, som pinte ham, og som han maatte beholde for sig selv, ikke turde betro til nogen levende Sjæl.

Saa snart det ringede, kom gamle Marianne løbende ud, og da hun saa, at det var hendes Herre, udstødte hun et halvkvalt Raab, medens hun skyndte sig at aabne Gitteret med skælvende Haand.

„Na Gud, Herre“, sagde hun, „kommer De endelig, „jeg har ventet saa utaalmodig paa Dem — der er sket en stor Ulykke!“

„Hold Mund, gamle Fæhoved!“ lød Durandeauss dæmpede Svar, „man staar ikke saadan og skriger op ude paa Bejen, hvor alle og enhver kan høre en!“

Han lukkede Gitterporten efter sig, stødte ubarmhjærtigt til den gamle Kone og gik ind i Dagligstuen, hvor der var ganske mørkt.

„Jeg skal straks være her med et Lys“, stammede Marianne, og to Minuter efter kom hun virkelig med et saadant, som hun havde været ude at hente i Koffenet.

Bed dette Lys' skælvende, osende Flamme betragtede Herre og Tyende hinanden.

„Hvad er det for en Ulykke, De taler om? Det er vel noget med Isabella. — Hvor er hun?“

„Hun er ikke her“, svarede den gamle med

en ydmyg og forstræffet Mine, som en Hund, der har gjort noget galt og frygter for Brygl.

„De mener vel, at hun er gaaet ud?“

„Nej Herre, hun er taget bort.“

„Taget bort? Hvorhen?“

„Det véd jeg ikke.“

„Hvad skal den Spøg betyde — Louise Martin, tag Dem i Agt!“

Den ulukkelige gamle Kone forstod kun altfor godt, hvad hendes Herre mente, naar han talte i den Tone og nævnede hendes Navn, og hun stammede:

„Herre, De kan gøre med mig, hvad De vil — men jeg sværger Dem til, at jeg er uskyldig, og har ingen Andel i det, der er sket —“

„Ala lad mig være fri for Deres Forsikringer“, afbrød Durandeanu hende hestigt, „forklar Dem tydeligt — er det sandt, at Isabella er taget bort?“

„Ja Herre.“

„Hvornaar?“

„Sgaar henad Aften.“

„Og hun har ikke været her senere?“

„Nej.“

Durandeanu udstødte en hestig Ed.

„Og saa har De ikke ladet mig det vide!“

„Herren véd jo godt, jeg kender ikke Deres Adresse i Paris.“

„Hvorledes gif det til?“

„Henad Klokken seks kom den Dame igen, som en Gang tidligere har været her.“

„Og De lod hende gaa ind?“

„Ja, Herren havde jo ikke forbudt mig det — tværtimod, De havde sagt —“

„Ja, for Satan ogsaa, gaa videre, naar jeg ikke afbryder Dem —“

„De lukkede sig inde i Fruens Sovebærelse ligesom første Gang.“

„Naa og saa lyttede De ved Døren?“

„Ja, men jeg kunde ingenting høre, for de talte saa sagte — der lød kun en ganske dæmpet Hviſten —“

„Ja ja, saa skal jeg nok kurere Dem for Deres Døvhed“, hviſtede Durandeanu og traadte et Skridt nærmere med truende Blif.

„Jeg forsikrer Dem, Herre, jeg gjorde alt, hvad der stod i min Magt for at høre —“

„Men i Djævlens Navn, gaa dog videre, gamle Fæ!“ brølede han, aldeles ude af sig selv.

„De blev derinde en halv Times Tid, saa kom den fremmede Dame ud og vilde gaa. — Hvis Herren kan huske det, var det et voldsomt Tordenvejr netop paa den Tid, men da jeg gjorde den fremmede Dame opmærksom derpaa, svarede hun, at hendes Bogn holdt her lige i Nærheden.“

„Var det sandt?“

„Det véd jeg ikke — jeg stak Hovedet udenfor Gitterporten for at se efter hende, men Tordenen rullede og Lynene blændede mig, og saa blev jeg bange og løb ind igen.“

„De er altsaa baade tunghør, en Idiot og en Rujon“, sagde Durandeanu spottisk, men i en Tone, der

fik det til at løbe den gamle koldt ned ad Ryggen.

„Nu er De rent ubrugelig —“

„Na nej, Herre —“

„Videre!“

„Uvejret lagde sig, og Vejret blev igen smukt. Da Klokken var ni, hørte jeg Fruen komme ned; hun havde Overtøj paa, det vil sige, kun sit Overskjorte og sin sorte Hat.

„Marianne“, sagde hun, „jeg vil lidt ud og trække frisk Lust — jeg føler mig saa nervøs efter Tordenvejret, jeg maa have lidt Motion.“

„Var hun alene?“

„Nej, den lille var med hende — det undrede mig — —“

„Tænk, gjorde det virkelig!“

„Især fordi Vejene var helt opblødte — og det sagde jeg ogsaa til hende; men hun vilde ikke høre paa mig og skyndte sig bort.“

„Og De lod hende gaa!“ sagde Durandean og skar Tænder.

„Jeg kunde da ikke sætte mig imod det med Magt. Men da jeg var lidt ængstlig, skøndt jeg ikke anede, hvad der skulde foregaa, saa gik jeg efter hende, og hun saa mig ikke, fordi det var mørkt.“

„Saa hvad kan det nytte!“

„Vi tilbagelagde vel omtrent tre hundrede Alen paa den Maade, men hun gik saa hurtigt, at jeg havde Møje med at følge hende, skøndt hun havde Justine paa Armen, og da hun var kommen til den Tværvej, De véd nok, hvor — —“

„Saa! ja!“

„Saa drejede hun om til venstre og blev borte for mig. Jeg gav mig naturligvis straks til at løbe og kom tidsnok hen til Hjørnet til at opdage to Mennesker, der stod ved en Vogn, som havde Stade dér.“

„Jasaa — hvem var det?“

„Den ene var Fruen, hun havde endnu Justine paa Armen, den anden var en Herre —“

„Hvad var det for en Herre?“

„Jeg kendte ham ikke.“

„Rej for Pokker, men hvordan saa han ud?“

„Jeg kunde ikke rigtig se ham, fordi det var mørkt, og jeg turde ikke gaa nærmere hen, for at de ikke skulde opdage mig — men han syntes at være meget stor og stærkt bygget —“

„Hvor gammel var han?“

„Det var en ung Mand.“

„Mørk eller lys?“

„Det kan jeg ikke sige.“

„Havde han Skæg?“

„Jeg tror det, men det var meget kort.“

„Hørte De ikke hans Stemme?“

„Jo.“

„Vil De kunne genkende den?“

„Ja.“

„Videre!“

„Jeg hørte han sagde:

„Giv mig Barnet og sæt Dem op i Vognen.“

„Hun svarede ikke, eller i alt Fald saa sagte, at jeg ikke kunde høre det, rakte ham Justine, og tog Plads i Vognen, hvis Dør stod aaben. Saa snart

hun var kommen til Sæde, gav han hende Barnet igen, sprang selv op og lukkede Døren, og saa førte Bognen — Ruffen vidste formodentlig, hvor de skulde hen."

"Tror De, De kan kende den Ruff igen?"

"Nej, jeg saa kun paa Fruen og den Herre, der var med hende."

"Var der Nummer paa den Bogn?"

"Det tror jeg ikke, i alt Fald saa jeg intet."

"Hvilken Vej førte de?"

"Med ad den Vej, hvor Bognen holdt."

"Durandean blev staaende tabs et Øjeblik; nu, da hans første Opbrusning var forbi, lod dette Slag til at overvælde ham; hele hans Væge med rystedes af hurtige Gysninger.

Marianne blev staaende foran ham, bøjet og skælvende uden at vove at se op og læse sin Dom i hans Ansigt.

Pludselig rettede Durandean sig og lod Haanden glide over sin Pande.

"Tænd en Lampe", sagde han roligt og følg mig op i Fruens Værelse. Er alting deroppe i samme Tilstand, som da hun forlod det?"

"Ja."

"De har ikke rørt ved noget?"

"Nej, Herre."

"Ja nu skal vi se — skynd Dem!"

Et Øjeblik efter gik Durandean og Marianne, den sidste med en Lampe i Haanden, der kastede et skarpt Bys omkring sig, op i det Værelse, vi kender saa godt. Han saa sig opmærksomt omkring, men

der syntes ikke at være noget forandret deroppe. Derefter gik han hen til det lille Skrivebord ved Vinduet, hvorpaa der var Blækhus, Pen og Papir; han højede sig ned over det, greb et Brev og udbrød:

„Bedragerste! Hvorfor siger De mig ikke, at hun har skrevet til mig?“

„Jeg kan jo ikke læse, Herre, og Fruen har ikke sagt det, saa jeg vidste det ikke — —“

Uden at agte paa hendes Svar, gik han hen til Lampen, og med skælvende Haand sønderrev han Konvoluten, hvorpaa der stod:

„Hr. Jules Durandean.“

Andet Kapitel.

Kampen begynder.

Torend han gav sig til at læse Brevet, vendte han sig om mod det gamle Thynde, der saa paa ham med en Blanding af Skræk og Nysgærrighed, og befalede hende at gaa sin Vej.

„Gaa ned i Køkkenet og vent paa mig!“ sagde

han med en Bevægelse hen mod Døren, og understaa Dem ikke at røre Dem af Pletten, før jeg kommer!"

Marianne lod sig det ikke sige to Gange og forsvandt saa hurtig som mulig. Da Durandean var sikker paa, at hun var kommen helt ned, og at han var ene, begyndte han Læsningen af følgende Brev:

"Naar Du modtager dette Brev, er jeg allerede langt borte; prøv ikke paa at naa mig eller opspore, hvor jeg er, thi det vil være aldeles overflødigt.

"Jeg har lidt meget ved den falske, vanærende Stilling, Du har bragt mig i. Saa længe Proskriptionen stod ved Magt, saa længe der var Grund til at tro, at der var virkelig Fare for Haanden ved, at det blev bekendt, jeg var i Live, saa fandt jeg mig i at leve som din Maitresse; jeg troede virkelig, at din Fred og Lykke, fuldt saavel som min, ahang deraf.

"Men nu har Situationen forandret sig; der er ikke længer nogen Forsølgelse at befrygte, intet, der forhindrer Dig i at opfylde din Pligt, legitimere vor Forbindelse, fortælle Verden, at jeg er din Hustru — og dog gør Du det ikke efter alle de mange højtidelige Løfter, Du har givet mig.

"Hvor ensomt jeg end lever, saa kender jeg dog altid lidt til Livet; jeg er ikke længer noget Barn, som man skræmmer med alle Slags opdigtede Rædsler. Jeg har en Datter, som Du har anerkendt, og som maa kunne have Agtelse for sin Moder, og jeg skylder mit Navn og Mindet om de kære afdøde ikke

Det røde Kors.

at finde mig i en nedværdigende Stilling, som de aldrig vilde have tilladt, dersom de var blevene i Live.

"Jeg har ofret alt og glemt alt, saa længe jeg troede det var nødvendigt, uundgaaeligt; men nu føler jeg mig miskendt og foragtet, og jeg vilde ogsaa være foragtelig i mine egne Dje, vilde fortjene den offentlige Menings strænge Dom, dersom jeg forblev i den Stilling, hvori jeg befinder mig!

"Jeg har bestandig gaaet og ventet paa, at Du skulde ægte mig, i det mindste tale til mig derom, men Du forholder Dig stadig tavs paa dette Punkt. Det kan ikke blive saaledes ved — enten giver Du mig dit Navn, gør Forholdet imellem os til et lovligt Forhold, eller jeg bryder det, og Du faar mig aldrig mere at se.

"Jeg kan ikke vedblive at være Fru Flamand, en underholdt Kvinde, som Folk kalder mig — Vren og Pligten forbyder mig det. Dersom jeg ikke kan blive din Hustru, vil jeg leve alene for mit Barn; jeg vil arbejde og selv tjene mit Brød, om jeg ogsaa skal være fattig og ensom og ukendt af alle. Hellere det, end at leve i Skænsel!

"Det bliver Dig selv, der maa afgøre den Sag, og Du kan sige mig din Mening i et Brev, som Du efterlader hos Marianne — jeg skal nok sørge for at lade det hente. Men prøv ikke paa at nærme Dig mig, det lykkes Dig dog ikke, thi hvor haardt det end falder mig, vil jeg ikke se Dig igen, førend den Dag, da Du gør mig til din lovlige, ægteviede Hustru.

Isabella Marion."

Durandean foer hurtig gennem Brevet og læste det derpaa endnu en Gang, vejende hver Sætning, hvert Ord. Da det var fket, krammede han det sammen i Brede.

„Jeg kender Belias Stil“, sagde han halvhojt; „det er hende, der har dikteret det — det er hendes Udtryk og hendes Tanker! Alene dette „jeg skylder Mindet om de kære afdøde“ er saa god som den tydeligste Underskrift!“

Han gik et Par Gange op og ned i Stuen med højet Hoved og rynket Pande.

„Det er ikke daarligt udtænkt! Og Bevæggrunden er meget godt valgt — den skal holde min Mistanke borte om, at de to Søstre har truffet hinanden — jeg skal tro, at Isabella endnu bestandig ikke har nogen Anelse om Belias Eksistens, og at Belia aldeles ikke har noget at bestille med det afgørende Skridt, hun har gjort.“

„Hun fordrer Egteskab af mig — aa hvor det er snildt! Dersom jeg ikke i Forvejen havde opdaget Komplottet, vilde jeg sikkert være gaaet i denne Fælde og have trøstet mig med, at Isabella ikke vidste noget. Men heldigvis var jeg forud underrettet, saa al denne Snildhed er spildt, fuldstændig spildt!“

Han blev staaende tankesuld et Øjeblik.

„Naa saaledes“, vedblev han, „nu begynder alt saa Kampen — dette her er Krigserklæringen!“

Han slog haardt i Bordet.

„Ja ja, vil de have Krig, saa skal de saamænd ogsaa saa det! Jeg er beredt — det vil sige naar jeg blot vidste, hvad de vilde! Hvorfor skal Isabella

forsvinde? Hvad er egentlig Relias Maal? Mon hun vil nøjes med at stille mig fra sin Søster og saa tie, for at Skandalen ikke skal falde tilbage paa hende og hendes Barn og hendes „kære afdøde“?”

Han laa haanligt.

„Det er muligt — men —“

Et Øjeblik holdt han inde, og en Gysen gennemførte ham.

„Naar Isabella har fortalt hende, hvorledes jeg fandt hende og tog mig af hende, saa — — saa kan hun let have fattet Mistanke om — — det øvrige. — Ja, det er umuligt, at hun ikke har gjort det, jeg kender hende! Hendes „kære afdøde“ — for dem er hun i Stand til at gøre alt! Og saa denne tosfede Abric — han er der jo til enhver Tid og kan minde hende om deres Ed og puste til Ilden!“

Han knyttede Hænderne.

„Hvad skal jeg nu gøre? Det mindste Fjelsgreb, det mindste ubetænksomme Skridt, forværrer min Stilling — dersom min Rone ikke har i Sinde at gaa videre, end hun er gaaet; jeg angiver mig selv, hvis hun ikke skulde have Mistanke om det øvrige, eller hvis hendes Mistanke kun er svag og ubestemt. — Og hvor kan den egentlig være andet? Hun har jo ikke et eneste Bevis, der findes intet.“

Han tav atter og begyndte saa efter en lille Paase:

„Nu gaa rolig — lad os gaa frem i rigtig Orden. Jeg er hendes Mand og hendes Barns Fader, og omtrent i samme Forhold staar jeg til Isabella — ingen af dem kan altsaa optræde offens-

lig imod mig, uden tillige at gøre sig selv Skade; man angiver ikke sin Mand, sin Elsker, sin Søsters Mand, sin Søns eller Datters Fader — nej, man er altfor nøje knyttet til et saadant Menneſte, man ſtaar ham altfor nær.

„Ja, jeg har forſtaaet Situationen, det var et Meſterſtykke af en Kombination at gifte mig med den, hvis „kære afdøde“ jeg havde lovet at hævne, gøre Iſabella til min Maitreſſe og anerkende hendes Barn.

„Det var den eneſte Maade at afvende deres Miſtanke fra mig og til, hvis den en Gang ſkulde vækkes — thi man maa forudſe alt — at bringe dem til Tavſhed, gøre dem ude af Stand til at foretage noget imod mig. Det er ogſaa hidtil lykkedes mig med Belia — hun har jo en ſaa udpræget Ureſfølelſe.“

Han lo igen ſpotſk.

„Af Brevet her fremgaar det tydeligt, at hun vil ſtille mig fra Søſteren uden Opſigt og Skandale; hun vil dylſe Sagen ned. — Na hvor er hun klog, hun kan ſige ſig ſelv, at naar Iſabella begynder at tale om Egteſkab, ſaa maa jeg tie og lade hende fly.“

Han drog et lettet Suk.

„Jeg begynder igen at blive roligere. — Men hvem er det, der har bortført Iſabella? Formodentlig Abrie — hvem ſkulde ellers det ſtore, ſværlemmede Menneſte med det korte Skæg være, ſom Marianne taler om? Desuden er han jo den eneſte, Belia kan og tør betro ſig til —“

Han rynkede Panden.

„Saa er De nu altsaa tre om Hemmeligheden, og jeg er henvist paa deres Tavshed. De to Søstre er jeg ikke saa bange for, men han — — han har ikke saa megen Grund som de til at tie og passe paa sin Tunge — han kan sladre af Skole eller være uforsigtig eller ubehændig en Gang. — Ja uforsigtig har han jo allerede tidligere været i sine Breve til Zelia — det var dem, der varstøede mig og bragte mig til den Beslutning at gifte mig med den ældste af de to for at forhindre hende i at søge efter „Forræderen“, som de siger, og i at tænke paa, at det kunde være mig.

„Men han, han kan gætte Sandheden — han er en Mand, er opfyldt af politisk Videnskab — han er heftig og voldsom, og skøndt han gør Indtryk af en halvtæmmet Bjørn, kan det godt falde ham ind at slaa mig ned som en Hund — blot for at holde sin Ed, for at hævne sine Venner og sit Parti —“

Det løb ham koldt ned ad Ryggen, og hans Tænder klappede i Munden.

„Saa vilde han blive halskhugget — ja vist saa, men hvad kunde det nytte mig?“

Han snappede efter Vejret.

„Jeg maa virkelig stille mig af med ham, eller gøre ham uskadelig i alt Fald — det kan ikke nytte, jeg betænker mig. — Og fremfor alt maa jeg vide, om det er ham, der har bortført Isabella, og hvad han har gjort ved hende, hvor de har skjult hende. Jeg maa finde hende igen og tale med hende — hun har ingen Vilje, jeg kan saa hende til hvad det

skal være, naar jeg blot personlig er til Stede; jeg skal nok faa ud af hende, hvad hun skjuler, uden at hun derfor faar at vide, hvad det er, jeg frygter for. — Altsaa, Kampen er begyndt, og jeg maa sejre, men først maa jeg nøjagtig vide, hvad det egentlig er, der truer mig!"

Et Kvarter senere, da han havde udtænkt og ordnet sin Plan, gik han ned igen til gamle Marianne og sagde i en stræng Tone:

"De bliver her i Huset, som om intet var passeret, og svarer alle, hvem der spørger, at Deres Frue er rejst, men kommer igen. Hvis der kommer Breve til hende, tager De imod dem, og dersom her skulde komme nogen og spørge efter hende — det er for Næsten ikke sandsynligt — saa lægger De meget nøje Mærke til dem, forstaar De! — Jeg kommer herind hver Dag — og tag Dem i Agt, hvis det ikke altsammen er, som jeg har befalet!"

Tredje Kapitel.

Péchineux.

Da Durandean forlod Isabellas Hus, begav han sig direkte til Jærnbanen; i Paris satte han sig i en Droske for at føre til Rue de la Fontaine-du-But paa Montmartre. Her steg han ud, betalte Kuffen og ventede med at gaa videre, til denne var ude af Syne.

Klokken var omtrent elleve om Aftenen; paa den Tid er Kvarteret ganske øde, og Durandean behøvede ikke at være bange for at blive set eller møde nogen. Efter at have sendt et hurtigt Blik omkring sig, gik han ogsaa ganske ugenert videre, indtil han naaede Midten af Gaden og bankede paa et lille Hus, der laa imellem nogle høje Mure og ubebyggede Grunde.

Der blev ikke straks svaret paa hans Banken, som han maatte gentage et Par Gange, men pludselig spurgte en barsk Stemme ham, hvad han vilde, og hvem han var. En lille Klap var lydløst bleven skudt til Side i Døren, og det var dér, Stemmen kom fra.

Skøndt Durandean lod til at være vel bekendt med Huset, søer han uvilkaarlig sammen, men svarede saa:

„Na Herregud, det er mig — Durandean! Kan De ikke se! — Jeg véd heller ikke, hvordan De bærer Dem ad, men man kan aldrig høre Dem komme!“

„Vent lidt, saa skal jeg lukke op“, lød det derinde fra.

Man hørte den skrattende Lyd af Laasen og en Klirren af en Ræde, der faldt ned, og saa blev Døren aabnet, det vil sige kun affurat saa meget, at den smalle, spinkle Durandean kunde knibe sig igennem. Saa snart han var kommen indensfor, lukkede Døren atter, Laasen skrattede igen, og Stedets Behoer fæstnede den tykke Sikkerhedskæde.

Alt dette foregik i det dybeste Mørke.

„Lad mig saa Deres Haand, at jeg kan føre Dem“, sagde den grove Stemme.

Durandean rakte ham Haanden, og efter at have fulgt den lange, mørke Gang, hvis Vægge lugtede af Fugtighed, gik de to Mænd op ad en Trappe, hvis Trin var ganske ujævne og slidte.

Endelig blev der aabnet en Dør, og de kom ind i et lille Bærelse, der sparsomt oplystes af en Lampe, hvis Bæge øjensynlig ikke havde været klippet i flere Dage, og paa hvis Glas der var store, sorte Pletter; ikke desto mindre var det Lys, den kastede, næsten blændende i Forhold til det tætte Mørke derudenfor.

Bærelset var som sagt lille — man kunde overskue dets Bohave med et eneste Blik.

Det graa Tapet var laset og fedtet; henne i et Hjørne stod der en Feltseng med en tynd Madras, og et gammelt, brunligt uldent Tæppe uden Lagen; det hele saa ud, som om den, der sov dér, i Regelen fæstede sig paa Sengen uden at klæde sig af.

Seks Straasiøle, et firkantet Røddetræs Bord, Det røde Kors.

et gammelt Møbel af gulmalet Træ, der var en Mellemting af et Buffet og et Skab, samt en lille Kaffelovn med lange Rør udgjorde det øvrige Bohave.

Atmosfæren var tung og indelukket, mættet med Bibetobak og med Lugten af braset Fedt, Pølser med Løg og Kornbrændevin — den var som en Spisefæddel fra Beboerens sidste Maaltid.

Denne var selv en stærkt bygget Fyr mellem fyrre og halvtreds, uden Skæg og med det graanende, strittende Haar tæt afklippet. Han havde runde Øjne af ubestemmelig Farve, krum Næse, firkantet Hage, fyldige Læber, lav skraanende Pande, fremspringende Kindben, lange Lemmer og knudrede, behaarede Hænder.

Endvidere var han høj og holdt sig rank i den sorte, tilknappede Frakke; man saa ikke Spor af nogen Skjorte, derimod var den svære Threhals presset ind i et Halsbind. Han var kobberrød i Ansigtet, lod til at være af en herkulist Styrke, og for Resten robede hans hele Holdning og Maade at være paa Soldaten, der er vant til Uniformen og Kasernens Disciplin.

Med den ene Haand anviste han nu sin Gæst en Stol, medens han med den anden pegede paa sine store Fødder, der var blevne endnu mægtigere ved, at han havde taget et Par Giltstøvler over de lange Vandstøvler, idet han sagde:

„Det var derfor, De ikke kunde høre mig komme — naar der bliver banket paa, og jeg ikke véd, hvem det er, tager jeg altid disse paa for en Forsigtigheds

Skuld, for jeg tager ikke imod alle og enhver. —
Har De Brug for min Hjælp?"

"Ja."

"Lad mig da høre — jeg kan vel nok ryge mig
en Pipe imens?"

Og uden at afvente Tilladelsen, tog han en
vældig Pipe, der laa paa Bordet, stoppede den fuld
af Tobak, som han pressede ned med sin brede Tom-
melfinger, strøg en Svovlstik af for at tænde og be-
gyndte saa at ryge.

Durandean hostede lidt, men gjorde ingen Ind-
vendinger.

"Er De meget optaget for Djebliffet?" spurgte
han.

"Na ja saamænd. Jeg har min faste Bestilling
ved Politiet og saa for Resten nogle private Smaa-
forretninger."

"De arbejder altsaa stadig for egen Regning,
foruden hvad De har af offentlige Forretninger?"

"Ja det vil sige — naar det er, at der kommer
en solid Kunde og beder om min Hjælp, og jeg véd,
jeg kan stole paa, at han holder tæt, saa siger jeg
ikke gærne nej. Politiet er ikke saa farlig slot over-
for sine faste Agenter, saa naar man ikke havde lidt
Smaasforretninger i Baghaanden, kunde man jo al-
drig gøre sig lidt tilgode."

"De véd, jeg betaler godt."

"Ja jeg kan ikke sige andet. De Bar Gange, De
har benyttet mig, har De været meget skikkelig. —
Men De kan nok forstaa, det maa være en dyb
Hemmelighed, for faar mine overordnede at vide, at

jeg spionerer for Privatmænd, saa ser det galt ud for mig."

"Ja jeg trænger lige saa meget til Deres Tavs-
hed, som De trænger til min."

"Saa bliver vi nok enige. — Er det vanskeligt?
Vil det tage lang Tid?"

"Nej, ikke for Dem. Jeg kunde saa godt selv
have paataget mig det, dersom det ikke netop var
noget, som jeg personlig slet ikke maa blandes ind i;
ikke et Menneske maa ane, at det er mig, der staar
bag ved — det er netop det, som det hele afhæn-
ger af."

"Naa saaledes."

"Og hvad der saa end hænder bag efter, maa
det ikke kunne udledes, at det er mig, det udgaar
fra."

"Godt", svarede Opdagelsesbetjenten med et
Smil og en Blikken med Øjnene. "De véd, man
kan stole paa Péchigneux; naar jeg blot faar ordent-
lig betalt, saa er alting klaret, saa glemmer jeg al-
ting, hvad end Følgerne bliver. — Men lad os saa
saa det, hvad!"

"Ja ser De, det er en Dame, der er bleven
bortført, eller rettere talt, som er flygtet — jeg maa
vide med hvem, og hvor hun har skjult sig."

"Er det en Elsker, der har bortført hende?"

"Nej, han er ikke hendes Elsker — endnu, men
han kan maasse blive det", spottede Durandean; "for
Djebliffet er der ikke nogen Kærlighed med i
Spillet."

"Naar er hun bleven borte?"

„Igaar Aftes. Enkelthederne er følgende:

„Hun boede paa Versaillesvejen, lige udenfor Byen, Mr. . . . Jeg havde selv etableret hende dér, og hun boede ganske ene sammen med et gammelt Tyende, der er mig tro; hende har jeg udspurgt om alt muligt, saa jeg tror ikke en Gang det bliver nødvendigt, at De faar hende i Tale. Den Dame, der er flygtet, er kendt under Navnet Fru Flamand; hendes Fornavn er Isabella; hun er høj og slank — toogthve Aar gammel — med langagtige Træk, lyst Haar og sorte Øjne; i det hele taget er hun meget smuk. Hun var fort klædt, da hun gik hjemmefra, og havde en lille Pige ved Navn Justine med sig.“

„Hun maa da være let nok at kende. — Er Barnet mørkt eller lyst?“

„Lyst.“

„Og saa videre!“

„Kloffen ni begav hun sig hen til den Tværvej, der fører til * * ; den ligger vel et Par hundrede Alen fra hendes Bolig; dér holdt der en Vogn, og ved Siden af stod der en Herre og ventede paa hende, og saa satte de sig begge to op i Vognen og kørte bort i en Fart.“

„Véd De, hvem den Herre var?“

„Jeg tror jeg véd det, jeg er næsten overbevist derom; men han kender ogsaa mig, det er en Ven af mig, og vi maa derfor være meget forsigtige, for han maa ikke ane noget han maa ikke mærke, at der foretages det ringeste Skridt imod ham.“

„Ja ja. — Hvordan ser han ud?“

„Han blev bestreven mig som høj og stærlemmet

og temmelig ung, omkring de tredive; Haaret er mørkt og kruset, Stæget kort og bølget — det dækker vist kun Hagen og Kinderne. Af særlige Kendetegn — hvis det er den Mand, jeg mener — har han meget store Hænder, da han længe har haandteret Hammeren. Han gaar klædt som en Mand af de bedre Klasser, men han gør dog nærmest Indtryk af en Arbejder, der er i Færd med at forlade sin Stand og blive „Herre“, medens han bevarer Spor af sin Afstamning og sine tidligere Beskæftigelser.”

„Nu har jeg ham helt og holdent! Brillant Signalement!”

„Skal De ikke skrive det op?”

„Det behøves ikke; jeg gør det aldrig ved den Slags Affærer, for det er bedst, det ikke efterlader noget Spor, ikke sandt?”

„Jo det er vist.”

„Men det staar skrevet her.”

Béchigneux pegede paa sin Bænde.

„Ja det er det allerbedste.”

„Hvad hedder den Mand, De mistænker?”

„Albric; han er ansat hos K. . . .”

„Den store Broncesfabrikant?”

„Ja netop. Denne Albric bor i Rue St. Antoine, paa Hjørnet af Bastillep adsen, Nr. . . .”

„Er han gift?”

„Nej.”

„Velhavende eller fattig?”

„Han har tolv tusind Franks om Aaret.”

„Holder han Tjenestefolk?”

„Der kommer en Kone og gør i Stand om Morgen, men ellers har han ingen Betjening.“

„Tror De da ikke, han har stjult den Dame hos sig?“

„Det er jeg overbevist om, han ikke har; hans Lejlighed er altfor lille, og desuden besøger jeg ham af og til, saa det vilde være altfor usorgfagtigt af ham.“

„Og nu Vognen — var det en Herskabsvogn eller en Droste?“

„Sandsynligvis ingen af Delene, men jeg kan ikke sige det bestemt; det er meget rimeligt, at Vognen intet Numer havde.“

„Bød De noget om Rusken?“

„Ikke det ringeste.“

Péchinoux betænkte sig et Øjeblik og spurgte derpaa:

„Hvad er det altsaa, De egentlig vil vide Besked om?“

„For det første, om det virkelig er den omtalte Abrie, der har bortført den unge Dame, og dernæst — og det meget nøjagtigt — hvor hun er flygtet hen, hvilket Navn hun har paataget sig, hos hvem hun bor, og hvilket Liv hun fører; hvem hun taler med, hvem der besøger hende, hvad der bliver sagt om hende osv.“

Péchinoux svarede ikke.

„Tror De, De kan paatage Dem det?“ spurgte Durandau.

„Ja Gu' kan jeg saa.“

„Og tror De, det vil tage lang Tid?“

„Hm, det kommer an paa det — — jeg tror det ikke — — men det kræver visse smaa Udgifter, véd De nok — —“

„Her er fem hundrede Franks“, svarede Durandeau og rakte ham en Seddel; „De skal saa lige saa meget bag efter — er De saa fornøjet?“

Péchineux stak først Pengene til sig, og sagde saa:

„Jeg tænker, at jeg allerede i Overmorgen ved denne Tid kan give Dem Betsked.“

„Det var rart, for det haster. Hvis De holder Ord, hvis De i Overmorgen Aften véd alt det, jeg vil vide, lægger jeg to hundrede Franks til.“

„Jeg skal gøre, hvad jeg kan.“

„Og vil De huske det — jeg har aldrig nogensinde besøgt Dem eller talt til Dem om noget.“

„Nej det forstaar sig. Péchineux er en brav Mand, han siger aldrig, hvad der skal forties — ellers vilde han jo miste sine Indtægter. Naar han arbejder i Politipræfekturets Tjeneste, angav han gerne sin egen Fader eller sine Børn, hvis han havde nogle; naar han gør private Forretninger, saa tilhører han den, der betaler ham, med Hud og Haar.“

Durandeau rejste sig stiltiende.

„Altjaa paa Torsdag Aften Klokken elleve?“ spurgte han, da han næsten var kommen hen til Døren.

„Ja.“

Péchineux aabnede Døren, tog atter Durandeaus Haand for at føre ham ned ad Trappen og

gennem den mørke Gang; han tog Ræden af, stød Slaaen til Side, og et Sekund efter stød hans Kunde midt ude paa Gaden.

Fjerde Kapitel.

Durandean saar at vide, hvad han ønsker at vide.

Durandean mødte præcis til den fastsatte Tid. Denne Gang havde han ikke nødig at vente ude paa Gaden; saasnart han bankede, blev Døren aabnet, og den store Haand tog fat om hans og førte ham op i det samme lille Værelse, hvor han havde befundet sig to Dage tidligere.

„Hvad véd De saa?“ spurgte han hastigt, endnu inden han var kommen til Sæde.

„Sæt Dem først ned“, svarede Péchigneux med sin sædvanlige Ro, „og lad mig saa Lov til at tænde Tathma.“

Durandean saa forbavset paa ham og syntes ikke at forstaa ham.

„Det er min Bibe, jeg kalder saadan“, sagde Det røde Kors.

den anden som Svar paa hans tabse Spørgsmaal;
„jeg har opfaldt den efter en Pige, som jeg var væk
i derovre i Afrika.“

Da „Fathma“ var tændt og han havde taget et
Par Drag, satte han sig lige overfor sin Gæst.

„Naa, hvad har De saa for nyt?“ spurgte
denne igen.

„De har lovet mig to hundrede Franks mere,
dersom jeg i Aften fortæller Dem alt, hvad De vilde
vide.“

„Det er syv hundrede Franks, De har tilgode,
og de ligger her.“

„Op med dem!“

Durandean tog sin Lommebog frem og viste
ham tre Tophundredefranksfedler og en Hundredefranksfeddel.

„Det var ret, De har holdt Ord — det har
jeg ogsaa; nu skal De høre.

„Det første, der maatte gøres, var at opdage,
hvilken Kust og Bogn, der er bleven brugt. Jeg gik
hen i Nærheden af den omtalte Abrics Bopæl og
ventede til den gode Mand gik ud for rigtig at tage
ham og Kvarteret i Djesyn. Manden svarede fuld-
stændig til det Signalement, De havde givet, saa jeg
tvivlede ikke om, at det var ham.

„Saa tænkte jeg i mit stille Sind: Det Men-
neske holder ikke Bogn selv, og han har heller ikke
benyttet nogen almindelig Droske, for deres Rumre
er saa tydelige, de er altfor lette at kende igen; alt-
saa maa han have taget en Hyrefareth, en luffet
Kalesche rimeligvis.

„Nu kom det an paa, om han havde høret den i Paris eller Versailles. Men der var ikke megen Sandsynlighed for, at den skulde være fra Versailles, saadan en lille Provinsby, hvor man faar alting at vide, og hvor bemeldte lille Dame maa være godt kendt, eftersom hun bor dér.

„Dette har han rimeligvis nok tænkt paa, og naar han kommer fra Paris, er det jo ogsaa det simpleste at leje Vognen dér, især da han derved undgaar at tage med Banen og vise sig først paa Afgangstationen og saa paa Ankomststationen og saa i Versailles mennesketomme Gader.

„Da jeg var kommen til det Resultat, begyndte jeg at snuse omkring i Kvarteret, og det varede heller ikke længe, førend jeg opdagede en Vognmand i Nærheden af hans Bolig, lige ved Tøjhuset.

„Den Mand, De har mistænkt, forekommer mig af første Øjeblik at domme, at være en jævn, ligefrem Natur, der ikke forstaar sig paa List, og jeg tænkte ved mig selv: „Han har saamænd været dum nok til at gaa til den nærmeste“. Da jeg kommer hen til Remisen, ser jeg en Kust i Døren, som jeg kender.“

„Nej virkelig!“

„Ja det er der nu ikke noget mærkeligt i — paa Forretningens Vegne staar vi stadig i Forbindelse med Kustene; det er meget nyttige Medlemmer af Samfundet og gør Præfektoret store Tjenester. — Jeg vidste, at denne holdt meget af at drikke, og saa gaar jeg hen til ham og stikker ham paa Næven, og vi faar os en lille Sludder, og saa i Talens Bøb

inviterer jeg ham til at gaa hen og faa lidt at fugte Halsen med. Det gaar han ind paa, og det varer ikke længe, førend han faar Tungen paa Gled."

"Naa?"

"Ja tænk Dem, det var den rigtige, det var netop ham, der havde kørt Albric til Versailles for at hente den lille Jomfru og Barnet."

"Og hvor havde han kørt dem hen?"

"Glet og ret til Vincennesbanen. Deres Albric er just ikke synderlig dreven. Han bor ved Bastillepladsen, og dersfra tager han, og dér kommer han tilbage. Det er jo et rent Barn!"

"Men hvordan kom De saa paa Spor ved Jærnbanen?"

"Vincenneslinjen er ikke synderlig lang, saa jeg kunde godt have forhørt mig ved alle Stationerne; men det havde været for længe, for baade De og jeg havde jo Hastværk."

"Samen hvad gjorde De saa?"

"Jeg gik direkte til Stationsforstanderen, viste ham mit Politikort og sagde:

"Der er en gift Kone, der for to Dage siden har forladt sit Hjem tilligemed sit Barn og sin Elsker. Politipræfekturet antager, at hun er taget med Vincennesbanen, og nu skulde jeg spørge, om en af Assistenterne maaske husker at have solgt to Billetter paa den og den Dag og den og den Tid, til en Herre og en Dame med en lille Pige, der svarer til det og det Signalement."

"Men er De gal, Menneſte!" raabte Durandeau; "nu har De jo ødelagt det hele!"

„Hvorfor?“

„De gaar aabenlyst til Bærks, og blander det officielle Politi med ind i Sagen! De giver Dem tilfende, naar jeg udtrykkelig paalægger Dem den dybeste Tavshed og Forsigtighed — det er jo vanvittigt, ja, det er værre, det er Bedrageri.“

„Naa, naa, saa sagte! Man kan mærke, De ikke kender Péchigneux! De kan tro, jeg har ikke ødelagt noget.“

Durandeanu gik urolig op og ned i det lille, mørke Bærelse.

„Saa gaar vi videre“, vedblev Dypdagelsesbetjenten uden at komme ud af sin Ro. — En af Jærnbanebetjentene kom ind, og paa mit Spørgsmaal svarrede han:

„Jo, jeg lagde Mærke til en smuk, lys Dame med sorte Øjne, hun lod endog saa til at være meget bevæget. Der var en høj, bredskuldret ung Mand med hende og en lille Pige. Dersom jeg ikke tager fejl, var det til La Varenne-Saint-Hilaire, de tog Billet.“

„Men saa siger jeg:

„Hun var lys, den Dame — hende, jeg søger, maa snarere kaldes rødhaaret, men det gør mindre til Sagen. — Var hun høj?“

„Ja temmelig.“

„Min skal være af Middelfstørrelse. Og Herren, havde han stort Skæg?“

„Det tror jeg.“

„Efter Signalementet skal han kun have Anebelsbart. Men nu vil jeg i alt Fald følge Sporet.“

— Derefter tog jeg mig saa en Billet til La Varenne-Saint-Hilaire."

Durandean var bleven staaende og hørte paa ham med lidt mere Ro, medens han i sit stille Sind bandede alle disse omstændelige Beretninger, som i Grunden interesserede ham saare lidt, men som Béchigneux fortalte med megen Velbehag; det morede denne at vise sin Dygtighed og Opfindsomhed.

"Jeg maa da for Resten gøre Dem opmærksom paa, at jeg var fuldstændig forklædt; jeg havde forlorent Skæg og Baryt, og var klædt som en velstaaende Partikulier — min egen Moder kunde ikke have kendt mig, som jeg saa ud.

"I La Varenne-Saint-Hilaire rendte jeg omkring og saa paa Værelser og Huse, der var til Leje — og dem er der nok af, kan De stole paa. — Overalt gik jeg ind og snakkede med Folkene og fortalte, at jeg vilde leje en Lejlighed til min Kone, der var syg og skulle bo paa Landet.

"Ved saaledes at staa og snakke og hyde en lille Forfriskning til Gartnerkarle og Bønder, hvem jeg spurgte om Vej, fik jeg efterhaanden at vide alt, hvad der foregik paa Eguen, blandt andet, at der den foregaaende Dag var kommen en ung Herre og Dame med en lille Pige, og at hun havde lejet en møbleret Villa, som blev mig antydet; den laa paa den anden Side af Broen i Retning af Champigny. Herren havde først været der alene tre, fire Dage i Forvejen og lejet Villaen i hendes Navn og betalt et halvt Mars Leje forud; Navnet er naturligtvis forfærdt — — han havde sagt Moreau —"

„Moreau!“ gentog Durandean noget usikkert og med undertrykt Bredde, der ikke undgik den skarpsnede Pêchigneux.

„Ja — kender De det Navn?“

„Jeg? nej“, svarede Zeliass Mand ganske rolig, men ved sig selv sagde han:

„Det var det Navn, jeg tidligere lod Isabella kalde sig ved. Naar Abrie véd det, saa véd han ogsaa det øvrige — de har betroet ham det alt sammen!“

„Baade Damen og Barnet svarede til Signalementet — det maatte absolut være dem, det var jeg vis paa, og saa tog jeg bort igen med Jærnbanen —“

„Uden at indhente videre Oplysning!“

„Jeg siger, De kender kun daarligt til Pêchigneux! — Da jeg var kommen tilbage til Vincennes, fik jeg igen fat paa min Stationsforvalter.

„Det er et falsk Spor, Deres Betjent har ledet mig ind paa“, sagde jeg. „For Resten et mærkeligt Sammentræf — jeg saa den Dame, han mente; der er en vis Lighed, men det er ikke den rigtige. Nu har jeg spildt en hel Dag — men hvad, saa maa man søge ad en anden Kant.“

Pêchigneux gjorde en Bøse.

„Det bedste var“, tilføjede han derpaa, „at det virkelig var sandt — jeg havde faaet Ordre af Politiet til at opspore en gift Kone, der er løbet væk og har taget sit Barn med tilligemed en hel Del af Mandens Moneter, saa De ser, at skulde det blive opdaget, er det ingen Ulykke — er De saa glad? —

Nej, De kan være overbevist om, Pêchigneux spolerer ikke, hvad han faar fat paa."

"Ja ja, men —"

"Men Dagen efter, altsaa i Dag — tog jeg derud igen. Denne Gang var jeg forklædt som omrejsende Handlende og havde en Trææste med uægte Smykker med mig. Jeg var ikke til at kende igen, det kan De forlade Dem paa!"

"Ja jeg véd nok, De er flink til at skifte baade Ansigt, Figur og Stemme."

"I Dag tog jeg Billet til La Varenne-Saint-Maur i Stedet for til La Varenne-Saint-Hilaire; jeg stiger af og salbyder mine Varer overalt — De kan nok tænke, jeg ikke fik solgt noget — og saa gaar jeg videre til Gods og naar La Varenne-Saint-Hilaire, støvet og forpustet — det var jo saa udmærket naturligt.

"Jeg banker paa et Par Steder, og gaar saa over Broen og ringer paa Porten til Fru eller Frøken Moreaus Villa. Klokken var ni den Gang. Døren bliver aabnet af en gammel Bondedone — jeg viser hende mine Varer og beder om at saa Frøkenen i Tale — det er Smykker til billige Priser — jeg sælger dem paa Afbetaling, naar det er ordentlige Folk, jeg har at gøre med, osv. osv.

"Men det er spildt Ulejlighed altsammen, den gamle Tjenestepige har Ordre til ikke at lade nogen somhelst komme ind. Jeg bliver ved at trænge paa, jeg snakker og faar ogsaa hende til at snakke, og tilsidst lover jeg hende en lille Ring af Karneol, hvis jeg blot kan faa hendes Frøken i Tale. Det frister

hende, hun lader mig blive staaende ved Havedøren og gaar ind for at spørge, og saa benytter jeg Tiden til at se mig om."

"Naa, hvordan er der?"

"Det er en lille toetages Villa med en Altan; den ligger noget ensomt ved Bredden af Marne for Enden af en smal, aflang Have. Der er intet Hus i Nærheden, hvorfra man kan se derind, saa det er meget godt valgt, naar man ikke vil ses; ud til Bejen er der en Havemur med en Dør i, paa Siderne Hækker, og Baggrunden dannes af selve Huset.

"Medens jeg ventede paa, at Pigen skulde komme tilbage, fik jeg Dje paa Damen, der sad ved Altanvinduet paa første Sal og kiggede ned paa mig. Hun skjulte sig og troede ikke, jeg saa hende, men Pêchigneux ser alt, det er nu min Forretning, ikke sandt?"

"Signalementet passer, det er ikke til at tage fejl af — hun er blond med store sorte Øjne, høj, slank og smuk."

"Ja det maa jo være hende."

"Lidt efter kom Bondekonen tilbage med den Bescud, at Fruen ikke havde Brug for noget, saa det hjalp ikke at plage mer. Jeg sagde, hun skulde komme hen i det nærmeste Bærtshus, hvor jeg vilde hvile mig og slukke min Tørst, saa skulde jeg nok give hende Ringen for hendes Aljclighed, skøndt hun ikke havde udrettet noget.

"Et Kvarterstid efter kom hun virkelig; jeg giver hende Ringen — den var femogtyve Centimer værd — og faar hende til at fortælle om sit Herskab."

Det røde Kors.

„Naa, hvad sagde hun?“

„Hun selv gaar derhen om Morgenens Klokken otte med sine Indkøb og bliver derhenne og tager sig af Huset til Klokken elleve; saa gaar hun og kommer ikke igen før Klokken fem for at hjælpe med Middagsmaden. Den unge Dame bor der alene med sit Barn, for den høje Herre ligger der ikke — han kommer hver Dag henad Mørkningen og bliver der et Par Timers Tid, men saa tager han bort igen. Men Jolk har naturligvis allerede begyndt at tale om hende paa Egnen.“

„Er det alt, hvad De véd?“

„Er det maaske ikke nok?“

„Jo Gudbevares. Men sig mig, vakte De nu egentlig ikke Mistanke?“

„Nej paa ingen Maade; jeg fik endda solgt et Par Drenringe til tredive Sous til en Pige derude. — Er De saa fornøjet?“

„Fuldstændig; men sig mig nøjagtig, hvor Villaen ligger.“

„Omtrent en fem hundrede Skridt fra Broen — det er for Næsten ikke til at tage fejl af, for det er den eneste Villa paa den Side Broen.“

„Tak, det er godt — husk nu blot paa, De har aldrig set mig, De kender mig ikke, og De har aldrig hørt Tale om de Mennesker derude.“

„Nej det véd jeg — det er mit eget System.“

„Godt, saa stoler jeg paa Dem — Farvel og Tak.“

Femte Kapitel.

Flora og Zelia.

Man vil erindre, at Flora, inden hun forlod Zelia, havde lovet at vise hende Jules Durandean i Selskab med Morand den paafølgende Lørdag. Om Lørdag Morgen fik Zelia virkelig ogsaa et Brev uden Underskrift, som ikke indeholdt andet end følgende Ord:

„Kom!“

Den unge Kone vidste sikkert, hvad det betød, thi ikke saasnart var hendes Mand gaaet ud, forend hun skyndte sig at klæde sig paa og forlod sit Hjem.

Ligesom tidligere tog hun med Pariseromnibussen fra Fontenay-aux-Roses, steg af ved „De fire Beje“ og gik hen til den smalle Gade, vi kender, hvor den Pavillon laa, som Euxodie, General Felix Dieudonné Poncey's legitime, men noget letsindige Hustru, havde viet til sine Elskovsbeventhr.

Den lille Dør stod paa Klem, og da Zelia smuttede ind, kom hun til at staa Ansigt til Ansigt med Flora, der omhyggelig lukkede Døren efter hende.

„Jeg ser, De er præcis, Frue“, sagde hun, „og det er ogsaa det rigtigste, for der er ingen Tid at spille, naar De vil være i Bas-Meudon Kløften fire.“

De havde allerede begivet sig paa Vej til de lille Hæbhus; dér gik de op paa første Sal og ind

i det Bærelse, hvor Zelia havde overrasket Fru Pon-
ceh; men i Dag var hun ikke til Stede.

Zelia lod sig synke ned paa en Ottoman; hun
saa ud til at være i stærk Sindsbægelse. Flora
blev staaende foran hende.

"De gør altsaa stadig Fordring paa det Bevis,
jeg har lovet Dem?" spurgte hun.

"Ja", svarede Zelia.

"Ja tænk nu først rigtig over det — det er
Tid endnu."

"Jeg har tænkt over det; Omstændighederne er
altså alvorlige til at jeg kan betænke mig."

"Saa husker De Deres Løfte — at Morands
Person og Rygte skal være Dem helligt, og at De
øjeblikkelig glemmer hans Navn og hans Ansigt.

"Hør nu, Flora", sagde Zelia, "jeg tror, at
De er ærlig og oprigtig, jeg har Tillid til Dem, og
De kan ogsaa ganske rolig stole paa mig."

"Det er godt."

"De er altsaa rede?"

"Ja. Jeg har talt med Enken Jeanselme; hun
har lovet, naar vi vil give hende hundrede Franks,
at vise Dem ind i et lille Afslukke, der kun er adskilt
ved en tynd Brædbæg fra det Bærelse, hvor de to
Mænd i Reglen ligger sig inde. Det er et lille
Kammer, hvor hun opbevarer Dækketøj. Hun har
ogsaa lovet at bære et lille Gul i Bæggen, for at
De skal kunne se og høre alt, hvad der foregaar."

"Det var godt. Naar tager vi afsted?"

"De mener, naar De skal tage afsted, for jeg
kan ikke tage med — det gaar ikke an, at jeg bliver

set eller at jeg udsætter mig for at møde min Fader. — Og saa maa jeg ogsaa gøre Dem opmærksom paa, at Madam Jeanselme fordrer visse Forsigtighedsregler, som jeg ganske billigere, hun vil have, at De skal være klædt som Tjenestepige, og at det skal hedde sig, at hun har betalt Dem for at give hende en Haandskrækning. Det er nu ogsaa det bedste i alle Henseender — for det første kunde Hr. Durandeau og Hr. Morand tilfældigvis saa Dem at se, og De er jo selv bedst tjent med, at De ikke kender Dem ved første Øjekast, ikke sandt?"

Zelia svarede ikke, men en hæftig Gysen rystede hendes Begeme.

"Det er ogsaa nødvendigt, at Madam Jeanselmes Piger og Opbartere ikke lægger for meget Mærke til Dem. Naar De bliver vist ind i Vinnekammeret, faar De jo for Resten ikke meget at gøre med dem, og Bærtinden kan, hvis det skulde blive opdaget, sige, at De skulde hjælpe hende med at ordne og reparere Dækketøjet, og at hun ikke havde nogen Anelse om, at De lurede."

"Ja det er bedst saaledes."

"Madam Jeanselme véd hverken hvad De hedder eller hvem De er, og naar hun bare faar sine hundrede Franks, saa er hun tilfreds; kun maa De ikke vække Spor af Opsigt eller Skandale ved Deres Nærværelse, og de to „Herrer" maa ikke have nogen Anelse om den. — De er jo selv fuldt saa interesseret i det, som hun, saa jeg lovede paa Deres Begne, at det ikke skulde ske, og hun har vist heller ikke noget at befrygte i saa Henseende."

„Nej det kan De være rolig for.“

„Det er altsaa afgjort?“

„Ja; men hvorledes skal jeg blive forklædt?“

„Jo det er jo netop derfor, jeg har bedt Dem komme herind, for min Frue kommer ikke i Dag. Klæder har jeg sørget for, og alt det Budder og Sminke og Pomade her, staar til Deres Tjeneste. — De kan tro, jeg forstaar den Kunst at forandre et Ansigt, det har Fru Poncey lært mig.“

„Ja jeg er parat“, sagde Belia og rejste sig, men Flora rørte sig ikke af Pletten.

„Naar De saa har set og hørt, hvad De vil, saa —“

„Saa tager vi fat“, svarede Belia i en resolut Tone.

„De bifalder altsaa endnu min Plan?“

„Ja.“

Der blev en Pausse; de to Kvinder saa paa hinanden i synlig Bevægelse. Belia var den, der brød Tavsheden.

„Hør nu, Flora, jeg skylder at sige Dem hele Sandheden“, begyndte hun. „Dersom jeg var ene, dersom det kun var mig, det drejede sig om, saa vilde jeg ikke gaa ind paa det, De har foreslaaet — saa vilde jeg tage mig af Dage.“

„For Guds Skyld, Fru Durandean —“

„De kan nok forstaa, jeg ikke længer kan leve sammen med min Mand; naar jeg véd, det er ham, der har myrdet hele min Familje, og véd, at han har solgt sig til Politiet, saa vilde jeg være den mest foragtelige Skabning, dersom jeg vedblev at

være hans Hustru for Verdens Dine. Jeg kan hverken løbe fra ham eller offentlig lade mig separere fra ham, thi saa maatte jeg først aabenbare, hvem han egentlig er, og husk paa, jeg har en Søn og en Søster, som jeg vilde vanære derved; desuden vilde det jo heller ikke være tilstræffeligt — det vilde jo ikke være nogen Straf, og hans Døds vilde ikke blive hævnede.

„Det Løfte, jeg afslagde, inden jeg vidste, hvor uanselig og modhydelig en Pligt det var, jeg paatog mig — naar jeg nu tænker derpaa, bliver jeg næsten svimmel.

„Ja, dersom jeg kunde, saa vilde jeg straffe mig selv at slaa mig selv ihjel, fordi jeg ikke har holdt det Løfte; men jeg er ikke ene, og min Død vilde ikke være nogen som helst Løsning.

„Jeg kan ikke efterlade mit Barn til saadan en Fader, jeg kan ikke glemme Isabella, jeg kan ikke forlade mine Venner, som har Tillid til ham, og som han en Gang vil gøre ullykkelige og lægge Snaarer for, saa at de ender enten i Cayenne eller paa Skafottet. Altsaa, jeg kan ikke dø, førend jeg har straffet ham.“

„Det er ogsaa min Mening“, svarede Flora med ubentet Barme, „og det er derfor, jeg har foreslaaet Dem en Maade, hvorpaa vi kan redde alt og gøre hans Død saa naturlig og saa lidt vanærende som mulig.

„Naar Djebliffet er kommet, skal General Poncey give Bevis for sin Rones Utrofasthed — han skal komme her og overraske Elskeren, og saa er der ingen Tvivl

om, at han vil dræbe ham. Det vancerer ikke en Mand at blive dræbt under saadanne Omstændigheder, tværtimod, man beklager ham og interesserer sig for hans nærmeste. — Fru Poncey skal der som sagt ikke tilstøde noget ondt — jeg skal gøre alt for, at det ikke sker, jeg vil aldrig tillade det —"

"Nej jeg heller ikke", afbrød Zelia hende.

"Jeg skal nok blive her og passe paa, selv om jeg udsætter mig for Fare — for Næsten er der en anden Udgang, som jeg skal vise Dem bag efter. — Sit gode Navn vil Fru Poncey naturligtvis miste, men det bryder hun sig slet ikke om; hun er født til at være Kurtisane, og naar hun blot har Elskere, der underholder hende, og nok af Rigdom og Lüksus, saa at hun kan tilfredsstille alle sine Luner, saa er hun tilfreds. Hun er jo ung og smuk, saa der vil ikke komme til at mangle hende noget af alt dette, og jeg tror endogsaa, hun vil være glad ved at komme ud af Egteskabets Lænker."

"Zamen Generalen?" spurgte Zelia, der var bleven bleg, og hvis Dine brændte.

"Det har jeg jo sagt Dem, ham paatager jeg mig. Jeg har ogsaa afslagt en Ed til Paul Samirande og hans Moder, og den vil jeg holde — for Generalen er jo hverken min Fader eller min Moder."

"Nej min heller ikke — men han skal vide, hvorfor han bliver straffet —"

"Naturligtvis — De skal være til Stede, og vi to skal domme ham. Skulde hans Død blive lagt mig til Last, saa undskylder jeg mig med, at jeg vilde

forsvare min Frue, hvis Liv han truede, ligesom ogsaa Deres Mand."

"Jamen De styrter Dem dog i Ulykke derved, Flora!"

"Jeg har kun det Maal at leve for: Lad mig hæbne mig, som jeg selv vil, og ofre, hvad det koster; det er den eneste Maade, det kan gøres paa. Intet Menneſte aner, at vi har noget at gøre dermed. De bliver Enke efter en utro Egtefælle, det er det hele; Deres Søster er reddet, og Jules Durandeaus Børn behøver ikke at skamme sig over deres Fader, for som sagt, Verden vil snarere beklage end hadle ham."

"Ja", svarede Belia besluttet og dog med skælvende Stemme, "Deres Plan er den eneste gode, og jeg gaar ogsaa ind paa det — jeg lover Dem, Flora, jeg skal være stærk. Det er kun Dem, stakkels Varn, jeg beklager, det er Deres Skæbne, der ængster og bedrøber mig —"

"Det skal De slet ikke bryde Dem om, Frue — det, jeg har i Sinde at gøre med Generalen, det havde jeg dog gjort ogsaa uden Deres Hjælp — saa De har slet intet Ansvar, De skal kun vise Dem for at bebrejde ham, at han har udgødt Deres hele Familjes Blod."

Belia rettede sig med tindrende Øjne og dirrende Læber.

"Saa skal Retfærdigheden da endelig ske Tyldest!" udbrød hun med Kraft og i ophøjet Harm.

"Giv mig Deres Haand", sagde Flora blidt. "Vi er kun Kvinder begge to og vi er begge unge
Det røde Kors.

og svage, uden Hjælp eller Støtte eller Forsvar — den ene i en lav, ydmyg Stilling, den anden bunden af alle det højere Samfunds utallige Baand — og dog bliver de eneste skyldige fra den 4de December, der bliver straffede, straffede gennem os to svage Skabninger, af hvis Trusler Mændene ler -- Mændene! ja, de glemmer og tilgiver, fordi de bøjer sig for Magten og tilbeder den, selv naar den er blodig og æreløs."

"De er en stor og ædel Sjæl, Flora!" sagde Selia, idet hun trykkede hende til sit Bryst og kyskede hende paa Panden.

"Tak for de Ord, Frue", sagde den lille Kammerpige og gengældte hendes Kærtegn. "Nu véd den stakkels Flora i det mindste, at hun ikke har levet sit Liv hen uden at blive forstaaet og skattet, og det er hende nok. — Fra nu af er jeg Deres, kære Frue, hvad der saa end sker!"

"Og jeg er Dem evig taknemlig, fordi De hjælper mig at udføre mit vanskelige Hverv. Dem kan jeg takke, fordi jeg faar hævnnet de døde og reddet de levendes Vre! Hvad skulde jeg have gjort uden Deres Hjælp? Jeg havde naturligvis maattet bukke under for de utallige Hindringer!"

"Lad os nu tænke paa Handling", sagde Flora, der pludselig havde faaet sin Ro tilbage. "Altsaa først og fremmest Deres Forklædning."

Sjette Kapitel.

Forvandlingen.

Flora havde virkelig medbragt en hel Dragt, der passede til den Rolle, Zelia skulde spille i nogle Timer.

Det første, Fru Durandean havde at gøre, var naturligvis at tage sit eget Tøj af; den lille flinke Kammerpige hjalp hende dermed, og havde i den Hensigt trukket de sorte Handsker af; hendes Hænder var smaa og fine med spinkle, behændige Fingre.

„Vi maa allerførst forandre Deres Hudsfarve“, bemærkede Flora, idet hun med Velbehag betragtede Fru Durandean, der saa henrivende ud i sit Negligé. „Halsen og Skuldrene og Arme og Hænder maa vi gøre mere brunlige og Kinderne maa være rødere. Men det kan snart ske; dette Vand vil fuldstændig forvandle Dem.“

Medens hun talte, lod hun en jugtig Svamp glide hen over de Dele af Legemet, der vilde komme til Syne, og Huden fik straks et mørkere Skær.

„Samen hvordan skal jeg saa det af igen?“ spurgte Zelia.

„Det tager man af paa et Par Minuter med en Smule Cold-cream. De maa komme her tilbage, saa skal jeg nok sørge for det.“

Hun gik derefter over til at gøre Zelias Teint livligere og grovere; hun gjorde det hurtigt, med et Par Penselsstøg, og tillige saa godt, at man nok

kunde se, hun var vant til at besørge den Slags Forvandlinger.

Efter saa at have taget Zelia's Frisure ned og anbragt Haaret saa fladt som muligt paa hendes Hoved, gav hun hende en lysere Paryk paa, som fuldstændig forandrede Pandens Form, og gav saa med nogle Penselsstrøg den unge Kones smukke Ansigt et helt andet Præg end det sædvanlige.

Da Zelia havde faaet den Kjole paa, der var bestemt til hende, tilligemed et Tørklæde, en hvid Kappe og et Par store, uægte Ørenringe, kunde hun knapt kende sig selv i Spejlet og sølte sig sikker paa sit Infognito.

„De skal alligevel ikke stole altfor meget paa det“, sagde Flora og gik et Par Skridt tilbage som en Maler, der studerer Virkningen af sit Billede.

„De er godt nok forklædt til i forbigaaende at stusse et ligegyldigt Øje; men et øvet Blik som Morands eller Deres Mands — som oven i Købet kender Dem saa godt — vil ikke længe tage fejl af Dem, det kan De stole paa. Jeg har ikke kunnet forandre Udtrykket i Deres Øjne, og De selv kan hverken forandre Deres Stemme eller Manerer — der er desuden noget fint og aristokratisk over Deres hele Skikkelse, som snart vil forraade Dem.“

„De gør mig ganske bange.“

„Det er ikke min Mening, jeg vil blot paalægge Dem at være paa Deres Post. Man maa jo være forberedt paa alt, og hvis De, enten naar De kom eller gik, skulde møde en af de to, der ikke maa se Dem, saa kan De nok komme ubemærket forbi, da de

andre ingen Mistanke har, men det maa ske i en Gort, for ellers gaar det ikke.

„Om de ogsaa kun er kort Tid sammen med Tjenestefolkene, maa De gaa og tale saa lidt som mulig i deres Nærværelse. Men for Resten er det Madam Jeanselmes Hensigt straks at lukke Dem ind i det lille Kammer og lade Dem blive dér, til Hr. Durandeanu er gaaet. Derfra fører De saa i luffet Bogn lige her til Døren.“

„Hvad skal jeg sige, naar jeg kommer?“

„De siger til Madam Jeanselme, at De kommer fra Fru Solliéz — det er det Navn, vi er blevne enige om — og saa giver De hende en luffet Konvolut med hendes Adresse paa, som skal forestille at indeholde Ubefalinger fra denne Dame, medens den i Virkeligheden indeholder de hundrede Franks, vi har lovet hende.“

Med disse Ord tog Flora en meget simpel Konvolut, som hun havde købt til det samme Brug, og skrev Bærtindens Adresse fra Restaurationen i Bas-Meudon, idet hun af yderligere Forsigtighedshensyn fordrejede sin Skrift.

Belia foldede en Hundredefranksseddel sammen, lagde den i Konvoluten og puttede derpaa denne i Lommen.

„Saa, nu er det vist bedst, De tager afsted“, sagde saa Flora. „De plejer rigtignok først at mødes Klokken seks, men det kunde jo passere, at en af dem kom tidligere end sædvanlig, saa det er bedst, De er der Klokken fire eller halvfem. Paa den Maade faar De ogsaa Tid til at samle Dem lidt

først og placere Dem paa Deres Skjulested, saa at De ikke rører Dem eller gør Støj, naar de andre to først er komne ind i det tilstødende Værelse. — Det øvrige maa De selv sørge for. Farvel og til Lykke — lad mig se, De er forsigtig."

"De kan stole paa mig."

"Nu skal jeg vise Dem den anden Udgang — for den Vej maa De gaa, naar De kommer tilbage."

De gik ned i Haven, men i Stedet for at følge den Gang, der laa lige for dem, drejede de om Huset og fulgte en lille, bugtet Sti, der førte til en Dør, som Flora forsigtig aabnede. Denne Dør vendte ud til en blind Gade.

Vi ser altsaa, at det Sted, Durandean og Euxodie havde valgt til Scenen for deres Stævnemøder, svarede godt til sin Bestemmelse og frembød alle mulige Garantier for, at Sagen kunde forblive den dybeste Hemmelighed.

Denne Rest af den „galante“ Arkitektur fra Slutningen af det 18de Aarhundrede viste tydeligt, hvor godt vore Forfædre har forstaaet sig paa de Dele.

"Naar De kommer til Enden af Gyden, drejer De til venstre", hviskede Flora hastigt. „Paa et Kvarter kan De være udenfor Porten; dér tager De en Vogn, der fører Dem lige til Bas-Meudon, men De maa lade den holde saa langt fra Jeanselmes Restauration, at man ikke kan se den derfra. De maa lade Kufften vente paa Dem og senest være tilbage Klokken ni."

Flora lukkede Døren, og Zelia var ene.

Hun skyndte sig afsted, frygtelig generet af sin ny Dragt, og bildte sig ind, at alle Mennesker saa paa hende og kendte hende.

Heldigvis var den Vej, Flora havde anvist hende, temmelig øde, og hun kom tilsidst til det Resultat, at i Grunden skænkede de forbigaaende hende ikke mere Opmærksomhed, end de vilde vise enhver anden køn Pige eller Kone af Folket.

Da hun først var kommen udenfor Porten og havde sat sig op i en Droske, var hun atter fuldkommen rolig og tillidsfuld.

Klokken halvfem traadte hun ind i Restaurations Gaard.

Nu var det kritiske Øjeblik kommen. Hendes Hjærte bankede voldsomt, hendes Knæ rystede, og havde hun ikke haft det brunlige Skær og den røde Smink paa sit Ansigt, vilde hendes frygtelige Bleg-
hed i sig selv have været nok til at tiltrække sig Opmærksomhed og røbe den Angst og Uro, som hun gik i.

Hendes Blik søgte efter nogen, hvem hun kunde spørge om Madam Jeanselme, da hun i det samme i Døren ind til det store Køkken (hvis Binduer stod aabne, og hvorfra Støjen af Køkkentøj og Lugten af Mad trængte ud til hende), fik Øje paa en Kone med et rødt Ansigt, der paa en Gang saa baade snu og stræng ud; hendes Haar var graasprængt, og hun stod med opsmøgede Ermer og Hænderne i Siden.

Det var Bærtinden selv, Enkemadam Jeanselme,

en kraftig og rørig Kone, der førte sin Forretning, som en Officer sit Regiment, med den strengeste Disciplin.

„Naa, er De dér, min Pige“, sagde hun med en umærkelig Blinken til Belia, som hun straks gættede, hvem var. „De kommer fra Fru Solleiez, ikke sandt?“

„Jo; her er min Anbefaling.“

Madam Jeanselme tog imod Anvoluten, brød den, forsikrede sig med et hurtigt Blik om dens Indhold, og lod den forsvinde i Lommen med en Færdighed, der næsten var en Tassenspiller værdig.

„Det er godt“, sagde hun. „Hvad hedder De?“

„Charlotte.“

Belia tog det første Navn, der kom hende paa Læberne.

„Jeg ventede Dem egentlig først i Morgen, Tordag; saa har vi altid travlt til om Søndagen, og saa kan jeg bruge saa megen Hjælp i Røkkenet, jeg kan saa. Men naar De nu en Gang er her, saa skal jeg nok saa Anvendelse for Dem. De kan vel sy og stoppe, ikke sandt?“

„Jo.“

„Det var godt, saa sætter vi Dem ind til det gamle Dækketøj i Dag — der er noget at reparere, kan De tro. Om Søndagen kniber det altid med Duge, og om Aftenen, naar de har faaet sig en lille en paa Lampen allesammen, maatte jeg da være gal, om jeg gav dem mit gode Dækketøj, for de slaar det jo helt i Stykker. Det er s'gu heller ikke det, de

kommer efter — naar de faar deres Snapse, og Maden for Resten er god, saa har de ikke noget at skulle have sagt."

"Nej det er sandt."

"Saa kom saa."

Belia fulgte med den imponerende, blussende Matrone, der skraaede over Gaarden hen til Sidebygningen, hvor de gik op paa første Sal. Der fulgte de en lang Korridor, som fik sit Lys fra Dorene til en Række særskilte Kabinetter, og ved Enden af hvilken de stansede foran et Par Trin, der førte op til en lille lav Dør.

Her tog Madam Jeanselme en Nøgle op af Lommen og stak den i Laasen, hvorpaa de kom ind i et lille, daarlig oplyst Værelse med svagt skraanende Tag, hvis Vægge var beslaaet med umalede Træhylder, paa hvilke man saa hele Stabler af Vin, ned, Servietter, Duge og Biskestykker — altsammen blændende hvidt, men tyndslidt og hullet.

Der var ikke noget som helst Bohave derinde med Undtagelse af en høj Skammel, hvorpaa man kunde sætte sig, men som egentlig benyttedes til at stige op paa, naar man skulde naa de øverste Hylde.

"Se her er det", sagde Enken i en hvissende Tone; "her er et Kabinet ved Siden af, og der er kun en tynd Bræddewæg imellem."

Hun viste med Hovedet hen paa Væggen til venstre og pegede med Fingeren hen paa et ganske bestemt Punkt; det var formodentlig dér, hun havde boret Hul med Bridtboren, men den gode Madam

Jeanfelme var altfor forsigtig til at give direkte Underretning.

„Nu gaar jeg“, sagde hun; „jeg lukker Dem ikke inde, for hvis De faar Lyst til at gaa, men De kan bare styde den indvendige Slaa for.“

Hun gjorde et Par Skridt for at gaa ud, men vendte sig saa om og tilføjede:

„Men fremfor alt ingen Spektakel — ellers bliver jeg vred.“

„De kan stole paa mig.“

Saa snart Belia var ene, skyndte hun sig hen til Døren og stød Slaaen for. Den forekom hende rigtignok ikke meget solid, men der vilde næppe nogen tænke paa at komme derind, og desuden vilde Madame Jeanfelme nok selv passe paa.

Hun gik derfor tilbage til Bæggen igen, og efter at have besøgt den lidt, fandt hun den omtalte lille Abning. Hun satte Djæt til, men kunde kun se en meget ringe Del af det tilstødende Værelse; kun Bordet, ved hvilket de to Mænd skulde sidde og spise, stod tydeligt for hende.

Dette var jo imidlertid nok; under Maaltidet vilde hun kunne se dem, og ikke et Ord af deres Samtale vilde undgaa hende.

Syvende Kapitel.

Følgen af at staa paa Lur.

Med militær Nøjagtighed indsendt Jules Durandean sig paa Slaget seks i det sædvanlige Bærelse tilligemed en Mand paa et halvt hundrede Aar, der ikke er os aldeles ubekendt.

Det var den lille, temmelig svære Mand med det aftegraa, skæglose Ansigt, og hvis Dine skjultes bag et Par store, mørke Briller, som Zelia havde set eller egentlig kun skimtet den Dag, Miss Black førte hende ind i Enten Jeanfelses Gaard, og som staaende udenfor et Lysthus med Hænderne paa Ryggen, havde betragtet hende saa opmærksomt.

Maden var allerede anrettet og stod og ventede paa de to Gæster. Fadene var stillede paa et Slags Barmebækken, og paa et lille Bord ved Siden af fandtes Desserten og en Stabel rene Servietter, saa at de to Herrer fuldstændig kunde undvære en Tjeners eller Opbarters Hjælp.

Det var den selvsamme lille Tjenestepige, som havde talt med Zelia første Gang, mens Hesten blev vandet, der viste Herrerne ind i Bærelset og spurgte dem, om der var noget, de ønskede.

„Nej, min Ven“, svarede Durandean, „for Djeblikket er der intet; naar der er noget, vi vil, skal vi nok ringe. De maa blot passe paa, at vi ikke bliver forstyrrede.“

Med disse Ord stak Zelias Mand Pigen et

Pengestykke i Haanden og kyskede hende paa Halsen, hvorpaa hun trak sig tilbage med en tilfreds Mine, som om hun var vant til en saadan Behandlingsmaade.

Da de to Herrer var blevne alene, hang de deres Hatte op paa nogle Knager paa Væggen og tog Plads ved Bordet lige overfor hinanden.

„Se saa, nu har vi det for os selv“, begyndte Durandean, „nu kan vi tale med hinanden.“

„Har De noget nyt at meddele mig?“ spurgte Hr. Morand langsomt, medens han betragtede den anden over sine Brillen.

„Jeg — nej. De har jo faaet min sidste Rapport, hvorfor spørger De saa og hvorfor ser De saadan paa mig?“

„Fordi De ser saa bekymret og tankefuld og anstrængt ud.“

„Nej De tager virkelig fejl“, svarede Durandean og gøs umærkeligt. „Hvad skulde der være i Vejen? Jeg maa snarere spørge Dem, om De ikke har noget at meddele mig.“

Medens Morand talte og iagttog sin Bedfager, satte han sin Suppe hurtig til Dibs, som om han var besluttet paa ikke at spille sin Tid og vise, at han var Mand for at paatage sig flere Beskæftigelser paa én Gang. Førend han svarede Durandean paa hans Spørgsmaal, skænkede han sig et Glas Vin og tømte det langsomt.

Durandean forsøgte at eftergøre hans Ro, men det kostede ham en Del Anstrængelse, og denne Anstrængelse undgik ikke den andens skarpe Tagttagelse.

„Hvad er det dog for en fortvibte Idé, De har haft at laane Deres Kone Miss Blach?“ brød Opdagelsesbetjenten pludselig løs.

Durandeanu foer sammen og blegnede.

„Hvad — — hvad mener De med det?“ stammede han usikkert.

„Jeg mener at jeg, da vi for fjorten Dage siden skulde mødes her, og jeg tilfældigvis var kommen lidt for tidlig, blev overrasket ved at se Deres Frue komme ridende ind i Gaarden paa Miss Blach.“

„Guds Død“, udbrød Durandeanu og slog med den knyttede Haand i Bordet, „hvorfor har De ikke sagt mig det?“

„Na af forskellige Grunde — blandt andet, fordi jeg ikke havde nogen Anelse om, hvad hun vilde her, og om De vidste det eller ikke —“

„Det kunde De have faaet at vide, naar De havde spurgt mig“, svarede Jules Durandeanu med en Stemme, der skælvede af Angst og Bredde.

„Nej jeg forhørte mig selv, og saa fik jeg at vide, at det var Hesten, der havde ført hende hertil uden hendes Vilje og uden Deres Vidende. — Jeg omtaler det i Dag kun for at advare Dem og raade Dem til at være lidt forsigtig med Deres Hest.“

„Behøves ikke — den er død.“

„Det var det bedste, der kunde passere.“

„Hvorfor det?“

„Fordi den ogsaa kunde gaa andre Steder hen paa egen Haand.“

„Hvor mener De?“

„Na til „De fire Beje“ for Eksempel.“

„Hvem har sagt Dem det?“ spurgte Durandean forbavset og rejste sig.

„Eller til Versailles!“

„Men er De da alvidende!“

„Ja, det hører med til min Bestilling“, svarede Morand og lo ondskabsfuldt.

„De spionerer altsaa?“

„Jeg eller andre, det bliver jo lige meget. De kan nok tænke, man holder Øje med en Mand, der viser Politiet saa mange Tjenester, og at man interesserer sig for alt, hvad der interesserer ham.“

Durandean lod sig igen falde ned paa Stolen.

„Hvorfor har jeg ogsaa indladt mig paa noget saa lavt og smudsig!“ mumlede han for sig selv.

„Hvorfor? Det skal jeg saamænd sige Dem — det var Deres Lyst til Penge og Deres Uergærrighed, der gjorde det, og det var fremfor alt Deres Udskejelser. De var fattig, De brugte mange Penge til Deres Fornøjelser, og dog vilde De hurtigt blive til noget. Saa gav De Dem til at spille, men tabte naturligvis, og da De saa var helt forpint af Gæld, lavede De falske Rort og begyndte at bedrage i Spil.“

„De var lige ved at blive greben, men saa foreslog man at redde Dem paa visse Betingelser, og dem gik De ind paa — det er den samme Historie med alle dem, der staar i vor Tjeneste.“

„I Grunden har De jo heller ikke noget at beklage Dem over — De bliver anset for en respektabel Mand, De lever godt og ved Hjælp af Penge,

som visse Folk har forshnet Dem med, er De bleven Redaktør for et af Hovedstadens bedste Blade. Der-
som De ikke er tilfreds, saa udviser De virkelig den
førtefte Utafnemmelighed."

Der blev et Øjeblik's Pause; Hr. Morand ved-
blev at spise hurtigt og drikke tæt, medens Duran-
deau saa godt som intet rørte.

"Min Kone har altsaa været her?" spurgte han
dumpt. "Havde hun fattet Mistanke maaske?"

"Nej ikke endnu, men det kan lige saa godt ske
i Dag som i Morgen, og det er derfor, jeg advarer
Dem."

"Hvorfor tror De det egentlig?"

"Na af mange forskellige Grunde, som i sig
selv ikke har meget at sige — men De véd nok, jeg
har en vis Sporesans. Vær paa Deres Post, siger
jeg Dem, for bliver De opdaget, er De kasseret med
det samme!"

"Ja desværre; jeg véd det — det bliver baade
Skam og Fattigdom paa samme Tid! — Men det
maa ikke ske!"

"Jeg kan godt forstaa, De helst er fri."

"Hun véd heller ingen Ting!" forsikrede han i
en Tone, der trods hans Anstrængelser ikke lod
overbevisende.

"Det haaber jeg heller ikke."

"Og selv om hun havde Mistanke, saa vilde
hun ikke sige noget."

"Hm!" sagde Morand med en tvivlende Hoved-
rysten, og tømte derpaa et nyt Glas. — "Mo'er
Jeanseime forvæner os virkelig", begyndte han

atter ganske rolig, „den Vin er ligefrem glimrende.“

„Sag forsikrer Dem, hun vilde ikke sige noget“, gentog Durandean. „Sag har forudset alt muligt og for længe siden taget mine Forholdsregler. Sag har giftet mig med hende med det bestemte Maal for Øje; hun bærer mit Navn, hun har en Søn med mig, og jeg kender hendes udviklede Vessjølse. Sag har ogsaa taget hendes Søster til Maitresse og anerkendt dennes Datter Justine, kun for det Tilfælde, at Sandheden skulde komme en af dem for Øre; man styrter ikke en Mand i Fordærv, der er knyttet saa nær til en og paa saa mange forskellige Maader —“

„Nej det vilde nægtelig være det samme som at spytte op i Vejret, det indrømmer jeg, men —“

„Hun vilde hellere dø, end kaste saa meget som en Skygge af Blet paa Navnet Marion, som hun er saa stolt af. De kan tro, jeg kender hende, og jeg har baaret mig klogt ad.“

Durandean talte i en usikker Tone og med tørre Læber; det var ham umuligt at skjule sin Angst og Uro.

„Ja jeg indrømmer, at det hele er overordentlig klogt og betænksomt ordnet, men ikke desto mindre vilde det være heldigere, om hun ikke anede noget“, bemærkede Morand med sin sædvanlige Flegma.

„Naturligvis.“

„Og hvad mener De, om hun fik at vide, hvil-

fen Rolle De har spillet ved Myrderiet i „Det røde Kors?“

„Jamen det kan hun umuligt faa at vide, der er jo ingen andre, der véd det, end De; hvem skulde fortælle hende det?“ spurgte Durandea med dæmpet Stemme, idet han uvilkaarlig saa sig omkring.

„Ja hvor kan man vide det? — De husker jo nok hendes og Abrics højtidelige Ed — maaske angiver de Dem ikke, men derfor kan de meget godt skaffe Dem af Bejen.“

Sveden sprang frem paa Durandea's Pande, og man hørte Tænderne klapre i Munden paa ham.

„Hvorfor siger De egentlig det?“ spurgte han. „Skal det være en Trusel?“

„Nej Gudbevares, det er blot saadan en Bemærkning ganske i Almindelighed“, svarede Morand koldblodig uden at se paa den, han talte til.

Men hans rolige Tone var dog ikke i Stand til at berolige Zeltas Mand, og i sit stille Sind tænkte han:

„Han har sine Grunde til at sige dette — der er noget bestemt, han vil.“

Der blev atter et Øjeblik's Pause, hvori Morand skrællede en stor Bære med en Renders og Gourmands Omhu og Betænkksomhed. Derpaa skar han den midt over og spiste den ene Halvdel med en beundrende Hovedrysten.

„Ganske mageløs fastig — fortrinlig!“ udbrød han den ene Gang efter den anden. „Skal De slet ikke have noget?“

„Nej, jeg er ikke sulten.“

Det røde Kors.

„Det er virkelig fedeligt. — A propos, Deres Rapporter bliver fundne temmelig betydningsløse den sidste Tid.“

„Jeg melder, hvad jeg véd.“

„Tavist saa — — men der er et Menneske ved Deres Blad, som er højst generende.“

„Saa! Hvem da?“

„Han hedder Alain Raymond.“

„Jamen Herregud, naar mit Blad er et Oppositionsblad — — dersom jeg ikke lader, som jeg hører til Partiet, kan jeg jo slet ikke være Dem til nogen Nytte — — det maa se ud, som jeg spiller aabent Spil —“

„Ja Gudbevares, men det maa ikke gøre mere Skade paa den ene Maade end det gør Gavn paa den anden.“

Durandean lyttede spændt, thi han indsaa, at Morand nu nærmede sig det egentlige Maal.

„Hvad vil De da have, jeg skal gøre?“

„Jeg véd saamænd ikke.“

„Brydes med ham? Forhindre ham i at skrive i mit Blad? Er det det, at man forlanger?“

„Hvad skulde det hjælpe!“ sagde Morand og gjorde en foragtelig Bevægelse, „saa skriver han bare et andet Sted. Det er et farligt Menneske, farligt baade ved sin Begavelse og ved sin Karakterstyrke. — Og nu ligesaadan denne Abrie, der gaar og gør Propaganda paa Bærkstederne og igen begynder i knyttede Forbindelser med Forstadens Arbejdere!“

„Det har jeg jo underrettet Dem om.“

„Ja det er virkelig ikke nok.“

„De mener, de skulde gøres ufladelige, skaffes af Bejen begge to.“

„Jeg har ikke Ordre til at paalægge Dem det.“

„Men De vilde gerne have, jeg skulde paatage mig det.“

„Det bliver Deres egen Sag. — Det er klart, at Regeringen vilde være glad over at blive befriet for to farlige Tjender, men den kan ikke kompromittere sig ved at blande sig i saadanne Sager. — Naturligvis vilde den vise sig taknemmelig overfor den Mand, der gjorde den en saadan Tjeneste.“

„Hvad mener De med det?“

„Jeg har i Morges ved et rent Tilfælde faaet at vide, at der er bleven en Rest paa en Snes tusind Franks tilbage af det sidste Mars hemmelige Fonds.“

„Og De tror, at Regeringen vilde ofre saa meget?“ spurgte hastigt Durandean, hvis Dine spillede af Begærlighed.“

„Paa en dygtig og behændig Mand, der ikke lod sig gribe og ikke kompromitterede nogen — ja det tror jeg. — Min Ubefaling er vistnok tilstrækkelig. Men husk paa, det er noget, jeg selv har fundet paa — det er først faldet mig ind her ved Desferten.“

„De skal altsaa begge to — — fuldstændig forsvinde?“ sagde Durandean i en dump Tone, der saa at sige fuldbendte hans Tanke og gav ham noget mørkt og uhyggeligt.

Han forstod godt, hvad det var, man ventede og

fordrede af ham, og han indsaar, at han kunde handle for sig selv personlig, medens det saa ud, som han handlede i deres Interesse, der betalte ham.

„Men det er jo Deres Venner“, bemærkede Morand.

„Na Venner — ligesom jeg havde Venner!“ svarede han vredt. „De skal faa at se, hvor lidt der skal afholde mig! — Jeg hader dem begge to, og jeg har dem begge i min Magt, især den farligste — denne fordømte Alain Raymond!“ tilføjede han en truende Tone.

Morand vilde til at svare, men i Stedet derfor rejste han sig pludselig op, medens Durandau blevsiddende med aaben Mund, som om han var bleven overrasket af noget ganske uventet.

Begge var de blevene blege.

„Hørte De det?“ spurgte Dydagelsesbetjentens næsten hvissende.

„Ja“, svarede den anden paa samme Maade.

„Det var en Stønnen, ikke? Og saa en Lyd som om et Legeme faldt tungt til Jorden?“

„Jo, jo — derinde!“

Og med stælvende Haand pegede Zettas Mann paa den tynde Bæg mellem Kabinettet og Vindeskammeret.

Jules Durandau, der var bleven kridhvild, aabnede Døren og løb ud paa Gangen, fulgt af Morand, hvis Dine lyste med en egen Glans bag de mørke Brillen.

Derude blev Durandau raadvild staaende og vidste ikke, til hvilken Side han skulde gaa, men søj

skubbede Morand ham bort, og sagde, idet han skyndte sig hen til de tre Trin, der førte op til Zeliass Tilflugtssted:

„Det er her!“

Ottende Kapitel.

De blodige Begivenheder forberedes.

Durandean ilede efter Hr. Morand og vilde til at rive Døren op med Magt; men den anden holdt ham tilbage med kraftig Haand og sagde:

„Nej lad mig! For Guds Skyld gør ingen Støj!“

Efter at have kastet et Blik omkring sig for at forvisse sig om, at der ikke var nogen ude i Gangen, forsøgte han ganske sagte at aabne Døren. Klinken løftedes i Bejret, men Døren gjorde Modstand, og da Opdagelsesbetjenten mærkede det, hvistede han til sin ledsager:

„Der er en Slaa for indvendig, men jeg kan ikke høre en Lyd derinde.“

„Hvad skal vi gøre?“

„Du vent nu lidt.“

Langsomt og forsigtigt trykkede han Døren til den ene Side, saaledes at det lykkedes ham at frembringe en lille Ridse mellem denne og Dørfarmen; denne Ridse var affurat stor nok til, at han kunde kaste et Blik ind i Kammeret, og aldrig saasnart var det sket, førend han rettede sig og sagde til Durandean:

„Gaa ind i Bærelset og hent en Kniv med et stort, stærkt Blad.“

Durandean adlød uden at gøre noget Spørgsmaal, og kom straks tilbage med det forlangte. Hans Ledfager havde imidlertid staaet med Øret trykket fast imod Døren.

Vi maa erindre, at dette foregik paa en Torsdag, den Dag i Ugen, hvor der næsten ingen Gæster fandtes i Madame Jeannelmes Restauration og fremfor alt ikke i denne noget affides liggende Del af Etablissementet; paa denne lagdes der næsten kun Beslag om Søndagen, naar Pariserne oversvømmes med Gæster i Bævertshusene i Bas-Meudon og Hovedstadens øvrige Omegn. De to Spioner behøvede saaledes ikke at frygte for at blive overraskede eller afbrudte.

„Her er Kniven“, sagde Durandean, hvis Haand og Stemme rystede. „Hvad vil De nu?“

„Stille! Det skal De straks faa at se.“

Han stak Kniven ind i den lille Abning og lod den glide op efter, indtil den traf paa Modstand. Saa gav han den et kraftigt Tryk; Bladet bøjed sig, det saa ud, som det vilde brække, men det blev saasen, der kom til at give efter. Man hørte en

Ruagen og Lyden af noget Metal, der faldt til Jorden, og saa gik Døren op paa vid Gab.

De to Mænd ilede ind i Kammeret. Næppe var de komne indenfor, førend Morand omhyggelig lukkede Døren efter sig, for at det ikke skulde blive opdaget, hvad der var foregaaet, dersom tilfældigvis en Opvarter eller en Pige skulde komme forbi ude i Gangen.

Paa Gulvet foran dem laa der en livløs Kvindestikkelse.

„Det er vist en af Pigerne her fra“, sagde Durandean nogenlunde beroliget. „Hun er bevimlet.“

„Ja det saa jeg godt gennem Sprækken“, svarede Morand, „ellers skulde jeg nok have vogtet mig for at sprænge Døren. Men hør, tag Laasen op og ogsaa de Skruer, den sad fast med — det var et sandt Held, at Træet var raaddent! Vi maa sætte den i igen, inden vi gaar.“

Medens Durandean bukkede sig ned, gik Morand hen til den bevimede for at betragte hende nærmere. Bludselig undslap der ham et Udraab, og han bøjede sig ned over hende.

„Hvad er der?“ spurgte Durandean og kom derhen.

„Se en Gang paa hende her.“

„Ja — det er en Tjenestepige.“

„Kender De hende ikke?“

„Nej, jeg har aldrig set hende.“

Morand bukkede sig helt ned og rev den Paryk

til Side, hvormed Flora havde bedækket den unge
Kones Haar.

„Belia!“ stammede hendes Mand og veg for-
skrækket tilbage.

„Ja netop“, svarede den anden.

„Hun her — og i den Dragt! Hvad skal des-
bethyde?“

„Na jeg synes, det er ganske ligesom. Hun
har haft Mistanke — det har jeg nu tænkt min-
lige fra den Dag, jeg saa hende her paa Deres for-
dømte Miss Black. Hun vilde have Visshed, og saa
er hun bleven enig med Madam Jeanselme om at
lukke sig inde her. Her har hun staaet og lyttet, og
da hun saa pludselig har faaet den nøgne Sandhed
at vide, er hun besvimet af Sindsbevægelse.“

„Tror De — — tror De virkelig, hun ved det
hele?“

Durandean var affskyelig at se til i dette Øj-
blik. Skrækken og Breden havde fuldstændig fordrejet
hans Ansigt.

„Og sandsynligvis har hun ogsaa kunnet se at
— det kan blive slemt for mig.“

Medens han talte, nærmede han sig Skille-
væggen og undersøgte den omhyggelig.

„Der er det!“ udbroød han endelig, „der er
boret et Hul med et Bridtbor — kom skal De
selv se!“

Durandean nærmede sig vakkende, og blev straks
overbevist om, at der virkelig fandtes et Hul, og
man gennem det tydelig kunde se det dækkede Bor-
og følgerig ogsaa de Personer, der sad ved det.

"Jeg er fortabt!" hvisttede han.

"Og min Stilling er ødelagt!" sagde Morand med et Udtryk af tilbageholdt Bredde. "Gid ogsaa Fanden havde alle disse nysgærrige Fruentimmer!" mumlede han for sig selv, idet han mindedes en lignende Scene, der for mange Aar siden var foregaaet i hans eget Hjem.

"Jeg sværger Dem til, hun skal ikke forraade os!" hvædede Durandean næsten uforstaaeligt, og idet han rev Kniven ud af Haanden paa sin Ledsager, foer han med løftet Arm og skummende Læber hen imod Belias livløse Legeme.

Det skinnende Knivsblad berørte allerede Kjolelivet, da Durandean i det samme blev revet tilbage med et voldsomt Ryk. Hans Ledsager havde taget ham om Livet og trukket ham bort med en Kraft, man ikke skulde have tiltroet denne tilsyneladende klodsede kraftesløse Mand.

"Jugen Dumheder, for Satan!" raabte Politispionen. "De glemmer nok, at jeg er til Stede! Synes De ikke, at De har kompromitteret mig nok, foruden at De gaar hen og blander mig i en Kriminalhistorie!"

Durandean, der var bleven som vild af Rædsel og Raseri, gjorde heftig Modstand og sagde med en Stemme, der afbrødes af et Slags uhyggelig Gullen:

"Hun véd det alltsammen — — og hun maa ikke tale om det — — nej, jeg kan ikke tillade det — —"

"Sa naar De sværmer for Guillotinen, saa vær=

Det røde Kors. 66

saaartig — det bliver Deres Sag — men jeg vil bede mig fritaget for at være til Stede.”

Ved Ordet Guillotine blev Durandean pludselig rolig igen. Han lænede sig op imod Skillebæggen, og hans Ansæ rystede.

„Hvad skal jeg gøre, hvad skal jeg gøre?“ hviskede han. „Hun véd det hele — hun siger det — hun er i Stand til — —“

En Gysen rystede ham saaledes, at den forhindrede ham i at tale.

„Hvad vi skal gøre?“ svarede Morand; „først og fremmest sætte Laasen paa sin Plads igen og forsvinde, førend hun kommer til sig selv; hun véd ikke, at vi har opdaget hende, — naar man først er advaret, er man dobbelt forsigtig; altsaa hun maa ikke ane, hvad her er foregaaet. — Lad os i det mindste have den Fordel fremfor hende.“

Han skyndte sig at tage Kniven og Laasen op, som Durandean havde ladet falde, søgte derpaa efter de to rustne Skruer, der havde holdt den fast i Døren, og som havde løsnet sig ved Trykket og var faldne paa Gulvet, og satte saa Laasen i nøjagtig som den havde siddet før, idet han benyttede Kniven som Skruestik.

Da det var besørget, sagde han:

„Vi kunde godt faa den til at lukke, naar vi gaar, men det behøves ikke — naar hun kommer til sig selv, er hun saa forvirret, at hun ikke har Idé, om hun har lukket af efter sig eller ikke. — Mutter Jeansefine skal jeg nok tage paa min Samvittighed. De kan bande paa, hun gør det ikke oftere, og skulde

hun være indviet i Hemmeligheden, hvad jeg for Resten ikke tror, saa holder hun nok ren Mund. — Men Deres Rone — jeg vilde ikke være i Deres Sted for meget godt, og jeg selv gav gjerne hundrede tusind Franks til, at hun ikke vidste om mig, hvad hun ved."

Durandean havde faaet noget af sin Roldblodighed tilbage, enten det nu var den andens Ro, der smittede ham, eller det var den overhængende Fare, der efter at have bragt ham ud af sig selv, tvang ham til at overveje Situationen.

"De har ikke noget at frygte", sagde han langsomt, "hverken De eller jeg. Den Hemmelighed, hun har afluret os, den skal dø med hende, det svarer jeg Dem til! Det skal altsammen blive godt igen, det skal altsammen blive reddet! Før betænkte jeg mig, men nu gør jeg det ikke længer — De skal saa at se, hvad jeg er i Stand til. Det er hende selv, der har villet det — hun maa tage Følgerne. Sorg De kun for de tyve tusind Franks, hverken Belia eller Alain Raymond eller Abrie skal komme til at staa Dem i Vejen mer — eller jeg vil dø som en Hund!"

"Gør hvad De vil, men jeg siger Dem, vær forsigtig. Angst og Brede er daarlige Raadgivere, og Deres Nerver er ikke saa solide, som jeg kunde ønske det."

"De behøver ikke at være bange — jeg har en ganske bestemt Plan, som jeg har tænket længe paa, og som maa lykkes. Timen er kommen."

Han bed Tænderne sammen, og idet han med

knyttet Haand truede ad den bevidstløse Zelia, mumlede han:

"Du skal komme til at betale det dyrt — Du og andre med!"

"Saa lad os nu bare komme afsted! Vi maa være borte, inden hun faar Bevidstheden tilbage; og Madam Jeanselme maa lige saa lidt vide, hvad der er passeret, som hun."

Ti Minuter efter havde de to Mænd betalt deres Middagsmad og var i Færd med at forlade Bas-Meudon hver i sin Retning. Durandean begav sig til Paris, og da han havde naaet Rue Sainte-Antoine, gik han op i det Hus, hvor Abrie boede.

Niende Kapitel.

De to Kvinder tager de sidste Bestemmelser angaaende deres Plan.

Da Zelia atter vaagnede til Bevidsthed, befandt hun sig endnu i det lille Vinnedkammer, men hun var ikke længer ene — Madam Jeanselme laa paa Knæ ved Siden af hende og bankede hende i Hæn-

derne, stænkede hende med Vand i Ansigtet, stak sit Røglesnippe ned paa Ryggen af hende, kort sagt benyttede sig af alle de Midler, hvormed man i Regelen kalder et besvimet Menneske til Live igen.

„Du forbarmende Gud“, udbrod hun, da hun saa, at Zelia aabnede Øjnene, „det var en rar Skræk, De dér jagede mig i Livet, men nu er det godt. — Kom nu bare og drik det.“

Madam Jeanselme førte et Glas hen til Zelias Læber og fik hende til at synke et Par Draaber Rognak, der var saa stærk, at det formelig gav et Sæt i den unge Kone, og hun stødte det fra sig med Bæmmelse.

„Hvor er jeg?“ spurgte hun i en ophidsset, men dog svag Tone.

„De er s'gu dér, hvor De selv har bedt om at være — De tror maaske, jeg har kaldt Folk til Hjælp og ladet nogen se Dem? Nej De kan tro nej, jeg er ikke saa tosset! Jeg fortryder allerede, at — at jeg har gjort det, jeg har, og jeg er slet ikke forelegen efter at Folk skal saa det at vide.“

Zelia, der imidlertid havde rejst sig, udstødte et dumpt Skrig. Hun saa, hvor hun var, og huskede, hvad hun havde hørt.

„De to — — Herrer, hvor er de?“

„Hvilke Herrer?“

„De, der var derinde“, svarede Zelia, og pegede paa Bræddewæggen.

„Na Gud, det er snart tre Kvarter siden, De er gaaede. — Jeg kunde ikke begribe, hvor De blev af, og da jeg saa kommer herop for at se efter, saa

ligger De Gud hjælpe mig her og strækker alle fire fra Dem. Jeg troede, De var død — Du Fredsens Gud, det havde været en net Historie med et Dødsfald i en Restauration som min — Folk bliver uhyggelige og holder sig borte.

„Og saa skal man have det Brøvl med Politiet, og de skal vide, hvem den døde er; de er jo altid saa nysgærrige og paatrængende, og jeg holder i det hele taget ikke af at have noget at bestille med Politiet. I vor Stilling er man helt i deres Magt — saa overtræder man den Lov, og saa overtræder man den Lov; der kommer ikke andet ud af det end Forhør og Omkostninger og Brøvl og Fortrædeligheder, og imens bliver Runderne borte, og man kan gærne lukke Butiken med det samme. — Derfor er det ogsaa, lille Dame, at jeg allerhelst vil lade, som jeg slet ingen Ting véd.

„Se dér ligger Deres Parhyt og flyder — aa nej dog, fikken et Par Hænder — de er vist hverken vant til at vaske eller skure — man kan nok se, De maa være en fin Dame. — Ah, jeg er helt konfus i Hovedet endnu! Nej den Slags, skal jeg dog ikke mere have noget af!“

„Hvor er de to Herrer?“ begyndte Zelia igen, uden at forstaa en Stabelse af Værtindens Ordstrøm.

„De to Herrer? Man skulde næsten tro, De havde faaet ganske mærkelige Ting at høre, saa forstyrret som De er —“

„Jif de ikke at vide, at jeg var herinde?“

„Nej Gudsfelov! De gif bort ligesom ellers og

betalte, hvad de havde faaet, uden at sige et eneste Ord."

Zelia udstødte et lettet Suk.

"Nu maa jeg ogsaa gaa", sagde hun.

Hun stod op, men hendes Ben rystede under hende, og dersom Flora ikke havde givet hende den kunstige Ansigtssfarve, havde hun snarere lignet en Marmorstatue end et levende Menneske.

"Ja det er vist ogsaa det bedste", svarede Madam Jeanselme.

Hun længtes efter at blive af med dette fremmede Menneske og saa en Ende paa den Komædie, der gjorde hende saa ængstlig til Mode, og som vilde have forvoldt hende endnu større Uro, dersom hun havde kendt hele Sandheden.

"Men tror De ogsaa, De har Kræfter nok nu?" vedblev hun. "Drik en lille Draabe endnu, det giver Stivhed i Venene."

"Nej Tak, jeg skal ikke have noget."

"Saa sæt i det mindste Deres Paryk paa."

"Ja det er sandt."

Saa godt som det var hende muligt satte hun det falske Haar paa sit Hoved, der skulde gøre hende ukendelig, og tog derpaa nogle Louisdorere op afommen, som hun rakte Konen.

"Jeg stoler paa, at De intet siger; et uforsigtigt Ord kan blive Skyld i de skrækkeligste Ulykker!"

"Ja det skal De nok have Ret i! Nej, De kan være rolig for, jeg skal vogte mig — Madam Jeanselme er ogsaa bekendt for, at hun nok kan holde paa en Hemmelighed."

Zelia var gaaet hen til Døren.

"Bent lidt, saa skal jeg vise Dem Bagtrappen", sagde Bærtinden, "der møder De ingen. Folkene behøver ikke at se Dem gaa, det er sgu galt nok, at de har set Dem komme. Jeg siger bare, jeg kunde ikke bruge Dem, og saa kostede jeg Dem igen; det er der saamænd ingen, der undrer sig over, for de kender mig — jeg gør kort Proces med mine Tjenestefolk; enten synes jeg om dem, eller ogsaa herut med det samme!"

Kloffen ni kom Zelia tilbage til Havehuset paa "De fire Beje", hvor Flora ventede hende i den dødeligste Angst. Som man vil se, havde Morands Datter nøjagtig beregnet, hvor megen Tid denne Ekspedition vilde tage.

"Naa er De saa overbevist?" spurgte hun Zelia, der havde ladet sig synke om i en Bænestol. "De har baade hørt og set, det kan man saamænd mærke paa Dem!"

"Na Flora, han er en Usling, en Skurk, hans Slethed gaar over alle Grænser!"

Flora smilede bedrøvet og spurgte:

"De har da ikke begaaet nogen Uforsigtighed?"

"Nej, det tror jeg ikke, men jeg har været svag og kvindagtig, og det kan jeg ikke tilgive mig selv!" sagde hun og rejste sig febrilsk og utaalmodig.

"Hvad har De da gjort?"

"Jeg besvimeede."

"Besvimeede De?"

"Ja, lige i det Øjeblik, jeg skulde høre noget nærmere om hans affhyelige Planer."

„Sagde han Planer op? Mod hvem?“

„Mod Alain Raymond og mod Abrie — han vil styrte dem i Ulykke, han hader dem, især Alain! Na den Forræder, den Ridding, han tinglyede om Prisen for deres Liv — det var mig for meget, og saa faldt jeg bevidstløs om — jeg svage Bjalt!“

Hun slog sig for Brystet.

„Hvorfor har jeg ogsaa Nerver som en Kvinde, naar jeg dog føler et helttemodigt Hjerte banke i mit Bryst!“

„Kære Frue, vær dog rolig!“

„Jeg bringer alle dem i Ulykke, der kommer i min Nærhed — ogsaa dem, jeg elsker“, tilføjede hun, idet hun glemte sig selv og ikke agtede paa det opmærksomme Blik, hvormed Flora betragtede hende; i det Djeblig havde hun ikke Tanke for, at en Kvinde snart vilde kunne sige sig selv, at det var en Elsker, det drejede sig om, naar hun saa dette Sindsoprør og hørte, at hun havde mistet Bevidstheden ved at erfare, hvilken Fare der truede Alain Raymond.

„Kom nu til Dem selv, Frue“, afbrød Flora hende blidt, „og fortæl mig, hvad der er foregaaet, hvad det er, De har hørt.“

„Ja — nu skal De høre —“

I saa Ord gengav Belia hele den Scene, hun havde overbæret; hun glemte ikke den mindste Bagatel, thi de to Mænds Ord havde brændt sig ind i hendes Hjerte med Gldbogstaver.

Tavs og tankefuld sad Flora og hørte efter; først da Belia forpustet holdt inde, sagde hun:

„Kan De saa se, at jeg har sagt sandt, og a

jeg ikke har overdrevet noget. Det er ham, der har forraadt Deres Broder og Deres hele Familje —"

"Ja, og som nu vil forraade Alain og Abrie.
— Og saa véd jeg ikke en Gang, hvad det er for en Fare, der truer dem! — Tænk, hvis han dræbte dem!"

"Nej, Frue, De kan være ganske rolig; jeg véd desværre, hvorledes Folk i Deres Mands Stilling bærer sig ad — jeg har lært meget af de Papirer, jeg den Gang fandt hos min Fader. De kan stole paa, Deres Mand foretager sig ikke noget, der er i Modstrid med Lovene; han paatager sig det ikke personlig, ikke direkte —"

"Samen han sagde virkelig —"

"Faren er stor nok i Forvejen, lad os ikke oven i Købet overdrive den! — Han sætter en politisk Fælde op for dem, han indvikler dem i en Konspiration eller et fingeret Komplot mod Kejserens Liv, saa at de enten bliver sendt i Fængsel eller til Cayenne, men det er ogsaa det hele; naturligtvis, det kan være slemt nok, man maa jo advare dem imod Durandean —"

"Advare dem? Ja Abrie; men Alain — nej det kan jeg ikke! Jeg skulde altsaa fortælle ham, at det er min Mand, der — — jeg skulde blande ham ind i Sagen! Nej nej, det kan jeg umuligt, det gør jeg ikke!"

Zelia talte med fortvivlet Kraft.

"Nej", vedblev hun, "han maa ikke ane noget, han maa ikke være medskyldig eller i ringeste Maade

Medvidder af det, vi har for mod den Mand, hvis Navn jeg bærer!"

"Jeg kan nok forstaa Dem", sagde Flora efter et Djebligs Pausse. "Maaske har De Ret."

J sit stille Sind tænkte hun:

"Hun elsker ham", og som Kvinde, der oven i Købet selv havde elsket, forstod hun Zelijas Tinsølelse og de Betænkeligheder, hun gav efter for.

Den, hun elskede, som maaske allerede var hendes Elsker — Flora kunde i alt Fald godt antage det, og hvor lidt manglede der ogsaa i, at han virkelig var bleven det — maatte naturligvis ikke drages med ind i denne Kamp paa Liv og Død mellem Mand og Hustru.

"Hvad skal jeg saa gøre? For han maa reddes, hører De, han maa reddes for enhver Pris!"

"Det skal jeg sige Dem, Frue. De skal straffe Hr. Durandean, inden han endnu selv faar Tid til at gøre noget ondt."

"Ja hvis det er muligt — jeg er rede til enhver Tid."

"Muligt er det, i Købet af en otte Dage."

"Hvorfor skal det opsættes saa længe?"

"Fordi man maa forberede Generalen og bringe ham til den Grad af Harme og Raseri, som er nødvendig; der maa ogsaa træffes Forholdsregler for at beskytte Fru Poncey mod hendes Mands første Udbrud, naar han faar Sandheden at vide, for han dræber hende paa Stedet, naar han kan komme til det, og hun maa skaanes —"

"Ja, det forlanger jeg ogsaa; jeg vil ikke have

hendes Blod paa mine Hænder — de kan saamænd være blodige nok foruden. Hvorfor skulde jeg ogsaa gøre hende noget ondt? Hun har jo aldrig gjort mig noget, og hun er ikke farlig for dem, som —"

"Som De holder af!"

"Ja netop. Men hvordan skal vi bære os ad dermed?"

"Hun maa være borte, naar det bliver fortalt til Generalen."

"Ja hvorledes skal det ske?"

"Det skal jeg nok sørge for. Naar hun først er borte, giver jeg hendes Mand Breve og andre Beviser i Hænde, og imidlertid faar jeg hende til at sætte Durandeanu Stævne her; det skal Generalen ogsaa faa at vide, og han, der saaledes tror, at Konen er kommen tilbage, skynder sig herud og finder Elskeren. — Det øvrige er vi jo blevene enige om."

"Ja", svarede Zelia gysende, "men lad os blot faa det afgjort i en Fart. — Som sagt, jeg er beredt."

"Jeg skal nok sørge for det hele, og staae Dem for alle de Forberedelser, der maaske kan være Dem altfor pinlige. Men der er én Ting, hvortil jeg behøver Deres Hjælp."

"Og det er?"

"Med Hensyn til Generalen."

"Hvad skal jeg da gøre?"

"Kommer De endnu sammen med ham?"

"Siden jeg har faaet at vide af Dem, hvad jeg vilde vide af ham, har jeg undgaaet ham saa meget

som mulig — det Umenneske gjorde Kur til mig, og jeg gøs alene ved Synet af ham."

"Samen De bliver nødt til at træffe sammen med ham en Gang endnu og benytte Dem af den Rærlighed, han føler for Dem."

"Aa Gud!" stønnede Zelia og gjorde en Bevægelse, som om hun følte Afsky.

"Jo det er nødvendigt. Det Menneske er dum og forsængelig som en Paasugl; naar han véd, De kender hans ægteskabelige Ulykker og frygter for, at han bliver til Nar i Deres Øjne, saa tilhører han os, saa gør han uden ringeste Medlidenhed det vi venter, han skal gøre. — Jeg skal nok forklare Dem, hvilken Komædie De skal spille med ham. — Nu kan De nok indse, at vi behøver nogle Dages Tid til alt dette."

"Jeg retter mig fuldstændig efter Dem, Flora. Jeg har saa megen Svaghed at udsone, jeg skal redde — mine Venners Liv, frelse mit Barns Ære og befri min Søster og mig selv, saa nu betænker jeg mig ikke længer. — Naar det blot er tidsnok."

"Det er jeg vis paa, det er."

Tiende Kapitel.

Durandean hos Abrie.

Medens Flora og Belia i Tølelsen af, at Tiden var kommen, og at det gjaldt om at sride til Handling, dersom de ikke vilde tælle endnu flere ulykkelige Ofre omkring sig — medens de tog deres nærmere Bestemmelser, spildte Durandean heller ikke sin Tid. Ogsaa han følte, da han saa, han var opdaget, at der fordredes et hurtigt og afgørende Skridt.

Han kendte ikke noget til Belias Planer, men han var vis paa, at noget vilde hun gøre, og fremfor alt andet maatte hun forhindres i at aabenbare hans Hemmelighed for de af hans Benner, som han havde paataget sig at befri den kejserlige Regering for.

Naar man erfoer, hvad han var, naar Massen offentlig blev revent af hans Ansigt, saa vilde alle de Forbrudelser og lave Handlinger, han havde begaaet for at naa den Stilling, han nu indtog, vende sig mod ham selv.

Han vilde da blive et Bytte for Fattigdommen, en frygtelig haabløs Fattigdom, som kun kendes af den røbede Politispion, hvem Alverden flyr, og mod hvem der aldrig udstrækkes en hjælpende Haand.

Og det var endda ikke det værste.

Det var muligt, at Belia af Agtelse for sig selv og sine vilde tie eller bede dem, hun havde betroet sig til, om at bevare Hemmeligheden; men hun

vidste, at det var ham, der var Skyld i hele hendes Familjes Død — Tanken herom frembragte Kuldegysninger hos ham — hun vilde hæbne sig, det havde hun svoret, og hvad maatte hun ikke ogsaa være for en Kvinde dersom hun kunde tilgive ham.

Ogsaa Abrie havde svoret at hæbne sig, og han var en Mand — dersom Kvinden og Hustruen skulde vakle, saa vilde han i alt Fald ikke betænke sig. Det forekom Durandean hæbet over al Tvivl, at Zelia vilde fortælle, hvad hun vidste, til Abrie, hendes Ven, og Alain, hendes Elsker.

Og nu Isabella — hun var jo ogsaa bleven farlig fra det Djeblif, hun havde fundet sin Søster!

„Jeg maa ramme dem allesammen, gøre dem alle ufsadelige, næsten med samme Slag, ellers er jeg fortabt“, tænkte han. „Men jeg maa begynde med Isabella. Naar blot en eneste af dem undgaar mig, er jeg afhængig af hans Tavsbed, og saa vil han vende sig imod mig for at hæbne de andre. Det kan ikke nytte at jeg tager Hensyn eller skaaner nogensomhelst — jeg kunde lige saa godt skyde mig selv en Kugle for Panden.“

Men Durandean var ikke den Mand, der vilde begaa Selvmord.

Vi forlod ham i det Djeblif, da han naaede det Hus, hvor Abrie boede. Hans hele Plan var lagt, og han begyndte nu paa Udførelsen.

Kloffen kunde vel være otte, Mørket var begyndt at falde paa.

„Er Hr. Abrie til Stede?“ spurgte han Portneren.

„Nej, han er ude.“

Der kom et glad Udtryk i hans Ansigt, som han hurtigt søgte at fjerne.

„Det var da ogsaa fedeligt“, sagde han. „Seg vilde saa gerne have talt med ham endnu i Aften, eller skrevet et Par Ord til ham. Er der ingen i hans Lejlighed?“

„Jo den Kone, der laver hans Mad er deroppe endnu.“

„Tak, ja saa gaar jeg op.“

Uden at spille saa meget som et Sekund skyndte Durandean sig op til femte Sal, hvor Abriez Lejlighed eller rettere talt Værksted fandtes. Han ringede paa en lille Dør til venstre, hvor man læste Abriez Navn med store Bogstaver paa en Messingplade.

Døren blev øjeblikkelig aabnet af en ældre Kone.

„Maa er det Dem, Hr. Durandean! Jeg troede, det var Hr. Abrie, der kom hjem.“

„Ja Portnerkonen siger, han er ude — han har altsaa ikke spist til Middag endnu?“

„Nej, det er netop derfor, jeg maa blive og vente paa ham. Seg véd ikke, hvad der gaar af ham i de sidste tre, fire Dage; han der før levede saa ordentligt, kommer næsten aldrig hjem mere.“

„Det er vel saadan en lille Kærlighedshistorie“, insinuerede Durandean med en betydningsfuld Blinken med Djnene.

„Det er da heller ikke saa underligt i hans Alder, vel?“

„Nej Gudbebares. — Jeg vilde gjerne lægge et Par Ord til ham.“

„Sa vær saa god at komme indenfor. Det gør vist Hr. Abrie ondt, at De ikke træffer ham, for De er nok en god Ven af ham.“

„Sa hans allerbedste Ven, Madam Ragot.“

Madam Ragot var en meget ordentlig og venlig Kone, der besørgede Abries Hus holdning for at kunne spæde lidt til til sin egen, uden at dette Arbejde trættede eller ulejlignede hende synderligt; hun boede nemlig i Bagbygningen i samme Hus, og kunde saaledes holde Abries Bærelser i Orden og besørge hans Madlavning uden at forsumme sin Mand og sine Børn.

Medens hun talte, havde hun vist den fremmede Herre ind i et rummeligt Bærelse, der fik sit Lys fra en hel Række skraa Tagvinduer.

Abrie havde gjort dette Bærelse til sit Værksted, da han til sit Arbejde behøvede et stærkt Lys, der kom fra oven. Her var det, han tegnede de Grupper, Figurer og Ornamente, som hans Principal lod udføre, medens han selv ofte lagde den sidste Haand paa Værket.

Henne i det ene Hjørne stod der et Høvlebord og en Drejerbænk fuld af Vile og Mejsler og en Del andre spidse og skærende Instrumenter af forskellige Størrelse, hvoraf enkelte kunde være et meget farligt Vaaben.

I Bærelsets Baggrund fandtes der en lille Dor, der førte ind til Abries Sovestue; dette vendte ud til Gaden og fik sit Lys gennem ganske almindelige

lige Vinduer. Et lille Køkken dannede det tredje Rum i denne Ungkarle- og Arbejderlejlighed.

Abrie forlod ikke sit Værksted, naar han spiste, han indtog sine Maaltider paa det samme Bord, hvor han tegnede.

„Der staar jo Skrivematerialier“, bemærkede Durandean og gik hen til det omtalte Bord, ved hvis ene Ende der allerede var dækket, „saa kan jeg godt selv finde mig til rette, Madam Ragot; gaa De bare ud og pas Maden, at han ikke skal skænde, naar han kommer hjem.“

Et Øjeblik efter var Durandean alene.

Med en Hurtighed, der viste, at hans Plan var lagt i Forvejen, gik han hen til Drejerbænken og søgte febrilsk mellem det Værktøj, der laa derpaa; han tog hvert enkelt i Haanden og vejede det, indtil han fik fat i et, der var temmelig langt og spidst, og hvis Træhaandtag var rundt og ganske blankt af Slid.

Han stak det ned i Lommen paa sin Overfrakke og forsikrede sig derpaa om, at man ikke ved første Øjekast vilde bemærke, at det manglede blandt de andre Redskaber, der laa uordentligt mellem hverandre efter Dagens Arbejde.

Da det var gjort, gik han hen til Tegnebordet, tog et Blad Papir og dyppede en Pen i Blækhuset; men i det Øjeblik, han skulde til at skrive, bemærkede han, at hans Haand rystede, og for at faa Magt over den, trykkede han Underarmen fast mod Bordet og klemte den venstre Haands Fingre om det højre Haandledd.

Efter saaledes at have faaet Bugt med den Rysten, der ellers vilde have røbet sig i hans Skrift, gav han sig til at skrive følgende Brev, rigtignok med en Langsomhed, der nær havde bragt ham til Fortvivlelse:

„Kære Abrie!

„Der er noget, jeg gjerne vilde tale med Dem om, men jeg ønsker ikke, at gøre det i mit Hjem.

„Sagen er den: det er snart min Bryllupsdag, jeg ønskede derfor at berede min Kone en lille Overraskelse, og min Tanke faldt derved straks paa Dem; jeg har for nylig set en Garniture til en Kamin i pompejansk Stil, som jeg var aldeles begejstret over; den var ualmindelig smagfuld og graciøs, kun kunde jeg ønske nogle enkelte Forandringer derved, saa at det blev noget ganske aparte og originalt.

„De gør mig en stor Tjeneste ved selv at tegne og udføre den. Vi kan tale sammen om det, og saa kan De sige mig Deres Mening — jeg kommer herop i Morgen eller senest i Overmorgen mellem tolv og to, og haaber bestemt paa at træffe Dem.

„Det er en Selvsølge, at det skal være den dybeste Hemmelighed.

Deres

Jules Durandean.“

Da han havde skrevet disse Linjer, lagde han Brevet aabent hen paa den Tallerken, der var stillet frem til Abries Maaltid.

Derpaa stod han stille og lyttede; men da han

hørte Madame Ragot synke ude i Koffenet og synge med en stærkende falsk Stemme, listede han sig med bankende Hjærte hen til Sovestueindgangen, aabnede den forsigtigt og gik ind i det lille Bærelse.

Det var mer end tarveligt møbleret; en Jærnseng, en Hovedtræs Servante og et Par Kørstole udgjorde det hele Bohave.

Paa en Knagerække ved Fodenden af Sengen, der var anbragt i en lille Fordybning i Væggen og dækket af et Sirliges Gardin, hang Albrics lille Garde-robe, og ovenover var der anbragt en Hylde af umalet Træ, hvorpaa der stod flere Par velpudsede Støvler.

Durandean, der jo ikke var synderlig høj, havde den største Møje med at naa op til Hylden, men det lykkedes ham dog, og som en Thy bemægtigede han sig et Par slidte Støvler, der ikke længer kunde være deres Ejers til nogen synderlig Nytte.

De var enormt store — Albric havde jo, som tidligere omtalt, sjældent store og svære Hænder og Fødder.

Da Durandean havde faaet fat paa dem, holdt han dem tæt hen til sine Fødder, der var presset ind i snævre Støvler, og i Forhold var lige saa smaa som hans fine, næsten kvindelige Hænder.

Der var ingen Tvivl om, at Durandean med Fodtøj paa kunde komme ind i disse kolossale Støvler.

„Det tænkte jeg nok!“ hviskede han fornøjet.

Med en hastig Bevægelse stak han Albrics Støvler i sin Baglomme, skyndte sig tilbage til Bærstedet

og kaldte paa Ronen, saasnart han havde lukket Døren efter sig.

„Dér skal De se, Madam Ragot“, sagde han med sin naturlige Stemme, „jeg har lagt Brevet paa Tallerkenen, for at Abrie straks kan finde det, naar han kommer hjem. Klokken er mange, jeg kan ikke vente længer paa ham, men sig, at jeg kommer igen i Morgen, og ønsk ham Velbekomme fra mig.“

Da Durandeanu først var kommen ud paa Gangen, foer han ned ad Trapperne, idet han sprang to, tre Trin over ad Gangen og holdt kun Ligevægten ved Hjælp af Rækværket, ned ad hvilket hans fine Haand gled med svimlende Fart. Først da han nærmede sig Portnerboligen, antog han en mere værdig Gang og Holdning.

Da han stod ude paa Gaden, drog han Bejret dybt, som om han var bleven lettet for en knugende Byrde.

„Gudskelov det lykkedes!“ sagde han ved sig selv. „Jeg var hele Tiden bange for, at han skulde komme hjem. Lad os nu blot faa Ende paa det med det samme!“

En let Skælven gennemfoer ham, men han blev hurtig Herre over den og skyndte sig ud til Vincennesbanen, hvor han tog Billet til La Varenne-Saint-Maur.

Ellevte Kapitel.

I Villaaen.

Enhver Pariser kender La Varenne, denne store sandede Slette, der er aldeles blottet for Træer, paa ganske enkelte Steder nær, og som Marnen danner til en Halvø.

Hist og her træffer man paa en Samling mennefskelige Boliger, der for største Delen bestaar af disse Godtkøbsvillaer omgivne af smaa Karikaturer af Haver, hvor de skikkelige Handlende i Saint-Denis drømmer om at henleve deres sidste Dage „i Naturens Skød“, naar de først har samlet sig en lille Formue.

Indtil den Tid tager de derud hver Søndag med deres Familje og tilbringer nogle Timer dér.

De fører Lebnetsmidler med sig enten i store Kurve eller ogsaa i de Char-à-bancs, der om Hverdagen bruges til at transportere Varer i; de sætter sig i Solen i Skjorteærmer ved Siden af en svagelig lille Stamme, der en Gang skal blive til et Træ, hvis Raalormene vil unde det Livet.

De spiller Boldt, fisker med Snører, løber rundt og faar Solstik og tager saa tilbage til Byen om Aftenen, trætte og udafede, men glade og fornøjede over Landlivets Glæder for hele otte Dage.

Nogle Smaahandlende og en hel Del Værtshusholdere har opslaaet deres Bolig her.

Jorden er saa mager, at man kalder de faste

Beboere af denne flette Eftergørelse af det jordiske Paradis for „Græshoppespisere“.

Det er virkelig en overordentlig bar Egn, idet Oldenborrelarven æder Rødderne paa de Planter og Træer, hvis Blade Raalormene ødelægger. Det ser næsten ud, som om Ejerne af denne velsignede Jordbund ikke har plantet andet end Bæle, der kun venter paa Snorene, for at man skal kunne tørre sit Tøj dér.

Den Villa, Isabella beboede, hørte egentlig talt ikke til selve La Varenne, idet den laa paa den anden Side af Champignybroen, men den skiltes kun derfra ved Floden.

Den korteste Vej dertil var derfor at følge langs Marnens Bred, og dette gjorde da ogsaa Durandean, da han havde forladt Saint-Maurs Station.

Vejen var temmelig lang; Mørket spredte sig over Omgivelserne og gjorde den halvt øde Egn underlig hemmelighedsfuld.

Det var en stormfuld Aften; tunge Skyer drev hen over Himlen, bunkede sig sammen i Horisonten, stablede sig op den ene ovenpaa den anden, og sluktede efterhaanden de tindrende Stjærner. Af og til oplystes Himlen af et hurtigt Lyn, og store, tunge Draaber faldt ned og vædede Jorden.

Vi har sagt at Durandean, efter at have forladt Stationen, fulgte langs med Marnen med ifølgende Skridt.

Med den første Rhynde Træer, han fik Øje paa, stansede han, bøjede saa af og gik ind imellem dem for at være i Skjul — en Forsigtighed, der var al-

deles overflødig paa denne Tid og paa dette Sted, hvor han var den eneste levende Sjæl.

Han satte sig ned i Græsset, stak Haanden ind i Baglommen og fik Abries Støvler frem, som han forsøgte at trække paa over sine egne. Dette frembød naturligvis nogen Vanskelighed, men lykkedes dog tilsidst efter at han havde skaaret Elasterne itu.

Det var just ikke noget yndesfuldt Syn, og han vilde sikkert have betænkt sig paa at spadserere langs Boulevarderne med dette Fodtøj.

Lille, spinkel og graciøs, som han var, omhyggelig, ja ulastelig paaflædt, saa det ud, som om han havde laant sine Fødder af en eller anden Kæmpe, eller som om han var bleven angreben af Elefantshye fra Anklen og ud til den store Taa.

Desforuden gjorde det ogsaa hans Gang tungere, men han lod ikke til at bryde sig om det, eller snarere, han iagttog med en vis Tilfredsstillelse de brede, dybe Fodspor, han efterlod bag ved sig i det vaade Græs og paa den gjennemblødte Jord.

I Løbet af en halv Time naaede han Broen, hvor han gik over uden at stanse, efter først klogelig at have bestrebet en stor Bue for at undgaa Udsækket fra et Værtshus ved Floden, hvorfra man hørte en Summen og Larmen af sildige Svirebrødre.

Paa den anden Side af Broen stansede han for at orientere sig, medens han holdt Hænderne fast for Brystet, som for at dæmpe sit urolige Aandedrag. Han havde ikke andet at rette sig efter end Opdagelsesbetjenten Pédigneux's Oplysninger, og Mørket var

efterhaanden blevet faa tæt, at man i ti Skridts Afstand intet kunde skælne.

Det truende Uvejr nærmede sig og vilde snart bryde løs; man hørte dumpe Drøn i det fjærne, og Vandets urolige Plasken mod Broens Buer.

Til Held for Durandean opklarede et Lyn hele Horisonten, og i det korte Sekund, Omgivelserne traadte klart frem af Mørket, fik han Tid til at opdage Villaen, der laa til venstre og var tydelig nok at kende ved sin affides Beliggenhed, sin ejendommelige Konstruktion og sin Træaltan.

Det var ham nok — han skyndte sig hen i den Retning og naaede Havedøren, der, som han havde ventet, var lukket.

Et Øjeblik blev han staaende tvivlsraadig, men saa faldt det ham pludselig ind, hvad Béchigneux havde sagt om, at Havemuren kun dækkede Tagaden, og at der var Hække paa de to Sider; han sølte sig derfor frem langs Muren, og da han mærkede, den holdt op, drejede han ned ad en lille Sti, hvorfra han tydelig kunde skælne hele første Etage og det øverste af Stueetagen.

Der var to Ting, han kom til Bished om her. Det ene var, at den høje, tætte Hæk med dens mange tornebesatte Afasiestud, ikke let vilde tilstede, at man krøb over eller brød igennem den.

Det andet var, at Isabella ikke kunde være i Seng endnu; et stærkt Lys gød sig næmlich fra det midterste Værelse ud over Altanen, der stod aaben, formodentlig for at skaffe frisk Luft.

I samme Minut, som han gjorde disse to Tagt-

tagelser, fyldte et blændende Lyn og et højt Torden-
skrald Luften med Lys og Larm.

Det var kommet saa brat, og Lynet syntes at
flaa ned saa tæt ved, at Durandean foer sammen,
og et forfækket Skrig lød oppe fra Huset ned
til ham.

Det var Isabella, der havde skreget; han gen-
kendte tydelig Stemmen.

Luften vibrede endnu af Skriget, da en Skikkelse
— ikke en kvindelig, men en mandlig — traadte ud
paa Balkonen. Den var ikke til at tage fejl af, man
maatte øjeblikkelig genkende Abries atletiske Former
og kolossale Proportioner.

Han strakte Haanden ud for at se, om det reg-
nede, saa ud imod Horisonten, gik hen til Døren,
hvor man uthdelig skælnede Omridsene af en hvid
Skikkelse, og sagde et Par Ord, som Vinden bar med
sig. Derpaa gik han helt ind i Bærelset og lukkede
Døren efter sig.

Det var umuligt, at de kunde saa Anelse om
Durandeauss Nærværelse — han stod skjult i Mørket,
presket helt ind imod Hækken.

„Han er deroppe“, sagde Isabellas Elsker ved
sig selv. „Jeg tænkte det nok, og det er allerbedst
saaledes. — Naar han nu bare vil gaa, saa har jeg
dem begge to — ligesom jeg har de to andre“, til-
føjede han med Tanken henvendt paa Zelia og Alain
Raymond.

Man skulde tro, at hans Dnske var en Befaling,
thi førend et Sekund var forløbet, horte Durandean

Yderdøren blive aabnet og derpaa Lyden af Skridt og Stemmer, som nærmede sig Havedøren.

„Ja skynd Dem blot“, lod det med Isabellas Stemme. „Uvejret bryder straks løs. Det var rigtig egenkærligt af mig at holde saa længe paa Dem, men jeg er saa angst og føler mig saa ene her i denne Uderk.“

„De skal ikke være bange“, sagde Abrie ærbødigt, „fra i Morgen af skal De nok saa en tilfredselig Sjæl til at passe paa og beskytte Dem mod de indbildte Farer — for jeg forsikrer Dem, der er virkelig ingen Fare, ikke et Menneſte aner, hvor De har skjult Dem. — Jeg skal ogsaa nok ſkaffe Dem en stor Hund — det gif jo i ſaadan en Fart altſammen, at man ikke kunde ſaa Tid til at tænke paa alting.“

„Det véd jeg ſaa godt, Hr. Abrie, og jeg beklager mig heller ikke! Jeg véd, hvor ivrig og opofrende De har været til at hjælpe min Søſter med dette Befrielsesværk, og jeg ſkal aldrig glemme Dem det!“

„Hun tør ikke komme i de første Par Dage. Hun er bange for ſin Mand, for han véd naturligvis, at De er forsvunden, og han kan let fatte Miſtanke eller ſaa noget at vide. Jeg ſelv tør heller ikke komme ſaa tidt og blive ſaa længe, ſom jeg gjerne vilde — den mindſte Uforſigtighed, den mindſte Forandring i mit eller Belias Liv kan bringe ham paa ſin Poſt.“

„Ja for Guds Skyld, vær bare forſigtige begge to! Jeg ryster af Angſt, naar jeg tænker paa, hvilke

Farer De udsætter Dem for for min Skyld. Det er et sandt Uhyre af et Menneſke, han er i Stand til alt — aa, naar jeg blot tænker paa ham — —!"

Imidlertid havde de naaet Havedøren, ſom Iſabella havde aabnet.

"Ja nu ſkal det ſnart være forbi altsammen", ſvarede Abriſc noget ſagtere. "Det ſkal ikke være længe, inden han bliver ſtraffet for ſine Ugærninger, uden at der falder nogen Skam tilbage paa dem, der har lidt ved ham."

"Hvad har De da i Sinde?"

"Jeg? Jeg adlyder kun, jeg har intet med Planen at gøre; men Deres Søſter er klog og modig, paa hende kan man godt stole og følge hende blindt, og det gør jeg ogſaa."

"Saa nu regner det, Hr. Abriſc, ſkynd Dem nu! Klokken er mange, De kommer for ſent til Toget."

"Ja ſaa Farvel til i Morgen! Lad mig nu ſe, De ikke er bange! Jeg lover Dem, det ſkal være den ſidſte Nat, De tilbringer ſaadan alene!"

"Farvel, hils Zelia tusinde Gange fra mig!"

Hun rakte ham Haanden, og han tog tøvende imod den.

"Vil De lukke Døren efter mig", ſagde han, "ſaa venter jeg her, til De er kommen op i Deres Værelſe."

Døren blev lukket i, og man hørte Grufet knirke under Fødderne paa den unge Dame, idet hun løb op til Huſet; lidt efter ſaa man hendes Skikkelse komme til Synne oppe bag de oplyſte Ruder.

Da skyndte Albric sig bort, gik over Broen og begav sig til La Varenne-Saint-Hilaire's Station.

Da Isabella var kommen op i sit Soveværelse, der var tarveligt men net udstyret, skyndte hun sig hen til den rummelige Alkove, hvor der foruden hendes egen stod en lille Barneseng. Det var hendes lille Pige's.

Barnet sov; hun betragtede det et Øjeblik, mens hun drog et dybt Suk, kyskede det paa Panden og listede sig saa bort igen paa Taaspidserne, idet hun trak Gardinet for Alkoven, for at Lampelyset ikke skulde forstyrre den lille Justines Sovn.

Midt i Værelset blev hun staaende og saa sig om i et Slags barnagtig Rædsel.

Hendes store, sorte Øjne, der stæmmedes af Mærkerne af Taarer, hæftede sig med et bønligt Udtryk paa de enkelte Genstande omkring hende, som om hun vilde sige: „Hold mig med Selvtab! Vær mine Venner! Hjælp mig og trøst mig!“

Uvejret brød imidlertid løs med fuldt Raseri. Det ene Lyn afløste det andet, Tordenen rullede uophørlig, Vinden tudede og Regn og Hagl trommede paa det tynde Tag, som Rugler, der sprang tilbage. Det rustede i Dørene, og Gulvet knagede.

For hvert Lyn, for hvert Tordenskrald foer Isabella sammen.

Hun prøvede at slaa sig til Ro med en Bog og fæste hele sin Opmærksomhed paa den, men hun kunde ikke, hun var altfor ophidset og nervøs.

Saa rejste hun sig, gik hen og saa paa sig selv i Spejlet og begyndte derpaa at klæde sig af.

Det var altid en Beseftigelse.

Hun afførte sig sin lette Kjole, og blev staaende i Korset og Skørt. De runde Skuldre, det spulmende, dog ikke altfor fyldige Bryst, og de hvide, fint formede Arme fik et svagt rosenfarvet Skær fra de røde Tapeter.

Da hun skulde til at afføre sig de sidste Klædningsstykker, holdt hun inde, som om hun frygtede for at være blottet i denne Ensomhed, der fyldte hende med Gru, og satte hendes Fantasi i Bevægelse. Det forekom hende, at Klæderne beskyttede hende som et Slags Baabendragt.

Hun beholdt altsaa paa, hvad hun havde, og begyndte at løse det lange, blonde Haar, der faldt i lette Krusninger ned over Hals og Skuldre.

Men idet hun skulde til at rede det, gav det et Sæt i hende -- det forekom hende, at hun ikke længer var ene.

Hun vendte sig hurtig om og udstødte et Rædselskrig — ikke tre Skridt fra hende stod Durandean og rettede sine mørke, runde Øjne paa hende med et paa én Gang kynisk, seigt og truende Blik.

Tolste Kapitel.

Kærligheden er den stærkeste.

Medens Durandean begav sig ud paa denne natlige Ekspedition, hvis Maal og Resultater vi snart skal lære at kende, havde Zelia med Floras Hjælp skiftet Dragt og faaet sin naturlige Ansigtssfarve igen, hvorpaa hun havde forladt Eugodies lille Pavillon og var vendt hjem.

I Fontenay-aux-Rose's sagde man hende, at hendes Mand ikke havde været hjemme siden midt paa Formiddagen, og enhver vil kunne tænke sig den Lettelse, hun følte, i den Sindsstemning hun var, ikke at behøve at træffe sammen med en Mand, der nu indgød hende en uovervindelig Afstø og det vildeste Had, der kan rase i et Kvindehjærte.

Hun begav sig straks op til sine egne Værelser i Haab om, at Natten vilde give hende Tid til at berolige sine Nerver og tilkæmpe sig Sindssro og Selvherredømme for de Dage, hun endnu havde tilbage at leve sammen med ham. Men Natten blev frygtelig.

Trods sin Feber klædte hun sig ikke af, men fastede sig halvt paaklædt paa Sengen. Udmattet som hun var af den frygtelige Sindssbevægelse, faldt hun snart i en tung Søvn eller snarere en Døs; hvert Djeblik blev hun vækket af de gyseligste Drømme, der atter bemægtigede sig hende, hver Gang Sønnen fik Overhaand.

Hun saa sig omgiben af Dig, først dem, hun saa ofte ofte i Tankerne havde set Eigene af: hendes Broder, hendes Moder, hendes Svigerinde, det lille Barn og Alfred Raymond. Hun talte deres Saar; saa aabnede disse Saar sig pludselig, og en rig Blodstrøm vældede ud deraf, medens Eigene paa samme Tid fik andre Ansigter og fuldstændig forvandlede.

Nu var det hendes Søster Isabella, Alain Raymond, Abrie, General Poncey, Eugodie og Flora og endelig hende selv, der døende eller døde væltedes af Sted af en rød, rygende Blodstrøm.

Pludselig forsvandt Skikkelserne, hun blev indhyllet i det dybeste Mørke; men om hun end intet saa, saa horte hun dog de kendte Stemmer. Isabella kaldte hende til Hjælp med sønderrivende Skrig, Alain Raymond sagde:

„Zelia, jeg dør, fordi jeg har elsket Dig, hvorfor advarede Du mig ikke!“

„Og langt borte, ganske svagt, hviskede Floras Stemme:

„Frue, hvorfor kom De ikke til Stævnemødet, hvorfor er De ikke her, det er Dem, der har myrdet mig, Dem, der har hvæstet den Kniv, hvormed mit Bryst er gennemboet.“

Disse forfærdelige Syner veg først for Dagens første Stær.

Zelia stod op, aabnede Vinduet, og bøjede sig ud, udsættende sine Skuldre og sine nøgne Arme for den friske Morgenluft, som hun indaandede af al Magt, medens hun saa at sige badede sig i dette

klare Dys, der havde bortjaget alle de blodige Syner.

„Du gode Gud“, tænkte hun, „naar man nu troede paa Varsler.“

En Tanke bemægtigede sig hende pludselig og jagede alle andre paa Flugt. Alst i hende skreg:

„Alain Raymond er i Fare!“

„Forræderen sagde, at han havde et sikkert Mid-
del til at styrte ham i Fordærvelse! Jeg maa frelse
ham. — Bente hele otte Dage saadan som Flora
forlanger det, nej det er umuligt, naar Angsten knu-
ger ens Hjærte og Faren hænger truende over hans
Hoved. Han aner intet, mistænker ingen. De andre
kender Durandeanu og er paa deres Post, men han
vêd intet, han betragter ham som sin Ven, ærer og
agter ham!“

Hun vred sine Hænder.

„Og jeg kan intet sige ham, nej, nej. Den
Mand, som elsker mig, og som jeg elsker, til hvem
jeg har villet hengive mig, hvem jeg har skænket
hele min Sjæl, hvem jeg tilhører paa en ædlere og
finere Maade, end om jeg virkelig var hans Mai-
tresse — han maa, han bør intet vide. Ikke for
nogen Pris maa han blive blandet i, hvad her skal
foregaa. Han maa intet ane, hverken før eller efter,
thi hvis det sker, vil jeg ikke mere være en Kvinde,
der straffer de skyldige og frelser de uskyldige, jeg
vilde være en foragtelig Kvinde!“

„Og dog! Han maa ikke blive et Offer for
mine Skrupler! — Men han elsker mig jo! Han
vil tro mig uden at spørge videre, han vil gøre,

Det røde Kors.

hvad jeg siger. Han opgav at rejse, og det var mig, der forbød ham det — men nu maa han rejse — blot for et Par Dage, blot for at han kan være ude af min Mands BOLD. Ja saadan maa det være, det er klart!"

Hun skyndte sig at lukke Vinduet og begyndte at klæde sig paa med en febrilsk Hurtighed. Da hun var færdig, ringede hun paa sin Kammerpige.

"Josephine!" sagde hun, "hvor er Herren? Er han staaet op?"

"Nej, Frue, han kom temmelig sent hjem i Nat."

Og Kammerpigen smilede.

"Tjeneren tror nok, at — at Herren havde drukket lidt for meget —"

"Hvad behager?"

"Jo, han gik saa usikkert og talte saa forvirret. For Resten sagde han til Germain, at han skulde gaa i Seng, og gik saa op paa sit Værelse. Han sover vist endnu."

"Naa! — jeg skal ud, det er et dejligt Vejr i Dag, og jeg kan magelig være hjemme igen til Frokost."

Hun skyndte sig bort, naaede snart Bejen, der fører til Seeaux, og paa Stationen løste hun Billet til Paris.

Da hun var kommen hertil, tog hun en Droske og lod Kuffen køre til Hjørnet af Rue Mazarine og Rue Dauphine. Her kaldte hun paa en lille Gadedreng og sagde, idet hun trykkede ham et Femfrankstykke i Haanden:

„Løb hen til Mr. . . ., og spørg efter Sr. Raymond. Hvis han er hjemme, gaa saa op paa hans Bærelse og sig til ham, at der er en Dame, der venter paa ham og straks vil tale med ham, han maa ikke spille et Minut.“

Barnet stirrede et Øjeblik aldeles betagen paa det store Pengestykke, og foer saa afsted saa hurtig som en Pil.

Zelia lænede sig tilbage i Bognen og skjulte sig saa godt som det var hende muligt.

Klokken slog otte. Fem Minuter efter kom Alain Raymond til Synne i Porten, skælvende af Sindsbevægelse ved Tanken om, at Zelia ventede paa ham. Thi denne Kvinde, der sendte Bud efter ham, kunde ikke være nogen anden.

Hun aabnede Bogndøren og han lod sig falde ned ved Siden af hende.

„Bed Kusken om at køre“, hviskede hun til ham.

„Hvor skal vi hen?“

„Hvor han vil, men hurtig! — Vi kan ikke blive her.“

Paa et Ord af Alain satte Bognen sig atter i Bevægelse, sthyrende hen imod Ragerne, for at naa Avenue des Champs Elysées.

„Hvad er der, hvad er der dog?“ spurgte Alain, straalende, henrykt, kun opfyldt af Glæden over at se hende og være sammen med hende.

De havde grebet hinandens Hænder, og han bøjede sig ned over hende for at opfange Duften fra hendes Haar, for at føle hendes varme Aande.

„Ikke sandt, Du elsker mig?“ sagde hun pludselig med blid Stemme.

„Jo, jeg elsker Dig“, sagde han og trykkede sine brændende Læber mod hendes Øjne. Hun gjorde ingen Modstand, men vedblev:

„Og Du tror paa mig, Du stoler paa mig?“

„Ja, hvor kan Du dog spørge derom?“

„Vil Du gøre alt, hvad jeg beder Dig om, uden at spørge, uden at forsøge at forstaa det?“

„Alt, alt hvad Du vil!“

„Min elskede, Du maa tage herfra, rejse bort lige straks, endnu i Dag!“

„Rejse bort!“ udbrød han i smærtelig Overraskelse.

„Nej, Du misforstaar mig, Du skal blot tage bort herfra for nogle Dage, blot for et Par Dage?“

„Min Gud, hvorfor? Hvad er der da i Vejen?“

„Spørg mig ikke, men adlyd!“

„Men — truer der Dig nogen Fare?“

„Nej ikke mig — Dig maaske — men jeg kan ikke sige Dig mere.“

„Zelia, Du gør mig bange!“

„Na, hvis Du bliver saadan ved, hvis Du betænker Dig, gør Du mig vanvittig. — Jeg har ikke Tid til at forklare Dig noget; gør som jeg siger.“

Allain saa opmærksom paa hende og forstod nu først, hvor dyb hendes Sindsbewægelse maatte være.

„Sværg blot, at Du ikke er udsat for nogen Fare. Først folte jeg kun Glæden over at se Dig; men nu forstaar jeg, at der maa være noget meget

alvorligt i Bejen, for at Du saaledes skulde udsætte Dig for at blive kompromitteret. Der er Fare paa Færde, han har opdaget, at vi elsker hinanden —"

"Nej, Du tager fejl; han véd intet, og der truer mig ingen Fare. Spørg mig ikke mere — eller jeg tror ikke, at Du elsker mig saaledes, som Du siger. Den sande Kærlighed tror med lukkede Øjne."

"Hvæl, saa tror jeg Dig."

"Og Du tager herfra?"

"Ja."

"I Dag? Djebliffelig?"

"Naar Du vil; jeg maa blot pakke min Kuffert — men — jeg bliver kun borte et Par Dage —"

"Ja — højst otte Dage."

"Du vil aldrig formaa at fatte det Offer, jeg bringer Dig, thi —"

"Hys", afbrød hun ham og lagde Haanden paa hans Læber, "sig intet, men adlyd blot."

Han bedækkede hendes lille, hvide Haand med sine Hys."

"Hvor tager Du hen?"

"Til Fontainebleau, — kan det gaa an?"

"Ja, det er godt; det er hverken for langt eller for kort; men hos hvem skal Du bo?"

"Hos en af mine Venner, en Maler, der tilbringer Sommeren dér for at finde smukke Sujetter til sine Malerier."

"Hvad hedder han og hvorledes lyder hans Adresse?"

"Bent lidt, saa skal jeg skrive den op."

„Nej, nej, skriv intet! Tror Du virkelig, jeg glemmer det.“

Da hun havde hørt Navnet og hele Adresseen og ret indpræntet sig dem, sagde hun:

„Stans nu Vognen og stig ud.“

„Allerede!“

„Aa Du store Barn. Jeg maa virkelig hjem nu. Har jeg ikke allerede været uforsigtig nok?“

„Du har Ret!“

„Saa lover Du mig altsaa at rejse i Dag?“

„Ja i Formiddag Kl. 12 er jeg langt herfra og i Nat sover jeg i Fontainebleau.“

„Aa tusind Tak! Hvor Du dog er god og lydig!“

Hun tog hans Hoved mellem begge sine Hænder og saa et Øjeblik i Tavshed paa ham; saa kyskede hun ham hæftig, og et Par Minuter forløb, uden at nogen af dem formaaede at løsrive sig.

Hun havde luffet Djnene, og en mat Dødsighed bemægtigede sig hele hendes Legeme. Hun saa ud, som om hun var ved at miste Bevidstheden. Et Stød af Vognen førte dem tilbage til Virkeligheden. Drossen var stanset foran en Hob, der havde samlet sig om en styrtet Droskehest.

Hun rev sig løs fra ham og aabnede sine store, sorte Djne, der stod fulde af Taarer.

„Gaa, gaa“, stammede hun med halvkvalt Stemme.

Hun stødte ham ud af Vognen, der hurtigt førte videre.

„Han er frelst!“ udbrød hun næsten vanvittig

af Glæde, „og naar han kommer igen, er alt overstaaet.“

Klokken elleve kom hun hjem igen til Fontenay-aux-Roses, fuldstændig behersket, fast bestemt paa kun at tænke paa de forfærdelige Pligter, som hun vilde opfylde fuldt ud, og lettet for den skrækkelige Byrde, der siden den foregaaende Dag havde thyget saa svært paa hendes Hjærte.

Sidtil havde hun fuldstændig glemt Abrie og sin Søster, men nu kom hun pludselig til at tænke paa dem.

„Abrie ser jeg i Dag“, tænkte hun ved sig selv, „han kommer herud, og saa skal jeg nok advare ham; til ham kan jeg jo betro alt! Isabella har jeg intet at frygte for; hun er allerede i Sikkerhed.“

„Herren er gaaet“, sagde Josephine, der gif sin Frue i Møde, „han skal spise Frokost i Byen, inden han gaar paa Kontoret.“

Hvor det dog var hende en Lettelse at høre, at hendes Mand ikke var hjemme.

Durandean lod ikke til at have bemærket sin Kones Traværelse, og alt gif tilskyndende efter hendes Ønske. Mon han ogsaa frygtede hendes Nærværelse? Maaſke, men i alt Fald forfulgte han ogsaa et andet Maal og vilde ikke et Minut opsætte Udførelsen af sine Planer; da han derfor var kommen til Paris, styrede han hurtig hen mod Alain Raymonds Bolig.

Trettende Kapitel.

Durandean er misfornøjet.

Josephine havde fortalt sin Frue, at Herren var kommen meget sent hjem om Natten, og lod til at være lidt drukken at dømme efter hans usikre Gang og forvirrede Tale.

Hans forstyrrede Ansigt med de slappe Træk, de opsvulmede Øjenlaag og Øjnene, der endnu, medens han var paa Vejen til Alain, brændte som i Feber, tydede virkelig paa, at han havde tilbragt en alt andet end rolig Nat, og sikkert ikke havde nydt en fredelig, velgørende Søvn.

For os, der har fulgt ham paa hans Udflugt til La Varenne, er der ikke noget mærkeligt heri.

Smidlertid gjorde han kraftig Modstand mod sin Træthed, og vilde ikke give sig Tid til at hvile eller lytte til sit overanstrengte Legemes Indvendinger. Thi for ham gjaldt det nu først og fremmest om at faa at vide, om Zelia havde talt med Raymond, og — enten hun havde talt med ham eller ej — endnu den samme Dag at slaa det store Slag, skille sig af med de to Fjender, som han fremfor alt frygtede.

Da han traadte indensfor hos Alain Raymond, var denne just bleven færdig med at pakke en lille Kuffert, og havde derfor sendt Bud efter en Vogn der skulde føre ham til Lyonerbanen.

En ubilkkaarlig Gysen gennemfoer den unge Mand, da han pludselig fik Øje paa den Kvindes

Ægtefælle, som han for et Øjeblik siden havde forladt — paa hvilken Maade véd vi allerede.

Det var anden Gang, at han umiddelbart efter et Møde med Zelia, befandt sig Ansigt til Ansigt med hendes Mand, og dette Træf indjog ham hver Gang en dødelig Angst for at de var blevne opdagede, ledsaget af et hæftigt Sambittighedsnag, der var ham mere pinligt end alt andet.

Og i Dag var Bennens fortrukne Ansigt sandelig ikke egnet til at berolige ham.

Durandeaus Blik var først faldet paa hans Ansigt, og han opdagede til sin Forfærdelse alle disse Forberedelser paa en skyndsom Afrejse.

Denne ubentede Opdagelse fik ham til at glemme alt andet. Han gjorde en bred Bevægelse, og i en paa samme Tid ærgerlig og truende Tone udbød han:

„Hvad for noget, rejser Du?“

„Ja som Du ser!“ sagde Alain undvigende.

„Na, det er ikke sandt, og det uden at underrette mig derom — det er da ikke dit Alvor?“

„Jeg havde skrevet til Dig; se her er det Brev, jeg vilde have sendt hen paa Kontoret.“

Durandeau greb heftig efter den Konvolut, som den unge Mand rakte ham, og hvorpaa der stod hans Adresse. Med feberagtig Hast rev han den op og læste som følger:

„Kære Ben!

En usforudset Omstændighed tvinger mig til øjeblikkelig at forlade Paris; jeg skal ud et Sted her i

Det røde Kors.

Nærheden og bliver ikke længe borte. — Vær ikke vred og sørg for at faa nogen til at overtage mit Arbejde for et Par Dage.

Hils Fru Durandean.

Med venlig Hilsen

Din Alain Raymond.

Durandean frammede Brevet sammen og betragtede paany sin Ven. Alain saa forvirret og urolig ud, men der fandtes intet Tegn paa de Følelser, der vilde have bemægtiget sig ham, hvis han havde vidst noget om Durandean's Hemmelighed.

Bludselig traadte Durandean et Skridt fremad og saa stift paa Alains Skulder.

"Hvad er der?" spurgte denne og veg instinktmæssig tilbage.

"Intet!" svarede Durandean.

Med sit skarpe Blik havde han paa Alains Slættekrave bemærket et langt, fint silkeblødt sort Haar.

Lysen der trængte ind gennem Vinduet og faldt lige paa den unge Mand, fik det blanke Haar til at spille i en blaalig Glans. Medens de to elskende havde omfavnet hinanden til Afsked, havde Zelia saaledes imod sit Vidende og Vilje efterladt et Indicium imod sig, som Durandean ikke kunde tage fejl af. Og Raymond kunde ikke se det, end sige ane dets Betydning.

"Hun har været hos ham", tænkte Durandean, "og hun har talt med ham. — Hun har ikke betroet ham sin Hemmelighed — men hun bortffjerner ham

— fordomt ogsaa! Hvordan skal jeg nu faa ham til at blive?"

Medens han blev staaende tavst og med nedslagne Øjne af Frygt for at Bennen skulde læse hans forfærdelige Tanker, havde Raymond ikke Øjnene fra ham.

"Hvad er der dog i Vejen med Dig!" udbrød han, "Du er da ikke syg, jeg har aldrig set Dig med saadant et forfærdeligt Ansigt!"

I dette Øjeblik var Durandean, der altid havde en bleg Hudfarve, virkelig dødbleg eller snarere grøn, og der var et forfærdeligt Udtryk i hans Ansigt.

Det gav et Sæt i ham.

"Med mig?" spurgte han og brød ud i en tvungen Latter, "der er ingen Ting i Vejen forfærdelig for Dig."

Han stod lige overfor Spejlet, og da han fik Øje paa sit eget Ansigt, blev han alvorlig bange.

"Na", vedblev han, idet han forsøgte at sætte en flot Mine op, "Du mener, fordi jeg ser saa anstrængt ud, men det er ikke saa underligt! Du skulde bare vide, hvad for et Liv jeg har ført siden igaar Aftes. Jeg tror ikke, jeg har været to Timer i Seng, og saa har jeg druffet. Det begyndte Kl. 6 om Eftermiddagen, en lille Diner i Bas-Meudon for nogle Venner — Vinen flød i Strømme, saa at jeg fik mig en lille Rusk. Saa kom jeg tilbage til Paris for at tale med Abrie; uheldigvis traf jeg ham ikke. Saa begyndte jeg at slentre om i Gaderne, og saa spiste jeg til Aften — hvor ved jeg ikke rigtig — med et Par Venner."

Han sænkede Stemmen og vedblev:

„Der var ogsaa „Damer“ til Stede — ja jeg véd nok det er en Skam for en gift Mand. — Og Du, der er en sand Kato, Du kan naturligvis ikke forstaa det. Hør, pas paa ikke at gøre nogen Hentydning dertil, det gaar virkelig ikke tidt paa. Du véd nok, Manden er redebon, men Rødet er skrobeligt. Na, jeg er aldeles ødelagt!“

Han talte meget hurtigt, bankede sig paa Benene for at blive varm, og lo mellem hver Sætning.

Medens Alain lyttede til hans Ord, tænkte han ved sig selv:

„Han er Belias Mand og saa kan han tilbringe sine Nætter paa den Maade.“

Til Trods for at denne Tanke paa en Maade oprørte ham, var den ham dog aldeles ikke ubehagelig. Det beroligede hans Samvittighed at kunne tænke paa, at Durandeanu handlede urigtig imod sin Kone og ikke fortjente den Skat, han besad.

„Ja“, sagde han i en overbærende Tone, „Du maa rigtignok have spiret ordentlig, for Du ser forfærdelig udmattet og daarlig ud.“

„Ja det er rent forbandet, Du — jeg burde aldrig drikke Champagne, det er jeg altfor nervøs til. Men for at tale om noget andet, Du kan ikke tage herfra i Dag; jeg trænger til Dig.“

„Samen det er mig umuligt at blive.“

„Det kan da ikke komme Dig an paa fireogtyve Timer; bliv i det mindste til i Morgen tidlig.“

„Jeg vilde gjerne gøre Dig den Tjeneste — men jeg kan ikke.“

Alain havde givet Zelia sit Ord paa at tage bort endnu samme Dag, og for intet i Verden vilde han have brudt dette Løfte.

„Na Snak, det er vel kun en daarlig Spøg, hvad har Du dog for presserende Forretninger, hvor skal Du hen?“

Han bøjede sig ned over Rufferten og læste: Hr. A. Raymond — Adresse Hr. K. . . ., Hôtel de la Balance — Fontainebleau.

„Na skal Du til K. . . ., ham kender jeg, — brilliant Talent, hvad? Men for Pokker, den Fornøjelsestur kan Du da sagtens opstætte. Hvad skal der ellers blive af mig, saa træt som jeg er i Dag, naar min Redaktionssekretær forlader mig?“

„Det er ingen Fornøjelsestur“, sagde Alain og blev ganske rød i Hovedet over den Usandhed, han var i Begreb med at sige — „K. er meget syg. Jeg fik for et Øjeblik siden Telegram, og jeg tør ikke opstætte Rejsen et Minut.“

„Na, vis mig det Telegram!“

Alain famlede om i sine Lommer, saa i sin Brevtaske, og lod, kort sagt, som om han søgte efter Telegrammet, medens den kolde Sved stod ham paa Panden og han selv ønskede sig tusinde Mile borte, saa ydmyget følte han sig over denne Scene.

„Na, det er sandt!“ udbrød han tilsidst, „jeg lagde det jo i min Ruffert, da jeg begyndte at pakke den!“

Durandean var fortvivlet; han troede ikke paa denne Usandhed, men hvordan skulde han overbevise Raymond? Han saa nok, at Zelia instinktmæssig

havde modarbejdet hans Planer, og han borede Reglene ind i sine Hænder af Forbitrelse.

Heldigvis kom Bybudet nu og meldte, at Bognen holdt for Døren.

„Det var paa Tiden!“ udbrod Alain, „jeg maa skynde mig, hvis jeg vil komme tidnok til Toget.“

Bybudet havde allerede Rufferten paa Ryggen og begyndte at gaa ned ad Trapperne.

„Naa Farvel Durandean“, tilføjede Raymond og rakte ham Haanden.

„Jeg følger med!“ svarede denne.

„Ja gør det!“

De to Mænd gik ned ad Trapperne og satte sig op i Bognen; men de talte kun lidt med hinanden, da de hver især var optagne af deres egne Tanker.

Durandean fulgte sin Ven lige hen til Billetkontoret, saa opmærksomt paa den Billet han tog, gik med ind i Ventesalen og forlod ham ikke før Signalføjten lød og Toget satte sig i Bevægelse.

„Zelia vil være tilfreds med mig“, tænkte Alain, glad over ikke mere at have Durandean ved sin Side, og derved forsøgte han at trøste sig over Adskillelsen fra den elskede og dæmpe den smærtelige Uro, som den unge Frues hemmelighedsfulde og ubegribelige Befaling forarsagede ham.

„Hendes Mand aner tydelig nok intet“, tænkte han videre, „det er altsaa ikke for hans Skyld, at hun bortfjærner mig; det sagde hun jo for Resten ogsaa selv.“

Det var altsaa lykkedes Zelia at bortfjærne den Mand fra Paris, hvis Liv var truet af Durandean.

Men denne vidste, hvor han var taget hen, og dette havde Zelia ikke forudsat.

I sin Sindsbevægelse og sit Hastværk havde hun glemt at befale Alain at holde det hemmelig for alle andre, og selv om hun havde husket det, vilde hendes Mands uventede Besøg dog have forstyrret denne Del af Planen.

Men hvis Alain havde modtaget denne Befaling, kunde han i det mindste have underrettet hende om det passerede. Nu da han ikke anede den truende Fare og havde lovet ikke at skrive til hende før sin Hjemkomst, vilde Zelia sikkert føle sig fuldstændig beroliget med Hensyn til hans Sikkerhed.

Durandean, der havde bedt Rusken føre sig til Redaktionskontoret, var et Bytte for det ubeskriveligste Raseri, blandet med den dødeligste Angst.

„Det kan gjerne fordærves alt“, mumlede han, „hele min Plan er tilintetgjort — Sagen vil komme for Dagens Lys. — De to skulde have været dræbt paa samme Tid og paa samme Sted; saa kunde jeg endnu i Aften være bleven befriet for alt, hvad der truer mig. Og nu — fordømt! Na, naar jeg blot turde, naar jeg blot kunde gøre det uden Fare for mig selv — saa vilde jeg kvæle hende med mine egne Hænder. Hvad er her nu at gøre?“

Han rev sig frampagtig i Haaret.

„Men det gaar ikke an at tabe Hovedet — for Pokker, det er jo mit Hoved det gælder! En saa dristig og dog saa sikker Plan! Det forbandede Fruentimmer! Nu er han rejst — ja, men jeg véd, hvor han er, jeg kan saa ham til at komme hjem —

dermed gaar der atter mindst tre Dage, og i den Tid faar hun at vide, hvad hun aldrig skulde have vidst", tilføjede han og skar Tænder ved Tanken herom. „Naar hun først véd det, saa — —. Men skulde det virkelig falde hende ind at anklage mig —“

Et Glimt af Haab oplyste pludselig hans Sjæl, og en hel ny Kreds af Tanker lagde saadan Beslag paa hans Opmærksomhed, at Ruffen maatte stige ned fra Buxen, aabne Vogn døren og lægge Haanden paa hans Arm for at gøre ham opmærksom paa, at de nu havde holdt adskillige Minuter udenfor Redaktionskontoret.

Tjortende Kapitel.

Abrie bliver arresteret.

Hele den Dag ventede Bessie forgæves paa Abrie. Han viste sig ikke i Fontenay-aux-Roses, skøndt han efter de sidste Begivenheder og den unge Frues sidste Mabenbærelser havde saaet den Bane hver Dag at tilbringe nogle Timer hos hende.

Nu, da han vidste i hvilket forfærdeligt Faretagende hun var indviklet og frygtede, at hendes energiske, men nervøse Natur skulde styrte hende i Fare, vaagede han over hende og omgav hende med en rørende Omhu, stadig parat til at støtte hende, frelse hende, ja opofre sig for hende, hvis det gjordes nødvendigt.

Vi véd, at Belia ikke havde meddelt ham hele sin Plan, da hun ikke turde gøre ham bekendt med Floras Medvirken og vilde respektere den ullykkelige Piges Hemmelighed.

Abrie havde tilsyneladende underkastet sig hendes Vilje og ikke vovet at trænge videre paa, da han stadig endnu bøjede sig for den Magt, Belias Skønhed og Elskværdighed havde over ham, og bestandig følte en dyb Respekt for og Tillid til ethvert Medlem af Familien Marion, der i Tidens Løb var bleven som hans egne Slægtninge.

Men i sit stille Sind var han misfornøjet med den forholdsvis ubetydelige Rolle, Fru Durandean havde tildelt ham, og han havde sikkert ogsaa givet sin Misfornøjelse Lust, dersom hans Tanker og hans Tid ikke var bleven optaget af Isabellas Flugt og af at passe paa hende.

Paa Grund af de ovenpaa hverandre saa hurtig følgende Begivenheder har vi ikke nærmere omtalt alle de Møder og Samtaler, der fandt Sted mellem Belia og Abrie.

Denne sidste havde lagt hele sin Plan og udviklet den for Belia. Planen var meget ligefrem

Det røde Kors.

og netop saaledes, at den maatte tiltale den forhen-
værende Maskinarbejders Smag.

„Det, De jo fremfor alt ønsker“, sagde han til Zelia, „er, at Deres Mands Skænsel ikke skal blive bekendt; De vil ikke have Deres Barns Navn van-
æret, og vil redde, hvad der kan reddes af Deres
Søsters Vre, men dog straffe Forbryderen og sætte
ham ude af Stand til for Fremtiden at skade dem,
De sætter Pris paa og alle de brave Folk af det
republikanske Parti, der har Tillid til ham, og som
han udspionerer og vil gøre ulykkelige.

„Intet er simplere end at udføre det. — Saa-
snart De har faaet den Bished, De ønsker at have,
inden De foretager Dem noget (skøndt De allerede
har alle mulige Beviser), saa sørger jeg for at komme
op at skændes med Durandeanu og fornærmer ham
saa alvorligt, at det maa komme til en Duel paa
Liv og Død, og saa slaar jeg ham ihjel.“

„Ja hvis han ikke nægter at duellere“, ind-
vendte Zelia, „for han er sejs, det véd jeg; eller
ogsaa, hvis han ikke slaar Dem ihjel. — Nej, der er
ingen af dem, jeg holder af, der maa sætte sit Liv i
Fare for den Sags Skyld — husk paa, jeg har nok
at begræde! Og hvordan tror De, det skulde gaa
mig, naar han en Dag kom hjem, bedækket med
Deres Blod.“

Men Abrie vedblev at trænge paa; Planen til-
talte ham overordentlig, især fordi det vilde blive
ham og ikke Zelia, der udsatte sig for Fare.

Med General Poncey havde det foreløbig ikke
a stærk Hast; ham var det heller ikke saa vanskeligt

at ramme som Durandean, der var knyttet til Zelia paa utallige Maader.

"Det kan vi altsammen tale om senere", svarede den unge Kone, for hvem det kun gjaldt om at vinde Tid.

Ligesom Abrie var hun fast besluttet paa at udsætte sig selv for Farer, hvis det skulde gøres nødigt, for at skaane sin Broders Ven; hun vilde hellere modtage Hjælp af Flora, hvis Plan meget bedre syntes at passe ind i Omstændighederne. Desforuden var hun langt mindre resolut, end hun vilde tilstaa for sig selv og andre.

For en Sikkerheds Skyld havde hun for at være Herre over sin Tid og for ikke at vække Abries Utaalmodighed, ikke fortalt ham, hvad Dag hun skulde til Bas-Meudon, idet hun var overbevist om, at han i Følge sit Løfte vilde vente, til hun havde faaet det sidste Bevis, hvis Natur han ikke nærmere kendte.

Men Abrie gav ikke slip paa sin Plan; jo længer han tænkte over den, des bedre syntes han om den; han var uroffelig fast besluttet paa at redde hende og dække hende med sit ædelmodige Bryst, naar han saa, at hun indlod sig paa noget usornuftigt.

Men som sagt, i de sidste Par Dage havde hans Tid og Tanker været optagne af Isabella.

Bed at forny Bekendtskab med denne unge Kvinde, han havde kendt som Barn, var der bleven vakt en Følelse hos ham, som voksede for hvert Minut.

I første Øjeblik havde han i hende kun set

Justs og Zeliass Søster, et Medlem af den Familje, som han formelig tilbad som noget højere, og i denne Egenstaaelse havde han holdt af hende, været hende fuldt hengiven, endnu førend han havde set hende. Det var en Marion, og det var ham nok.

Beretningen om det Bedrageri, hun var bleven et Offer for, og om hendes fortvivlede Stilling havde derpaa rørt og opbragt ham, og endelig havde det blide Ansigt med de fine Træk, og de store sorte Øjne, i Forening med det blonde Haar, den barnlige Stemme og det hele sørgmodige resignerede, der var over hende, gjort et dybt og varigt Indtryk paa ham.

Hun imponerede ham mindre end Søsteren gjorde; hendes Ængstlighed og Usikkerhed gjorde ham sikker og forjog hans Undselighed; i hendes Nærværelse nød han den Glæde, der er i at yde en Bestyttelse, som ønskes og modtages med Taknemmelighed.

Her spillede han ikke nogen underordnet Rolle, her var han den første.

Hans varme, kærlige Hjærte, der blødte af ubesvaret Kærlighed, følte en hidtil ukendt Glæde, hver Gang han nærmede sig Isabella, og hendes Blik hvilede paa ham, eller hendes fløjelsbløde Haand berørte hans store, haarde, ærlige Haand.

Han havde ikke gjort sig noget af alt dette klart, men han tænkte ikke længer paa andet end paa Isabella, hendes Billed fyldte for Djæbliffet hele hans Sjæl.

Hvorledes havde Durandean kunnet nænne at

bedrage og vanære hende? Alene af den Grund kunde han hade det Menneſte af hele ſin Sjæl, ſelv om han ikke havde haft alle de andre Grunde til at ønſke hans Undergang.

Hele Formiddagen var han optaget for Iſabellas Skyld. Han kunde ſaa godt ſætte ſig ind i, hvor angſt hun maatte være ganſke alene derude paa den øde Egn, hvor hun ikke kunde ſe ſin Søſter, og hvor hun hvert Øjeblik frygtede ſfor at blive opdaget af Durandean.

Som han allerede havde ſagt hende, havde han paa Grund af, at Beſtemmelfen blev tagen ſaa pludſelig, ikke haft Tid til at tænke paa og ſørge for alt, men nu vilde han ſkynde ſig at gøre godt igen, hvad der var bleven forſømt.

Førſt og fremmeſt vilde han ſtaffe hende et paa- lideligt Menneſte, der var i Stand til at beſkytte og forſvare hende og fremfor alt til ved ſit Ydre og ſit Væſen at berolige hende, thi nogen virkelig Fare var der jo egentlig ikke for Haanden, han var vis paa, at ingen endnu havde opdaget hendes Tilflugtsſted.

Et ſaadant paalideligt Menneſte havde han allerede fundet den foregaaende Dag.

Det var en gammel Deporteret, med hvem han havde ſluttet et varmt Venſkab i Cahenne; han var ſom ſagt en tilforladelig Mand, ſtærk og modig til- lige, og gammel nok til, at der ikke kunde være nogetſomhelſt upaſſende i, at han opholdt ſig hos Iſabella.

Det ſkulde foreſtille, at han var der ſom Gart- ner, men i Virkeligheden ſkulde han være den ſtakkels

Bigge en Fader, der vaagede over hende og i fornødent Fald forsvarede hende.

Desforuden vilde Albric glæde Isabella med en prægtig Nyfundlandshund; hun havde den foregaaende Dag ytret Ønske om at faa en saadan.

Kloffen henad fire skulde han følge denne Livvagter — Manden og Dyret — ud til den Villa, hvor Isabella boede.

Kloffen var bleven over tolv, inden han havde faaet besørget, hvad han vilde, og han skyndte sig nu hjem, træt men velfornøjet, for ikke at forsømme at træffe Durandean — han havde næmlig fundet det Brev, som Zeliass Mand havde efterladt til ham den foregaaende Aften.

Det vilde blive pinligt for ham at træffe sammen med Durandean og skulle tale med ham, næsten lige saa pinligt som for Zelia selv.

Hans oprigtige, lidet diplomatistiske Natur satte sig til Modværgelse mod alt, hvad der hed Usandhed og Hyklari. Men han indsaa nok, hvor nødvendigt det var, at denne Ussling ikke anede Uraad, og hvad det end skulde koste ham, blev han nødt til at forstille sig og overvinde sin Afsky.

„Jeg vil vente paa ham“, sagde han til sig selv med Bestemthed. „Desuden er det altid en Trøst for mig at se ham, for saa véd jeg da, at han saa længe ikke gør Ulykker andetsteds; det er altid en Frist for de andre.“

„Men Durandean, der for Øjeblikket fulgte Alain Raymond til Jærnbanen, og som kun havde sat Albric Stævne for at tvinge ham til at blive

hjemme og for at give et skriftligt Bevis for, hvor kærligt han tænkte paa sin Kone, kom aldeles ikke.

Abrie blev siddende hjemme og ventede, Klokken blev to og tre, og han vovede ikke at røre sig af Pletten.

„Nu er det for sent til at tage til Fontenay-aux-Roses“, tænkte han saa. „Klokken fire skal jeg tage afsted til La Varenne med Jean Renaud og Hunden. Jeg maa vente til i Morgen med at se til Zelia; men jeg talte jo ogsaa med hende igaar, saa der kan vel ikke være noget nyt fra den Kant.“

Klokken halvfire blev han lige færdig med sin Paaklædning, som han havde besørget med et vist naibet Koketteri, da der i det samme blev banket stærkt paa Døren.

Han var alene i Lejligheden, idet hans Husholderske havde besørget sin Morgengærning og først skulde komme igen henad seks.

„Skulde det være Durandean?“ tænkte han for-
skrækket. „Klokken er mange, og hvordan skal jeg blive af med ham? Jeg tør ikke lade Isabella vente forgæves.“

Han gik hen og aabnede Døren, og stod i det samme overfor nogle Mænd af et besynderligt Udseende.

Den ene, der syntes at anføre de andre, saa alvorlig, næsten truende ud; de andre — der var en tre, fire Stykker — var langt fra saa omhyggelig paaklædt som denne, men syntes at være stærke, haandfaste Karle.

„Er det Hr. Abrie?“ spurgte den forreste og

traadte ind, hvorpaa de andre fulgte efter og omringede den forbavtede Abrie.

"Ja det er — hvad vil De mig?"

Ikke saa snart havde han svaret, førend de fire flet klædte Tyre — for nu saa han, der var fire — kastede sig over ham og greb saaledes fat i ham, at det var ham umuligt at gøre en Bevægelse.

Aldeles ubilkaarligt gjorde Abrie en Kraftanstængelse for at rive sig løs.

"Ingen unødvendig Modstand!" raabte den besfæltende og trak en Revolver frem.

Abrie kunde ikke forstaa, hvad alt dette skulde betyde.

"Seg arresterer Dem i Lovens Navn!" vedblev Anføreren.

"Mig? Hvorfor dog?" stammede Abrie.

"De har vist nok en lille Anæls om det", svarede Politikommissæren og slog Frakken til Side for at vise det trefarvede Skærf. "Spil nu bare ikke den uskyldige, det gør ingen Indtryk paa os."

"Samen jeg er virkelig uskyldig!" udbrød Abrie.

"Hvad er jeg beskylt for? Det maa jo være en Fejltagelse — mit Navn er Abrie, Pierre Abrie, og jeg er ansat hos X. . . ."

"Det er ganske rigtig. — Bærsaagod, tag ham kun, saa skal jeg sætte Seglene paa —"

"Men De kan da i det mindste sige mig, hvad jeg er beskylt for!"

"Ja hvis det kan glæde Dem — De er beskylt for Mord."

"For Mord!"

Ubric udstødte et Brøl som et vildt Dyr, og med en voldsom Anstrængelse rev han sig løs fra de fire Mænd, der holdt paa ham.

Kommisfæren veg tilbage med Revolveren i den udstrakte Haand, men hans fire Vedsagere vendte sig atter mod Ubric og greb ham fast om Halsen, Armene og Benene.

En voldsom Kamp paafulgte, men den varede kun kort. Trods sin Styrke blev Ubric snart overvunden; de kastede ham til Jorden og bandt ham med stærke Reb, saa at det var ham umuligt at røre sig.

Da han saa, hvor magtesløs han var, opgav han ethvert Forsøg paa Modstand, tilintetgjort ved denne frygtelige Anklage, som først kun havde forbitret ham, men som nu tillige forfærdede ham.

„Et Mord!“ gentog han. „Hvor og paa hvem?“

„I La Varenne, paa en Dame, der lod sig kalde Fru Moreau, og som sandsynligvis var Deres Elskerinde.“

Femtende Kapitel.

Forbrydelsen opdages.

Dagen efter at Durandean var trængt ind i Isabellas ny Hjem, stansede den Bondeskone, der hjalp den unge Dame med Huset, til den sædvanlige Tid udenfor Huset.

Det var den Kone, Béchigneux havde omtalt for Durandean, og hvem han havde foræret den lille Karneolring.

Hun ringede paa som sædvanlig, men denne Gang var der ingen, der lukkede hende ind.

Efter at have ventet nogle Øjeblikke med den Besejdedenhed og Taalmodighed, der er Bønderfolk egen, trak hun atter i Klokken; forundret over endnu ikke at se den unge Frue, hun som altid plejede at være oppe, naar hun kom, gav hun sig til at træff stærkt og uden Ophør i Dørklokken. Hun hørte den jo ringe saa tydeligt, og dog rørte der sig intet i Huset.

Ganske urolig bestemte hun sig endelig til at gaa langs med den smalle Sti, hvor Durandean havde skjult sig den foregaaende Aften, og hvorfra man fuldstændig tydelig kunde se Husets Facade.

„Mon Fruen allerede skulde være ude?“ spurgte hun sig selv.

Men da hun rejste sig paa Taaspidserne opdagede hun, at Døren og Vinduerne var hermetisk tilslukkede.

„Nej“, tænkte hun, „Fruen er ikke ude, hun er jo ikke en Gang oppe. Hun er nok sovning i Dag eller maaske er hun syg. Damerne fra Paris er altid saa svært skrøbelige!“

Hun gav sig til at raabe af alle Kræfter:

„Frue, halloj Fru Moreau!“

Saa lyttede hun, og pludselig foer hun sammen. Det forekom hende, at hun hørte en svag Lyd inde fra Huset; det lød som en Alynken, som Graad og kvalte Skrig. Hun hørte opmærksomt efter.

„Gud!“ hviskede hun, „det lød som den lilles Stemme; hendes Moder er vist syg, eller ogsaa er der passeret en Ulykke!“

Efter et Djebligs Betænkning skyndte hun sig over Broen til Kroen lige overfor.

Der sad allerede nogle Gæster, en lille Tjenestepige gjorde Frokosten i Stand, medens Værten tomte en Flaske hvid Vin sammen med to, tre Naboer.

Alle disse Menneſter havde snart erfaret Husholderſkens Belymringer, og man begyndte forſt at ſnakke lidt om Tingen, før man tog nogen Beſlutning.

Paa den forſkrækkede Bondelones indſtændige Bønner beſtemte flere af Mændene ſig endelig til at gaa over og ſe, hvad der var paa Færde.

Den lille Flok ſatte ſig i Bevægelse og naaede ſnart Iſabellas Hus; dér begyndte de atter at kime paa Klokken og dundre paa Porten, ja de gik endog rundt om hele Huſet, kaldende og lyttende.

Stadig intet Svar fra Iſabella, ſtadig den ſamme Alynken fra Barnet.

„Der maa være hændet en Ulykke“, sagde en ung Gartner tilsidst, „vi maa se at skaffe Visshed.“

„Jamen, hvordan?“

„Er der ingen, der har en Stige?“

„Jo der er en i Kroen; hvad vil Du med den?“

„Naturligvis klatre over Muren og aabne Døren indvendig fra.“

„Ja, det er ogsaa sandt, vi maa dog vide, hvad her er paa Færde.“

J mindre end et Minut var Stigen hentet. Den unge Mand gik op ad den, klabrede over Muren, der var temmelig lav, og sprang let ned paa Havens fugtige Jord, som endnu var helt opblødt efter den foregaaende Dags Regn.

Da Gartneren først var kommen indenfor, aabnede han Porten; Røglen var ikke drejet om, skøndt den stak i Laasen, og dette lagde de alle Mærke til.

Mængden, der var bleven forøget med flere Naboer og nysgærrige Dagdrivere, var allerede trængt ind i Haven og vilde til at gaa videre, da en Mand pludselig raabte:

„Hør, lad nu være at gøre Dumheder! Hvis her nu var bleven begaaet en Forbrydelse —“

„En Forbrydelse!“

„Ja hvem kan vide. — Husk paa, hun boede her ganske alene. For J gaar videre og bryder ind i Huset, skulde J dog sende Bud efter Mairen.“

„Ja, ja, han har Ret!“

„Se, der er Fodspor i Jorden, ligesom af meget brede Fodder; der maa være kommen nogen før os,

eller ogsaa maa han være gaaet bort for kort Tid siden. Pas paa, at vi ikke sletter de Spor ud med vore Støvler."

"Na, det maa have været Herren", sagde Husholdersten, "jeg kan kende hans store Fodder."

"Hvad mener Du, hvad for en Herre?"

"Naturligvis Fruens Herre, han, som lejede Huset til hende og kom og besøgte hende hver Dag. — Hys!"

Man hørte ikke mere Barnets Skrig, en Dødsstilhed herskede i Huset, og Mængden, der begyndte at blive urolig, flokkedes sammen indenfor den aabne Haveport og talte sammen, medens de ventede paa Mairen, som der var gaaet Bud efter.

Efter tyve Minuters Forløb kom denne, ledsaget af sin Sekretær og Landbetjenten. Det var en Proprietær dér fra Egnen, en midaldrende Mand af Middelsstørrelse og Middelforstand.

Han lod Landbetjenten blive ved Porten for at holde Mængden tilbage, og idet han bød sin Sekretær, Husholdersten og den unge Gartner at følge med, gik han forsigtig hen mod Huset, passende paa ikke at udlette de dybe Fodspor i den fugtige Jord.

"Det er sandt, jeg har glemt at sende Bud efter en Smed", sagde han, da han var kommen helt hen til Døren.

Men Smeden var aldeles unødvendig; Døren var ikke lukket indvendig fra, og gik op, da de drejede paa Laasen.

Stueetagen, der snart var gennemført, var al-

deles i den samme Stand, som da Husholderstien havde forladt den den foregaaende Eftermiddag.

De gik op paa første Sal, og paa Trappetriene bemærkede de store Pletter af vaad Jord, der maatte være affatte af de samme brede Støvler, hvoraf man allerede havde set Sporene i Haven.

De begav sig efter Bondekone's Anvisning straks hen til Gruens Sovestue, der ikke var aflaaet, og derfor gik op uden nogensomhelst Modstand.

Det var til dette Værelse Altanen hørte; Vinduskodderne var ikke sat for, som for de andre Vinduer, og den straalende Sommermorgens klare, smilende Lys opfyldte hele Værelset og belyste tydelig enhver Genstand.

Straks ved første Djeftast saa de derfor alle Enkelthederne ved det sørgelige Syn, der frembød sig for deres Blik.

Værelset var i samme Stand som sædvanlig; ikke en Ting var flyttet fra sin Plads eller væltet omkuld; der var intet, der tydede paa Kamp. Men midt i Værelset fik de Djeftast paa en Kvinde, der laa udstrakt med Ansigtet mod Gulvet, badet i Blod.

Det var Isabella.

Hun var i den samme Dragt, hvori hun havde været den foregaaende Nat, da hun var bleven overrasket af Durandean, nemlig i hvidt Skørt og Korset. Den blottede Hals og Armene skjultes halvt af det opløste Haar. Hun laa med udstrakte Hænder.

Mellem de hvide Skuldre, der kun plettedes af nogle enkelte Bloddråber, saa man Skafet af en Kniv, hvis Blod var boret ind i hendes Legeme.

En Kniv var det dog egentlig ikke, snarere et spidst skjellignende Instrument med et meget skarpt Blad.

Ved Siden af Isabella og knugende hendes hvide Skørt i sine smaa Hænder laa Justine besvimmelst af Rædsel eller Udmattelse. Hun maatte have grædt og skreget meget længe, thi hendes Djelaag var opsvulmede, Munden halvaaben og hele det lille Ansigt fortrukket.

Paa Gulvet saa man atter Sporene af de store snubjede Støvler.

Paa Mairesens Befaling bar de først den lille Pige ud i Haven, for at bringe hende til Bevidsthed og fjærne hende fra Moderens Lig; derpaa løftede de den unge Kvindes Legeme op og opdagede derved, at hun tillige var bleven stukket i Brystet. Et smalt men dybt Saar med blaalige Rande saas over det venstre Bryst.

De tilstedeværende, der var aldeles forstenede af Rædsel over denne affkyelige Forbrydelse, vovede nu næppe at røre ved Liget af Frygt for, at deres Mellemkomst skulde hindre Dørrighedens Undersøgelse, da der heldigvis i det samme kom Hjælp nderfra.

Det var Doktor Barraud, der var kendt af alle dér paa Egnen, og som da han havde hørt Tale om en Forbrydelse, der var begaaet her i Huset, havde skyndt sig for at tilbyde sin Hjælp.

„Velkommen“, raabte Mairén, der straks folte sig lettere om Hjærtet. „De ser nok, her er begaaet et Mord; vil De være saa god at tage Dem af Offeret, medens jeg telegraferer til Politiet i Paris.“

Derpaa gav han Ordre til, at ingen maatte komme ind til Lægen undtagen Sekretæren, eller i Haven, hvor Vandbetjenten stadig havde sin Nød med at holde de nysgærrige tilbage, og saa skyndte Mairren sig bort, for at undgaa det forfærdelige Syn, som han var saa uvant med, og som gjorde et saa dybt Indtryk paa ham.

Lægen begyndte med at trække Mordbaabnet ud af Saaret, og lagde derpaa Isabella paa Sengen, der ikke havde været rørt.

Endelig afførte han hende alle hendes Klæder, aabnede sit Bestik og gav sig til at undersøge Saarene for at forvisse sig om, hvorvidt den unge Kvinde virkelig var død, endskøndt disse Saar efter hans Mening absolut maatte være dødelige.

To Timer senere ankom der paa Mairrens Opfordring en Politikommisær, en Opdagelsesbetjent, en Forhørsdommer og flere Betjente fra Paris til La Varenne Saint-Hilaire.

De begav sig straks ind i Huset, hvor Forbrydelsen var begaaet, og begyndte deres Undersøgelser og Forhør, som vi senere skal meddele.

En Læge fra Præfektoret var ogsaa fulgt med.

Sekstende Kapitel.

Alt bidrager til at angibe Morderen.

Medens Opdagelsesbetjenten i Særdeleshed beskæftigede sig med den materielle Side af Sagen, det vil sige undersøgte Godsborne i den bløde Jord, søgte at udfinde, hvordan Morderen var kommen ind, og nøjagtig besaa det Bærelse, hvor Forbrydelsen var begaaet, med ét Ord, søgte at forestille sig den frygtelige Scene i alle Detailler, begyndte Forhørsdommeren i Stueetagen et Forhør over alle dem, der kunde skaffe ham nogensomhelst Oplysning angaaende den myrdedes Navn, Stand og Levevis.

Med disse Forhør kom han til Kundskab om følgende:

Den myrdede kaldte sig Fru Moreau; hun havde kun boet dér paa Stedet en fire, fem Dage, og ingen vidste, hvem hun var eller hvor hun kom fra.

At domme efter den Maade, hvorpaa hun talte, optraadte og klædte sig, var hun Pariserinde og en dannet Dame af god Familie.

Villaens Gjer berettede, at Stedet, Dagen før hun flyttede ind, var bleven lejet af en ung Mand, der var høj og stærklemmet og især havde et Parmægtige Hænder; de saa ud, som om han havde været vant til at arbejde haardt; han havde lejet det i en Fru Moreaus Navn, der levede for sig selv med sit eneste Barn.

Det røde Kors.

Denne Mand havde ikke tinget om Prisen og havde uden at gøre Ophævelser betalt forud for et helt Aar; det var derfor slet ikke faldet Ejeren ind at bede om nærmere Oplysninger, han havde ikke en Gang spurgt ham om hans Navn og Adresse, men han havde al mulig Grund til at tro, at han var fra Paris.

To Dage efter var han kommen sent derud med det sidste Jærnbanetog fra Vincennes, ledsaget af den unge Dame og den lille Pige, og efter at have vist dem tilrette i Lejligheden var han gaaet bort igen, formodentlig til Fods; i hvert Fald havde han ikke overnattet i Villaen.

Den Bondekone, der besørgede Huset for den fremmede Dame, bekræftede Ejers Udsegn, og gav en nøjagtigere Beskrivelse af den unge Mand, der var høj og stærk med paafaldende store Hænder og Fødder.

Det var ham, der paa Ejers Ubefaling havde engageret hende til at arbejde hos den fremmede Dame saa længe indtil denne kunde skaffe sig et fast Hende.

Hun vidste heller ikke, hvad han hed, men hun havde tænkt sig, at hans Navn var Moreau, siden hans „Dame“ kaldte sig saaledes; at de var rigtig giste troede hun ikke.

Han blev aldrig i Villaen om Natten, han kom kun én Gang om Dagen, i Mørkningen, og tog saa tilbage med et af de sidste Tog, der gik til Paris.

S andres Nærværelse var Herren og Damen

meget stive overfor hinanden, de sagde aldrig Du til hinanden og lalte sammen som fremmede; men Herren forkælede den lille Pige og lod til at holde frygtelig meget af hende.

Konen kunde ikke rigtig forstaa det hele Forhold, der gav Anledning til allehaande Gissninger blandt Egnens nysgærrige og sladdervorne Befolkning. Efter hendes Mening maatte han være gift i Paris, og den unge Dame maatte være hans Elskerinde, som han havde indlogeret her, for at ingen skulde opdage deres Forhold. Hvorfor skulde han ellers aldrig blive dér om Natten, og hvorfor skulde de spille fremmede overfor hinanden, saasnart Konen var til Stede — hun var jo i det hele taget den eneste, der saa dem sammen.

Kimeligvis var han frygtelig jaloux og haard imod den stakkels Pige, og hun var vist meget bange for ham.

Konen havde bemærket, at hun altid var bedrøvet og ængstlig, og at hun ofte havde røde Øjne, som om hun havde grædt, især én Gang efter at han havde været der.

Hun maatte aldrig gaa ud, aldrig vise sig for Folk, og fremfor alt havde Herren forbudt at indlade nogensomhelst andre end ham hos hende.

Uf alt dette syntes det at fremgaa, at Fru Moreau stod i Forhold til en eller anden parisisk Othello, der var nødt til at holde dette Forhold hemmeligt, enten fordi han var gift eller ogsaa af andre Grunde, og som derfor vaagede omhyggeligt over, at hun ikke kom i Berøring med nogen.

Førhørsdommeren syntes ogsaa meget tilbøjelig til at opfatte Sagen saaledes, men det kunde naturligvis ogsaa være affurat ombendt, idet det kunde være hende, der frygtede for sin Mand, og var flygtet hjemme fra med sit Barn for fuldstændig at hengive sig til en ulovlig Kærlighed.

Begge disse Formodninger var sandsynlige og forklarede det mærkelige Pares hemmelighedsfulde Udfærd. At betvivle, at Fru Moreau stod i intimere Forhold til den fremmede, der besøgte hende, var ikke et eneste Øjeblik faldet nogen ind.

Det blev tilstrækkelig godtgjort af alle Vidnerne, at Huset, saa længe Fru Moreau havde boet dér, ikke var bleven betraadt af andre fremmede end af Konen, der førte Hus, og den ubekendte Herre, som man antog for Beboerindens Elsker.

Der var ikke en Gang bleven set ukendte Personer paa Bejen eller i Omegnen i de Dage, hun havde boet dér.

Run en eneste Gang — Dagen efter at Damen var flyttet ind — var der en fremmed Mand, der havde ringet paa Havedøren; han handlede med uægte Smykker; men Fruen havde ikke taget imod ham, og saa var han gaaet videre og havde vist været i over tyve Huse for at tilbyde sine Varer; ved ham havde der ikke været noget som helst mistænkeligt, og han havde heller aldrig senere ladet sig se.

Efter at have afhørt de forskellige Vidner, havde Førhørsdommeren den største Øyst til at udspørge den lille Pige for at se, om han ikke kunde faa nogle Oplysninger dér — det kunde jo være, at hun havde

set Morderen; men Lægerne erklærede, at Barnet havde stærk Feber, og at det vilde være farligt at lade hende tale for Øjeblikket.

Doktor Barraud, der jo var kommen først, erklærede desuden, at han, da den lille Justine var kommen sig af sin Besvimelse, havde spurgt hende, om hun ikke havde set den Mand, der havde gjort hendes Moder Fortræd, og at hun havde sagt nej. Men da han saa havde beløvet sig paa at spørge hende videre, var hun falden i frygtelige Krampe-trækninger, der gjerne kunde dræbe hende, hvis hun ikke fik fuldkommen Ro.

Saa erklærede Lægerne, at efter deres Mening var Fru Moreau bleven saaret i det Øjeblik, hun klædte sig af for at gaa i Seng, at hun ikke havde kæmpet for at forsvare sig, men at hun, da hun blev angreben forfra, havde vendt sig om for at flygte, og at et nyt Stød af det spidse Vaaben, hvoraf Angriberen havde betjent sig, havde strakt hende til Jorden i den Stilling, hvori hun var bleven funden.

Forbryderen kunde ikke være en fremmed, det maatte være nogen, som hun kendte, og som hun ikke frygtede for, thi i modsat Tilfælde vilde hun have forsøgt at flygte eller at forsvare sig, førend hun fik det første Saar, ja lige straks da hun opdagede ham. Nu derimod tydede Retningen af Saarene paa, at hun aldeles ikke havde gjort nogen Modstand.

Paa den anden Side antog de, at det ikke kunde være en Morder af Profesjon, da Saarene var blevne bibragte med en usikker, ubehændig Haand,

skøndt i den aabenbare Hensigt at dræbe Fru Moreau.

Forbrydelsen maatte, at dømme efter Saarenes Udseende, være bleven begaaet mellem Alokken ni og elleve den foregaaende Aften.

Nu fik man at vide, at Fru Moreaus Elsker den foregaaende Aften var taget tilbage til Paris med et senere Tog end sædvanlig; dette blev bekræftet af Villettøren ved Stationen, som kendte ham af Udseende.

Opdagelsesbetjenten havde nu ogsaa fuldendt sin Undersøgelse.

„Den skyldige er Fru Moreaus Elsker“, sagde han, „Alverden her kender hans ualmindelig høje Skikkelse og store, brede Hænder og Fødder, og disse Fødder har efterladt ganske udmærket tydelige Spor i den baade Jord. Disse Spor, der stadig er de samme, er de eneste man ser baade i Porten, i Haven, paa Trapperne og i Sovestuen. Alene det vilde være nok, men der et endnu bedre Indicium.

„Der er ingen af Laasene, der er blevne brækket op; saavel i Porten som i Døren sad Røglen indvendig. Der var ikke noget, der tydede paa Indbrud. Forbryderen er simpelt hen kommen ind, fordi man har lukket op for ham, og da Forbrydelsen var begaaet, trak han simpelt hen Døren i efter sig uden at kunne lukke den i Laas.

„Altsaa er den skyldige Manden med de store Fødder, som kom her hver Dag, og som tog herfra med det sidste Tog, efter at Forbrydelsen var begaaet.

„Der er intet blevet stjålet eller ødelagt, saa man maa formode, at Hævntørst eller Skinsyge har været Motivet til denne Handling.

„Instrumentet er et Værktøj, der bliver brugt af alle, der arbejder i Jærn, Bronze eller andet Metal.

„Mandens Signalement passer jo ikke paa en finere Herre, men snarere paa en Arbejdsmand, der har tjent sig nogle Penge, og som nu klæder sig paa som en Herre. For Resten har Husets Ejer, hvem han har betalt Lejen, lagt Mærke til, at hans Hænder saa ud til at have været i hyppig Berøring med Metaller.

„Der kan altsaa slet ikke være nogen Tvivl mulig, Sagen er saa ligesrem og let, at det ærgrer mig, at jeg har ulejliget mig for den; det kunde den første den bedste lige saa godt have gjort.

„Den skyldige er en meget ubehændig Mand, eller ogsaa har han handlet i et Anfald af Brede, og derfor iagttaget saa faa Forsigtighedsregler. Man skulde næsten tro, at han har søgt at angive sig selv.”

Dg Opdagelsesbetjenten trak paa Skulderen med en foragtelig Mine.

„Naar jeg tager tilbage til Paris, skal jeg forhøre mig paa Jærnbanestationen ved Vincennes. Derfra tog han altid herud, og dertil vendte han saa hjem igen. Jeg har et meget nøjagtigt Signalement af ham, og hvis han endnu ikke er flygtet eller har skjult sig, skal han være paagreben endnu inden Aften, det svarer jeg Dem for.”

Som vi har set, bemægtigede Politiet sig virkelig Alric samme Eftermiddag, i det Øjeblik han, der intet anede om det foresaldne, gjorde sine Forberedelser til at vende tilbage til Isabella.

At der intet Indbrud havde fundet Sted, er let at forklare, thi Durandean var virkelig kommen ind gennem den aabne Port.

Som man vil erindre, havde Isabella fulgt Alric lige ud paa Vejen, for at aflaafe Huset, før hun gik til Ro. Der havde de udvekslet nogle faa Ord.

Et voldsomt Tordenskrald havde forstræffet Isabella saaledes, at hun instinktmæssig nærmede sig den Mand, hvis Nærværelse ene var i Stand til at berolige hende. Og idet hun nærmede sig ham, havde hun bortfjærnet sig fra Porten, der blev staaende aaben bag ved hende.

Da Durandean, der stod paa Lur ved Hjørnet af Muren, tre fire Skridt derfra, havde set denne Bevægelse, var han som en Snog gleden ind i Haven uden at blive set eller hørt, takket være Uvejret og de to unge Folks Uopmærksomhed.

Da han først var i Haven, skyndte han sig hen til Huset og gik ind i Stueetagen, hvor han rolig ventede, til Alric havde forsojet sig bort og Isabella var gaaet op paa sit Værelse.

Hvis Opdagelsesbetjenten havde været saa dygtig, som han selv indbildte sig at være, vilde han have lagt Mærke til at Fodsporene, skøndt de var lige brede, ikke var lige dybe, at der maatte være Fodspor af to forskellige Mænd, hvoraf den ene

maatte gaa meget tungt, medens den anden gik forholdsvis let.

Men Politiet er ikke saa ufejlbarligt, som man tror. Disse vidunderlige Opdagelsesbetjente, som ikke lader sig narre af noget, eksisterer kun i enkelte Romanforfatteres Indbildning; i Virkeligheden er Politiet uhyre let at bedrage og vildlede.

Det véd ikke andet, end hvad man siger det, og det ser ikke andet, end hvad der ligger lige for.

Syttende Kapitel.

Moderen søger Raad hos Barnet.

Durandean kendte Politiet og vidste, hvorledes man skal føre det paa Billedspor. Derfor havde han lagt den før omtalte Plan, og som vi har set, gik alt fra denne Side efter Ønske.

Naar Isabella først var død og Abrie arresteret, anklaget for Mord og ude af Stand til at retfærdiggøre sig, havde Durandean ikke mere at frygte af dem.

Den ene kunde ikke tale og den anden kunde
Det røde Kors.

tale saa længe han vilde, der var dog ingen, der vilde tro ham; alle de vage og ubevidste Betydninger, som han muligvis vilde fremføre mod Zalias Mand, vilde miste enhver Betydning, netop fordi de blev fremførte af den, der efter alles Mening maatte være den virkelige Forbryder.

Hans Udsagn vilde blive betragtede som Bagvaskelser og tilskrevne Ønstet om at vælte Ansvarret for sine Handlinger over paa en anden, eller maaske om at forsvare sig og bevise sin Uskyldighed, -- som ingen vilde tro paa.

Kimeligvis vilde Durandeaus Forhold til Isabella komme for Dagens Lys, men da Isabella ikke kunde vidne, ikke berette sin Historie, saa kunde hendes Elsker sige, hvad han fandt for godt -- man vilde altid snarere tro ham end Abrie.

I alt Fald var den Brøde, at elske to Søstre, en af dem, overfor hvilke Samfundet er temmelig overbærende, og Skurken, der havde saa meget andet og værre paa sin Samvittighed, syntes ikke, der var noget særligt compromitterende ved, at denne Side af hans Liv blev afløret.

Han mente endog at kunne drage en vis Fordel af denne Åbenbarelse og vende den mod Abrie; thi denne vilde blive anset for at have elsket Isabella, og Isabella for at have narret Durandean for Abries Skyld; det kunde altsaa saa Udseende af, at denne sidste havde dræbt den ulykkelige Pige i et Anfald af Jalousi, og at alt, hvad han fremførte for Retten mod Durandean, var dikteret af Had mod sin Rival

i Forening med Nødvendigheden af at forsvare sig mod en farlig Bestyldning.

„Hvem vilde falde paa at mistænke mig? sagde Durandean ved sig selv. „Hvem kan vide eller bevise, at jeg havde nogen Anelse om, hvor Zelia's Søster opholdt sig, efter at hun var flygtet bort fra Versailles med sin ny Elsker? Jeg har jo aldrig sat min Fod paa det Sted, hvor hun boede; jeg har jo kun været der den ene Gang om Natten, da ingen saa mig, og da i hvert Tilfælde ingen kunde genkende mig. Der er ingen andre end Péchigneux og Morand der kender Sandheden.“

Dette sidste foruroligede ham ikke i ringeste Maade, og han kunde ogsaa være ganske rolig.

Vi kender jo lidt til Péchigneux' Principer og véd, at han delte sine Forretninger i offentlige og private, og forstod at holde dem skarpt ud fra hinanden.

Han var af en Privatmand bleven opfordret til at opspore en vis Dames Tilflugtssted; han havde opdaget dette og faaet sin Betaling, og dermed var den Sag glemt.

Dersom Politipræfektoret skulde overdrage ham at finde Morderen, saa vilde han søge efter denne, som om han slet ingen Forudsætninger havde.

Hvad nu Morand angik — Morand, Politiet og den hele Dommerstand, saa vilde alle disse Mennesker være henrykte over at kunne vanære og straffe en Republikaner, en tidligere Deporteret, at kunne gøre en Tjende af Regeringen asmeægtig.

Morand var ikke saa dum at ville forpurre en

saadan Jangst, han vilde endog i al Stilhed uden at kompromittere sig række Haanden dertil. Der gives indirekte skjulte Medvidere, der kan være en langt nyttigere end de mere aktive.

Men Zelia? Ja, Zelia kunde tale, hun kunde styrte ham i Fordærv.

Men foruden at han havde Grund til at formode, at hun, selv om hun havde ham mistænkt for denne ny Forbrydelse, vilde tie i Stedet for at bringe ham paa Skafottet, saa var det hans Plan at ramme Zelia og Alain Raymond næsten paa samme Tid, i alt Fald tidnok til at han ikke fik noget at frygte fra den Kant, og det paa en saa simpel og lovlig Maade, at han vilde blive interessant i Folks Øjne uden derfor at løbe nogensomhelst Risiko.

Dersom Zelia ikke havde forstyrret denne Plan ved at sende Alain Raymond bort fra Byen, vilde den nu allerede være bleven udført.

Naar Zelia, Alain Raymond og Isabella saaledes var bragt til evig Tavshed, og Alric stod tiltalt for Mord med alle mulige Beviser imod sig og uden et eneste Vidne, der kunde paapege den virkelige Morder — saa stod Jules Durandean fræk og fri, saa havde han gjort op med sin Fortid. De ny Forbrydelser udslettede hvert Spor af hans tidligere, der var ingen, der kunde angive eller true ham, Fremtiden tilhørte ham!

Den Gærning, det havde kostet ham mest Overvindelse, havde været Isabellas Mord; han havde ikke næret noget egentlig Had imod hende; han havde ænge været led af hende, men det var ogsaa det

hele. Dog nu, da hun havde talt med sin Søster og var bleven bekendt med sin Redningsmand og Elfers hele Underfundighed — nu, da Durandean maatte rydde Zelia af Vejen, nu kunde han ikke længer skaane hende. Naar hun erfoer Isabellas Død, vilde hun sikkert ikke have fortiet, hvad hun vidste.

Det en Gang udgydte Blod krævede stadig mere og mere af ham; saa længe der var et eneste Medlem af Familien Marion tilbage, var hans Formue, hans Stilling, hans Liv paa Spil.

Den lille Justine, der jo forøvrigt var altfor ung til at gøre sig forstaaelig og forklare visse Ting, som fuldstændig kunde have kompromitteret ham, frygtede han aldeles ikke som Vidne.

Man vil erindre, at Døren ind til den Alkove, hvor Barnet sov, var lukket i det Øjeblik, Morderen trængte ind til Isabella.

Justine havde hverken set eller hørt noget; hun var først vaagnet op af sin fredelige Søvn sent ud paa Natten; saa havde hun kaldt paa Moderen, og da denne ikke kom, var hun bleven ved at raabe i nogen Tid. Tilfidsst var hun staaet ud af Sengen, og da hun aabnede Døren ind til Bærelset, havde hun i Lampens Skær set Moderen ligge paa Gulvet, badet i sit Blod.

Forsærdet var Barnet gaaet nærmere, og da hun kunde indse, at nogen havde gjort hendes Moder Fortræd, havde hun klamret sig til hende, raabt og grædt og skreget, indtil enten Sult, Træthed eller Rædsel havde berøvet hende Bevidstheden.

Det eneste, det nu altsaa gjaldt om for Duran-

deau, var saa hurtig som muligt at faa Alain Raymond tilbage til Paris, førend Belia fik noget at vide om sin Søsters Død eller fik Tid til at foretage sig noget Skridt imod ham. Først da kunde han skride til den Handling, der efter hans Mening skulde gøre ham til en fri og lykkelig Mand.

Paa Grund af Begivenhedernes hurtige Gang og de mange forskellige Personer, der samtidig optræder paa forskellige Steder, bliver vi af og til tvungen til at gaa lidt tilbage i Tiden.

Læserne vil erindre, at Belia den Dag, paa hvilken Alain Raymond var afrejst til Fontainebleau, Isabellas Mord var blevet opdaget og Alric var bleven arresteret som mistænkt for den skrækelige Forbrydelse — havde ventet sin tro Ven med den Beslutning at advare ham mod den Fare, der trueede ham gennem Durandeau, men hvis nærmere Bestaafenhed, hun ikke kendte noget til. Ligeledes vil man huske, at Alric ikke kom, og vi véd hvorfor.

Derimod var der en anden, der indfandt sig i Belias Hjem, og denne anden var Flora.

„Er der noget nyt siden igaar?“ spurgte Belia ængstlig.

„Ikke andet“, svarede Kammerpigen, „end at jeg, efter at De var gaaet, indsaa, at det virkelig var nødvendigt for os at flynde os. Otte Dage er en lang Tid, en saadan Mand, som den vi vil straffe, kan gøre megen Fortræd paa otte Dage. Ligesaa kan jeg godt indse, at det maa være en sand Kval for Dem at tilbringe en hel Uge under saadanne Forhold.“

„Ja det er vist!“ udbrød Zelia.

„Jeg har tænkt meget over det, og nu har jeg fundet en Maade, hvorved Ventetiden kan blive forkortet.“

„Na Tak, Flora! — Lad mig høre.“

„So ser De, Fru Poncen kommer straks hen til Dem; jeg er blot gaaet i Forvejen.“

„Hvad skal hun her?“

„Hun er saa forfærdelig bange for sin Mand — og det har hun vist ogsaa Grund til — at hun gerne krøb gennem et Naaleøj, dersom De forlangte det!“

„Naa og saa?“

„Som sagt, i sin Skræk for at De skal røbe hende, vil hun gøre alt, hvad De beder hende om. De maa altsaa forlange, at hun skal skrive et Brev, som De dikterer hende, og hvori hun sætter Deres Mand Stævne; naar hun har gjort det — og hun gør det, det véd jeg — saa siger De, hun skal give det til mig.“

„Og hvad saa?“

„Saa maa De ogsaa bede hende om at skrive til sin Mand, at hun rejser bort et Par Dage for at besøge en gammel Slægtning af sig i Garches ved Saint-Cloud, en Fru Bossy. Generalen kender hende godt, og vil finde det ganske naturligt.“

„Men saa kan han jo opsoge hende, naar han vil, og det skulde jo netop undgaa; jeg vil ikke have, der skal tilstøde dette letjindige Væsen noget som helst ondt.“

„De kan være ganske rolig, hun tager slet

ikke derud; jeg skal nok anvise hende et sikkert Skjulested."

"Det er godt!"

"I Morgen kommer Generalen og besøger Dem, det véd jeg bestemt. Naar han kommer hjem herfra og har faaet at høre det, De har at sige ham, saa vil han finde det Brev, hvori hans Kone melder ham, at hun er rejst."

Zelia fortrak Ansigtet, som om hun følte Modbydelighed for noget.

"Na hvorfor skal jeg tage imod ham!" udbrød hun.

"Jo det er virkelig nødvendigt! De havde jo lovet mig det, og De véd, hvad det er, De skal sige ham."

"Jeg forsikrer Dem, Flora, det er mig næsten mere modbydeligt end alt det øvrige."

"Hust paa, Frue, man maa ofre noget, for at naa sit Maal. Tænk paa dem, De skal hæbne, og dem, De skal frelse!"

"Ja jeg maa vel tømme Bægeret til Bunds."

"Han bliver rasende, ude af sig, han føler sig krænkert i sin Forsængelighed og det overfor en Dame, som han har gjort Rur til, og som afviser ham, og i sit Raseri vil han tage lige herfra og ud til den gamle Slægtning, hvor han tror, Konen er i Besøg. Den næste Dag lader jeg ham saa faa Kundskab om, at hans Kone har sat sin Elsker Stævne paa „De fire Beje"."

"Jeg skal nok gøre min Pligt", sagde Zelia med et Suk.

Det var paa Tiden, at de to Kvinder blev enige, thi i det samme kom Eurodie.

Hun traadte ind med et tvungent Smil paa Læberne og et ængstligt, venligt Blik; det lyffedes hende ikke at skjule sin Forlegenhed, og paa Zeliass Ansigt forsøgte hun at læse, hvad hun skulde sige og gøre. Imidlertid rakte hun tøvende Haanden hen imod hende.

„Jeg vilde gjerne tale med Dem, Fru Poncey“, begyndte Zelia i en kold Tone, idet hun lod, som hun ikke bemærkede den fremrakte Haand.

„Det glæder mig overordentlig — er der noget, jeg kan være Dem til Tjeneste med, kære Ze... kære Fru Durandean?“

„Ja, vil De sætte Dem dér.“

Hun pegede paa sin Skrivebordsstol.

„De husker vel, hvad vi blev enige om“, vedblev Zelia. „De skulde ikke have noget at frygte af Deres Mand; men paa den anden Side skulde De blindt følge mine Ordre.“

„Det lover jeg. Hvad forlanger De?“

„At De skal skrive et Brev, hvori De sætter Hr. Durandean Stævne — ikke med Dato — Allokken halv ni om Aftenen; og skriv, han véd hvor.“

„Ja, ja — naar De vil have det; men saa lover De jo ogsaa, at min Mand —“

„De har mit Ord; skriv blot som De plejer at skrive i det Slags Tilfælde — og rigtig indtrængende, for han maa ikke betænke sig paa at komme, og han maa være præcis, meget præcis —“

„Ja, jeg forstaar Dem nok, og intet er lettere.“

Det røde Kors.

Jeg kender godt den Stil, der vil bestemme ham til at komme. Nu skal De selv faa at se."

Euxodie tog en Pen og skrev uden at betænke sig et Minut en Billet paa fire Linjer. Da hun var færdig, rakte hun den til Zelia og sagde:

"Her er den!"

"Læs den selv", sagde Zelia og trak Haanden tilbage for ikke at røre ved den.

"Som De ønsker det."

Og hun begyndte med høj Stemme:

"Min egen Engel!"

("Mindre kan det ikke være ved saadan en Lejlighed", afbrød hun sig selv). Derpaa vedblev hun:

"Min egen Engel!

"Kom i Aften Klokker halv ni, Du véd nok hvor. Jeg venter Dig bestemt. Du kan tro, vi skal more os (han styrter derhen, det er jeg vis paa), og Du skal se, hvor højt jeg elsker Dig. (Jeg er jo nødt til at skrive saadan noget!)

Din kælné Rattetilling

Euxodie."

"Saadan undertegner jeg mig, naar det skal være rigtig loffende! De ser, jeg har intet sparet for at sikre mig hans Nærværelse — siden De vil have det."

Zelia var bleven purpurrod, medens hun hørte paa denne Kærlighedsbillet og de Kommentarer, hvormed Euxodie ledsagede den."

Euxodie bemærkede det og stansede pludselig forvirret.

„Er De vred over det?“ sagde hun ydmygt og kælen. „Jeg troede, det var det bedste, jeg kunde gøre, siden De selv bad mig derom. Hvis De ikke udtrykkelig havde besejlet det, vilde jeg aldrig mere have gæstet ham.“

„Giv den Billet til Flora“, sagde Zelia foragtelig. „Hun skal nok besørge den hen til — ham, som den er bestemt for.“

Euxodie rakte den til den lille Kammerpige, som hurtig tog den og lod den forsvinde, uden at det var muligt at se, hvor den blev skjult.

„Men kære Zelia“, stammede Euxodie, „glem ikke, at min Mand — vilde dræbe mig — hvis han saa det! Men — jeg stoler paa Dem, De er saa god og saa retsaffen! Na hvis jeg ikke holdt saa meget af Dem! De kan ikke tænke Dem, hvor det har været skrækkeligt for mig at skrive dette, nu da De ved det hele. Men De forlanger det, og saa adlyder jeg. Bring mig blot ikke i Fare.“

„De skal ikke gaa til det Stævnemøde!“ afbrød Zelia hende tørt.

„Ikke! Naa det er ogsaa meget bedre, saa bliver De i det mindste ikke skinnende paa mig.“

„I Morgen naar Generalen er gaaet, skriver De til ham, at De tager ud paa Landet en to, tre Dage for at besøge Fru de Bossey, den gamle Slægtning, som han kender.“

„Ja — “

„Men De skal ikke tage derud.“

„Hvad mener De?“

„De skal følge med Flora og blive, hvor hun fører Dem hen, indtil De faar Bæfæd fra mig.“

„Famen — det kan jeg ikke forstaa. Jeg vilde gerne vide —“

„Vil De hellere have, at Generalen skal se Deres billet doux?“

„Nej for Guds Skyld, hellere alt andet!“

„Maa saa gør, hvad jeg befaler Dem.“

„Ja det skal jeg, Zel... — Fru Durandean.“

„Farvel“ — og Euxodie bøjede Hovedet og gik, mere nysgærrig end skamfuld og urolig.

„Hun indfinder sig sandsynligvis til Stævne-mødet i Stedet for mig og river Djinene ud af Hovedet paa ham — naturligvis. — Hun har vel læst saadan noget i la Fontaines Bøger eller i Boccacio. Hun fjerner mig for at være sikker paa, at jeg ikke sender Jules Bæfæd. Men han maa se at redde sig saa godt han kan!“

„Er Du fornøjet med mig, Flora?“ spurgte Belia, idet hun vendte sig om mod den lille Kammerpige, da de blev ene.

„Ja Frue, nu er Fru Poncy fjernet; men baade Elskeren og Egtemanden indfinder sig og —“

„Og ogsaa vi, Flora.“

„Betænk Dem vel, Frue; føler De Dem virkelig stærkt nok dertil?“

„Ja, ja jeg maa gøre det, Flora; vi er ikke Morderesker, vi udøver kun Retsfærdighed. De maa vide, hvem det er, der har bragt dem Døden, og hvorfor De bliver dræbte. En Time før skal jeg

være dér; jeg vil sige ham, at jeg véd, hvem han er og hvad jeg har gjort. — Men naar han bliver forberedt, tror De saa ikke han flygter?"

"Det er umuligt! Alle Udgangene er spærrede. Man kan komme derind, men ikke komme ud igen. Det er let nok, og De véd jo, at Huset ligger saa øde og er bygget saaledes, at man udbendig fra hverken kan se eller høre, hvad der foregaar derinde."

"Hvad Dag er det i Dag?" spurgte Zelia.

"Lørdag."

"Ja det er sandt; det var jo igaar at jeg hørte den forfærdelige Samtale i Bas-Meudon."

"Saa træffes vi altsaa paa Mandag Aften."

"Ja."

"Fra i Dag af er det bedst, at vi ikke ser hinanden. Skulde der komme noget i Vejen, skal jeg nok underrette Dem derom. Hvis jeg ikke sender Dem Bud —"

"Saa kommer jeg paa Mandag Aften mellem syv og otte."

De to Kvinder rakte hinanden Haanden, men efter en pludselig Tilskyndelse faldt de saa i hinandens Arme. Derpaa forsøjede Flora sig bort, tavst og lydløs som sædvanlig.

Da Zelia var bleven ene, stod hun først en Stund ubevægelig, saa nærmede hun sig sin Søns Bugge.

Det var Aften. Barnet sad med halvaabne Læber og de lange Djenbipper skyggende over de blegrode Kinder. Hans rolige, regelmæssige Ande-

drag hævede og sænkede det lille Bryst, og en rund Arm med et Smilehul i Albuen laa nogen paa Lagenet.

Zelia nærmede sig sagte, betragtede ham et Øjeblik i Tavshed, derpaa knælede hun ned og støttede sin iskolde Paaude paa denne varme, bløde Arm.

„Mit Barn“, sagde hun, „jeg tager Dig til Bidne paa, hvad jeg vil gøre. Bær min Dommer. Det er jo mest for din Skyld, for din Mors Skyld, at jeg har bestemt mig til at begaa saa forfærdelige Handlinger, at jeg udfører denne hykleragtige og listige Rolle, hvorimod hele min Natur og alle mine Følelser gør Oprør.

„Jeg troede, at jeg var stærkere og fastere end jeg er. Hvis det ikke fremfor alt gjaldt om at redde dit Navn, at frelse Dig, Du rene, ubesmittede Engel, fra den Skam, der truer med at plette Dig i din Bugge, saa vilde jeg, da jeg erfarede hvad jeg nu véd, have taget mig af Dage i Stedet for at dræbe det Uhyre, til hvem Skæbnen har knyttet mig — jeg vilde have flygtet for Opfyldelsen af den forfærdelige Pligt, der paahviler mig.

„Ja jeg vilde have taget mig af Dage, thi jeg kunde ikke mere leve sammen med ham, og jeg kunde ikke give efter for en anden Kærlighed; men jeg havde Dig, min Søn, og din Moder skylder Dig blot saa megen mere Kærlighed og Omhu, fordi din Fader har vist sig som en æreløs, grusom og fordærvet Mand.

„Kunde jeg overlade Dig, Du stakkels uskyldige Væsen til en saadan Mand og lade Dig arve hans

Stænsel? Kunde jeg lade Dig blive under hans forpestende Indflydelse, saa at han maaske efterhaanden vilde omskabe Dig i sit Billede, gøre Dig lige saa lav og nedrig som sig selv? Nej, ikke sandt?

„Og kan jeg dræbe Dig sammen med mig? Nej, thi Du har Ret til at leve, og det er min Pligt at gøre dit Liv lykkeligt og i Særdeleshed hæderligt! Men hvad kan jeg da gøre? Angive ham, forlange Separation?

„Det vilde jo være det samme som at besudle Dig, thi Du bærer hans Navn, det er dit Navn, hvordan han end er og hvad han end gør. Jeg kan ikke flygte fra ham, thi han er min Mand, han kan forfølge mig overalt, beraabe sig paa Loven og tvinge mig til at vende tilbage til hans Hus.

„Skulde jeg da dræbe ham og mig selv bag-
 efter? Ja jeg har ofte tænkt derpaa; men det hjælper ingen, det gør kun alt værre, thi det vanærer baade din Moder og din Fader. Den eneste, sidste Udvej vilde være at modtage Abrics Forslag, at til-
 lade denne ædelmodige, trofaste, hengivne Ven at udfordre ham til en Duel paa Liv og Død.

„Men hvis nu den anden nægter at duellere, eller hvis Abric falder. — Nej aldrig — han har udgydt nok uskyldigt Blod, og desuden kender man disse Dueller, man kan aldrig være sikker paa Raar-
 den eller Pistolen.

„Sig mig, mit elskede Barn, er der nogen anden Udvej end den, jeg har valgt, og som dog ind-
 gyder mig Rædsel. Denne Mand vil dræbe Men-
 nesker, der er mig dyrebare, de vil blive et Offer

for hans Forræderi, ligesom alle de, hvem jeg allerede begræder, og som jeg har svoret at hævne. Maatte de blot tilgive mig min Svaghed og mine Betænklichkeiten!

„Naar han bliver overrasket sammen med en gift Kone og dræbt af den bedragne Egtemand, vil Verden være ubidende om hans Skam og kun beklage ham. Saa er Vren frelst, vi befriede, og de døde hævnede.

„Kun jeg vil lide og rødme over de Usandheder og Løgheder, hvortil jeg har nedladt mig for din Skyld, og som Du aldrig vil lære at kende — thi jeg vil lære Dig at ære hans Minde og agte hans Navn. Na sig, at jeg har Ret, mit Barn, at jeg har handlet paa bedste Maade og i den bedste Hensigt.“

Taarerne strømmede ned ad hendes Kinder, hun trykkede sine feberhede Læber mod Barnets lille knyttede Haand.

Bækket af dette Kærtegn, aabnede Barnet Øjnene, smilede til sin Moder og slog sine smaa buttede Arme om hendes Hals.

„Na han bifalder min Handling, han tilgiver mig — nu er jeg stærk!“ udbroød hun, medens hele hendes Legeme bævede af Henrykkelse og Glæde.

Attende Kapitel.

Zelia tænder Luntten.

Efter den Scene, der for to Dage siden havde fundet Sted i Bas-Meudon, siden Durandean vidste sig opdaget af sin Kone, undgik han at befinde sig Ansigt til Ansigt med hende.

Han frygtede, at hun ikke vilde være tilstrækkelig Herre over sig selv til fuldstændig at skjule de Følelser, hun nu nærrede mod ham, og det var ham just meget magtpaaliggende at have Mine af ikke at vide det; og desuden kunde han, urolig som han var efter Isabellas Mord, udsætte sig for at falde ud af den ubekymrede og tillidsfulde Rolle, som han ikke maatte opgive, hvis han ønskede at inddybsse Zelia i en falsk Følelse af Tryghed.

Hvilke skumle Planer havde hun mon?

Dette Spørgsmaal rejste sig hver Time paa Dagen i hans Sjæl, uden at det var ham muligt at besvare det.

Det var ingen liden Angst som dette ubesvarede Spørgsmaal forvoldte ham, thi han troede ikke et eneste Øjeblik at hun, nu da hun kendte hans nedrige Livs Hemmeligheder og alle hans Forbrydelser, nu da hun vidste, hvis Arm det var, der havde ramt alle hendes kære, vilde finde sig i sin Stilling og taale alt uden Oprør, uden noget Forsøg paa at hæbne sig.

Den unge Kvindes Tavshed vilde allerede have
 Det røde Kors.

været nok til at forstrække ham og til at sige ham, at hun var fast bestemt paa at handle.

Han havde jo desuden allerede set, at hun havde handlet; men foreløbig havde hendes Handlinger kun været af defensiv Natur.

Hun havde forsøgt at skjule sin Søster ved Abriès Hjælp, og hun havde fjærnet Alain Raymond. Alt dette røbede, at hans Røne havde udtænkt en bestemt Plan, men det var den offensive Del af denne Plan, han ikke havde den fjærneste Anelse om.

Han mente imidlertid, at han ved at gaa hurtig til Værks og ikke spille et Minut, kunde foregribe hendes Hævn, og at Isabellas Død og Abriès Arrestation vilde kuldaste eller i alt Fald bringe Forstyrrelse i alle hendes Planer. Inden hun saa fik Tid til at knytte de brudte Traade sammen igen eller udkaste andre Kombinationer, vilde han selv være knust.

Det eneste, hvorom han ingen Idé havde, var Floras Indblanding i Sagen; han vidste aldeles ikke, at Belia havde opdaget hans Forhold til Fru Poncén.

Denne sidste, der ikke havde andet for Øje end at trække sig helstindt ud af Sagen uden at bryde sig om sin medskyldige — hvem hun i sin Egenkærlighed gjerne vilde ofre for at redde sin egen Person, havde paa det strængeste overholdt sit Løfte til Fru Durandean og adlød hende i alt, saa længe hun var sikker paa ikke at blive udsat for Generalens Brutalitet.

Flora passede for Resten stadig paa hende, og

Eugodie gjorde aldeles intet Forsøg paa at forstaa, hvor man førte hende hen eller hvilke skrækelige Handlinger man gjorde hende delagtig i. Der var bleven lovet hende, at hun ikke skulde udsættes for nogen Fare, naar hun blot adlød, og saa adlød hun.

Havde hun iøvrigt vidst, at det gjaldt om at styrte de to Mænd i Døden, saa havde hun med Hensyn til sin Ægtefælle sagt: „Det er godt, jeg bliver af med ham!“ — og med Hensyn til sin Elsker: „Ja hvad, saa maa jeg se at finde en anden!“

Den eneste Fare, der truede Durandeanu, var saaledes den eneste, han ikke tænkte paa, ligesom Zelia, der troede foreløbig at have afværget alt, ved at sende Alain Raymond bort for nogle Dage, ikke drømte om, at Faren kunde og vilde komme gennem ham.

Mand og Kone skred saaledes hver især til Udførelsen af deres skrækelige Planer med en Sikkerhed, der var fuldstændig ubegrundet paa begge Sider.

Durandeanu var flog nok til at benytte Alains Fraværelse til at erklære, at Bladet lagde Beslag paa al hans Tid og tvang ham til at blive i Byen, hvor han ogsaa indtog sine Maaltider; og Zelia, der glædede sig over ikke at være i hans Nærhed, og som gik i den Snare, hun selv havde opstillet, troede paa dette Paaskud, der forekom hende at være højst sandsynligt, og var fuldt og fast overbevist om, at Durandeanu ikke anede, at hun vidste, hvad hun vidste.

Hun havde nu altsaa rigelig Tid og Lejlighed til at forberede sin Sammenkomst med General Poncey.

Hun vaklede ikke længer i denne Sag. Da hun, som alle dem, der har en levende Fantasi og trænger til at rives med og beruses eller forblindes i det Øjeblik, de skal udføre noget betydningsfuldt og pinligt, var meget nervøs og til en vis Grad overtroisk, følte hun sig mere rolig og besluttet, efter at hun havde aabnet sit Hjærte for Barnet i Buggen, taget det lille uskyldige Væsen til Bidne paa, hvad hun stod i Begreb med at gøre, og efter at det havde smilet til hende og lagt sine smaa Arme om hendes Hals.

Nu følte hun sig beredt til det værste.

Som Flora havde sagt, kom Generalen ganske rigtig den næste Dag, men denne Gang kom han tidligt paa Formiddagen.

Da han flere Gange havde indfundet sig dér i Huset uden at blive modtaget, og ikke havde talt med den unge Rone, efter at han havde gjort hende den chevalereske Erklæring, som vi tidligere har gengivet, formodede han, at han om Morgenens vilde have mere Chance for at overraske Fru Durandean, og blive indladt hos hende; hun ventede ham jo ikke paa den Tid og kunde heller ikke godt lade ham vide, at hun var ude. Ligeledes vidste han, at han vilde træffe hende ene, da han i Forvejen havde hørt sig om, hvor vidt hendes Mand var i Paris.

Hans Haab blev heller ikke skuffet, og med Glæde saa han, hvorledes alle Døre aabnede sig for ham.

Zelia modtog ham i Dagligstuen og gjorde Undskyldninger, fordi hun var i Negligé, der for Resten klædte hende saa henrivende, at der slet ikke var Grund til Undskyldning.

Generalen var heller ikke i Visittoilette, men han var saa vikset, pomadiseret og parfumeret, som kun en gammel Laps kan være det.

„Kæreste Frue“, begyndte han efter kærligt og galant at have trykket sine stive Knebelbærter mod den lille, hvide Haand, der rakktes ud imod ham, „endelig har jeg da den Lykke at se Dem! De véd ikke, hvor henrykt jeg er over, at De en Gang igen giver mig Lejlighed til at se Dem.“

„Jeg forsikrer Dem, det er Tilfældets Skyld, at De saa ofte ikke er bleven indladt“, svarede Zelia med denne fuldstændige Ro og den Forstillelsesevne, som enhver nok saa hæderlig Kvinde besidder, naar det gælder. „Jeg véd, De har været her flere Gange, men jeg var virkelig ude — jeg har haft saa meget at besørge i den senere Tid.“

Felix Dieudonné Poncey var henrykt. Det var første Gang, Zelia gav ham en saa venlig og elskværdig Modtagelse; han betragtede denne glædelige Forandring som en Følge af sin sidste Kærligheds-erklæring.

Med en let Skælven i Stemmen, saaledes som han havde hørt det af den første Elsker paa Theatret i Algier i en lignende Scene, sagde han:

„De har altsaa tilgivet mig min oprigtige Tilstaaelse?“

„Tilgibet? Nej, jeg har kun glemt den“, svarede hun smilende.

Generalen blev et Øjeblik fiddende tavst; han vidste ikke, hvad han skulde svare, og søgte i sit uklare, blodrige Hoved efter noget rigtig smukt; hans Anstrængelser krønedes med Held.

„Al Frue“, sukkede han og glædede sig over det, han vilde sige, idet han fandt sig selv overordentlig fin og aandrig, „De kan uaaafte glemme dem, der tilbeder Dem, men de, der tilbeder Dem, glemmer ikke Fru Durandeau!“

Han satte sig i Stilling for at afvente Virkningerne af denne Gløse, og tænkte ved sig selv:

„Ic u har jeg hende.“

„De har allsaa i Sinde at vedblive at gøre Nur til mig?“ spurgte Belia, der helst saa snart som mulig vilde have Ende paa dette og komme til Sagen.

„Ja, elskværdige, tilbedelsesværdige Væsen!“

Han rykkede hastigt sin Stol nærmere til hendes, og Haabet tændte en vellystig Flamme i hans smaa, røde Øjne.

„Saa det er Alvor?“ spurgte hun.

„Jeg lægger alt for Deres Fodder, mit Hjærte og mit Liv!“ udbrød han og kastede sig virkelig paa Knæ for hende, idet han greb efter hendes Hænder.

„Er det sandt?“

„Paa min Vre som General!“

Hun rejste sig og veg et Skridt tilbage; han flyttede sig nærmere paa sine Knæ og vilde slaa

Armene om hende, da hun i det samme skiftede Tone og Udtryk og brød ud i en haanende Latter, der naglede Poncey til Pletten.

Han blev forbavsset og ængstlig til Mode; efter hans Mening var det ikke Øjeblikket til at le, og han tænkte paa, om det vel skulde være af ham, hun lo; han sølte en voldsom Lyst til at bryde ud i Brede, men vovede dog ikke at vise sit flette Lune.

„Disse dannede Damer er dog nogle besynderlige Væsner“, tænkte han. „Hun var virkelig bevæget, hun vilde til at give efter, og saa pludselig ler hun mig lige op i Ansigtet uden nogensomhelst rimelig Grund!“

Zelia blev ved at le, og der kom noget saa overlegent og uforfæmmet i denne Latter, at det begyndte at løbe General Poncey koldt ned ad hans stive, rettede Ryg.

„Hvad skal det bethyde?“ spurgte han noget barsk. „Er det af mig, De ler?“

Hans tykke Moustacher dirrede ved denne Tanke.

„Na De maa ikke blive vred, men — men der faldt mig noget ind, der var saa uimodstaaelig morsomt —“

„Hvad mener De med det?“

„Da jeg saa Dem opfordre mig til at bedrage min Mand, faldt det mig pludselig ind, hvor komisk det var, hvis Generalinden i samme Øjeblik befandt sig i en lignende Situation, hvis hun netop nu havde en Elsker hos sig, der var lige saa dristig og maaske lykkeligere end De.“

Generalen blev formelig violet i Ansigtet og stod paa sine Ben i samme nu.

„Sag maa gøre Dem opmærksom paa, at det er en meget malplaceret Spøg“, sagde han barsk. „Man leger ikke med General Ponceys Vre.“

„Na“, lo Zelia haanligt, „en Generals Vre er lige saa udsat, som en civils.“

„Maa jeg ikke bede Dem holde op med de Narrestreger.“

„Men hvis det nu ikke var Narrestreger?“

Generalens Ansigtssfarve gik fra violet over til det grønlig.

„Det maa jo dog være en Spøg, ikke sandt?“ sagde han. „Det er et Skinangreb, der skal afværge mit.“

Han stod med sammenbidte Tænder, og hans Djne blev stive og blødrøde som hos en Buldog, der vil styrte sig over en.

Et Øjeblik blev Zelia staaende og betragtede ham; saa sagde hun i en halv spotf Tone, der tilfælde var præget af en dyb, ydmygende Medlidenhed:

„Sag véd ikke, om jeg nogensinde kunde have elsket Dem, men det véd jeg sikkert, at jeg aldrig kan elske en Mand, der bliver til Nar — det er bedre at sige Dem det med det samme. En Kvinde, eller jeg i alt Fald, kan tilgive en Mand alt, undtagen det at være latterlig.“

„Sag latterlig? Men i Djævlens Navn da!“ brølede Generalen, der pludselig igen teede sig, som han plejede paa Kasernen og Knejsperne.

„Saa det siger man.“

„Fortklar Dem nærmere.“

Han havde grebet hende om Haandleddene og knugede dem, saa hun gjerne kunde have skreget.

„Jeg har ingen Ting at forklare“, svarede Selia og overbåndt Smærten ved en kraftig Anstrængelse. „Det er Dem selv, der maa undersøge Sagen og forviisfe Dem derom. Men slip mig dog — De gør mig Fortræd!“

„Ikke før De siger mig, hvad De véd. — De siger altsaa, at min Kone —“

„Jeg siger ikke nogetssomhelst, for jeg véd ikke noget; men andre siger, at General Poncey er altfor optaget af at forføre sine Benner's Koner, til at han kan passe paa, hvad der foregaar hjemme — og at hans Hustru ikke har noget at bebrejde ham. Man siger han er hæftig, men blind, eller ogsaa, at hans egen Opførsel ikke tillader ham at være altfor stræng, og at han derfor giver Fru Poncey lige saa stor Frihed, som han tager sig selv.“

„Men hvordan det nu er eller ikke er, saa holder jeg nok af de Mænd, der forstaar at indjage Skræk, men ikke af dem, der gør sig til Latter; jeg vilde ikke synes om, at man pegede Fingre ad den Mand, hvem jeg skænkede min Kærlighed. — Det er meget muligt, at ikke et Ord af det hele er sandt, men det er blot uheldigt, at man tror det eller lader, som man tror det.“

General Poncey saa frygtelig ud i dette Øjeblik, hvert Lem paa ham dirrede, og hans Ansigt lignede næsten et vildt Dyr's, medens Arterne i hans Hals og Tindinger skulmede op, som om de skulde springe;

Det røde Kors.

i Mundbigerne saa man det hvide Skum trænge sig frem.

„Saa man kalder mig en Hanrej!“ stammede han, „man ler af mig og peger Fingre af mig — aa, I skal ikke saa Lov til at le længe — det er Løgn, Løgn altsammen, og dem, der siger det modsatte, skal jeg slaa ned som en Hund! — Jeg, jeg skulde blive holdt for Nar af min Kone! Hvem tør vove at paaftaa det? En saadan Skam kan kun afvaskes med Blod, og det skal den blive, det kan I stole paa allesammen!“

Medens han talte saaledes, styrede han lige hen imod Zelia med ophidset Ansigt og vaklende som en drukken Mand; men Zelia sagde roligt:

„Vil De maaske begynde med at dræbe mig?“

Han stansede og stirrede paa hende et Sekund, som om han ikke kendte hende, saa drejede han sig om paa Hælen og soer ud af Bærelset med en frygtelig Ed.

„Ja gaa kun, Du Umennefte!“ hviskede Zelia og tørrede Sveden af sin blege Pande. „Din Straf kan aldrig blive haard nok. — Og nu, da det er overstaaet, nu skal det andet ikke falde mig svært!“

Vaklende og ængstlig for, at hendes fysiske Kræfter ikke skulde slaa til, gik hun med Høje op ad Trappen og lukkede sig inde i sit Bærelse.

Rittende Kapitel.

En Nyhed.

Det var Dagen efter at Forbrydelsen i La Varrenne blev opdaget, at Ubric var bleven arresteret.

Belia havde endnu ingen Anelse om disse ny Ulykker, men hvem skulde vel ogsaa have meddelt hende dem? Morgenbladene var de eneste, der var begyndt at tale om Mordet paa Fru Moreau, og dem havde Belia naturligvis ikke haft Tanke for at læse.

Det eneste Blad, hun uvilkaarlig havde kastet et Blik paa, var det, der redigeredes af hendes Mand; hun plejede altid at aabne det med en vis Iver, thi i Reglen fandt hun deri en eller anden aandrig eller begejstret Artikel af Alain Raymond. Det var som han hver Dag sendte hende sit Kort, eller det var snarere en behagelig Samtale mellem de to, som ingen kunde bebrejde dem.

Uvilkaarlig saa hun ogsaa i Dag efter en saadan Artikel, skøndt hun godt vidste, den ikke kunde være der, eftersom den unge Mand var taget til Fontainebleau; saa kastede hun Bladet fra sig uden at lægge Mærke til følgende Linjer, der stod allernederst under Rubriken Dagsnyt:

„I det Djeblig, Bladet skal gaa i Pressen, erfare vi en saa sørgelig og alvorlig Nyhed, at vi tøver med at meddele den, indtil vi har skaffet os

nærmere Oplysninger. Det drejer sig om en hemmelighedsfuld og grusom Forbrydelse, som er bleven begaaet mod en ulykkelig ung Dame, der opholdt sig i Omegnen af Paris.

„Politiet skal være paa Spor efter Forbryderen; man siger endog, at han er arresteret og nævner hans Navn, men foreløbig anser vi det for rigtigst at fortie, hvad der endnu ikke er tilstrækkelig oplyst.“

Disse Linjer var som sagt undgaaet Zelia's Opmærksomhed, men selv om hun havde læst det, var Meddelelsen forsætlig aflaget saaledes, at den ikke kunde vække Mistanke eller Angst hos hende.

Skøndt Durandean tvivlede paa, det vilde ske, var det hans Haab, at Zelia blot i fireogtyve Timer endnu skulde være ubidende om, hvad der var passeret.

Hidtil havde Zelia som sagt heller ikke hørt tale om Forbrydelsen; hun vidste kun, at Alric ikke havde ladet sig se i to Dage, og var meget forbavset derved.

Af den Grund havde hun ogsaa samme Morgen som Generalen besøgte hende, men førend hans Ankomst, sendt sin Kammerjomfru til Byen med et Par Ord til Alric, hvori hun bad ham øjeblikkelig at komme ud til hende i Anledning af en presserende Sag. Hun maatte absolut underrette ham om det, hun havde hørt i Bas-Meudon, for at han kunde være paa sin Post.

Hun burde have gjort det for længe siden, men

Kærligheden havde været stærkere end Venstabet, saa at hendes første Tanke havde været at bringe Alain Raymond i Sikkerhed, og Floras Ankomst, Fru Ponceys Besøg og Sammenkomsten med General Poncey, havde derefter fuldstændig lagt Beslag paa hendes Tid.

Nu da Generalen var rasende, fuldstændig ude af sig selv, nu da hun havde gjort det første afgørende Skridt, og Katastrofen slet ikke kunde afværges, selv om hun havde villet, nu tænkte hun paa Abrie og ventede med Utaalmodighed hans Ankomst, fuldt overbevist om, at han straks vilde adlyde hendes Opfordring og følge tilbage med Kammerpigen.

Josephine var taget afsted Klokken otte, næsten samtidig med Jules Durandean. Klokken var snart tolv, om et Par Minuter kunde Abrie altsaa være der.

Uhret var heller ikke saasnart begyndt at slaa de tolv Slag, førend der bankedes paa Døren.

„Hvem er det?“ spurgte Zelia inden hun lukkede op, thi hun havde besluttet ikke at lade sig se for nogensomhelst fremmed eller uvedkommende.

„Det er mig, Frue“, svarede Kammerpigen.

„Der er han!“ tænkte Zelia med et lettet Suf og aabnede øjeblikkelig.

„Tras De ikke Hr. Abrie?“ spurgte hun hurtigt.

„Hvor var han? Kom han ikke med?“

„Aa Gud, det er stræffeligt — det er forfærdeligt“, stammede Pigen og rakte begge Hænder i Vejret.

„Hvad er der?“ spurgte Zelia beklemt. I den

Stilling og Sindsstemning, hvori hun for Øjeblikket befandt sig, var hun forberedt paa de største Ulykker ved det mindste Ord.

„Hvem skulde have troet det!“

„Men hvad er der dog?“

„Na jeg kan ikke! — At tænke sig, at han baade var en Ven til Herren og Fruen! — Spørg heller Konen her, hun kan bedre fortælle Dem det. — Nej det er næsten ikke til at tro!“

Med disse Ord gik Josephine et Par Skridt tilbage og gjorde Plads for en Kone, som Zelia ikke straks havde bemærket ude paa den halvmørke Gang. Det var den Kone, som vi gjorde Bekendtskab med den Aften, da Durandean gik op til Abrie, hende nemlig, der ordnede Huset for den tidligere Massinsmed.

Zelia var bleven dødbleg. Hun greb Konen ved Haanden, trak hende ind i Stuen og spurgte:

„Hvad er der? Abrie er død, ikke sandt?“

Hun mindedes sin Mand's Trusler mod hendes Ven, og det var saa naturligt, at Døden var hendes første Tanke.

„Nej han er saamænd ikke“, svarede Konen hurtigt, „men det var kanske bedre for ham og hans Venner, om han var det — han er bleven arresteret.“

„Arresteret?“ gentog Zelia synlig lettet. „For hvad?“

„For Mord.“

„Det er ikke sandt!“ udbrød den unge Kone heftigt. „Abrie skulde være en Morder, aah!“

„Ja det samme sagde jeg, da jeg først hørte det, og det samme sagde alle de andre i Huset ogsaa. Han saa' saa skuffelig og fornøjet ud og saa uskyldig som en ung Pige — hvem skulde tro, at han var en Udhaler og en Skurk —“

„Na jeg tror De vil!“ afbrød Belia hende. „Hvad for en Abrie taler De om? Hvem har fortalt Dem det?“

„Jeg er hans Husholderske, Frue, saa jeg kender ham godt — jeg har holdt meget af ham, for han var from som et Lam, han var altid fornøjet og ikke fordringsfuld, og tilskyndende saa sat og fornøjet; men han gik stille med det. Jeg havde ogsaa nok bemærket, at han i de sidste Dage ikke kom hjem i ordentlig Tid, som han plejede, og nu — ah jeg gysrer bare ved at tænke derpaa!“

„De maa udtrykke Dem tydeligere!“ sagde Belia angst og utaalmelig. „Han er altsaa bleven anklaget for Mord?“

„Ja.“

„Hvornaar? Hvem skulde han have myrdet?“

„Det var i Jorgaars Aftes. — Han havde en Maitresse, det Uhyre, en stakkels ung Kone, som han med Magt havde bortført fra hendes Hjem, og som han pinte og plagede, og nu har han i et Anfald af Jaloufi, eller fordi hun ikke vil give efter for ham, stukket hende en Kniv i Livet.“

Vi ser, at det eftertragtede Rygte allerede var i Omløb.

„Skulde Abrie have en Maitresse“, stammede Belia, der aldeles ikke forstod dette.

Men pludselig løb der en iskold Gysen gennem hendes Aarer, og en frygtelig Anelse foer hende gennem Hovedet.

„Hvad hed hun — hvem var hun?“ spurgte hun med dump Stemme.

„En Fru Moreau.“

„Fru Moreau. — Havde hun et Barn?“

„Ja en lille Pige paa fire Aar.“

„Og hun boede —?“

„Paa Landet —“

„Samen hvor?“

„I Nærheden af Barenne ved Champigny-broen.“

„Isabella!“ skreg Belia.

Hun var nær ved at falde, men det lykkedes hende at holde sig oppe.

„Hun er død!“ udbrød hun saa igen efter et Djebligs Tavshed.

„Tror De?“ spurgte Konen. „Na den Skurk, han har nok forstaaet at ramme hende! Det ulykkelige Menneske, hun anede ikke noget ondt, hun havde ingen Mistanke til ham — hvem havde i det hele taget det? Jeg — ah jeg gyser, naar jeg tænker derpaa! — Jeg har saamænd mange Gange været hele Timer alene med ham.“

„Han har styrtet sig over hende med et Værktøj, og saa har han været saa tøffet at tage lige hjem samme Aften. Det var et Bejr, som man ikke vilde jage en Hund ud i — De kan nok huske det? — det regnede og lignede og tordnede. Jeg blev ganske rolig siddende for at holde Middagsmaden varm og

brugte Tiden til at stoppe Strømper — for jeg skal sige Dem, vi er fattige Folk og har tre Børn, og saadan nogle river ikke saa lidt af sig; det var for at have en lille Bifortjeneste, at jeg paatog mig at holde Hus for den Morder.

„Men som sagt, jeg faldt i Søvn ude ved Skorstenen, og saa kommer han pludselig hjem og rusker i mig og ler — ja tænk Dem, Frue, han lo! At han kunde være oplagt til det! Og saa sagde han:

„Lad mig saa min Suppe, for jeg er skrup-sulten!“

„Suppen var bleven kold, og Ilden var gaaet ud, men det var da ikke saa underligt, og han var da ogsaa rimelig nok til ikke at blive vred. Han fandt det altsammen udmærket og havde en Appetit — en Appetit, Gud hjælpe mig, som om han havde den bedste Samvittighed af Verden!

„Naa men saa sagde han til mig, at det var sent, og jeg kunde gerne gaa, og saa gik jeg. Da jeg saa ham igen den næste Morgen, havde han travlt og skulde ud at besørge noget, og saa om Eftermiddagen Klokken halv fem kom Politiet og tog ham. Det kneb for Resten for dem, for han gjorde Modstand, den Slubbert; han vilde slaa Politikommisæreren ihjel og sigtede nok paa ham med en Revolver, men tilsidst fik de da Bugt med ham.

„Jeg var ikke selv til Stede, men da jeg hørte det, havde jeg nær faaet et Tilfælde, og jeg bliver ogsaa nok syg efter det. — Han kan da være sikker paa Tugthuset, — men naar han nu bare ikke undslipper!“

Medens Konen saaledes vedblev at snakke, var Kammerpigen gaaet hen til Zelia, hvis Blegghed og Ubevægelighed forfækkede hende.

„De skulde virkelig tage noget at styrke Dem paa, Frue“, sagde hun. „Det maa gøre et skrækkeligt Indtryk paa Dem at høre, at et Menneſte, der daglig er kommen i Deres Hus, er en Morder. Jeg vilde helst have, at Konen dér skulde fortælle Dem, hvordan det hele hang sammen, fordi —“

Zelia stødte Josephine fra sig og hørte slet ikke paa Konens lange Snak. Isabella var død — Isabella var myrdet, det var alt, hvad hun havde Tanke for, det eneste, hun kunde fatte af det hele!

Det svimlede for hende, det var, som om Gulvet gled bort under hendes Fødder, som om hun styrtede ned i et mørkt Svælg, hvis Dybde hun ikke kunde maale.

Det, hun i sin Vengstelse havde forestillet sig, var langt bleven overtruffen af Virkeligheden! Hun kunde slet ikke mere tænke, hun pintes kun af Angst og Smærte!“

Bludselig spilede hun Djnene op, og der kom et rædselsſlagent Udtryk i hendes Ansigt — hun havde opdaget Jules Durandean, der stod i Døren og lyttede til, hvad der blev sagt, medens han betragtede sin Kone.

Grunden til, at han var kommen tilbage igen, var følgende:

Da han ikke kunde være ubidende om Abrics Arrestation, som han selv rigtignok paa en tilfløret Maade havde hentydet til i sit Blad, og som alle

Menneſter talte om, maatte han, da Folk vidſte, det var hans Ven, ſtrafs begive ſig til hans Bopæl for at lade, ſom han vilde indhente nærmere Oplyſninger, og ſom om han var yderſt overraſket og bedrøvet.

Da han kom derhen og forhørte ſig i Huſet, fik han at vide, at Kammerjomfruen havde været der og havde hentet Abriès Huſholderſke hjem med ſig. Idet han ſaaledes indſaa', at Belia vilde blive underrettet om det, der endnu kun i kort Tid ſkulde have været en Hemmelighed for hende, beſluttede han at ſkynde ſig ud til Fontenay-aux-Roses, for ſelv at overbevise ſig om, hvad der foregik, og for ſaa godt ſom mulig at afværge det forſte Udbrud, der kunde ſtyrte ham i Fordærv.

Hvordan mon Belia vilde bære dette frygtelige Slag? Vilde det falde hende ind at anklage ham? Han maatte vide, hvad hun vilde ſige og gøre i det forſte Øjeblik, han maatte abſolut være til Stede!

Det vil ogſaa viſe ſig, at han havde ganſke Ret. Et har fortalt, at Belia pludſelig fik Øje paa ham. Ved dette Syn var det, ſom om hun lige med ét vaagnede; hun ſoer op af ſin Forſtenelſe, ſtødte Konen og Joſephine tilbage, ſtyrtede eller ſnarere ſatte i et Spring hen imod ſin Mand med fortrukket Ansigt og raabte i en ſkærende Tone og med Armen udſtrakt imod ham:

„Der er Morderen!“

Tyvende Kapitel.

Zelia røber, hvad hun vilde have fortiet.

Skøndt Durandean til Dels havde forudset dette, vakkede han et Øjeblik og bøjede Hovedet; men det var ogsaa kun et Øjeblik — Situationen var altfor forsærdelig og betydningsfuld til at han ikke skulde finde Kraft til at byde Angrebet Trods.

Hvor grænseløs feig han end var, havde han, naar det gjordes nødig, sine dristige, ja ligesvem frælle Øjeblikke. Hvem var det ogsaa, han her stod overfor? Ikke andet end en Kvinde, sin egen Husfru! Hans Liv var ikke direkte i Fare.

Han rettede sig derfor straks igen, og deres Blikke mødtes, lynende, truende, fulde af usorsonligt Had — for første Gang i lang, lang Tid udtrykte disse Blikke, hvad de virkelig følte overfor hinanden.

De gnistrende Øjne talte saa klart og tydeligt og saa ængstende, at det gøs i de to Kvinder, der var til Stede, skøndt de intet vidste, og uvilkaarlig gjorde de en Bevægelse fremad for at kaste sig imellem Hr. og Fru Durandean.

Men i det samme aabnede Jules Durandean Munden og bemærkede sagte, men rolig og bestemt:

„Du er fra Forstanden, Zelia — tag Dig i Agt, huff paa, der er Anstalter, hvor man indespær-
rer sindsyge Kvinder.“

Disse Ord faldt som en Spand iskoldt Vand

over den rasende og fortvivlede unge Rone og kaldte hende tilbage til Virkeligheden, som hun et Øjeblik havde glemt.

Bed dette Udbrud havde hun jo tilstaaet, at hun kendte sin Mand, at hun vidste alt. Skulde hun nu straffe ham aabenlyst for dette Mord, hvis han, som hver Nerve i hende sagde, var Gærningsmanden? — Nej, det kunde hun jo ikke, fordi hun gennem ham ikke vilde vanære hans Søn.

Denne ny Forbrydelse maatte straffes samtidig med de andre — det var jo allerede i Morgen, hun havde kun nogle faa Timer at vente, og saa havde hun dog i sin Harm og Smærte nær omsthyrtet den kombinerede Bygning, som hun med saa megen Møje havde rejst.

Alt dette foer gennem hendes Hoved med Lynets Hurtighed.

Hvor stor end den Kval var, der opfyldte hendes Hjærte i dette Øjeblik, havde hun gjerne givet det halve af det Blod, der flød i hendes Arer, for at kunne tage sin Uforsigtighed tilbage, for ikke at have udtalt de Ord, der havde trængt sig over hendes Læber, og som røbede saa meget.

Isabella, hendes stakkels, ulykkelige Søster, var falden for den samme Haand, som alle de andre! Det var hende en saa skrækkelig Tanke, at det forekom hende, hun selv maatte dø, at hun umulig kunde afvente eller opleve Hævnens Time.

Og selv om hun kunde, vilde saa Hævnen give hende den tilbage, hvem hun nu maatte begære?

Imidlertid begynte hun tilbage for Manden og skjulte Ansigtet i sine Hænder for at slukke Flammen i sit Blik og for at undgaa hans.

Durandean benyttede den paafølgende Stilhed til at sige til de to forbavsede Kvinder:

„Kom ud med, og lad Fruen være alene. Jeg kan godt forstaa hendes Ophidselse. — Hr. Abrie var en Ven af os begge to, og det er saa naturligt, at den forfærdelige Efterretning har gjort et dybt Indtryk paa hende. Naar hun blot faar Ro og Hvile, saa gaar det nok over, og hvis hun trænger til Hjælp, skal jeg selv besørge det.“

Tavse og forfærdet forlod Josephine og Husholdersten Værelset uden at vove at gøre en eneste Indsigelse mod den Befaling, der tildeltes dem i en saa bydende Tone.

Belia gjorde intet for at holde dem eller sin Mand tilbage, ja det lod ikke en Gang til, at hun bemærkede de gik.

Hun var bleven staaende med Ansigtet skjult i sine Hænder, og hun tænkte ved sig selv:

„Det er for sent, altfor sent — jeg har betænkt mig for længe, jeg har været seig! Bligten har kaldt for længe siden, hvad behøvede jeg saa at vente for? Det, der var sket, var saamænd rigelig nok. Han er som et vildt Dyr, i Stand til alle mulige Forbrydelser, og jeg burde have gjort ham ufsadelig straks — for længe siden!“

„Na Gud, Isabellas Blod falder tilbage paa mig — jeg kunde have frelst hende, og jeg gjorde det ikke. — Jeg kan ikke udholde den Tanke — jeg

maa straffe mig selv, jeg maa dø — men først, først maa jeg redde de saa, der endnu er tilbage — Abrie og Alain! — Na mit Barn, mit Barn, havde jeg ikke Dig, saa vilde jeg dræbe ham her paa Stedet og mig selv bag efter, men hvad skulde der saa blive af Dig?"

Et helt Kvarter gif hun op og ned i Bærisset som et galt Menneſke, og undertiden ſtauſede hun for at preſſe de ſarte Hænder mod ſit Bryſt — det var, ſom havde hun et Jærnkorſet paa, der forhindrede hende i at drage Aande.

Bludſelig ilede hun hen til et Skab, aabnede det og tog en Hat og et Overſtykke paa uden forſt at ſtiſte den lette Morgenkjole, hun var iført. Hun ſkyndte ſig ned ad Trappen, hvor hun ikke mødte nogen, men ved den Dør, der førte ud til Haven, kom hun atter til at ſtaa Anſigt til Anſigt med ſin Mand, der lod til at holde Vagt dér.

Han gjorde en Bevægelse ſom for at ſpærre hende Vejen.

„Lad mig komme forbi!“ ſagde hun med dump Stemme.

Gartneren og Tjeneren, ſom ſtod dér i Nærheden, ſaa forbavſede og ængſtlige paa dem.

Durandean kunde nok indſe, at det vilde være uforſigtigt at begynde en Kamp under diſſe Omſtændigheder eller at fremkalde et nyt Udbrud, der allerede truede i den unge Kones mørke Dje. Efter et Øjeblik's Betænkning lod han hende derfor komme forbi.

„Hun vil ud til La Varenne“, tænkte han, „og

Gud véd, hvad det kan føre til? Men det er vist endnu farligere at lægge hende Hindringer i Vejen — det bedste bliver vel at følge efter hende uden at hun aner det."

Durandean havde ikke taget fejl i sin Formodning, det var virkelig ud til Isabella, at Zelia begav sig. Aldeles forvirret af sin Sorg havde hun ikke en Gang tænkt paa at skaffe sig Underretning om, hvor vidt Liget endnu var derude; det var ikke faldet hende ind at gøre sig det Spørgsmaal, om hun ikke vilde spille mange unyttige Timer til at komme ud foran et aflaaet Hus, der bevogtedes af en eller anden Betjent.

Hun vilde se Isabella, hun vilde derhen, hvor hun vidste, hun havde været anden Tanke havde hun ikke, og den adlød hun uden at tage noget som helst Hensyn.

To Timer senere stansede der en Vogn udenfor Villaen, hvor Forbrydelsen var bleven begaaet. Zelia steg ud af den. En anden Vogn holdt udenfor Døren, der bevogtedes af Politi, som skulde holde den nysgærrige Mængde tilbage.

Saa snart hun var stegen ud, kom en Betjent hende i Møde og sagde i en stræng Tone:

"Her kommer ingen ind."

"Jo jeg maa ind!"

"Jeg siger Dem, her kommer ingen ind."

"Jamen jeg er hendes Søster!" svarede Zelia i en bønssaldende Tone.

"Hvis Søster?" spurgte Betjenten opmærksomt.

"En Søster til hende, der er bleven overfaldet."

„Saa!“ sagde Betjenten forbausset og mistænksom. „Er det ogsaa vist?“

„Se rigtig paa mig!“

Hendes Ansigt var præget af en saa dyb Sorgmodighed, at Politimanden syntes fuldstændig overbevist.

„Det er noget andet“, sagde han. „Bent lidt, saa skal jeg melde det.“

Han hvistede et Par Ord til en anden Betjent, der skyndte sig ind gennem Haven og op mod Huset, og imidlertid blev Zelia staaende stum og ubevægelig, uden at lægge Mærke til de nysgærrige og misundelige Blikke, der rettedes imod hende.

„Det er hendes Søster“, blev der hvistet, og allesammen saa' de ud, som de tænkte:

„Hvor hun er heldig! Hun saar naturligvis Lov at komme ind og se det hele!“

Fem Minuter efter kom Betjenten tilbage med den Bested, at Forhørsdommeren onskede at se den Dame, der foregav at være en Søster til den ubekendte Dame.

Ojeblikkelig blev der gjort Plads for Zelia, og hun blev vist ind til tre Herrer, der opholdt sig i et lille Bærelse i Stueetagen.

Den ene af dem sad ved et Bord, der fuldstændig dækkedes af Papirer. Det var en høj, mager, alvorlig Mand, hvis runde, livlige Øjne skjultes bag et Par blaa Brillen. Han havde graanende Vaskenbakter og et skaldet Hoved. Under Næsen var han omhyggelig raget, og den glatte, spidse Hage hvilede paa et hvidt Halsbind. Det var ikke til at tage fejl

af, han maatte høre til Magistraten, det maatte være ham, der var Forhørsdommeren.

Bed hans højre Side stod der en Politikommis-sær, og til venstre, men noget mere skjult og tilbage-truffent, bemærkede man et tredje Menneske, der lod til helt at ville unddrage sig Opmærksomheden — det var en Opdagelsesbetjent.

Den siddende Herre anviste med en tavøs Bevægelse Fru Durandean en Stol, og mønstrede hende med et hurtigt Blik fra Top til Taa, idet han sagde:

„Med hvem har jeg den Ære —?“

„Jeg er en Søster til den ulykkelige, der boede her“, stammede Belia uden at tage Blads.

Det begyndte at gaa op for hende, at det Skridt, hun havde gjort, kunde føre hende videre, end hun ønskede. Hun havde ikke tænkt at blive stillet Ansigt til Ansigt med Øvrigheden.

„Ja det sagde Betjenten“, svarede Forhørsdommeren. „Det er meget godt saa kan vi faa noget nærmere at vide om vedkommende, for hidtil har vi ikke kunnet skaffe os Oplysninger om hende. — Hvad er Deres Navn?“

Belia foer sammen — dette Spørgsmaal havde fuldstændig kaldt hende tilbage til Virkeligheden. Hun vilde blive nødt til at svare og overgive meget i Rettens Hænder, som hun havde ønsket skulde blive en Hemmelighed. Hun fortroed næsten, at hun var kommen, og det forekom hende, at Situationen for hvert Øjeblik blev alvorligere.

Hun betænkte sig og søgte at genvinde sin Fatning, som hun nu mere end nogensinde trængte til.

„True, jeg spørger Dem om, hvad De hedder?“ sagde Forhørsdommeren, der var aldeles forbavset over hendes forlegne Tavshed.

„Zelia Durandean“, svarede hun endelig med Anstrængelse.

„Durandean? Er De maaske Hr. Jules Durandeauss Kone?“

„Ja.“

De tre Mænd vekslede et forbavset Blik.

„Og den Person, der er bleven oversaldet her i Huset, er Deres Søster? Hvad hedder hun, for alting tyder paa, at Moreau var et paataget Navn.“

„Hun hed Isabella.“

„Hvad mer — Isabella er jo et Fornavn.“

„Isabella Marion.“

„Er De født Marion?“

„Ja.“

„Var Deres Søster gift?“

„Nej — det tror jeg ikke.“

„De tror det ikke? — Naa saaledes, jeg forstaaar Dem. Kom De sammen med hende?“

Zelia havde imidlertid besluttet, hvad hun vilde svare.

„Nej, det er længe siden, jeg har ophørt at komme sammen med hende — ikke fordi hun ikke fortjente alle brave Menneskers Velvilje og Agtelse, men fordi jeg havde tabt hendes Spor — det er ved et rent Tilfælde, jeg fik at vide, at hun havde boet her — det var ved at læse Aviserne —“

"Men hun har jo et Barn, og hun har ikke været gift, siger De", bemærkede Forhørsdommeren med dette Udtryk af krænkethed, der er speciel for Øvrighedspersoner, disse Væsner, der, som bekendt, er hævede over al menneskelig Svagbed og Daarlighed.

"De vidste altsaa, at hun lod sig kalde Fru Moreau?"

"Ja."

"Har De kendt hendes Elsker?"

"Nej."

"Har De aldrig set ham?"

"Nej."

"Og De véd ikke, hvem han er, eller hvad han bestiller?"

"Nej, jeg — — jeg tror, at han er død."

"Død! Na, det skal vi nok faa at vide senere. — Ja saa er det nok, jeg har foreløbig ingen Tid til at afhøre Dem længer. Konfrontationen skal finde Sted nu — men bag efter maa De være saa venlig at stille Dem til Rettens Tjeneste, for at den kan faa de Oplysninger, den behøver."

"Hvilken Konfrontation?"

"Mellem Morderen og Deres Søster."

"Min Søster! Er hun da ikke død?" udbrød Belia og ilede henimod Forhørsdommeren, skælvende over hele Legemet.

"Nej, Frue, der er endogsaa Haab om at redde hende."

Stogtyvende Kapitel.

Nogle nødvendige Forklaringer.

Isabella var virkelig ikke død. Hvor dybe og betydelige de to Saar end var, saa truede de ikke direkte Livets Kilder og vilde kun blive dødelig, dersom et eller andet uforudset stødte til.

I Følge Lægernes Udsagn var Saarene blevne bibragte af en uovet, usikker Haand, og ikke af en Morder af Professjon; og Forbryderen, hvem han end var, maatte være flygtet, da han saa' Legemet falde blodigt og livløst til Jorden, uden at have Mod eller Kraft eller Mandsnærværelse nok til først at forvisse sig om, hvor vidt det virkelig var et Vig, han efterlod.

Da Doktor Barraud, efter at have ladet Isabella lægge paa en Seng, havde begyndt sin opmærksomme Undersøgelse, var han hurtig kommen til Erkendelse om, at der endnu eksisterede en Gnist af Liv i dette farte, spinkle Legeme, og ved sin hurtige og dygtige Hjælp var det lykkedes ham at bringe den næsten udslukkede Flamme til at blusse op paany.

Baabnet var trængt et Par Millimeter længer til den ene Side end det skulde, for at bringe Døden, og havde saaledes ikke beskadiget noget vigtigt Organ. Overvældet af Rædsel og Smærte var Isabella styrtet om, og det voldsomme Blodtab havde holdt hende fængslet i en lang Afmagt, som, hvis den havde

varet en Time eller to længer, kunde have haft meget betænkelige Følger.

Kun ganske langsomt var Livet vendt tilbage, og længe efter var hun bleven liggende i et Slags Døs uden at synes at høre eller forstaa noget, og i hvert Fald ude af Stand til at ytre et eneste Ord.

Først om Natten var Bevidstheden ganske langsomt vendt tilbage, og hun havde da kunnet fremstamme nogle usammenhængende Ord og med Enstavelsesord besvarede Spørgsmaal, der blev rettede til hende.

Senad Morgenstunden havde Doktor Barraud følt sig fuldstændig beroliget, og nu var han sikker paa at kunne redde hende. Der hørte den største Omhu og Pleje til, utallige Hensyn maatte der tages og Rekonvalescentstiden vilde blive lang, men reddet var hun.

Paa Grund af hendes stærke Svækkelse havde han imidlertid erklæret, at hun ikke kunde blive transporteret bort uden at udsættes for Fare, og at han kun vilde paatage sig at helbrede hende, naar hun fik Lov til at blive, hvor hun var. Der var derfor bleven tilkaldt en Sygepasserske, og Lægen selv var i fireogthve Timer ikke vegen fra den syges Seng, men havde kun undt sig et Par Timers Hvile i en Lænestol.

Saaledes var det gaaet til, at Belia i Stedet for at finde et tomt aflaaet Hus, havde fundet det optaget af Politiet og Forhørsdommeren.

Denne sidste var ikke kommen alene; den Bogn,

der var kørt foran Zalias, og som nu holdt udenfor Havedøren, havde kørt Abrie derud.

Eftersom den overfaldne ikke var bukket under for sine Saar, eftersom hun nu havde faaet Bevidstheden tilbage og kunde tale om end kun meget svagt og uthdeligt, maatte der ikke gaa et eneste Øjeblik tabt, førend Gærningsmanden blev ført frem for hende, saa at hun kunne udsige, hvor vidt hun kendte ham eller ej. Det hele var rigtignok kun en simpel Formalitet, thi ingen tvivlede om, at Abrie var den skyldige.

Han var nu lukket inde i et Værelse i Stueetagen under Bevogtning af to Mænd og med Haandjærn paa, og saaledes afventede han Konfrontationen, som Doktoren imidlertid forberedte Patienten paa, for at undgaa en altfor brat og voldsom Sindsbewægelse.

Saaledes stod Sagerne i det Øjeblik, da Zalia erfarede, at hendes Søster var i Live.

Durandean havde ikke nogensomhelst Anelse om alt dette, eftersom Rygtet derom endnu ikke var trængt ud blandt Folk, og eftersom han i Stedet for at begive sig op paa Redaktionskontoret — det eneste Sted, hvor der var Chance for, han kunde faa noget at vide — var vendt tilbage til Fontenay-aux-Roses i Hælene paa Kammerjomfruen og Husholdersten. Han troede derfor fuldt og fast paa, at Isabella var død, og anede ikke, hvilken Fare der i dette Øjeblik svævede over hans Hoved.

Siden Abrie var bleven arresteret, havde han set Beskyldninger optaarnes imod sig, det ene værre

end det andet. Under Forhøret havde han endelig faaet at vide, hvad han var beskyldt for, og havde erfaret de vigtigste Omstændigheder ved Forbrydelsen.

Efter den første Fortvivlelse havde han, ligesom Zelia, straks tænkt paa Durandean; han var overbevist om, at kun han kunde have gjort sig skyldig i et saa affkyldigt og fejgt Mord paa en værgeløs Kvinde.

Men han havde vel vogtet sig for at lade sig mærke med noget eller at sige et eneste Ord, der kunde angive den rette Forbryder.

Han havde jo lovet Zelia Tavshed, lovet, at det hun havde fortalt, skulde være for ham, som havde han aldrig hørt det.

Og selv om han aldrig havde afslagt dette højtidelige Løfte, vilde han hellere være død, end vancære Zelias Mand ved et ubetænksomt Ord.

Det stod til hende at tale og handle. Han var rede til ethvert Offer, til at taale Stammen og den æreløse Død, som vilde være Folgen af den forfærdelige Anklage; alt andet hellere, end at denne Kvinde skulde blive plettet af det Blod og Snavs, der flæbede ved hendes Mand.

Han vilde heller ikke, at den ulukkelige Isabella, hvis Død havde ramt ham saa haardt, skulde blive vancæret i Verdens Dine. Folk skulde ikke faa at vide, at hun havde været sin Svogers Maitresse.

Derfor nøjedes han med at beraabe sig paa sin Ufskyldighed og nægtede at besvare noget som helst Spørgsmaal.

Da Forhørsdommeren indtrængende havde spurgt, hvem den Fru Moreau var, som han havde myrdet, hvor hun kom fra, hvor han havde lært hende at kende osv., havde Abrie erklæret, at han intet vilde sige, og man vil let forstaa, at denne ædelmodige Handling kun tjente til at forværre hans Stilling.

Han haabede, at Hemmeligheden ikke vilde blive længe bevareret, men han var fast bestemt paa ikke at sige et Ord, der kunde opklare den; han stode paa, at Belia nok vilde gøre alt for at frelse Marionernes Værelse og samtidig med, at hun ramte Durandean, vilde forstaa at tilintetgøre ethvert Bevis paa hans Brøde.

Den lille Justine, der var bleven angrebet af en voldsom Feber som Følge af Rattens Skræk, laa i et andet Værelse og blev omhyggelig plejet, uden at det dog lykkedes at faa hende til at frembringe andet end nogle meningsløse usammenhængende Sætninger. For Resten maa man ogsaa huske, at hun aldeles ikke havde set Morderen.

Da Belia hørte, at hendes Søster levede og at hun sikkert vilde komme sig, overvældede Sindsbevægelsen hende saaledes, at hun efter det første vilde Glædesfrig sank bevidstløs om. Men hun kom snart til sig selv igen, og hendes første Ord var en Bøn om at maatte faa Isabella at se.

Efter nogen Betænkning og efter at Doktor Barraud havde lovet at forberede Patienten, tilstod man Fru Durandean hendes Bøn, men paa den udtrykkelige Betingelse, at hun undgik at vække Sindsbevægelse hos den syge.

Forhørsdommeren tænkte endogsaa, at det vilde være heldigst, om hun var til Stede ved Konfrontationen.

Maaske kendte hun ogsaa Morderen og maaske kunde hun give mere fyldestgørende Oplysninger om ham, i Tilfælde af, at Isabellas Tilstand umulig gjorde et længere Forhør.

Belia blev ført ind i Sovestammeret, og hun styrtede hen til Sengen, hvor den saarede laa med et blegt Ansigt og vidt aabne, feberglødende Øjne. Man saa' saa at sige slet ikke andet end to blødsøklare sorte Øjne.

Belia kastede sig hulkende over Sengen, bedækkede det blege Ansigt med Hys, og sagde med en Stemme, der kvaltes af Hullen:

„Na Isabella, — min egen Pige — Gud stik Lov — nu skal jeg aldrig mere forlade Dig. Tilgiv mig, for det var min Skyld; jeg burde ikke have ventet saa længe — jeg burde have forudsat det og handlet —“

Isabella besvarede ømt hendes Rærtegn, medens store Taarer langsomt rullede ned ad hendes brændende Kinder.

„Ja, ja“, hviskede hun svagt, „Gud stik Lov, og Du er her. Jeg var nær ved aldrig mere at faa Dig at se. Men nu, da Du er her, skal jeg nok blive rask.“

„Ja det svarer jeg for, Frue“, sagde Lægen, der overværede dette Møde, „men rigtignok kun paa den Betingelse, at De er fornuftig og ikke taler for meget.“

„Det lover jeg Dem, Hr. Doktor.“

„Der forestaar Dem en Anstrængelse. — Jeg har jo sagt Dem, at De skal konfronteres med Forbryderen — men det er ikke saa slemt. Vi er jo her og nu er De stærk nok. De skal kun sige, om De genkender ham — og om det virkelig er den Mand, der har overfaldet Dem.“

Isabella skælvede ved at høre disse Ord, men svarede kun:

„Jeg er beredt!“

Zelia havde rejst sig. I dette Øjeblik havde hun fuldstændig glemt Abrie; Forbryderen var jo efter hendes Mening ingen anden end Jules Durandeau; hun troede det var ham, her var Tale om, og ventede hvert Øjeblik at se ham træde ind af Døren.

Isabella, hvis Øjne ikke forlod hende et Øjeblik, saa' hendes Angst, hendes Rædsel, og gættede, hvad der foregik i hendes Sjæl.

„Vær kun rolig“, hviskede hun hende i Øret, „jeg vil være stærk, og jeg véd, hvad jeg skal sige og gøre.“

Zelia gjorde en forbavset Bevægelse og aabnede Munden for at spørge, men Isabella førte langsomt Fingeren op til Munden.

„Jeg er beredt!“ gentog hun, idet hun vendte sig om mod Vægen. „Men lad dem skynde sig, for jeg bliver snart igen træt — jeg trænger til alle mine Kræfter og hele min Koldblodighed“, tilføjede hun sagtere.

„Undskyld, Frue“, sagde Vægen henbendt til

Zelia, „vil De være saa god at sætte Dem her, bag ved Sengenardinet.

Han tog hende ved Haanden og førte hende hen paa den anden Side af Sengen, der var bleven flyttet ud af Alkoven, for at Patienten bedre kunde faa Luft.

„Forhørsdommeren og jeg har nemlig aftalt, at Forbryderen, lige naar han kommer ind, kun skal se den faarede.“

Zelia adlød mekanisk; det svimlede for hendes Ører Gang Ordet Forbryder blev nævnt, saa' hun Tankerne Durandeaus Ansigt, og det var hende, som skulde hun dø af Skam og Rædsel.

Lægen gif atter hen til Isabella og sagde i en blid Tone:

„Nu maa De ikke være bange, Frue; Forbryderen er lænket, han bliver bevogtet af fire, stærke Betjente, og baade Forhørsdommeren og jeg bliver hos Dem.“

„Jeg er ikke bange“, sagde Isabella med mildt Stemme.

Doktoren gif hen til Døren, aabnede den og sagde et Par Ord. Saa nærmede han sig Sengen og Abrie traadte ind med bundne Hænder mellem fire Mænd, der holdt ham i Armene, og fulgt Forhørsdommeren, Opdagelsesbetjenten og Politikommissæren.

Toogthvende Kapitel.

Konfrontationen.

Der var tre af de tilstedeværende Personer, der blev mægtigt grebne af det, de i dette Øjeblik fik at se, og disse tre var Zelia, Isabella og Abrie.

Alle udstødte de et dumpt Skrig, der var forstellig efter de Tanker og Følelser, der opfyldte hver enkelt af dem.

Hos Zelia var det fremkaldt af Indignation over at gense Abrie i en saa nedværdigende Stilling, ramt af en saa skændig Bestyldning og bevogtet som den farligste Forbryder.

Vi har tidligere fortalt, at hun ved Efterretningen om sin Søsters Død i sin vanvittige Fortvivlelse fuldstændig havde glemt Abrie.

I den faste Overbevisning om, at Jules Durandeau var den skyldige, og uden at tænke over, at ingen anede det eller faldt paa at anklage ham, foregøglede hendes Fantasi hende stadig hans Villedede — Morderen, det var hendes Mand, sølgelig maatte det ogsaa være hendes Mand, der i dette Øjeblik skulde føres ind.

Synet af dette retskafne Menneſte, den brave, hengivne Ven, kaldte hende tilbage til Virkeligheden og fyldte hendes Hjærte med Sorg og Rædsel.

Isabellas Skrig derimod var et Udtryk for den dybeste Forbavselse. Hun troede vist, at hun drømte,

i alt Fald var det tydeligt, at hun ikke forstod det Syn, der fremstillede sig for hende. Sagen var, hun ogsaa ventede at se den virkelige Forbryder Jules Durandeau.

Der var bleven sagt hende, at den, der havde overfaldet hende, var bleven arresteret, og da man saa meget som mulig havde undgaaet at bringe hende til at tale for at spare hendes Kræfter til Konfrontationen, havde tilfældigvis hverken Forhørsdommeren eller kun havde opholdt sig et Par Minuter hos hende eller Doktor Barraud, der nærmest interesserede sig for hende som Patient, nævnet den anholdtes Navn.

De antog, hun vidste hvem det var, ligesom hun selv troede at vide det, og hun gjorde sig snarere, end hun egentlig var, for ikke at sige noget som hun senere kunde fortryde, og for at saa Noget at udtænke en Plan til, hvorledes hun skulde stille sig til Sagen.

Til denne Plan klynge hun sig med en Energi som man ikke ventede at finde hos hende. De sidste Dages Begivenheder havde nemlig valet ganske mange Tanker og Følelser i hendes Indre, og havde udviklet hos hende en Kraft og et Mod, der hidtil havde været hende ubekendt.

Hendes Søsters Opsørsel, det Heltemod, hun havde lagt for Dagen i denne frygtelige Kamp, hvad hele hendes Hjærte stod paa Spil, baade som Datter som Søster og som Moder, hvor det ikke alene drejede sig om Liv og Døds, men om, hvad der er endmælt vigtigere, om Æren — alt dette tilsammen havde

stimuleret den svage unge Kvinde og havt en mægtig Virkning paa hende.

Det Skrig, Albric udstødte, var derimod næsten et vanvittigt Glædeskrig.

Han troede, at Isabella var død, thi man havde vel vogtet sig for at sige ham, at hun var i Live, at hun var ude af Fare, og at hun kunde tale; man vilde se hans Forbavselse, Forvirring og Modløshed, naar han pludselig blev stillet overfor et saa uventet og vigtigt Vidne.

„Hun er frelst! Hun lever!“ stammede han med et Udtryk af affindig Glæde. „Ala min Gud!“

Og han lod sig falde paa Knæ og rakte de lænede Hænder ud imod hende, medens hans Ansigt var langt blegere end den syges.

Retten, eller snarere Rettens Folk er altid ganske forbavsende mistænksomme, naar de først har faaet en anklaget i deres Magt, saa udlægger de alt, hvad han siger og ikke siger, og alt, hvad han gør og ikke gør, som et Bevis imod ham.

Da Forhørsdommeren, Politikommisæreren og Opdagelsesbetjenten hørte Isabellas Skrig og saa' Albrics Overraskelse og Sindsbevægelse, udvekslede de et triumferende, lykønskende Blik. Tiffet var lykkedes, tænkte de, den skyldige tabte Fatningen, blev bange, kastede sig for sit Offers Fødder, bad hende om Tilgivelse og tryglede om hendes Barmhjertighed. Nu gik det altsammen af sig selv!

Det var ikke langt fra, at de havde gnedet sig i Hænderne, dersom dette ikke havde staaet i Modstrid med deres Værdighed. En dramatisk Forfatter, der

fer Tilskuerne gribes paa alle Effektstederne, kan umm
lig være lykkeligere til Mode.

Førhørsdommeren gif ogsaa øjeblikkelig hen t
den anklagede og sagde:

„Ja, ulykkelige, hun er frelst, hun er i Livet
men De maa ikke tro, at det forbedrer Deres Stit
ling. Nu skal hun tale og derved tvinge Dem til
bryde den haardnakkede Tavshed, De har bevaret t
fireogthve Timer. Man narrer ikke Retten, og mon
trodsfer den heller ikke!“

Idet han derpaa henvendte sig til Isabella, d
endnu ikke havde ytret et Ord, sagde han:

„Vil De blot gøre os den Tjeneste at udsig
hvor vidt det er dette Menneske, der har overfald
Dem og bibragt Dem to farlige Saar i den Hensigt
at dræbe Dem. Det er alt, hvad vi forlanger
Dag; vi venter med at affordre Dem et udsørlige
Bidnessbyrd til De har faaet flere Kræfter.“

Isabella var imidlertid kommen fuldstændig
sig selv.

„Skulde den Mand være Forbryderen!“ udbr
hun med en vis Kraft og forsøgte at rejse sig
„Han, det bedste, ædlest Menneske, der eksisterer p
Jorden! — Det er jo den skrækkeligste Bildfarels
Ubric! Han er saa ustyldig som nogen! Hvem h
kunnet finde paa at mistænke ham?“

Udmattet og forpustet holdt hun inde.

Nu var det Dommerens Tur til at være for
bavset, og i hans Forbavselse blandede der sig Skud
felse, ja næsten Brede — man berøvede ham jo H
Bejligheden til at vanære en Republikaner, en Hjem

af Regeringen, for ikke at tale om den Ydmygelse, man paadrog ham ved at vise, at han havde taget fejl.

„Hr. Doktor“, sagde han endelig i en ophidset Tone, „jeg kan nok indse, at denne Sindssbevægelse har været for stærk for Patienten — det havde jeg for Resten forudset, det véd De. — Hun taler i Bildelse.“

Doktor Barraud betragtede opmærksomt Isabellas Ansigt og sølte hendes Puls.

„Nej, Hr. Dommer“, svarede han saa efter en omhyggelig Undersøgelse, „Patientens Sind er i Oprør, men hun er fuldstændig ved sin Samling og véd meget godt, hvad hun siger.“

Førhørsdommeren kunde ikke komme sig af sin Forbavselse, og det var ikke langt fra, at han vilde anklage baade Bægen og den syge for falsk Vidnesbyrd.

Imidlertid lagde han dog Baand paa sig.

„De fastholder altsaa“, vedblev han, henvendt til Isabella, „at denne Mand ikke er den, der om Natten er trængt ind i Deres Bolig og har forsøgt at myrde Dem — et Forsøg, der kun mislykkedes paa Grund af Omstændighederne, der var uafhængige af hans Vilje. Overvej nu vel Deres Ord, de er af overordentlig stor Betydning.“

„Nej vist er det ikke ham — Hr. Alric er en tro Ven, hvem jeg skylder — uhyre meget, og som min Søster kender lige saa godt som jeg. — Rejs Dem dog, Alric, og fortæl de Herrer, hvor meningsløst og skammeligt det er at mistænke Dem!“

Det røde Kors.

Hendes Kinder var blevne bedækkede af en svag Rødme, hendes store Øjne, der var fugtige af Medlidenhed og Taknemmelighed, og som røbede endnu en tredje Jølelse, der hidtil havde været skjult paa Bunden af hendes Sjæl, var altfor ærlige og oprigtige til, at man kunde tvivle paa Sandheden af hendes Ord.

Abrie rejste sig, og hans mandige, retskafne Ansigt straaede af Glæde, da han sagde:

„Jeg har sagt det, men man har ikke villet tro mig. Maaske tror de Herrer snarere Dem. — Men hvad har det at sige — De lever, saa er alt ondt mig ligegyldigt!“

Hun rakte sin lille Haand ud imod ham, og da hans Hænder var lænkede, bøjede han sig ned og berørte den med sine Læber i Stedet for at tage imod den.

„Før den anklagede bort!“ raabte Forhørsdommeren. „Sagen er ikke klar; her er noget med i Spillet, som vi ikke forstaar.“

„Jo Sagen er ganske klar“, sagde pludselig Belia, der havde nærmet sig, uden at nogen havde givet Ngt paa hende. „Min Søster har Ret. Jeg kender Hr. Abrie fra min spædste Barndom, han har været mere end en Ven for os, han har været en ædel, opofrende Broder, der gjerne tusinde Gange var gaaet i Døden for Isabella.“

„Ja, ja, det er vist!“ stammede Abrie lykkelig.

Dommeren indsaa, at der ikke var mere at gøre ved den Ting.

„Nuvel“, sagde han, „saa er det ikke den Herre,

der er den skyldige, skøndt der har været alle mulige Beviser imod ham — vi maa naturligvis senere se at komme til Klarhed i dette Mysterium. — Men der er jo dog en, der har prøvet paa at myrde Dem. Kender De det Menneske?"

Zelia var bleven dødbleg, og Abrie syntes ogsaa at føle sig ilde til Mode. — Mon Isabella vilde svare, og vilde hun da sige Sandheden?

Der blev et Øjebliks Pausse, der forekom Fru Durandean som et Aarhundrede.

Isabella saa' hen paa hende og svarede saa klart og tydeligt:

"Nej."

"Har De da ikke set ham? Det er jo umuligt!" udbrod Forhørsdommeren og rynkede Panden.

"Jo, jeg har lige set et Glimt af ham."

"Naa —"

"Men jeg kender ham ikke."

Zelia sendte Isabella et taknemmeligt Blik.

"Hvorledes saa' han ud?"

"Han var af Middelsstørrelse med et stort Skæg, men andet lagde jeg ikke Mærke til — af lutter Angst tabte jeg straks Besindelsen og faldt om."

"Det Signalement skal just ikke hjælpe os stort", brummede Forhørsdommeren. "Og der er slet ikke andet, De har bemærket, som kunde lede Øvrigheden paa Spor?"

"Nej."

Det hjalp ikke at trænge videre paa, thi Kræfterne svigtede øjensynlig Isabella, hvorfor ogsaa Doktoren lagde sig imellem.

„Vi maa opsætte Resten af Forhøret til en anden Gang“, sagde han bestemt; „det har allerede været altfor længe, og det kan ligesom blive farligt at fortsætte det i Dag.“

„Naa, saa kommer vi til at vente til i Morgen“, sagde Dommeren i en beklagende Tone.

„Ja eller maaske til i Overmorgen“, sagde Doktoren, medens han førte en Skesuld styrkende Misktur til Isabellas Læber.

Paa et Tegn af Dommeren førte man Abrie bort saa hurtig, at han ikke fik sagt Farvel til de to Damer; Rettens Folk trak sig ligeledes tilbage, temmelig misfornøjede, og lod Isabella blive ene med Zelia og Doktoren.

Zelia højede sig ned over sin Søster og hvisttede under lidenskabelige Rys:

„Na, Tak, tusind Tak, Isabella. — Du skal nok alligevel blive hævnnet og han straffet — det sværger jeg Dig til!“

Treogtyvende Kapitel.

Hævnens Dag.

Vi forlod Durandean, da han var i Færd med at følge efter sin Kone for at faa at vide, hvor hun vilde hen, og hvad hun vilde foretage sig, hvis hun tog til La Varenne.

Han fulgte virkelig ogsaa i nogen Tid efter hende, uden at hun bemærkede det; men da han havde faaet Visshed om, at hun begav sig til Isabellas Hjem, til det Sted, hvor Forbrydelsen var bleven begaaet, betænkte han sig, stansede og vendte endelig hjem til Fontenay-aux-Roses, hvor han rolig afventede hendes Hjemkomst.

Som alt bemærket troede han endnu, at Isabella var død. Derfor mente han ogsaa, at Zelia vilde finde Huset lukket og tomt, maaske endog bevogtet af Politiet.

Det var højest sandsynligt, at Ligeet allerede var blevet bragt bort, for at der kunde blive afholdt det sædvanlige Ligsyn. Hvorfor skulde han saa følge efter Zelia; hun vilde ikke faa noget nyt at se eller høre i La Varenne.

Han derimod følte en uovervindelig Afsky for at gense disse Steder, der genkaldte højest ubehagelige Erindringer hos ham.

Han var bange; han frygtede for, at hans Præster skulde swigte ham, at han paa en eller anden Maade skulde forraade sig, hvis han atter be-

sandt sig Ansigt til Ansigt med de stumme Vidner til det seje Attentat.

Desuden forekom det ham mildest talt unødvendigt at vise sig altfor meget dér paa Egnen og gøre sig bekendt paa Vincennesbanen.

Hun havde kunnet slippe ubemærket bort i den første Gang, skjult af Mattens Mørke, men naar han vendte tilbage dertil, kunde han gjerne minde en eller anden tilfældig Jagttager om, at han flygtig havde set disse Træf før paa samme Sted, og det vilde have været meget uforsigtigt.

Desuden foregav han jo, at han ikke kendte Isabellas Tilflugtssted, at han ikke vidste, at Fru Moreau og Fru Flamand var en og samme Person.

Hvad der saa passerede maatte han fastholde, at han ikke anede noget om hele denne Sag. Men hvorledes skulde han saa kunne forklare, at han var taget til La Varenne i Dag? Fru Moreau var ham jo aldeles ubekendt, han havde ikke det mindste at gøre med hende.

En hel anden Sag var det, at han havde været hos Abrie; det var jo hans Ven, saa intet var naturligere, end at han besøgte ham.

Da Belia gif, havde hun ikke sagt, hvor hun vilde hen, og han maatte jo ikke give sig Mine af at ane, at hans Kone vidste, hvem den myrdede var, og havde genfundet og genkendt sin Søster.

Alle disse Betragtninger fik ham til at vende hjem og var derved Skyld i, at han ikke fik at vide, at Isabella var frelst, at hun kunde tale -- hvad

der sikkert vilde have forandret hans Opførsel og alle hans Planer.

Han fandt det fornuftigst at afvente Belias Hjemkomst her; thi at hun vilde komme hjem, derpaa var han aldeles sikker; og her vilde han passe paa hende, til Øjeblikket kom til at fuldbyrde det Arbejde, han havde paataget sig.

Saa længe det var Dag, bekymrede han sig ikke meget over hendes Udeblivelse. Hun maatte jo have Tid til Sen- og Hjemturen.

Men da Aftenen kom og Natten brød frem uden at bringe hende, begyndte han at føle sig lidt urolig. Hvor mon hun var, og hvad foretog hun sig? Var hun løbet til Dommerne og havde angivet ham?

Denne Tanke fik ham til at gysse, men straks efter trak han paa Skuldrene. Nu da Isabella var død, mente han, havde man ingen Vidner imod ham, og han selv havde indrettet sig saa godt, at alt talte imod Abrie. Kunde hans Kone have noget Bevis imod ham? Nej, absolut intet, og under saadanne Omstændigheder maatte hun være fuldstændig vanvittig, for at ville angive ham.

Hvis hun virkelig var vanvittig, hvad havde han saa at frygte? Folke vilde ikke tro hende, men kun beklage ham. Og hvis hun ikke var det, vilde hun tie.

Men da den ene Time gik efter den anden, da Natten forløb, uden at hun kom tilbage, vaagnede der et sælsomt Haab i hans Bryst.

„Hun har taget Livet af sig af Fortvivlelse,“ tænkte han; det er højest sandsynligt, at domme efter

den eksalterede Tilstand, hun var i, da hun forlod mig."

Selve Rædslen over hans Forbrydelse kunde efter hans Mening have drevet hende til denne for-
tvivlede Handling.

"Naa, saa meget desbedre," tænkte han, "det vilde gøre mig Arbejdet betydelig lettere. Naar de to Søstre begge var døde og Albric dømt som Mor-
der — ti han kan ikke frigøre sig for Anklagen —
er enhver Fare overstaaet. Saa er der altsaa ikke andre tilbage end Alain; ham har hun fjærnet uden at sige ham noget, saa af ham har jeg ikke noget at frygte. Med Tiden kan jeg altid stille mig af med ham paa en eller anden Maade for at søje dem, Morand talte om.

"Altsaa gaar al Ting godt, og jeg er vis paa Sejr. Hvis hun kommer tilbage gaar hun i Fælden sammen med sin Elsker. — Jeg er parat! — Og hvis hun ikke kommer, er det fordi hun har taget Livet af sig."

Han troede ikke et Øjeblik, at hun var flygtet bort i den Hensigt, ikke mere at gense sit Hjem.

Var hendes Søn, den lille Maximilian, ikke her? Og kunde man ikke være vis paa, at Moderkærlig-
heden hos hende vilde overvinde alle andre Følelser og vilde føre hende tilbage til Barnets Bugge, om det saa kun var for at tage ham bort med sig.

Medens Durandean saaledes ventede, overvejende fine skumle Planer og tilsidst næsten vis paa Sejren, blev Belia og vaagede hos sin Søster om Natten trods

den Mæthed, som de sidste Dages voldsomme Sindsbevægelse havde medført.

Isabella var falden i en tryk Søvn og vaagnede ikke en eneste Gang hele Natten.

Først da Lægen kom ind for at se til hende, slog hun Øjnene op.

„Det gaar jo udmærket“, sagde Doktoren fornøjet, „Overraskelsen igaar har ikke gjort nogen Skade.“

Medens han talte, trykkede de to Søstre hinandens Haand og smilede, lykkelige over at gense hinanden, over at føle sig saa nær ved hinanden.

Imidlertid forløb den ene Time efter den anden og Selia indsaa' at hun maatte tage bort.

Var det ikke denne Dag, hun og Flora havde bestemt til Juldsførelsen af deres Planer, og var det ikke i Dag Retsfærdigheden skulde sejre? Og nu, da der var bleven søjet en ny Forbrydelse til alle de tidligere, nu da hun tydeligere end nogensinde for indsaa' Nødvendigheden af at tilintetgøre denne Ussling, nu kunde hun næsten ikke oppebie Tidens Komme.

Desuden havde hun jo forraadt sig overfor sin Mand ved det Skrig, som Smerten over Søsterens Død havde afløst hende. Hun havde beskyldt ham for at være Morderen, og ved denne Beskyldning forraadt, at hun vidste, at Søsteren var i Live. Det var en uhyre Uforsigtighed, som kunde bringe ham til at være paa sin Post og gribe til yderliggaaende Forsigtighedsregler, hvis hun ikke kom ham i Forløbet.

Først havde hun tænkt paa at blive hos sin Søster, lige til hun skulde hen til Stævnemødet i det lille Venustempel; men hun forandrede pludselig sin Beslutning. Hun maatte hjem og passe paa at alt gik efter Ønske.

Desuden havde hun været borte fra sit Barn, siden den foregaaende Dag, og hun vilde se hende, inden hun skred til Handling. Og endelig maatte hun jo vide, om der ikke var nogen Bested fra Flora, om alt var i Orden, og om der ikke var nogen Kontraordre.

Isabella havde det godt. Lægen havde fuldstændig beroliget hende i saa Henseende, og hun kunde heller ikke frygte nogensomhelst anden Fare for sin Søster, nu da hun var omgiven og bevogtet af saa mange Menneſker.

Zelia bestemte sig altsaa til at rejse.

„Jeg forlader Dig“, sagde hun til Isabella, medens hun trykkede hende til sit Bryst, „men det er sidste Gang. I Morgen skal vi blive forenede, for aldrig mere at skilles ad.“

„Hvad mener Du?“ spurgte Isabella med en Blanding af Frygt, Haab og Tillid, „hvad har Du i Sinde?“

„Det skal Du faa at vide i Morgen.“

Med disse Ord tog Zelia bort.

Da hun kom hjem, var Klokken omtrent fire, og hun havde først aftalt at træffe Flora mellem syv og otte, da hendes Mand og Generalen tidligst vilde være i Eugodies Hus mellem otte og ni.

Det var med en vild Glæde, at hun hørte, at

der ikke var noget Bud til hende fra Flora. Alting maatte selvfølgerlig være i Orden.

Det gik virkelig alt saaledes, som de to Kvinder havde bestemt det. Durandean havde faaet Euxodies Billet, der satte ham Stævne til om Aftenen; naar han gik derhen, var det ude med ham.

Hans Forbavselse var stor, da han erfarede, at hans Kone var kommen tilbage. Hans Tvivl om, at hun i det hele taget vilde komme igen, var vokset med hver Minut. Han var bleven hjemme og havde talt Timerne og Minuterne, rede til at hæve den sidste Banskælighed, dersom hun skulde vende hjem, en Banskælighed, der var bleven hævet af sig selv, hvis hun virkelig havde taget sig af Dage.

Han havde skrevet til Redaktionskontoret for at undskyldte sin Udeblivelse og give nogle nødvendige Ordre, og han havde saaledes ingen Anelse om de sidste Begivenheder i La Varenne, da han ikke havde talt med nogen, men havde holdt sig indespærret paa sit Værelse.

Saa snart han af Tjeneren havde faaet at vide, at hans Kone var kommen — thi han vogtede sig vel for selv at vise sig — klædte han sig paa og sagde, at de ikke skulde vente ham til Middag, da han ikke kom hjem før sent om Aftenen.

Denne Efterretning, som Kammerpigen bragte Zelia, beroligede hende ydermere.

„Han har naturligvis faaet Euxodies Brev“, tænkte hun, „og nu vil han efterkomme hendes Opfordring. Inden Aften er det altsammen overstaaet.“

Hun gik ind til Barnet og beskæftigede sig med

det i flere Timer, hvorpaa hun atter overlod det til Ammen.

Kloffen sels begyndte hun at gøre sine Forberedelser til at tage afsted.

Hun tog Tøjet af for at iføre sig en fulstort Sørgedragt, men da hun følte, hvor ophidsede hendes Nerver var, og hvorledes det svimlede for hende, iførte hun sig først en vid Morgentjole med korte Ermer, og badede saa sit Ansigt i iskoldt Vand, og da Haaret derved blev vaadt og kom i Verden, maatte hun tage det ned og sætte det om.

I Huset herskede der den dybeste Stilhed, men hun syntes ikke at lægge Mærke dertil; hendes Sind var saa optaget, at hun ikke en Gang tænkte paa, at Tiden gik.

Bludselig kom hun til at se hen paa Uhrret — Kloffen var tre Kvarter til syv, og hun var ikke klædt paa endnu!

Hun soer sammen og skyndte sig at ringe paa Josephine; hun vilde bruge en halv Time om at føre til „de fire Beje“, Kloffen vilde altsaa blive halv otte, men det var ogsaa tidsnok.

Da Josephine ikke kom, ringede hun endnu en Gang, men med lige saa lidt Resultat.

„Hvad skal det bethyde?“ tænkte hun forbauset.

Hun gik hen til Døren og vilde aabne den, men den var laaset af udbendig fra.

Aldeles forfærdet veg hun tilbage, og trak saa atter haardt i Kloffen, som lød underlig uhyggelig i den dybe Stilhed.

Hun ilede hen til Vinduet — Haven stod øde

og tom. Da voksede hendes Frygt, og hun raabte gentagne Gange saa højt hun kunde. Men hverken Josephine, Germain eller Gartneren viste sig eller svarede hende.

Hun soer ind i det tilstødende Værelse, hvor Ammen og den lille Maximilian plejede at opholde sig — Værelset var tomt, og Buggen var tom.

Et Forsærdelsens Strig undslap hendes Bryst, og hun tog fat i Døren, der fra dette Værelse førte ud til en Bagtrappe, men ogsaa den var afslaaet udvendig fra.

Saa sthyrtede hun atter ind i sit Sovestue som en fortvivlet Lovinde, og greb en lille forsinket Dolk, som Albric en Gang havde foræret hende, og som hun bevarede som en Erindring fra ham, og med den i Haanden kastede hun sig over Døren for at forsøge paa at bryde den op.

Hvad mon der var paa Færde? Her maatte jo foregaa et eller andet skrækkeligt! I alt Fald var Klokken allerede halv otte, og hun var endnu i Morgendragt; Mødet var ansat til Klokken otte senest, og Mørket begyndte allerede at falde paa!

Bed de første Stød imod Døren gif denne op, og Zelia stod lige overfor — Durandean! Han havde en Revolver i Haanden.

„Undskyld“, sagde han ironisk, „i Aften bliver vi hjemme!“

Fireogtyvende Kapitel.

Under fire Dje.

Da Zelia fik Dje paa sin Mand, som hun troede for længe siden havde begivet sig til Stævnemødet, veg hun et Par Skridt tilbage. Durandean benyttede sig heraf til at gaa indenfor, hvorpaa han lukkede Døren igen og stillede sig foran den for at spærre hende Udgangen, hvis hun skulde faa i Sinde at flygte.

„Hvad er der? Hvad vil Du mig? Hvad mener Du med det, Du sagde?“ stammede hun paa Højdepunktet af Forfærdelse. Og hun tænkte: „Han har naturligvis ikke faaet Euxodies Brev — saa er alting fortabt!“

Heri tog hun imidlertid fejl; han havde, som vi allerede har bemærket, ganske rigtig modtaget det Brev, der kaldte ham ud til „de fire Beje“, men da han havde besluttet at benytte sin Aften til noget langt alvorligere, kom det ham ikke an paa at give Aftald paa det Elfskovsmøde, som hans Maitresse indbød ham til.

„Det skal Du straks faa at vide,“ svarede han med en ondskabsfuld latter.

Han saa' hen paa Taffeluhret.

„Vi har Tiden for os“, tilføjede han saa.

Zelia stirrede forfærdet paa ham, og i sit stille Sind gentog hun bestandig:

„Alt er fortabt!“

Tankerne jog i vild Flugt gennem hendes Hoved, hun saa' Flora gaa og vente, saa' Generalen komme til den fastsatte Tid uden at træffe nogen! Hendes hele Plan var kuldastet, hun havde ikke længer nogen som helst Magt over Begivenhederne!

Her stod hun ligeoverfor sin Mand under Omstændigheder, som hun ikke havde forudsat, og som var aldeles modsatte dem, hun havde forberedt, thi nu var det ikke ham, der var truet, men hende, det var ikke hende, der styrede Begivenhedernes Gang, men ham! Hun vidste hverken hvad hun skulde sige eller gøre overfor dette uventede og uforstaaelige, der lænkede hende til Stedet og aabnede ligesom en svimlende Afgrund for hendes Fødder.

„Som sagt, Du skal saa det at vide,“ gjentog Durandean, uden at vige et Haarsbred fra den Plads, han straks havde valgt sig, og som forhindrede Zelia i at komme bort, hvad der end maatte ske.

„Men inden jeg siger noget som helst, maa jeg dog gjøre Dig opmærksom paa, at det ikke kan nytte at kalde eller skrig, for Huset er tomt, jeg har sendt alle Goltene bort for i Aften, baade Kammerjomfruen, Tjeneren og Ammen med Barnet og alle de andre er ude, saa der er ingen, der kommer og heller ingen, der hører Dig.“

„Hvor har Du gjort af Barnet?“ spurgte hun ghsende.

„Du behøver ikke at være bange, der skal ikke tilstøde Drengen noget, han kommer hjem igen om et Par Timer.“

Zelia gjorde en Bevægelse.

„Men jeg vil dog sige Dig, at Du har set ham for sidste Gang.“

Han syntes at vente paa et Spørgsmaal eller en Afbrudelse, men Zelia tav.

Hun vilde lade ham tale ud for saa hurtigt som muligt at saa at vide hvad det var, han havde i Sinde; hans Trusler brød hun sig ikke om, idet hun sikkert troede, at han kun fremførte dem for at berøbe hende den Ro og Fatsning, der var hende saa nødvendig.

Saa fortsatte han:

„Huset er tomt, vi to er alene her — for Øjeblikket. Og ikke nok med det, men Huset inde ved Siden af er heller ikke beboet i denne Tid — Familien derinde er for et Par Dage siden rejst til Bad. Jeg har nu altid haft Held med mig.“

„Hvorfor siger Du egentlig det?“

„Fordi Du skal vide det og høre roligt paa mig.“

„Tror Du maaske, Du kan gøre mig bange?“ spurgte hun. „Jeg véd ikke, hvad Du har i Sinde, eller rettere talt, jeg véd det maa være en eller anden Slethed, men dersom Du har tænkt at gøre mig bange og seig, saa har Du forregnet Dig.“

„Det er mig aldeles ligegyldigt, jeg vil kun sige Dig, at Du er fortabt. Du har villet kæmpe imod mig og styrte mig i Ulykke, men jeg vidste alt, hvad Du gjorde, jeg har fulgt hvert af dine Skridt, jeg har vogtet paa Dig til enhver Tid, og nu er Du i min Magt.“

Belia gøs ved at høre denne Tale, hvis fulde Betydning hun vel forstod, men hun havde Kraft nok til at tie, idet hun frygtede for at lade et uforfigtigt Ord undslippe.

„Hvad mon han egentlig véd?“ tænkte hun, og hendes Hals snørede sig sammen i ubeskrivelig Angst.

Imidlertid vedblev han:

„Jeg har været ubesindig nok til at laane Dig min Hest, Miss Black. Den har ført Dig til Versailles, hvor Du har faaet at vide, at din Søster Isabella var i Live, og hun har sagt Dig — Ting, som Du ikke skulde have vidst.

„Isabella har fortalt Dig hele sin Historie og Du har fortalt hende din. Du havde allerede den Gang for længe siden holdt op at bryde Dig om mig, ja, Du havde endda foragtet og mistænkt mig; men fra den Dag har Du ligesvem hadet mig og gjort alt for at komme til Kundskab om de andre Hemmeligheder i mit Liv.“

Han holdt inde og skar Tænder, hvorpaa han med uforstaaelig Stemme tilføjede:

„Og det er da saa lykkelig Dig!“

Man kunde næsten høre Fru Durandeaus Hjærte slaa, men alligevel blev hun staaende som et tavst Vidne til, hvorledes alle hendes Planer styrtede sammen.

Durandean, der maatte være bleven advaret og bragt paa Spor, uden at hun anede hvordan, var vistnok sikker paa Sejren, og i saa Tilfælde kunde hun ikke haabe paa Naade; iøvrigt vilde hun lige

faa lidt modtage den af ham i dette Øjeblik, som hun vilde have skænket ham den, dersom Kollerne var blevne ombyttede.

„Denne ulukksalige Hest, som jeg dræbte, da det desværre var for sent, førte jeg ligeledes til Bas-Meudon,“ begyndte Durandean igen.

Nu var Zelia forberedt paa det værste. Hun grebes af Svimmelhed, og alting løb rundt med hende ved Tanken om, at hun i Dage, ja i hele Uger havde været i Hænderne paa denne Mand, der legede med hende, som Ratten leger med Musen. Og hun havde ikke anet det allerringeste!

„I Bas-Meudon underkøbte Du Madam Jeanseime. Derpaa skjulte Du Dig i et lille Kammer, hvorfra man kunde høre og se alt, hvad der foregik, alt hvad der blev sagt i det Værelse, hvor jeg var sammen med en anden Mand — Du véd med hvem. Der lyttede Du til vor Samtale og lærte derved mit tidligere Liv og mine Fremtidsplaner at kende.

„Saa besvimele Du, og Støjen naaede vore Øren. Vi skyndte os ind, og jeg vilde have dræbt Dig straks — paa Stedet — hvis min Ledsager ikke havde stanset min Arm.“

Durandean var forfærdelig at se paa; en grønlige Blegghed bedækkede hans Ansigt, hans fine Træk var fortrukne og hans Øjne stod Lyn. Det var, som om al den Læghed, som han saa længe havde maattet skjule, nu brød ud og viste sig i hans Ødre.

Et let Skum bedækkede hans fortrukne Læber, og han talte langsomt og dumpt, som for bedre at indprente hende hvert Ord.

Djeblikket for den afgørende Kamp var kommen, men under saa uventede og uhyggelige Omstændigheder, at her næsten ikke var nogen Udvej at se.

Ikke desto mindre optog hun modig Kampen.

„Ja, jeg ved, hvem Du er, og hvad Du har gjort!“ udbrød hun med et saadant Udtryk af Had og Foragt, at det ramte ham som et Piskeslag.

„Naa Gudskelov, nu er Du da aabenhjærtig!“ sagde han, „saa vil jeg ogsaa være det!“

Han strakte Haanden ud imod hende og sagde:

„Der er visse Hemmeligheder, der dræber.“

„Saa vil Du myrde mig, som Du vilde myrde Isabella“, svarede hun stolt, „bruge Revolveren mod den ene Søster, som Du har brugt Dolken mod den anden. Nuvel, vi to har ført en Kamp paa Liv og Død, og jeg har tabt. Skyd kun — men saa skynd Dig dog!“

Lige overfor den Fare, som nu truede hende, glemte hun sin Søn, glemte den Vre, hun for enhver Pris havde villet frelse.

Hun indsaa, at hun var fortabt, og hun tænkte kun paa at dø paa en værdig Maade og ikke unde Uslingen den Triumf at se hende blegne og skælve, men at møde hans Blik med en knusende Foragt.

Hun følte sig endog næsten lettet ved en saa hurtig og ufrivillig Forløsning fra det Martyrium, hun saa længe havde maattet udstaa, og fra de forfærdelige Pligter, som hun havde paataget sig.

Fremfor alt maatte hun ikke nedværdige sig overfor ham. Alt var forbi, og træet af Kampen indhyllede hun sig i en stum, ubøjelig Resignation.

„Du har kun halvt gættet rigtig“, sagde han med en spotst, triumferende Stemme, „det er ganske vist, at Du skal dø, men Du skal ikke dø ene. Det er ikke nok, at alle de, der kender mine Hemmeligheder, bliver sat ude af Stand til at røbe dem; der er endnu tilbage, at Verden ikke aner den sande Grund til deres Død, saa at jeg kan bevare min Stilling og mit Ravn.“

„Ja, Du har Ret, Du skal dø; men det er mig, Folk vil beklage, og det er Dig, hvis Ravn vil blive vanæret og hvis Minde vil blive brændemærket.“

„Mig!“ udbrød hun i en frampagtig Latter. „Tør jeg spørge siden hvornaar man hædrer Morderen og brændemærker hans Offer? Du kan dræbe mig, det har Du Ret i, Du Arhster, der kun tør dræbe værgeløse Kvinder og de Benner, der trygt stoler paa Dig; men Du er og bliver en Usling, og en Usling vil hele Verden kalde Dig!“

„Nej, det er en fuldstændig Fejltagelse. Den Mand, der dræber sin Kone, fordi han overraster hende sammen med sin Elsker, er ingen Usling.“

Zelia spillede Djnene op og veg et Par Skridt tilbage.

„Hvad mener Du?“

„Na, Du begynder at forstaa mig og bliver bange; det er godt, det var det, jeg vilde. Jeg skal hæbne mig!“

„Nej, jeg forstaa Dig ikke!“

„Jo Du gør — Alain Raymond er Din Elsker!“

„Du lyver!“

„Eller naar han ikke er det, er det, fordi han er et stort Fæ.“

„Du lyver, siger jeg!“

„Om et Øjeblik kommer han, og saa er I to alene — sammen med mig. Og Du ser nok, at jeg venter Jer.“

Han pegede paa sin ladte Revolver.

„Du lyver, det er ikke sandt! Og desuden kommer han ikke; han er rejst.“

„Ja han er tagen til Fontainebleau!“

„Du gode Gud, han véd altsaa alt!“ hvisttede hun i en ubeskrivelig Sjæleangst.

„Men han er kommen tilbage.“

„Nej, det er ikke sandt; han har lovet at blive —“

„Med mindre Du kalder ham tilbage, for han lystre Dig som en Hund —“

Belia vred sine Hænder, overvældet af Forsærdelse.

„Og nu har han ude i Fontainebleau faaet et Telegram, der kaldte ham tilbage øjeblikkelig, og som var undertegnet med dit Navn.“

„Jeg har ikke sendt noget Telegram!“ raabte Belia triumferende.

„Nej — eftersom det er mig, der har affendt det.“

Belia blev atter stum af Forsærdelse.

„Jeg er vis paa, at han straks er taget derudefra, og nu maa være hjemme. Altsaa otte præcis indfinder der sig et meget paalideligt Bud hos ham

og bringer ham en lille Billet fra Dig, hvori Du skriver:

„Kom, jeg venter Dig.“

„Om et Aarter maa han være her — og saa træffer han Dig — og mig.“

„Seg har intet skrevet“, gentog den ulykkelige Kvinde.

Femogtyvende Kapitel.

Kærlighed gør stærk.

„Du husker meget daarlig“, svarede Durandean, der iagttog hendes Angst med en grusomt Glæde, „men jeg skal hjælpe Dig lidt. Seg maa da begynde med at sige Dig, at min Ven Raymonds Kærlighed til min dydige Hustru altid har været mit bedste Kort.

„Seg rugede over, jeg kælede for denne Kærlighed, som vilde have opvakt enhver anden Egtmands Skinsyge, men som kun beroligede og henrykte mig. Det var en Gælde, hvori jeg vilde lokke Jer, og som skulde tjene til at bringe Dig til Tavshed.

„Det var for at have Dig i min Magt, at jeg gistebe mig med Dig. Jeg tænkte, at naar Du var mit Navn, naar Du havde født mig et Barn, vilde Du for stedse tie med dine Trusler.

„Men jeg ser nok, at det ikke er blevet, som jeg troede. Du har handlet med en Hurtighed og Fasthed, der viser mig, at det er paa høje Tid, jeg griber ind. Jeg maa besejre Dig, og din Kærlighed, som jeg har iagttaget og fulgt Skridt for Skridt, skal hjælpe mig dertil.

„Da Alain en vis Nat kom op i dette Værelse, havde jeg selv spejdet efter ham og set ham komme herind. Jeg kom ind hos Dig, og jeg vidste, at han imedens var her, skjult derhenne bag ved Spejlet; men jeg forraadte ikke min Mistanke og Du følte Dig beroliget.

„Den Gang han saa vilde rejse bort fra Paris, fra Frankrig — hvad der vilde have berøvet mig mit eneste Vaaben mod Dig, anmodede jeg Dig om at bede ham blive, og jeg passede at lade Jer blive ene sammen.

„Senere hen gif Du en Dag op paa hans Værelse; jeg kom et Par Minuter efter at Du var gaaet — det var Tilfældet, der førte mig; men det var et lykkeligt Tilfælde. For da Du ikke havde truffet ham, havde Du skrevet til ham.

„Af Frygt eller af Sambittighedsnag eller af andre Grunde — jeg véd ikke hvilke, og det er mig ogsaa aldeles ligegyldigt — havde Du saa med ét frammet Papiret sammen og kastet det paa Gulvet — det var meget uforsigtigt. Du havde maaske lidt

Zeber, det er ikke saa underligt under de Omstændigheder; men nok er det, dette Brev fandt jeg og gemte det. Det er det, jeg har sendt ham i Dag, og som skal lokke ham herhen."

"Din Usling, din Forræder!" skreg Zelia, der nu kun tænkte paa den Mand, som hun havde villet redde fremfor nogen anden.

"Du kan nok indse", vedblev Durandean, "at efter min Opdagelse i Bas-Meudon, maatte jeg være forberedt paa, at Du vilde bringe ham i Sikkerhed for enhver Pris.

"Du tog da ogsaa ganske rigtig hen til ham og fortalte ham en eller anden opdigtet Historie for at faa ham til at rejse — men jeg kom lige da han var færdig med at pakke sin Kuffert. Jeg maatte vide, om Du havde talt med ham og forsøge at holde ham i Byen den Dag — thi den Scene, som skal foregaa her i Aften, vilde allerede have fundet Sted, hvis hans Bortrejse ikke havde forsinket den hele tre Dage; han maatte jo først komme til Fontainebleau, modtage Telegrammet fra Dig, svare derpaa og saa rejse hjem.

"Den Dag jeg saa' han rejste, var jeg forfærdelig bange; jeg troede alt var tabt! Men jeg var din Mand, og Du turde ikke angive mig, eller ogsaa ventede Du paa et eller andet. — Alligevel troede jeg mig atter fortabt, da Du —"

En Gysen gennemjoer ham, og han dæmpede uvilkaarlig Stemmen.

"— Da Du hørte om — Affæren i La Varrenne."

„Saa vid da, at dine Planer er strandede her!“
 raabte Zelia triumferende. „Isabella er ikke død, hun
 lever, hun er frelst!“

Durandeau veg tilbage, stælvende af Forsærdelse
 over denne tilintetgørende Opdagelse.

„Ja, hun lever“, gentog Zelia, „og hun vil
 hæbne mig, som jeg vilde hæbne hende!“

Disse sidste Ord, hvori man anede et Glimt af
 Haab, beroligede hurtig Forbryderen.

„Hun vil kun prøve paa at gøre mig forskræk-
 ket“, tænkte han og svarede med et hæsligt Smil:

„Hvis det var sandt, vilde hun allerede have
 angivet mig, og ladet mig arrestere. Det var ud-
 mærket fundet paa, men jeg lader mig ikke saa let
 narre. Du skal ikke tro, at det hjælper Dig til at
 slippe fra mig.“

Zelia bred sine Hænder; den sidste Rednings-
 planke brast under hende, intet kunde frelse hende.
 Hvad nyttede det at gøre Modstand?

„Ja“, vedblev han, „jeg troede mig fortabt, da
 Du igaar bestyldte mig for Mordet i Pigernes Nær-
 værelse. — Men jeg var din Mand, og efter det
 første Skrig turde Du ikke tale videre. Desuden
 havde Du intet Bevis.“

„Endnu i Nat, hele Tiden medens Du var
 borte, var jeg forsærdelig bange. Jeg forstod ikke,
 hvor Du var, hvad Du foretog Dig.“

„Jeg haabede et Øjeblik, at Du havde taget
 Livet af Dig — men Du kom tilbage. Naa det er
 værst for Dig selv. Jeg er parat og Du og din
 Elsker er fortabte — jeg venter kun paa ham!“

"Det kan Du ikke gøre!" sagde Zelia, der var forfærdelig at se paa.

"Jo, jeg gør det!"

"Nej, nej ikke ham! Han véd intet, han kan ikke forraade Dig! Dræb mig — jeg er din Fjende — jeg er farlig — men han, han —"

"Det nytter altsammen ikke noget."

"Nej det er sandt, din hjærteløse Usling — jeg glemte, at Du har solgt ham — Du vil ikke gaa glip af dine Penge. Det er Dig ikke nok at have dræbt min Moder, min Broder, min Svigerinde, det lille Barn og Alfred Raymond! Det er Dig ikke nok at have vanæret Isabella og forsøgt at myrde hende. Selv mit Blod er Dig ikke nok, nu kræver Du ogsaa hans, Alains — men det skal ikke lykkes Dig!"

Ude af sig selv nærmede hun sig ham, fattet paa alt, uden ret at vide, hvad hun sagde eller gjorde.

Han greb i Døren med den ene Haand og strakte med den anden Revolveren ud imod hende.

Hun stansede instinktmæssig, medens hun anstrængte sit Hoved for at finde en eller anden Maade, hvorpaa hun kunde forhindre Alain i at indfinde sig her. Thi hun forstod kun altfor godt, at hendes Død ikke vilde redde hans Liv.

"Jeg gaar ned i Haven", sagde Durandean, benyttende sig af denne Pausse. "Der vil jeg vente, for at han lettere kan komme op til Dig."

Og idet han pludselig aabnede Døren, styrtede han udenfor, smældede Døren i efter sig og drejede

Røglen om i Laasen, medens Zelia med dumpe, uartikulerede Skrig slog sine spinkle Hænder til Blods paa det haarde Træ, der dog var mindre haardt end denne Mands Hjærte.

Indeluffet og magtesløs som hun var, gav Zelia sig til at løbe op og ned i Værelset som en vandvittig med besynderlige vilde Tagter. Hun prøvede paa at raabe om Hjælp, skøndt hun vidste, det var unyttigt, men hendes Strube snørede sig sammen, som skulde hun kvæles.

Hun havde den Fornemmelse, Folk har under et Mærvidt — de véd, at et eneste Skrig vilde frelse dem, men det er dem ikke muligt at bringe det over Læberne.

En Tanke vendte atter og atter tilbage til hende:

„Jeg vil ikke have, at han skal dræbe ham!“

Det var en mørk, uhyggelig Aften; hverken Maanen eller Stjærnerne skinnede.

Minuterne forløb med en svimlende Hurtighed og bragte den skæbnesvangre Stund nærmere og nærmere.

Bludselig faldt hendes Blik paa Sengen, hvis Hvidhed uvilkaarlig tiltrak sig Opmærksomheden, og en Lyd, der lignede en hæs Latter, trængte over hendes farveløse Læber.

Hun kastede sig over Sengen, rev Lagnerne af, skar dem i Stykker med den lille Dolk, som hun bar hos sig, knyttede de lange Stykker sammen og bandt tilsidst det hele fast i Bindusposten. Med en Styrke, som ingen vilde have tiltroet hende, lod hun sig

glide ned til Jorden, saa smidig som en Snog, medens hun holdt Dolken mellem Tænderne for at have Hænderne fri.

Hendes nøgne Arme var hvidere end Lagnerne; thi alt Blodet strømmede hende til Hovedet og til Hjærtet.

Saa snart hendes Fødder berørte Jorden, gav hun sig til at løbe ligesom.

Hvor vilde hun hen? Hun maatte løbe Alsin i Møde og advare ham. Naar hun blot kunde naa Porten og raabe til ham: „Gaa straks herfra!“ — saa vilde han være frelst.

Det var hendes eneste Tanke, og jo nærmere hun kom til Porten, des hurtigere løb hun.

Bludsfelig vaskede hun, sank i Knæ og var lige ved at falde bag over. En kraftig Arm var bleven strakt frem foran hende og havde stanset hende i Farten.

Hun rejste sig — hendes Mand stod for hende. „Ikke et Skridt videre!“ sagde han, „her kommer man nok ind, men ikke ud.“

Et Øjeblik maalte de hinanden med Blikket, dødblege og forfærdelige at se paa begge to.

„Gamen jeg vil frem!“ udbrød hun dumpt og kastede sig saa hurtigt og usforudset over ham, at han ikke fik Tid til at afværge Angrebet.

Han vaskede, udstødte et højt Skrig og sank baglænds om, medens Revolveren faldt ham ud af Haanden.

Han søgte at rejse sig, men forgæves. Zelia havde stødt ham ned med den korsfæste Dolk, som

syntes at være sammenboksset med hendes Haand, og Baabnet var trængt lige til Hæftet ind i den højre Lunge.

Saaet var dødeligt, Blodet, der strømmede fra Lungen og op i Munden var nær ved at kvæle ham, han rallede og vred sig i en forfærdelig Døds-kamp for den unge Rones Fodder, der nu stod saa ubevægelig som en Statue med fuld Forstaaelse af, hvad hun havde gjort, og uden at angre, uden at føle det mindste Samvittighedsnag.

Der havde nu lagt sig en Døs over hende, der ligesom forstenede hende og berøvede hende Mælet.

„Naade, Naade!“ hvistede den saarede og forsøgte at krybe hen til hende for at omfatte hendes Knæ og tigge om Tilgivelse; „jeg dør! Na Belia, frels mig, og jeg tilgiver Dig alt! — Nej, jeg mener, tilgiv mig — jeg skal gøre alt, hvad Du vil, men lad mig ikke omkomme her — Naade, Naade!“

Sejgheden, Frygten og Lidelsen gjorde ham modbydelig at se paa; Djnene drejede sig i deres Guler og Læberne bedækkedes ved hvert Ord med et blodigt Skum.

Han krøb nøjsommelig hen til hende og forsøgte at rejse sig, men forgæves. Endelig greb han med sine stælvende Hænder fat i Morgentjolens klare, lette Folder.

„Belia, lad mig ikke dø som en Hund, jeg kan maaske endnu blive hjulpen af en Læge, og jeg skal nok lade være at angive Dig; jeg kan jo sige, at jeg vilde have begaaet Selvmord! Hvad har Du at frygte? Jeg kan jo intet gøre mere. — Jeg er en

Udsking ja, men jeg er dog din Mand. Nu har Du jo faaet din Hævn, frels mig, hører Du — Naade, Naade!"

Zelia veg forfærdet tilbage.

"Hør nu efter", sagde hun med en kold, højtidelig Stemme, "det er mine sidste Ord: Isabella lever, hendes Vidnesbyrd har frelst Abrie, og Alain undslipper Dig ligeledes. Jeg har hævnnet de døde, og det Blod, der kvæler Dig, er det Blod, Du udgød den 4de December!"

"Ala det forbandede Fruentimmer, hun er ubønhørlig!" hviſtede han med døende Stemme.

I dette Øjeblik knirkede Porten paa sine Hængsler. Zelia hørte det.

"Det er Alain", tænkte hun. "Gud ſke Lov han ikke kom før!"

Og hun styrtede hen imod Porten for at stanse ham og hindre ham i at blive Vidne til den forfærdelige Scene, her var foregaaet.

Hun var ikke kommen ti Skridt bort, og hørte endnu Jules Durandeaus svage Stemme, da hun pludselig saa' en Mand for sig — en Mand, der var tilstænket af Blod. Hans Ansigt og Hænder var sønderrevne, Hovedet bart, Kraven sad løs og under Vesten, hvis Knapper alle var revne af, saa' man en krøllet, lafet Skjorte.

Skønt han var civilklædt, kendte Zelia ham ved første Øjekast — det var General Poncey!

Sekstogtyvende Kapitel.

Zelia og hendes Mand giver ikke Møde.

Som man ser, havde Zelia og Durandean anvendt samme List overfor hinanden. De havde forsøgt at styrte hinanden i Fordærvelse ved Hjælp af deres illegitime Kærlighed og af den Lov, der berettiger en bedragen Egtemand til baade at dræbe Elsteren og den troløse Hustru; thi de havde begge beregnet, at det var det eneste Middel, der ikke vilde medføre Åbenbarelsen af de Hemmeligheder, som de begge havde lige stor Interesse af for steds at holde skjult for Verden.

Medens de for omtalte Optrin fandt Sted mellem Durandean og Zelia, har vi et Øjeblik tabt Flora af Sigte.

Vige til det Øjeblik, de alle skulde samles i det lille Hus paa „de fire Beje“, var alt gaaet efter Ønske.

Den foregaaende Dag var Generalen efter at have forladt Zelia kommen styrte hjem, havde hørt om sin Kones Afreise og var igen gaaet sin Vej for at tage med Jærnbanen til den gamle Slægtning, som Euxodie skrev, hun vilde besøge.

Denne gamle Slægtning, som Euxodie skulde arve, boede paa en smuk Gaard i Garchers nær ved Saint Cloud. Det var ingen lang Vej, og Generalen naaede snart derud. Her hørte han, at hans

Det røde Kors.

Rone slet ikke var kommen og heller ikke blev ventet derud.

Hun havde altsaa løjet, hun bedrog ham — der havde været noget alvorligt paa Bunden af Zelas Spøg — han var en —

Da han kom til Paris, var han i en forfærdelig ophidset Tilstand.

Det første han gjorde var at trænge ind i Eugodies Bærelser, at aabne eller ituslaa alle hendes Gemmer for at søge efter Beviser for hendes Utroskab.

Han fandt kun altfor mange! Men de hentydede alle til Kærlighedsforbindelser, der allerede laa et Par Aar tilbage i Tiden. Det var Breve uden Underskrift, men med forstellig Skrift, Haar-
lokker, Fotografier af Folk, som han ikke kendte, og som han aldrig havde set — et helt Kærligheds-
museum. Han læste alt dette med stirrende blod-
underløbne Øjne, og saa', at der ofte blev talt om ham i de mest frænkende Udtryk — det svimlede for ham!

Dette Arbejde optog hele Aftenen. Han tilbragte en forfærdelig Nat, stadig ventende paa, at hans Rone skulde komme tilbage og stadig rugende over sine Mord- og Hævnplaner.

Men Eugodie kom ikke — og hvor skulde han finde hende? Hvordan skulde han faa Navnet at vide paa hendes Elskere, som maaske pegede Fingre ad ham, naar han gik forbi dem paa Gaden, lo bag ved hans Ryg, og hvis Haand han maaske trykkede hver Dag.

Først fik han den Idé at løbe hen til Politiet og fremsøre Klage for Domstolene; men foruden at det nu var for sent paa Natten, kom han ogsaa til at huske paa, at en saadan Fremgangsmaade kun vilde bringe hans Kone paa Post.

Det var bedre ikke at sige noget, men rolig afvente hendes Tilbagekomst, tvinge hende til at tilstaa, hvem der var hendes Elsker, og derpaa dræbe først hende selv og bag efter alle hendes medskyldige.

Denne Plan gav ham Kraft til at vente.

Den næste Dag fandt ham bleg, tilintetgjort og stadig lige rasende.

Op ad Dagen fik han et anonymt Brev, hvori der stod, at hvis han vilde overraske sin Kone med hendes nuværende Elsker, skulde han kun Klokken ni samme Aften begive sig hen til —, og her fulgte saa en nøjagtig Beskrivelse af Huset paa „de fire Beje“.

„Det lader til, at Alverden véd det“, tænkte han, „ja ja, jeg skal nok være præcis.“

Følgelig beordrede han Rusken til at have Vognen færdig Klokken otte, og tog derpaa civile Klæder paa for ikke at tiltrække sig Opmærksomhed eller blive kendt i det Kvarter, hvor han skulde hen.

Derefter tog han en ladet Pistol i hveromme og stak en Dolk i sit Bælte.

Klokken fire, da han ikke vidste, hvad han skulde gøre for at slaa Tiden ihjæl, indtil Øjeblikket kom til at myrde Mennesker, tog han en Flaske Absinth frem og drak en tre, fire Glas deraf.

I den Stemning, hvori han var, tjente dette kun til at gøre ham endnu mere rasende, saa at

Dyret i ham fuldstændig vandt Sejrr. Klokken otte præcis meldte Ruffen ham, at Bognen holdt for Døren; uden at sige et Ord steg han op i den.

Et Par Minuter før ni steg han af paa Hjørnet af den lille Gyde, der er os bekendt fra før, og begav sig til Guds til den store Port.

Med det anonymt Brev var der fulgt en lille Nøgle; han stak den i Laasen og traadte ind.

Flora, der havde ladet Generalen være i den Mening, at hun var rejst med sin Frue — thi hun vilde ikke vise sig for ham, af Frygt for at han skulde udspørge hende og tvinge ham til at tale før Tiden — var ene i det lille Hus og ventede paa Belia. Denne skulde komme ind gennem Bagdøren, hvortil Flora havde givet hende Nøglen, for at hun kunde komme ind uden at blive bemærket af nogen.

For Djebliffet opholdt hun sig i den store Salon, hvor Belia havde overrasket Euxodie, da hun for første Gang var kommen ind i det hemmelighedsfulde Hus.

Klokken maatte straks være ni, og den lille Kammerjomfru stod stiv og rank, lyttende til den mindste Støj og bleg af Uro over Fru Durandeaus uforklarlige og hendes Mand's ikke mindre uforklarlige Udeblivelse. Hvad var der dog i Vejen?

„Naa, selv om hun har svigtet i det sidste Djeblif“, tænkte hun ved sig selv, „saa er jeg dog her og kan handle paa egen Haand.“

Bludselig hørte hun en Mand komme op ad Trapperne.

„Det er ham — det er Durandean, — nu har

jeg vundet Sejrr! — Men Zelia, hvor kan hun dog blive af?" tænkte hun videre, og i det samme løb hun hen og løstede den røde Fløjels Portiære til Side.

Hun stod lige overfor Generalen.

Han kom først — og Durandean skulde allerede have været der for en halv Time siden. Dette forandrede, ja ødelagde hele Planen, det indsaar Flora med Fortvilelse i Hjærtet.

Men nu var det for sent at gøre noget om.

Hun tænkte ikke paa sin egen Fare, hun tænkte kun paa at trodse Uvejret, paa at faa Generalen til at vente taalmodig, til Durandean kom — thi han maatte jo komme lige straks.

Generalen blev et Øjeblik staaende, blændet af det Lyshav, der opfyldte Stuen og som alle Spejlene kastede tilbage.

Flora havde forberedt alt, som om Stævnemødet mellem de to elskende virkelig skulde finde Sted. Luften var mættet med søde, berusende Parfumer, og i Midten af Bærelset stod et lille Bord, hvorpaa der var dækket til to.

Paa et iøjnefaldende Sted havde hun hængt en meget elegant Katdragt, der tilhørte Euxodie, og som Generalen kendte.

Paa et andet Bord saa' man i et aabent Album Euxodies og Durandean's Fotografier.

Der var ikke blevet spart noget, for at Scenefættelsen skulde fuldende Egtemandens Raseri og give ham den fuldeste Visshed i Tilfælde af, at han endnu nærede om end den ringeste Tvivl.

Medens Generalen blev staaende vaklende og med blinkende Øjne, studerede Flora hans Ansigt meget nøje.

„Han er beruset“, tænkte hun, „og det oven i Købet af Absinth.“

Medens hun tjente hos Fru Poncey, havde hun efterhaanden lært Generalens Vaner saa nøje at kende, at hun med et eneste Blik kunde afgøre, om han havde drukkert og hvad han havde drukkert.

Den sidste Opdagelse forvandlede hendes Uro til en ubeskrivelig Rædsel. Det var ikke et Menneske, hun havde for sig, men et Dyr — hans Hjerne, der altid var meget svag, var nu fuldstændig omtaaget af Alkoholen.

„Belia har forraadt mig og kommer ikke“, tænkte hun mørkt og bittert, „og Durandean heller ikke, — saa det bliver mig alene, som hans Raseri kommer til at gaa ud over. Ja ja da, naar Belia svigter, saa maa jeg gøre Arbejdet alene — hvis det er nødvendigt. Nu kommer Turen til os to, Hr. General.“

Hun var maaske Sandheden nærmere, end hun anede. Næppe var Felix Dieudonné Poncey kommen sig lidt, og næppe havde han faaet Øje paa Flora, før han styrtede sig over hende og greb hende om begge Haandled idet han hylede:

„Åa dit elendige Fruentimmer, er Du dér! Du er altsaa deres medskyldige — vent kun, saa skal vi se paa Løjer.“

Angrebet havde været saa pludseligt og saa voldsomt, at Flora ikke fik Tid til at sætte sig til Mod-

værge, men sølte sine Hænder grebne og klemte som i en Struestikke. Hendes spinkle, fine Haandled knægede under Trykket af disse raa Soldaterhænder, hvis Styrke Kaseriet og Absinthens kun tjente til at forøge.

„De gør mig Fortræd“, stammede hun, medens hun bred sig for at slippe fra den forfærdelige Videlse.

„Vil Du være rolig! Jeg siger Dig, at vi skal se Løjer her! Hvor er din Frue?“

„Hun er ikke her!“

„Du lyver! Hvor er hun? Der hænger jo hendes Tøj — den Skøge — tror Du ikke jeg kender det?“

„Jeg sværger Dem til, at hun ikke er kommen endnu —“

„Tag Dig i Agt; jeg skal nok faa Dig til at tale.“

Banbittig af Kaseri og Drik som han var, husede han ikke paa, at Flora aldrig før havde kunnet Fransk, og undrede sig ikke over at høre hende tale og svare ham paa dette Sprog.

„Jeg sværger Dem til —“

„Er Du snart færdig? — Sig mig nu øjeblikkelig, hvor hun har skjult sig.“

„Hun kommer straks. Vent blot et Øjeblik. — Na, De knækker mine Haandled.“

„Det skal vi snart faa at se!“

Derpaa tog han Floras to Hænder i sin ene Haand, og med den, han havde fri, trak han Dolken

ud af Bæltet og sagde, idet han holdt den frem for hende:

"Ser Du, med denne her skal jeg hafte Dig i tusinde Stykker. — Du skal straffes ligesom de andre — men først skal Du sige mig, hvor de er, — for han er her ogsaa, det er jeg vis paa, og hvis nogen af dem undslipper, saa — saa hakker jeg Dig til Blukstik!"

Flora kæmpede svagt for at befri sig fra hans jærnhaarde Tag, der fik Narerne i hendes Hænder til at svulme, som om de skulde sprænges.

"Hvor er de? Vis mig rundt i Huset!"

Flora havde kun én Tanke: at løsrive sig; hun vidste vel, at han ikke var den Mand, der vilde vige tilbage for at dræbe hende; men hun vilde først hæbne sig, han maatte dø — saa bragte hun gjerne sit Liv som Offer.

Naar blot Durandean og Belia havde været her, saa vilde det sikkert ikke have været hende, der først tiltrak sig Generalens Opmærksomhed. Hun havde regnet paa deres Nærværelse for at have Mulighed for at udføre denne Plan, der var saa omhyggelig lagt til Rette.

"Hvis De vil gaa med", sagde hun og gjorde sig en voldsom Anstrængelse, for ikke at strige af Smerte, "saa vil jeg vise Dem rundt i hele Huset."

"Ja lad os saa komme afsted", sagde han med en affhyelig Latter og uden at slippe hende.

Og slæbende hende med sig løb han gennem hele Huset, stældende og bandende over ikke at finde nogen.

Paa denne Maade kom de tilsidst igen til den store Sal.

Flora lod sig slæbe henad Gulvet. Hun var aldeles aandløs, udmattet og fortviblet; thi hun saa' jo, at hun var fortabt — fortabt uden at være hævnnet, og hun sagde ved sig selv:

„Na, jeg er forraadt! Durandean har faaet Eugodies Brev og kommer ikke — Zelia er bleven bange i det sidste Øjeblik, og nu er jeg ene og magtesløs overfor dette Dyr.“

Da Poncey var kommen tilbage til Salen, saa' han sig om med sine vilde, blodunderløbne Øjne.

„Sig mig da for Ganden, hvem der er den Tøjtes Elsker!“ hylede han.

„Det er Hr. Jules Durandean“, svarede Flora med et Glimt af Haab om, at dette kunde aflede hans Raseri.

„Durandean — hvem er Durandean?“ sagde han forstumlet.

„De kender ham godt — det er Deres Ven!“

„Jules Durandean — Zelias Mand?“

„Ja.“

I sin Overraskelse veg han hæftig et Skridt tilbage og slap den ulykkelige Flora, der blev liggende paa Gulvet med stivnede Hænder.

„Zelias Mand!“ gentog han og skar Tænder.

„Ja.“

„Du lyver!“

„Se selv.“

Hun pegede paa det aabne Album.

„De har givet hinanden deres Fotografier.“

Det røde Kors.

Generalen var i et Spring henne ved Bordet, greb Albumet og genkendte sin Kone og Durandean. Under den sidste Fotografi var der skrevet:

Til min elskede Eugodie.

J. D.

Det var hans Skrift og hans Forbogstaver, — der var ikke mere nogen Tvivl mulig.

Felix Dieudonné Poncey udstødte et Brøl.

Altfaa medens Fru Durandean lo ham lige i Ansigtet og spottede over hans Kærlighed, havde hendes Mand bundet hans egen Kone, han var hendes Elsker, han havde handlet mod Generalen, som denne gjerne havde villet, men ikke kunne handle mod ham.

Det var for galt, det var tusind Gange værre end alt det andet.

„Naa saa det er ham“, stammede han — „den Hund! Det skal han saa betalt — jeg slaar først ham ihjel og saa hende. Men allerførst Dig, din Koblerske — jeg skal lære Dig at gøre Nar af mig!“

Han vendte sig atter mod Flora; men denne havde rejst sig, stillet Bordet imellem sig og ham og holdt en lille ladet Revolver frem, parat til at affyre den i det næste Øjeblik.

„Ja prøv det blot“, sagde hun og saa' paa ham med flammende Øjne. „Na Gud ske Lov, De lider alle de Kvaler, jeg har ønsket Dem — saa har jeg da endelig hævnnet mig! Jeg er Juliette, Paul Lamirandes forlovede. — De har taget den Mand

fra mig, som jeg elskede over alt i Verden, og De har ladet ham myrde — nu skal De selv dø, efter at De er bleven gjort latterlig, bedragen og vanæret!”

Generalen var instinktmæssig vegen et Par Skridt tilbage, da han saa’ Pistolmundingen rettet lige imod sig. Men som vi har set havde Absinth, Skinsyge og Kaseri drevet ham til Vanvidets Rand, og han fattede ikke ret sin farefulde Stilling.

„Hvad er det dog hun siger om Zamirande! Er det en til af den forbandede Tøjtes Galaner. — Bent lidt — saa skal Du bare se! Naa saa Du trodsjer mig —!”

Han styrtede frem uden at se sig for, kastede Bordet om, som skilte ham fra den lille Kammerjomfru, snublede derover og faldt lige for hendes Fødder.

Dette Fald, som let kunde være bleven hans Ulykke, reddede ham.

Flora havde skudt, men Kuglen gik over hans Hoved i det Øjeblik han faldt, og førend hun kunde bortsjærne sig eller atter affyre Pistolen, havde Generalen grebet hende i Benene og stak efter hende med sin Dolk.

Flora faldt over ham, og Pistolen slap hende ud af Haanden.

Saa blev der en hæslig, en forfærdelig Kamp. Han udstødte vanvittige Hyl og søndersled hende i bogstavelig Forstand med sin Dolk uden ret at vide, hvad han gjorde.

Hun værgede sig saa godt hun kunde, bed ham,

flængede hans Ansigt og Hænder med sine Negle, uden at give en Lyd fra sig; men Kræfterne svigtede hende, Blodet løb i Strømme fra hendes utallige Saar.

Bludselig sank hendes Arme ned, og hun blev liggende ubevægelig som en blodig, formløs Masse. Dolken var trængt igennem hendes Strube.

Han vedblev at støde til hende, men tilsidst, da han endelig mærkede, at hun ikke mere rørte sig, rejste han sig. Synet af Blodet, de Saar, han havde faaet, og den Ophidselse, hvori Kampen havde sat ham, fuldendte, hvad Absinthens og Skinsygen havde begyndt. Han var ikke mere et Menneske, men en glubende Tiger — han var behersket af en eneste Tanke: han vilde se Blod, han vilde myrde de andre.

Han sparkede Liget bort og styrtede afsted, medens han mumlede:

„Nu kommer Turen til de andre.“

Han kom ned paa Gaden; uden at gøre sig det klart, hvor han var, fik han Øje paa Vognen, steg op og raabte til den søvndrukne Kuff, hvem Mørket forhindrede i at se noget:

„Til Durandean.“

Saaledes gik det til, at han kom til Fontenay-aux-Roses og traf Zelia i Haven.

Syvogtyvende Kapitel.

Retfærdigheden sejrer.

Da Zelia fik Øje paa ham, veg hun forfærdet tilbage. Hun gættede det forfærdelige, der var foregaaet, og følte en sønderrivende Smærte ved Tanken herom, skøndt hun ikke kendte de nærmere Omstændigheder og ikke havde noget at bebrejde sig.

Den Mine, hun med sine egne Hænder havde antændt, var sprungen — men paa en anden Maade, end hun havde tænkt sig — og de Følger, hun havde ventet sig deraf, udeblev.

De to Mænd havde ikke truffet hinanden, og det hun fremfor alt vilde have undgaaet, Skandalen, stod nu uundgaaeligt for Døren.

Generalen kom altfor sent!

Og Flora — hvad var der bleven af Flora? Generalens Udseende sagde det kun altfor tydelig.

Alle disse Tanker gennemfoer hendes Hjerne i mindre end et Sekund.

Generalen lod hende imidlertid ikke faa Vejlighed til at sige et eneste Ord.

„Hvor er han, hvor er Durandean?“ spurgte han, og uden at afvente hendes Svar skubbede han hende til Side og fortsatte sit Løb op mod Huset.

Zelia var falden til Jorden ved det voldsomme Stød, men hun rejste sig straks og fulgte efter ham. Hun frygtede for, at hun skulde blive vanvillig af

Skæf, og alligevel fulgte hun efter ham, det var hende umuligt at blive her. Da Poncey var kommen lidt bort fra hende, stødte han paa Durandean; denne stønnede endnu svagt og borede sine Fingre ned i den bløde Jord.

Da han hørte, at der var nogen ved Siden af ham, forsøgte han at rejse sig.

„Hjælp, hjælp“, rallede han, „det er mig, Durandean, frels mig, forsvær mig!“

Generalen stansede ved Lyden af denne Stemme, og da han bøjede sig ned, genkendte han straks Durandean.

Denne genkendte ogsaa ham, og sagde med en brudt, næsten uhorlig Stemme:

„Aa er det Dem, Hr. General, frels mig — jeg er — Deres — Ven.“

„Ja, ja, det er mig!“ brølede Euxodies Mand, „og nu har jeg Dig, din Skurk, her skal Du se, hvorledes jeg frelser Dig!“

Han svang sin Dolk, som han ikke havde sluppet et Øjeblik, og borede den to Gange ned i hans Bryst.

En sidste Krampetrækning gennemførte Durandean — saa faldt han tilbage — og alt var forbi.

I dette Øjeblik kom Zelia til.

Hun havde selv lagt Planen til hans Død, men nu, da hun saa' denne Plan udført under disse Omstændigheder, udstødte hun et Rædselskrig og bedækkede Ansigtet med sine Hænder.

Bludselig folte hun en Haand lægge sig paa hendes Skuldre og hørte en kendt Stemme sige:

„Du gode Gud, hvad er det, her foregaar, hvad betyder alt dette?“

Hun vendte sig om, og Abrie stod for hende.

Han var kommen ind i Haven uden nogen Støj, thi Generalen havde ladet Porten staa aaben.

„Abrie!“ raabte Belia og trykkede sig ind til ham.

„Ja“, sagde han, „jeg er nylig bleven løsladt. Efter Isabellas Erklæring kunde de ikke længere beholde mig, og jeg løb straks hen til Dem. Men hvad er det dog, her foregaar?“

Man maa huske paa, at det var mørkt; Allokken kunde vel være ti om Aftenen.

Generalen, som Abrie ikke kendte under de civile Klæder, sad paa Bænke foran Durandeaas Dør og skjulte det halvt, saa at Abrie ikke ret kunde gøre sig klart, hvad det var, han saa' for sig.

„Det er Generalen“, stammede Belia, „han har myrdet min Mand, som jeg har saaret — fordi han vilde dræbe Alain.“

Abrie blev et Øjeblik staaende, stum af Overraskelse og Forsærdelse.

Smidlertid stirrede Generalen paa Liget med et idiotisk Blik og gentog med tykt Mæle:

„Ja, saadan vil jeg frelse Dig. — Maa saa Du og min Kone bedrager mig! Ja ja, nu har Du faaet det betalt, og nu kommer Turen til hende!“

Han gjorde en Bevægelse for at rejse sig, men en kraftig Haand greb ham i Kraven, medens et vældigt Slag berøvede ham det Bæben, hvormed han først havde dræbt Flora og saa Durandean.

En pludselig Tanke var opstaaet i Abriès Sjel og havde vist ham, hvad han burde gøre for at fuldende den paabegyndte Retfærdighedsgjæring og frelse Zelia.

Han var sthyrtet over Generalen og holdt ham til Jorden med sin Jærnhaand.

„General Poncéy“, sagde han med dump Stemme, „nu skal De dø!“

Han slæbte ham saa let som var han et Barn, hen for Zelias Fodder.

„Slip mig“, stammede den ullykkelige Mand, der nu, da han var afvæbnet, følte sig ude af Stand til at kæmpe mod en saa overlegen Styrke.

Men hans kvalte Skrig naaede ikke nogen Forsvarers Øre.

Rue des Richardes var saa smal, at Vognen ikke havde kunnet køre derind, og selvfølgelig kunde hans Kufft umulig høre hans Stemme.

„Se rigtig paa denne Kvinde“, vedblev Abriès og pegede paa Fru Durandean, der stod foran ham, ubevægelig og hvid som en Billedstøtte, „hun hedder Zelia Marion!“

„Hvad kommer det mig ved!“ afbrød Generalen ham, medens han stred imod af alle Kræfter, „vil De give slip paa mig — jeg er General — Na din Slubbet, det skal Du komme til at betale!“

„Den 4de December myrdede De, der den Gang var Kaptejn, hele hendes Familie, hendes gamle Moder, hendes Broder, hans Kone med deres lille Barn og den Ven, hos hvem de havde søgt et Tilflugtssted.“

Foran den Fare, som han sølte hænge over sit Hoved, begyndte Generalen at blive ædru og at faa lidt Fornuft tilbage.

Han forsøgte at gribe ned i sin Lomme efter en Revolver.

Zelia saa' denne Bevægelse.

„Tag Dem i Agt, Abrie“, raabte hun.

Abrie forstod Faren, slap Generalen et Sekund for derpaa at gribe ham i begge hans Arme.

Derpaa vedblev han:

„Zelia og jeg har svoret at hævne de fære, som De saa fejgt myrdede.“

Skøndt Poncey endnu ikke rigtig forstod, hvad her foregik, havde hans vanvittige Raseri dog veget Bladsen for en dødelig Skræk.

Han var i Besiddelse af en Soldats Mod, der er vant til at trodse Kugleregneren; Krigen var hans Haandværk, og han veg aldrig tilbage for noget af den Slags.

Men i Nat, mellem denne Ræmpes Hænder og foran denne stumme hvidklædte Kvinde behøvede han et andet Mod — og det manglede han nu fuldstændig.

Angsten var nær ved at kvæle ham.

„Det var jo Oprørere“, stammede han, „jeg blev kommanderet til det. Jeg havde mine Ordre, og dem maatte jeg rette mig efter! Vil De myrde mig for det?“

„Jeg vil kun udøve Retsfærdighed.“

„Det er skændigt! Hvad vil De? Jeg kender Det røde Kors.“

Dem ikke — De vil da ikke saadan uden videre slaa mig ihjel — Mord, Mord!"

"De er feig som alle Røddyr", sagde Abrie med Bæmmelse; "men nu er det nok!"

Han løftede sin knyttede Haand i Bejret og lod den falde som en Særnkølle ned paa Generalens Hoved.

Han faldt om uden et Skrig, medens Blodet strømmede ud af hans Næse og Ører.

Zelia veg forstrækket tilbage og udstødte et kvalt Skrig.

"Min Gud, hvad har De gjort?" hviskede hun, "aa det er forfærdeligt!"

"Jeg har straffet Morderen og frelst Dem, Frue. Jeg har hævnnet dem, jeg elskede, og holdt min Ed."

I dette Øjeblik hørtes der et Rædselskrig.

Det var Alains Stemme; han kom til det Møde, hvortil Zelias Brev, som Durandean havde affendt, kaldte ham.

En Forsinkelse af Fontainebleautoget havde forarsaget hans egen Forsinkelse og derved forhindret en stor Ulykke.

"Aa, Alain, gaa, gaa", raabte Zelia fortvivlet, da hun havde genkendt ham.

Hun kastede sig foran ham for at trække ham bort og skjule det forfærdelige Syn for ham.

Men Alain stod imod, naglet til Stedet som han var, ved Synet af de to Lig.

"Kære Raymond", sagde Abrie med fast Stemme, "jeg har i dette Øjeblik hævnnet vor fælles Ven,

Zules Durandean, som General Poncen har myrdet lige for Djnene af mig — og nu agter jeg at udlevere mig selv til Øvrigheden."

Han bøjede sig ned til Zelia og sagde i en hviskende Tone:

"Di stille og lad mig gøre, hvad jeg vil, ellers er alt tabt!"

Zelia betragtede ham et Øjeblik, stiv af Forsærdelse, men saa forstod hun ham.

"Tusind Tak", hviskede hun, "De har Ret!"

Otteogtyvende Kapitel.

Ende.

Der blev afholdt Forhør over Abrie.

Herved blev det konstateret, at Fru Poncen havde været Zules Durandean's Elskerinde, at Generalen, der havde faaet dette at vide i et anonymt Brev, havde begivet sig til deres sædvanlige Mødested og i sit blinde Raseri dræbt Kammerjomfruen, der var sin Trues Medvider, og at han endelig var

kommen til Durandean og havde myrdet ham lige for hans Hones Djne.

Abrie, der i dette Øjeblik var kommen til og ikke vidste, hvad der foregik, men kun saa' en Mand, der havde myrdet hans Ven, havde med en Forbitrelse, der gjorde ham Vre, og som enhver vilde have følt i hans Sted, slaaet denne Mand til Jorden, og paa Grund af hans overordentlige Styrke var Slaget dødeligt.

Han blev enstemmig frikendt.

Euxodie bærer med største Lethed baade Sorgen og Skandalen; den sidste har endogsaa tjent til at gøre hende bekendt i det udenlandske Badested, hvor hun opholder sig og hvor hun allerede har fordrejet Hovedet paa en russisk Tyrste.

Isabella er hurtig kommen sig, takket være Doktor Barrauds Pleje, og et halvt Aar efter har hun paa Abries indtrængende Bønner samtykket i at blive hans Hustru.

Hun elsker ham, og han elsker hende. Men selv om han ikke havde elsket hende, vilde han have giftet sig med hende for at redde Marionernes Vre ved at give hende sit Navn.

Et Giftermaal har udslettet alt, hvad der i Verdens Djne kunde se besynderligt ud.

Abrie opdrager og elsker den lille Justine, som var hun hans eget Barn.

Og imidlertid søger Politiet stadig efter den Mand, der har forsøgt at myrde Isabella.

Man har allerede arresteret en fem, seks ulykke- lige Mennesker, men i ingen af dem har Isa-

bella genkendt Forbryderen — hvad der jo er højest rimeligt.

Doktor Thévenin, der lider meget af Gigt, bliver mere og mere misantropisk.

Han erklærer, at det er skammeligt, at ingen af Deltagerne i Statskupet er bleven straffet af et af sine Ofre.

Vi behøver vist ikke at sige, at Zelia og Alric tager sig vel i Agt for i nogensomhelst Henseende at modsiges ham.

Den lille Fru Thévenin fabrikkerer stadig sine Vikører, der vilde kunne konkurrere med Chartreuse og andre fine Vikører, hvis hun vilde bringe dem i Handelen; men heldigvis er hun besæden og trakterer kun sine Venner med dem.

Og Zelia og Alain?

Efter sin Søsters Bryllup er Zelia rejst til Italien med sit Barn.

Før sin Afreise har hun sørget for et smukt Hvilested for den uhyggelige Floras jordiske Levn timer.

Paa hendes Grav staar der en smuk, hvid Marmorsøjle med det ene Navn:

Juliette!

Alain Raymond, der ikke véd, hvorledes Durandeau er død, og som heller aldrig vil faa det at vide, ærer hans Minde uden dog at begræde hans Død.

Det er nemt at forstaa hvorfor.

Hr. og Fru Abrie venter ved Sørgeaarets Slutning at modtage et Kort, der melder dem Hr. Alain Raymonds ægtefæbelige Forening med Enkesfru Durandean.

Ende.

